

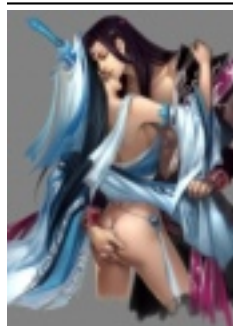
Cùng Thú Triển Miên

Contents

Cùng Thú Triển Miên	2
1. Chương 1: Đùa Giỡn Tiểu Thú	2
2. Chương 2: Dã Thú Động Dục	7
3. Chương 3: Làm Cho Hôn Mê	9
4. Chương 4: Gặp Gỡ Hierro Ở Đầm Nước	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6: Sinh Con Cho Tôi Có Được Hay Không?	17
7. Chương 7: Bị Lợi Dụng	20
8. Chương 8: Lord Xấu Xa	23
9. Chương 9: Chọc Giận Rắn Rồi	25
10. Chương 10: Long Trảo Thủ	27
11. Chương 11: Đàn Ông Buổi Sáng Rất Nguy Hiểm	33
12. Chương 12: Bị Phát Hiện Rồi	36
13. Chương 13: Ai Thích Đại Tinh Tinh?	39
14. Chương 14: Chủ Ý Xấu Của Đám Thú	43
15. Chương 15: Váy Thú Gây Nên Hồn Loạn	45
16. Chương 16: Lại Tới Một Con Nữa	48
17. Chương 17: Đây Có Như Là Đùa Giỡn?	51
18. Chương 18: Bị Hiểu Lầm Rồi, Đang Thoa Thuốc	54
19. Chương 19: Da La Đau Buồn	57
20. Chương 20: Bối Lý Vượt Qua Rồi	60
21. Chương 21: Bối Lý Áp Đảo (2)	62
22. Chương 22: Xây Nhà	65
23. Chương 23: Cần Giúp Một Tay Không?	68
24. Chương 24: Đi Săn	71
25. Chương 25: Củ Khoai Lang Chia Đôi Đây Phong Tình	73
26. Chương 26: Bị Mê Hoặc	76
27. Chương 27: Arthur Sa Đọa	78
28. Chương 28: Tấn Công	81
29. Chương 29: Điều Là Thứ Không Biết Xấu Hổ	85
30. Chương 30: Điều Bị Gài Bẫy	88
31. Chương 31: Bộ Lạc Thiết Chùy	91
32. Chương 32: Sắc Lang Khoác Da Người	94
33. Chương 33: Tính Kế Nam Nhân Của Tôi?	97
34. Chương 34: Đi Theo Anh? Được Thôi!	101
35. Chương 35: Bối Lý Ăn Vụng	105
36. Chương 36: Thứ Đồ Chơi Này Có Thể Ăn?	109
37. Chương 37: Có Vài Thứ Không Chạm Vào Được	113
38. Chương 38: Có?	116
39. Chương 39: Không Uống Được Không?	119
40. Chương 40: Nghi Thức Hẹn Thề	122
41. Chương 41: Hương Vị Của Hạnh Phúc	127

42. Chương 42: Chọc Giận	129
43. Chương 43: Thú Nhỏ Ra Đời	132
44. Chương 44: Lau Súng Cướp Cò	134
45. Chương 45: Thiên Phú Dị Bẩm	137
46. Chương 46: Mấy Người Gặp Chuyện Không May	140
47. Chương 47: Mấy Người Gặp Chuyện Không May (2)	142
48. Chương 48: Dục Vọng Đau Khổ	144
49. Chương 49: Trở Về	147
50. Chương 50: Chợ	150
51. Chương 51: Giao Dịch Với Bộ Lạc Cự Mục	153
52. Chương 52: Di Chuyển Chỗ Ở	155
53. Chương 53: Ba Người Cùng Đi	158
54. Chương 54: Rượu Trái Cây	161
55. Chương 55: Ổn Định Cuộc Sống	164
56. Chương 56: Ý Nghĩ Xấu Xa	167
57. Chương 57: Viên Mãn (đại Kết Cục)	170

Cùng Thú Triền Miên

Giới thiệu

ở một nơi mà tất cả các muông thú tụ tập thành một thế giới cực kỳ to lớn. Đường Lâm lại xuyên q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-thu-trien-mien>

1. Chương 1: Đùa Giỡn Tiểu Thú

Edit: TieuKhang

Gió thu xào xạc, cảnh vật im lìm.

Đường Lâm suy yếu vô lực thở hổn hển nằm trên giường hơi, mắt nhìn đăm đăm cô gái cực kỳ xinh đẹp bên cạnh giường, trong đôi mắt hồ hững tỏa ra nét lạnh lùng, bởi vì khó chịu mà đôi môi đỏ mọng trở nên nức nẻ, hai má trắng nõn cũng đỏ bừng lên.

“Tại sao lại bán đứng tôi? Cô không sợ bị người trong tổ chức phát hiện hay sao, điều thứ ba mươi tư trong đội đặc công, bán đứng đồng đội sẽ bị tử hình.” Đường Lâm nghi hoặc nhìn người đồng nghiệp lâu năm của mình, gương mặt xinh xắn hằn sâu vẻ hung tàn, như thể muốn nuốt chửng cô ngay lập tức, mình đã đắc tội gì với cô ta?

“Bán đứng cô, Đường Lâm cô nghĩ nhiều rồi. Nếu tôi không nói, thì ai biết một đặc công ưu tú nhất nước Trung Quốc lại chết trong tay đồng đội đây? Tuy nhiên, tôi đã dám làm, cũng có nghĩa sẽ không sợ bị ai phát hiện, cho dù có bị phát hiện đi chăng nữa, thì mọi người cũng chỉ biết được là do cô phản bội tổ chức.

Tôi và cô đều cống hiến như nhau, vậy tại sao cô luôn được cấp trên tuyên dương còn tôi thì không được, người không vì mình trời tru đất diệt. Jordan, phần quà tặng này anh có thích không?”

Vách tường bê tông trắng muốt đột nhiên chuyển động, một người đàn ông với bộ mặt âm hiểm với từng đường nét sắc sảo đi ra từ bên trong, khi đôi mắt màu lam đảo qua Đường Lâm thì có sự thay đổi khác thường, ánh mắt nóng rực nhích tới gần sau đó vô lực ngã xuống giường Đường Lâm, ngón tay lạnh buốt nhẹ nhàng vuốt ve đôi má trắng nõn.

“Đây là quà đáp lễ đã hứa với cô, cô gái này tôi nhận, chuyện còn lại cô biết nên làm thế nào rồi chứ?” Jordan sắc lạnh nhìn tới cô gái nọ, thốt ra lời nói lạnh lùng nghiêm nghị làm cho người ta không chịu nổi mà rợn cả tóc gáy.

Cô gái nọ nuốt nước miếng thụt lùi về phía sau mấy bước, sợ sệt gật đầu nhận lấy tài liệu Jordan đưa tới, chân chờ liếc mắt nhìn sang Đường Lâm đang nằm ở trên giường mới xoay người bỏ đi.

Đường Lâm cắn chặt môi dưới đến rỉ máu, lão đại Jordan của tổ chức bí mật lớn nhất nước S, là kẻ bị tình nghi với vô số tội danh buôn lậu thuốc phiện, buôn lậu súng ống đạn dược và giết người, đồng thời cũng là mục tiêu của cô trong nhiệm vụ lần này, nhưng người tính không bằng trời tính, cô không ngờ mình lại bị người nhà bán đứng.

Đáy lòng không ngừng trào dâng kích động, Đường Lâm cẩn thận che giấu sát khí trong mắt, bàn tay vốn đang để ở trước ngực âm thầm lặng lẽ trượt xuống đùi, tròng mắt đen nhìn thẳng vào Jordan với vẻ mặt không cảm xúc, lạnh nhạt nói: “Mày cho rằng chỉ thế này là có thể chiếm được tao, đừng vọng tưởng, Đường Lâm tao sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy đâu.”

Về mặt kiêu ngạo vẫn đứng vững, gắt gao kẹp chặt hai chân, mơn trớn mặt đệm nước để mong có thể xoa dịu phần dục niệm đang dâng trào ở đáy lòng. Có thể làm cho nữ tu sĩ S-007 trong truyền thuyết cũng bị điên cuồng vì thuốc, Jordan thật đúng là nhọc lòng.

“Vậy thì thế nào? Từ nay về sau trên đời này không còn người tên Đường Lâm nữa mà chỉ có Tô San thôi. Bắt đầu từ hôm nay tên của cô chính là Tô San, người phụ nữ duy nhất của Jordan này.” Si mê chiêm ngưỡng dung nhan lạnh lạnh khác người thường, phong cách tựa như đoá U Lan nơi đáy cốc của cô gái nằm trên giường khiến hắn lần đầu tiên nhìn thấy cô đã bị làm é mệ.

“Mày...”

“Tôi thế nào?” Cường ngạnh lẩn lên giường vây Đường Lâm ở dưới người, vì muốn có được cô, hắn đã tốn không ít tâm tư, nhìn thấy miếng thịt đã dâng tới tận miệng, sao hắn có thể bỏ qua.

Cố gắng quấy đầu đi để tránh né sự đụng chạm của Jordan, tay phải bên kia sờ đến con dao giấu ở đùi, cũng may là cô có chuẩn bị trước, chỉ vút đi cây súng, nhân lúc Jordan đang chìm đắm trong mê loạn thì cầm con dao đâm sắc bén trong tay đâm thẳng vào ngực trái Jordan, thoáng chốc, máu tươi chói mắt phun ra từ con dao đâm, sau đó dùng sức đá bay Jordan ra.

“Đường Lâm tôi chẳng phải là quả hồng mềm để mặc cho người khác nhào nặn đâu.”

Dứt lời, trong khi Jordan vẫn còn đang mở to hai mắt không dám tin thì cô lại nhấc chân đạp lên “món đồ chơi” giữa hai chân hắn, hài lòng nhìn Jordan vặn vẹo mặt mày rồi đẩy cửa xông ra ngoài. Xung quanh không có một bóng người, có lẽ Jordan cho rằng tình thế đêm nay đã theo đúng như kế hoạch, cho nên đã sơ tán đi toàn bộ bảo an ở chung quanh, như vậy cũng tốt, càng thuận tiện cho cô làm việc. Trước khi đặt chân vào ngôi biệt thự này, Đường Lâm đã nghiên cứu rất kỹ bản đồ của biệt thự, ở hướng đông nam có một nơi có ao nước thiên nhiên, ao nước này nối thẳng với con sông Nazas* cách ở bên ngoài không xa. [*một con sông lớn ở Mexico]

Khi chạy tới ao nước thì thuốc trong người đã phát tác, không nghĩ ngợi gì nhiều lập tức nhảy vào trong đó, hơi lạnh từng chập giá buốt thấm vào trong xương lan tỏa khắp tứ chi, dần dần đánh tan luồng nhiệt nóng kia. Ngay lúc Đường Lâm còn chưa định thần thì ao nước ở đằng sau đã xảy ra biến hóa kinh người, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ từ từ cuốn Đường Lâm vào trong đó.

Đường Lâm bị trời đất quay cuồng một hồi mới lắc lắc phần đầu đang choáng váng, không chịu nổi sự khô nóng vì vậy bắt đầu xé rách quần áo trên người. Khao khát dùng hơi lạnh để giảm nhiệt, gò má trắng nõn

đã ứng hồng lên, bước đi hơi loạn choạng, đôi mắt lơ lơ nửa nhắm nửa mở, trông mắt màu đen giật mình thoảng thốt nhìn cảnh sắc chung quanh đều không phải là những tòa nhà cao tầng quen thuộc, mà toàn là cây cối rậm rạp, cách chỗ cô không tới mười mét có một vũng nước trong suốt nhìn thấy đến tận đáy hồ, sóng nước lăn tăn, mặt nước nổi lên từng đốm ánh sáng màu xanh da trời nhìn vô cùng đẹp mắt!

“Đây là nơi nào?”

Cái quỷ quái gì đây, mới nãy rõ ràng mình nhảy vào ao nước, đã xảy ra chuyện gì? Nhưng chỉ ngần người một hồi, đôi môi đỏ mọng hé mở, giữa răng và môi liên tục thở ra hơi nóng, hơi thở cũng trở nên nặng nhọc. Mặc kệ những chuyện khác, nhấc nhẹ chân bước lại vào hồ, mong mỗi nhờ vào hồ nước lạnh lẽo này để hóa giải hơi nóng trên người.

Ngửa đầu nhìn tới bầu trời sáng rõ ở trên cao, hai mắt đột ngột trợn lên.

Ba, ba mặt trời? Dụi dụi mắt, Đường Lâm nghi ngờ không biết cô có nhìn lầm rồi hay không?

Trên vùng trời xanh thẳm sáng rõ lại treo ba mặt trời, ráp lại hiện ra cục diện của ba nước với thể chân vạc.

Đường Lâm chưa kịp nghĩ thêm gì thì cơn nóng lại lần nữa xông lên, hai gò má trắng muốt ứng hồng, ánh mắt mê ly cố gắng mở lên quan sát bốn phía, cơ thể không chịu nổi nữa bắt đầu uốn éo, thân hình trắng nõn yêu kiều đang dần dần ứng đỏ, đôi môi đỏ mọng mềm mại ướt nước, cảm dỗ khiến cho người khác không cưỡng được mà muốn nhắm nháp, đôi chân thon dài trơn láng chợt gồng lên.

“Ô a! Nóng quá.... Ừm!”

Yên tĩnh đến mức côn trùng kêu râm ran cũng chìm vào hư vô, cả không gian chỉ còn lại tiếng thở hổn hển nặng nề của Đường Lâm.

Đối diện với hồ nước chỗ Đường Lâm đứng khoảng trăm mét có một đầu tiểu thú đang lo ngại ở một chỗ. Thân nó trắng ngang ngửa với loài chó sói, đôi mắt màu vàng lóe lên thú tính sung mãn, bờm sư tử dày và trắng muốt nhìn vô cùng đáng yêu, cái đuôi thỉnh thoảng lắc lắc nhìn chăm chăm tới Đường Lâm đang ở trong hồ nước, vành tai nhọn thỉnh thoảng còn lúc lắc như đang cảnh giác lắng nghe.

Nó từ từ đứng dậy bước về phía Đường Lâm, bước chân khoan thai cao quý nhìn vẻ kinh ngạc tột độ của Đường Lâm, sao cô lại có cảm giác con thú nhỏ này giống như vừa mới cười? Là ảo giác chăng? Hay do thuốc mê còn trong người nên mới khiến cô hoa mắt đánh mất đi sự tỉnh táo thường ngày?

Tốc độ rất nhanh! Khoảng cách trăm thước mà nó chỉ dùng ba giây.

Đường Lâm cứng người ngừng thở nhìn trừng trừng tiểu thú đang nhích lại gần mình, sự khác thường của thân thể khiến cô không thể động đậy, dao găm đã bị cô vứt bỏ ở bờ hồ. Bởi vì bị trúng thuốc, quần áo trên người cũng đã bị Đường Lâm xé nát. Tiểu thú tò mò quan sát Đường Lâm, liếc nhìn cổ trắng nõn của Đường Lâm, móng vuốt thăm dò vào nước trong hồ, sau khi nhận thấy cũng không có gì nguy hiểm mới từ từ bơi về phía Đường Lâm, nước hồ không sâu, tiểu thú không phải mất nhiều sức lực đã bơi tới bên người Đường Lâm.

Nhìn đăm đăm da thịt Đường Lâm lộ ra bên ngoài, đôi mắt màu vàng của nó thoảng qua ý cười, giơ lên chân trước cuộn lại chạm vào bầu ngực mềm mại của Đường Lâm, thích thú sờ nắn nhẹ nhàng giống như đứa trẻ tìm được món đồ chơi, lè ra chiếc lưỡi to nham nhám tò mò liếm láp, hơi ngọt, còn mang theo chút mùi thơm nhàn nhạt, tiểu thú dường như rất hài lòng càng áp lại gần Đường Lâm hơn.

Đầu lưỡi nham nhám khiến cơ thể Đường Lâm khẽ run lên, cảm giác nhoi nhói tê dại khác thường làm Đường Lâm cảm thấy thật kỳ lạ, bị nó sờ soạng như thế cô cũng không dám tùy tiện cử động, chỉ đành phải lẳng lặng quan sát nó, cũng may nhận thấy nó chỉ tò mò chứ không có hành động nào quá khích, đầu lưỡi nham nhám tuy có hơi đau nhưng cũng không phải là không thể chịu đựng nổi.

“Ừm...”

Lòng bàn tay di chuyển thăm dò qua vai Đường Lâm, móng vuốt sắc bén rút trong lòng bàn tay bất ngờ rạch lên da thịt rỉ ra tia máu nhàn nhạt, tiểu thú khẽ sát miệng vào nhẹ nhàng liếm láp, lòng bàn tay cuộn lại ần ần nhẹ lên bầu ngực mềm mại, xúc cảm dễ chịu khiến cho tiểu thú hết sức hưởng thụ nheo lại

đôi mắt vàng, càng áp lại gần hơn, cái đuôi sau lưng ở trong nước ngoắc lấy đuôi Đường Lâm, lông đuôi còn thỉnh thoảng quét nhẹ lên đuôi cô, cảm giác nhờn nhột như gãi ngứa khiến Đường Lâm vô cùng khó chịu.

Dường như nó cũng nhận ra được sự khác thường của Đường Lâm, hít ngửi mùi thơm dịu thoang thoang, lưỡi to không ngừng liếm láp sườn mặt Đường Lâm, bờm sư tử trơn mịn trơn cần cổ cô, hành động vuốt ve đó khiến Đường Lâm ngượng ngùng không thôi, run run khoe môi để làm dịu cơn nóng ran đang từ từ xông lên, ‘Ừm....a!’ Tiếng rên rỉ êm ái từ miệng Đường Lâm bật ra.

Arthur run lên hoài nghi nhìn giống cái trong hồ.

Âm thanh mềm mọng khiến cho hắn có một loại ảo giác như bị điện giật xẹt qua, không ngờ một chuyển ra ngoài trải nghiệm lại có cuộc hội ngộ tuyệt vời thế này, hắn cũng không vội biến thành hình người, tiểu thú nhỏ xinh vô cùng thỏa mãn dán sát vào người giống cái, thơm quá, hương vị ngọt ngào này so với những loại quả kia còn hơn bội phần, Arthur hơi kinh ngạc nhìn thân thể trắng như tuyết của giống cái nổi lên từng đốm đỏ hồng.

“Nóng quá! Buông....Buông tay!”

Lời rên rỉ mê mẩn khiến Arthur thoáng chốc sững sờ, bộ dáng này của giống cái rõ ràng là đang động dục, hình mũi ngửi ngửi cơ thể của giống cái, lờ mờ ngửi ra mùi vị thôi tình*, chẳng lẽ giống cái ăn nhầm quả thôi tình, tư vị thơm ngọt này có phương hướng quả thật rất giống quả thôi tình. Vươn ra đầu lưỡi liếm láp cánh môi mềm mại của Đường Lâm vài cái, cạy nhẹ nhẹ hai hàm răng ra, mắt thú lóe lên khuấy động liên hồi ở trong miệng giống cái. [* na ná như bị trúng xuân dược ý]

Arthur hơi kinh hoảng, đang quán quan sau người giống cái trong nháy mắt hóa thành hình người, trong nét tuấn mỹ còn mang theo vẻ ngờ nghệch, khuôn mặt tinh xảo sáng láng, đôi mắt vàng óng lấp lánh ánh nước, dưới sống mũi cao vút là đôi môi đầy đặn khiến người thốn thức. Tay phải đón nhẹ một cái lên cổ giống cái, dịu dàng ôm chặt người đã ngất đi ở trong hồ, vén lên những sợi tóc lộn xộn ngấm nhìn gò má trắng nõn trơn nhẵn bị che hơn phân nửa, vẻ mặt mê mang ửng hồng, hàng mi dài khê run run, bờ môi mềm mại ửng hiện vài vết máu, cơ thể nhỏ xinh gục vào trước ngực Arthur....

Hơi thở nóng rực của giống cái không ngừng phả vào bên tai, rất nóng! Nhiệt độ rất cao, Arthur không nhịn được nhíu mày, quả thôi tình chỉ cần qua một giờ là sẽ ổn, cũng may là huyết động bên cạnh hắn ở có một ao nước, ngấm trong nước một canh giờ thì sẽ không sao nữa.

Sắc trời dần tối, Arthur hơi cau lại hàng lông mày, ôm rất cẩn thận giống cái trong ngực, vô tình chạm vào xúc cảm trơn mịn, nhiệt độ vẫn còn hơi cao. Có phần lo lắng, hắn không ngửi ra trên người giống cái có bất kỳ mùi vị gì, nhất thời cũng không có cách nào phán định nguyên hình của giống cái. Thân hình cao lớn bé theo Đường Lâm cũng không tốn sức lắm, lúc chuẩn bị đi còn không quên nhặt lên thứ gì đó ở bờ hồ, nhảy vọt cực nhanh chạy đi về hướng huyết động, không kiểm được đáy lòng phấn chấn, giống cái trong bộ lạc cực ít, lần này hắn nhặt được chiến lợi phẩm rồi, cúi đầu hôn lên má Đường Lâm mấy cái.

Cố gắng chống người ngồi dậy, quan sát bốn phía, ánh sáng lờ mờ, có lẽ đang ở trong thạch động, phía dưới phủ tấm da thú rất dày.

Xung quanh đều là vách đá, bên cạnh bày biện đồ dùng thô sơ, cách cô chừng mười thước có đồng lửa đang cháy treo giá gỗ, từng trận mùi thơm thỉnh thoảng bay ra khiến cho Đường Lâm chảy cả nước miếng, do cơ thể không thể động đậy, chỉ đành thần thờ ngồi nhìn chằm chằm.

Sờ nắn cơ thể khoan khoái dễ chịu, trong miệng còn lưu lại mùi sữa nhàn nhạt. Trên người khoác bộ đồ mà cô đã ném ở hồ bờ trước đó, dưới người lót mấy lớp da thú, Đường Lâm hơi kinh ngạc vuốt ve tấm da thú ở bên dưới, da thú? Loại vật này không phải nên cho vào viện bảo tàng hay sao? Quốc gia cấm săn bắn đã lâu, tại sao lại có số lượng da thú nhiều thế này, vừa nhìn số da này thì đã biết nhất định là không nhỏ.

‘Lộc cộc...Lộc cộc ’ Cửa động truyền đến một loạt tiếng bước chân, Đường Lâm lật đật nằm xuống.

Liếc nhìn kẻ đang đi tới, đối diện là một đôi mắt màu vàng, là con thú nhỏ đã gặp ở trong hồ trước đó. Chớp trông mắt đen, bình tĩnh nhìn tiểu thú tiến đến gần, muốn xác nhận có phải đang nằm mơ hay không, cô nhớ trước khi bất tỉnh hình như có nhìn thấy rất nhiều quái vật, như bướm bướm to bằng chim ưng, có

cả sâu ăn lá dài chừng mấy thước; cái kỳ trên lưng dài như cánh bướm, bộ dáng rất giống sinh vật khủng long....Mặc dù trong chớp nhoáng, nhưng quả thật là cô đã nhìn thấy được.

“Mày là ai? Là mày đưa tao tới nơi này sao?”

Vươn tay thăm dò muốn thử xem có thể chạm vào mắt tiểu thú hay không. Thấy đối phương không có phản ứng, Đường Lâm không nhịn được lặp lại mấy lần, đối phương vẫn không có phản ứng mà chỉ bình tĩnh nhìn cô. Đáy mắt tuôn tràn nóng bỏng, không nói không rằng liền bỏ nhào vào Đường Lâm, lè lưỡi liếm láp khắp mặt Đường Lâm, trong đôi mắt màu mắt vàng thoáng hiện chút tò mò, giọng của giống cái trong trẻo rất êm tai.

“Ngao ngao!” Arthur kêu lên vài tiếng, vờ như nghe không hiểu giống cái nói gì, hẳn cần phải biết rõ ràng thân phận của giống cái trước, thấy giống cái cũng không bài xích hình thú nhỏ nhắn của mình, vì vậy tiếp tục làm nũng áp sát vào người giống cái liếm láp chiếm tiện nghi. Híp lại đôi mắt thú, rất hài lòng về sự cứng chiều của giống cái.

Tiếng kêu thánh thót, hết sức dễ nghe, Đường Lâm cười khê một tiếng.

“Vật nhỏ, quên mất mày không biết nói chuyện.”

Đuỗi tay ôm tiểu thú vào lòng, ngồi dậy đảo mắt nhìn quang một vòng.

Bên tai truyền đến âm thanh ngọt ngào khiến Arthur cảm thấy toàn thân cũng mềm nhũn theo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xinh, trắng nõn trơn mịn, đôi môi mềm mại lơ đãng đụng phải cánh mũi Arthur, thú nhân Arthur không nhịn được khẽ run uốn éo người, hô hấp đang bình thường bỗng chốc trở nên ồ ồ, bụng dưới đang tích tụ khí nóng, tiểu phúc ở ngay bụng cũng dựng đứng lên, bởi vì được Đường Lâm ôm, cho nên vật gì đó ở bên dưới cũng hiện ra ngay trước mắt Đường Lâm.

Đường Lâm không thể chịu nổi đầu giăng đầy mây đen dần dần nhìn một màn này mà nuốt nước miếng.

Chuyện này là sao đây? Chẳng lẽ tiểu thú đã đến mùa động dục? Khẽ cười ra tiếng, đưa tay búng một cái lên tiểu phúc dựng đứng của Arthur, ranh mãnh cười nói: “Vật nhỏ, đừng nói mày đang muốn động dục đó chứ! Ở đây không có đồng bạn của mày đâu.”

Arthur giật giật khóe mắt, kẹp chặt lại hai chân sau, ô ô.....Lại bị giống cái xem thường! Chân trước ngượng ngùng che lại mắt to, tiểu phúc nhỏ xuống chất lỏng màu trắng, không biết có phải là ảo giác của Đường Lâm hay không, sao cô cảm thấy món “đồ chơi” này hình như đã hơi lớn hơn khi này.

Đường Lâm im lặng liếc nhìn, trời ơi!

Đây, đây là thế giới! Gì! Tiểu thú lại có thể linh tính như vậy, giống như nghe hiểu lời cô trêu đùa nó, phụt! Phụt cười ra tiếng, buông tiểu thú trong tay xuống, hai tay ôm bụng nhìn chăm chăm bộ dáng uất ức e lệ của tiểu thú mà cười đến không thể ngừng, thật đáng yêu! Sau khi cười xong, Đường Lâm mới đột nhiên phát hiện, kể từ khi gia nhập vào tổ chức, cô chưa từng được cười vui vẻ thoải mái như vậy.

Xoa cái bụng đói xẹp lép, than thở chép miệng.

“Vật nhỏ tao đói rồi, có gì ăn không? Mấy món ăn đó có phải mày làm hay không?”

Arthur quấy đầu sang chỗ khác, đưa cái mõng hướng về phía Đường Lâm, trong đôi mắt vàng ừng ực hơi nước, cứ bị giống cái đùa giỡn như vậy, chuyện này nếu truyền tới tai những người trong tộc, như vậy cũng được sao.

“Này! Vật nhỏ, mày sẽ không giận thiệt chứ hả?”

Đường Lâm ái ngại ôm bụng, dùng tay chọc chọc Arthur, đáy mắt ẩn hiện ý cười, vật nhỏ này thật đúng là thú vị, chỉ đụng chạm có một chút vậy mà lại giận thật! Thân là đặc công, dĩ nhiên cũng từng được huấn luyện về phương diện này, chỉ là không ngờ buông lỏng đùa giỡn vật nhỏ một chút thế mà lại bị ruồng bỏ, than thở lẩm bẩm, Đường Lâm càng chọc càng vui...

2. Chương 2: Dã Thú Động Dục

Edit: BAT

Mắt của Arthur mịt mờ, chân trước ôm lấy đầu, xoay người lại, quay mông về phía Đường Lâm, đuôi nhỏ dài vung lên, giống như đang muốn nói đừng có chọc tôi, hiện tại tôi đang rất tức giận. Đám lông xù trên đầu dựng lên, vành tai thỉnh thoảng lại rung rung, thấy thế đáy lòng Đường Lâm khẽ động, biểu hiện kia thật sự quá đáng yêu!

Liên nhào tới ôm cổ Arthur hôn tới tấp một trận, Arthur đáng thương nhất thời bị bối rối, để mặc cho Đường Lâm chiếm tiện nghi, toàn thân cao thấp đều bị Đường Lâm vuốt ve khắp nơi sợ hãi lui về phía sau, có chết cũng không buông ra! Đường Lâm cười gian, nâng cằm Arthur lên nói: “Vật nhỏ, chẳng lẽ lại đang xấu hổ sao, đồ chơi kia tốt xấu gì cũng sờ qua rồi!” Cô giống như tên trộm đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng chạm vào vành tai của Arthur.

“Ủ ử!” Đường Lâm cầm vào thứ giữa hai chân Arthur, làm hắn không nhìn được mà phát ra tiếng rên rỉ thật thấp, tựa như vui vẻ, cũng tựa như đang khó chịu.

“Sao vậy?” Nghi ngờ nhìn vật nhỏ ở trên đùi, chẳng lẽ là đang đói bụng? Cái tay đang vuốt ve Arthur tạm thời ngừng lại. Hình như cũng đã nhận thấy Đường Lâm đang nghi ngờ, Arthur liền cẩn thận kẹp chân sau lại, rồi nhìn Đường Lâm gầm nhẹ mấy tiếng, chạy đến chỗ đồng lửa trước mặt, chân trước gặt gặt củi đốt, ném vào bên trong đồng lửa, rồi quay đầu lại nhìn Đường Lâm, quơ quơ chân, ý bảo cô tới đó.

Đường Lâm kinh ngạc nhìn thú nhỏ, có linh tính thật tốt, cầm chén gỗ ở trên bàn đá lên, mắt vẫn quan sát thạch động, bên trong đặt không ít dụng cụ, lại đều rất mới, chẳng lẽ là của chủ nhân vật nhỏ? Cửa động đang có một con trâu lớn vừa bị bắt về nằm ở đó, đã bị cắt ra thành từng phần vô cùng chỉnh tề, thủ pháp gọn gàng linh hoạt. .

“Vật nhỏ, đây là đồ mà chủ nhân của mày đã chuẩn bị sao? Hắn đi đâu rồi hả ?” Cô cũng không hề nhận ra vật nhỏ trước mắt có thể đưa cô từ trong hồ đến nơi này, mặc dù vẫn chưa biết đây là chỗ nào, nhưng vừa gặp một màn kia, linh hồn chợt thấy rung động, có những ba mặt trời, dã thú thì lại vô cùng kỳ lạ, trước kia chưa từng thấy qua bao giờ.

Arthur buồn bực không thôi, nếu không phải lo lắng hù dọa giống cái bỏ chạy mất, hắn đã sớm hóa thân thành người rồi, cứ phải hành động như thế này thật biệt khuất, chỉ là tay của giống cái thật sự rất thoải mái, mắt thú híps lại say mê nhìn Đường Lâm, lửa nóng nơi đáy mắt khiến Đường Lâm hơi khó chịu. Vừa mới chuẩn bị ăn, thì đột nhiên cửa động lại rung lên, tiếng gầm nhẹ huyền ảo từ xa truyền đến, xuyên qua thạch động Đường Lâm bất ngờ nhìn thấy một đôi mắt của dã thú màu xanh lục, mắt của nó phải to bằng cái chén gỗ trong đêm tối lại có vẻ cực kỳ dữ tợn. .

Đường Lâm để thức ăn xuống, vọt đến cầm con dao găm đâm đặt ở trên da thú, cảnh giác nhìn chăm chú vào dã thú ở cửa động, trong không khí truyền đến một mùi thật hôi thối, nhưng giống như đang e ngại đồng lửa, nên dã thú chậm chạp chưa muốn tiến lên. Nhờ vào ánh lửa bập bùng, Đường Lâm rốt cuộc cũng nhìn thấy rõ diện mạo chân thật của dã thú ở bên ngoài, hơi giống sói, thân hình lại cao gần năm mét, bộ lông cứng rắn trên người đang dựng thẳng, bốn chân cường tráng có lực, móng vuốt sắc bén u ám lạnh lùng, cái miệng to như chậu máu đang mở to, nước miếng hôi tanh không ngừng nhỏ xuống, cái nanh thật dài nhe ra vẫn còn lưu lại tơ máu.

Đường Lâm nhìn dã thú trước mặt, đây tốt cùng là địa phương nào? Tại sao lại có dã thú cao lớn như thế này? Run rẩy hạ xuống dao găm nhỏ bé đang cầm trong tay, cắn chặt môi dưới, chuẩn bị tư thế công kích.

“Sói khát máu!” .

Đột nhiên trong thạch động truyền đến một giọng nói mềm dẻo, Đường Lâm kinh ngạc quét mắt quanh thạch động, cuối cùng tầm mắt mới rơi vào thú nhỏ trước mắt, kinh ngạc tròn to hai mắt, ngón tay hơi run rẩy, liếm liếm cánh môi bởi vì khản trương mà hơi khô của mình, nói: “Vật nhỏ, mới vừa rồi là tiếng của mày sao?”

“Thế nào? Nên lui về phía sau mấy bước, đừng lộn xộn, sói khát máu rất hung tàn, lại cực kỳ yêu thích giết chóc, không nên đi ra thạch động.” Arthur dằn dỏ xong, cái đuôi cuộn cuộn quấn quanh eo của Đường Lâm,

kéo cô đến trên da thú, rồi chậm chạp nện từng bước chân ưu nhã, từng bước từng bước đi tới cửa động.

Vừa đến cửa động thì vật nhỏ vốn nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, trong nháy lập tức biến đổi, ngẩng đầu vươn mình, hơi thở sát phạt dần dần tràn ngập khoảng không, Arthur từ từ lớn lên, thú nhỏ màu trắng trong nháy mắt cao hơn đến gần sáu, bảy mét, một đôi cánh chim trắng như tuyết từ sau lưng từ từ mọc ra, đôi mắt màu vàng cũng trở nên lạnh lùng hơn, khiến cho con sói khát máu ở bên ngoài cũng trở nên nóng nảy hơn, xao động lo lắng gầm nhẹ.

Hả, chuyện gì đang xảy ra ở đây? Đường Lâm ghen hòng, trần trối nhìn một màn bất thành linh xảy ra trước mắt, đây là nguyên hình của vật nhỏ sao? Không đùa chứ! Nếu như nói vật nhỏ trước đây nhỏ nhắn, xinh xắn, đáng yêu, hiện tại khi biến thành dã thú cao lớn hung mãnh, thân hình trắng nõn lại không hề có tỳ vết nào, dưới ánh trăng sáng trong, không thể nào nói ra được sự thần thánh đang diễn ra ở đây. Đường Lâm không khỏi hoài nghi nhìn cự thú trước mắt, thật sự trước đây không lâu vật nhỏ còn ở trong lòng cô nũng nịu cơ đấy, mặt đột nhiên đỏ lựng lên, thật đáng chết mà! Trước đây không lâu dường như cô còn đùa giỡn cái kia của hắn.

Móng nhọn vươn ra không trung, bản lĩnh thật dũng mãnh lao vào bầy sói, trong thời gian uống cạn nửa ly trà ngắn ngủi, bầy sói khát máu tan tành bị Arthur tiêu diệt toàn bộ, thân thú màu bạc khẽ run rẩy mấy cái, trên người vẫn còn dính vết máu đập lên ánh trăng đi vào trong thạch động. Thấy thân thể Đường Lâm đang cứng ngắc nhìn mình, đáy mắt của hắn tràn đầy ranh mãnh, lại còn ác ý đi rất chậm, thân thú cao lớn tạo cho người ta cảm giác bị áp bức rất lớn.

Đường Lâm nắm chặt dao găm trong tay, nuốt nước bọt liếc nhìn cự thú màu bạc đang cất bước đến gần, đáy mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc: “Mày là ai? Muốn, muốn làm cái gì?”.

“Làm cái gì? Cô có thể đoán thử xem.” Giọng nói mềm dẻo cất lên, lại còn khẽ cười, thuận thế đưa tay ép Đường Lâm xuống, móng nhọn nhẹ nhàng đoạt lấy con dao găm, vắt sang một bên, mắt thú màu vàng nhìn chăm chăm vào cô, mang theo đầy vẻ khát vọng, cái lưỡi to thật dày đưa đến trước mặt Đường Lâm nhẹ nhàng liếm láp lên gò má của cô, thô ráp chạm vào da trong nháy mắt khiến Đường Lâm cảm thấy đau nhói, gò má trắng nõn liền đỏ rực lên.

Mà cái đồ chơi nóng bỏng kia đang dán chặt vào bắp đùi Đường Lâm, xúc cảm của nó khiến cho toàn thân cô căng thẳng, không dám nhúc nhích: “Yên tâm, tôi sẽ không làm cô thương tổn •••••” vừa nói xong, liền đưa đầu lưỡi thử dò xét chạm lên đôi môi đỏ mọng của cô, lưỡi dài thật dày nhanh chóng cạy môi của Đường Lâm ra chuẩn bị thưởng thức ngọt ngào ở bên trong. Đồ chơi phía dưới từ từ co rúm, đặt hẳn lên bắp đùi của cô, đã đến mức này mà Đường Lâm còn không biết cự thú muốn làm gì thì quả thật cô chính là kẻ ngu ngốc, đần độn, hay là thiếu năng trí tuệ rồi

Bàn tay không yên phận qua lớp quần áo vuốt ve bộ ngực mềm mại, thật giống như chưa bao giờ được chơi qua món đồ chơi giống như vậy, mùi xạ hương nồng nặc khiến Đường Lâm không thích, gò má nhất thời hồng rực lên, tay không thể cử động được.

“Ưm ưm •••••”.

”Dừng

tay.”

Đến bây giờ cô vẫn không cách nào hiểu rõ được, đến tận cùng cô đã rơi vào địa phương nào, trong lòng vô cùng hoảng loạn. Một người có thể đơn lực bạc như cô cho dù có ý niệm gì cũng không dám hành động, ai biết được cự thú trước mắt có thể thừa dịp cô không chú ý mà làm những gì, khỏe môi không ngừng tràn ngập ra tơ bạc mập mờ, bộ ngực mềm mại khẽ đau nhức, trong miệng phát ra âm thanh yêu kiều thật thấp, khuôn mặt trong treo từ trước đến giờ vẫn luôn lạnh lùng, phảng phất ham muốn nhàn nhạt, đáy mắt mờ mịt, khe khẽ thở ra.

Nghe thấy giống cái phía dưới truyền đến tiếng rên rỉ yêu kiều, nam căn trên người Arthur càng thêm dữ tợn, mơ hồ sẫm lại, liếm láp khắp người giống cái, Arthur nảy sinh cảm giác muốn ngừng mà không ngừng được, trước kia hắn không cảm thấy giống cái nào có mị lực lớn như vậy, từ trước tới giờ cũng có không ít giống cái đưa đẩy với hắn, nhưng mà hắn đều cự tuyệt, lại nhìn giống cái dưới thân, hắn hận không thể

ngay lập tức khảm cô vào trong thân thể mình, tan vào trong xương tủy, ăn cho đỡ nghiện, nặng nề thở dốc, gắt gao liếc nhìn giống cái, một lúc sau mới bỏ tay ra.

Vì quần áo đã bị xé tan, nên thân thể trắng như tuyết phỉm hồng lộ lộ hiện ra bên ngoài, Arthur nhìn thấy không nhịn được mà thở gấp, thấy giống cái động tình nhưng thủy chung không thể biến thân thú, đáy lòng liền nhộn nhạo, sắc mặt trở nên vui mừng, trong lòng đã tiếp nhận giống cái này, đủ năng lực để có thể chuyển hóa đối phương thành thú.

Thở hổn hển khẽ liếc nhìn cự thú đang rất hưng phấn kia, Đường Lâm cơ hồ không giải thích được, khóe miệng run rẩy nhìn đồ chơi dưới bụng của nó, nhất thời nảy sinh ý niệm muốn bắt tỉnh! Trời đất ơi! Bị thứ đồ chơi kia đâm vào, cô còn có thể sống đến ngày mai sao? Hung tợn nhìn chằm chằm nam căn trên người cự thú, nhắc chân đá đá, liên quan đến tính mạng, ai còn có thể chú ý nhiều như vậy, cất giọng giận dữ nói: “Này! Mày muốn làm gì! Sẽ chết người đấy có biết hay không” Đường Lâm tức giận hung hăng véo tai trái của Arthur, rống to, rồi chỉ vào thứ đồ chơi của Arthur, nếu không phải dao găm đã bị đoạt đi, sợ rằng cô sẽ trực tiếp chém đứt nó.

“Ha ha... tên tôi không phải là Này! Tên tôi là Arthur, là một giống đực.” Arthur lười biếng ngo nguẩy thân hình, thân thú khổng lồ trong nháy mắt liền hóa thành người, trên khuôn mặt tuần mỹ mang theo mấy phần hồn nhiên, gò má đẹp đẽ hồng nhuận sáng bóng, mắt vàng ẩn chứa hơi nước nhàn nhạt, cánh mũi cao, đôi môi mềm mại, nhìn vô cùng mê người. Hắn đè lên trên người Đường Lâm, ép đến gắt gao, ngón tay thon dài vươn ra nhẹ nhàng chạm vào gò má cô, rồi từ từ trượt xuống cổ, cánh mũi phập phồng, khẽ ngửi mùi hương trên người cô, hương thơm thoang thoảng thoảng chốc bay vào mũi, liền đưa lưỡi ra nhẹ nhàng liếm láp cần cổ xinh đẹp, bàn tay không hề khách khí chạy dọc trên thân thể của cô.

Mắt vàng như phủ thêm một tầng sương mỏng, nhìn chằm chằm vào thân thể trần trụi của Đường Lâm, nam căn thẳng tắp chống đỡ lên trên người cô, nóng bỏng nhẹ nhàng giật giật, răng môi ở trên cổ của cô mà nhẹ nhàng gặm cắn, sức lực vừa phải khiến cho Đường Lâm muốn phát điên, không nhúc nhích nhìn yêu nghiệt trên người mình, ngay cả hơi sức đẩy ra cũng không có.

Đây, là cái thế giới gì? Vật nhỏ, tiểu thú? Rõ ràng lại chính là một sắc lang đói khát, cổ tay nhói không dứt, thân thể mềm mại cũng bị sở nắn, nặng nề vuốt ve, nụ hoa yêu kiều đỏ thắm lặng lẽ đứng thẳng. Liền mở miệng hỏi: “Anh đến tốt cùng là cái gì? Người, thú, hay là yêu quái?”

Liếc nhìn vào ánh mắt mờ mịt của giống cái ở trong ngực mình, bụng trắng xanh càng căng thẳng, nam căn ưỡn lên cao hơn, con mắt màu vàng óng nhộn nhạo sáng loáng, quần lấy hương vị ngọt ngào ở đầu lưỡi, chất lỏng thơm ngọt này khiến cho Arthur muốn ngừng mà không được, khóe miệng tràn ra tiếng cười khẽ, khuôn mặt nhỏ tinh xảo rạng rỡ sáng ngời.

Nhìn vào cánh môi sưng đỏ của Đường Lâm, đáp: “Tôi là giống đực, hình như là sư tử trắng, là người của bộ lạc Thanh Sơn, tên gọi Arthur. Giống cái tại sao cô lại tới biên giới này, nơi đây nguy hiểm vô cùng, có biết không? Nếu như tôi không xuất hiện kịp thời, thì dù cho cô có mười cái mạng cũng không đủ chết.” Nhẹ nhàng ôm Đường Lâm, vào trong ngực, hải lòng hít hà mùi thơm ngọt ngào trên người giống cái.

“Giống đực, Sư tử trắng, bộ lạc Thanh Sơn?” Đầu Đường nghe xong liền cảm thấy choáng váng, tách những chữ này ra, cô xác định mình cũng hiểu rõ, nhưng tổ hợp lại với nhau, liền hoàn toàn là không hiểu gì cả! Không để ý đến cơ thể của mình đang lộ hết ra ngoài, liền chạy như bay tới cửa động, nhìn hai vầng trăng sáng treo lơ lửng trên bầu trời đen kịt, thân thể trắng xanh liền cứng đờ, run lên nhẹ nhẹ.

3. Chương 3: Làm Cho Hôn Mê

Editor: SunniePham

Gương mặt tuần tú trần đầy vẻ quyến rũ và nghi ngờ, liếm láp cánh môi khô khan. Như còn có thể cảm nhận được hương thơm ngọt lưu lại trên mặt. To gan vén phần dưới hạ thân đã thú lên, dựa vào thành tường đá nham bích ghồ ghề mà thở hổn hển. Ngón tay linh hoạt xoa nắn cây gậy, tầm mắt không ngừng

nhìn chăm chăm vào cái mông đang ngẩng lên của Đường Lâm, khẽ liếc qua khóe miệng của cô. Đợi lát nữa anh mang giống cái này về bộ lạc, anh liền...

“Đây là nơi nào?”

Nét mặt kiên cường của Đường Lâm thoáng hiện ra vẻ bi thương. Hốc mắt đỏ hồng thêm một chút sương mù, cho dù cô có kiên cường tới đâu thì cô cũng là một người phụ nữ, sẽ bị thương, sẽ đau lòng. Nhìn động tác cuồng dã của Arthur, khuôn mặt nhỏ nhất thời liền ửng đỏ. Hai cánh tay ôm chặt cơ thể của mình, cẩn thận nuốt nước miếng, e sợ sẽ chọc giận tên sắc lang này. Đáy mắt Arthur hiện lên vẻ khao khát cũng không phải là ảo giác.

Quần áo trên người đã bị xé rách không ít, Đường Lâm bị ôm chặt như vậy, trong lúc vô tình bộ ngực mềm mại càng bị áp chặt hơn. Nơi mềm mại bị đè ép tạo nên một đường cong đầy mê người, Arthur nhìn thấy thì liền run lên. Giống cái của bộ lạc cũng không có lớn tới vậy, cho nên động tác vừa rồi của Đường Lâm làm cho anh không còn cách nào khác mà nắm giữa vật kia. Arthur đói khát khó nhịn, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng thở gấp, Đường Lâm còn chưa kịp phản ứng gì thì anh đã kéo cô đến trước ngực, mũi ngửi lấy mùi thơm đầy ngọt ngào, đầu lưỡi vươn ra liếm liếm cái cổ trơn mịn của Đường Lâm. Bàn tay không nhịn được mà dạo trên người của cô, đôi mắt vàng mờ mịt đầy vẻ kích tình. Anh nhìn chăm chăm vào cơ thể đã bị anh lột sạch sẽ, cây gậy cao vút thẳng tắp để ở cái mông của Đường Lâm, nóng bỏng nhẹ nhàng nhảy lên. Môi miệng nhẹ nhàng gặm cắn trên cổ Đường Lâm, sức lực đủ để cho Đường Lâm có chút phát điên.

“Anh... Anh muốn làm gì!”

Đường Lâm nói lắp hỏi, cả người cương cứng lên, không dám nhúc nhích. Cô cũng không quên trước đó Arthur với cơ thể đầy cao lớn khổng lồ đã trong nháy mắt xé xác những con sói đói đầy hung bạo. Cơ thể này của cô chắc anh chỉ cần một ngón chân thôi. Không, không cần đến một đầu ngón chân, chỉ cần anh ta nhẹ nhàng dấn vào thì cái mạng nhỏ của cô trong nháy mắt cũng khó bảo toàn. Cô đã chết qua một lần, bây giờ đối với sinh mạng này càng thêm quý trọng.

Trong lòng Arthur không hài lòng với giống cái cả người cứng ngắc lại, lực đạo anh gặm cắn lại tăng thêm vài phần, chẳng lẽ cô không hài lòng với kỹ thuật của anh? Giống cái không phải là nên thỏa mãn dục vọng của giống đực hay sao? Bàn tay to vuốt ve trước ngực mềm mại của Đường Lâm. Cảm giác mềm mại này làm cho Arthur có chút mê muội, không giống như giống cái trong bộ lạc đầy thô sáp và mang theo mùi khai. Ngực giống cái này mở hồ tẫn ra mùi vị thơm ngát đến mê người, làm cho người khác nhịn không được mà rơi vào trầm mê, muốn đem cô nuốt vào bụng.

“Đừng nhúc nhích, giống cái nên thỏa mãn dục vọng của giống đực. Cô như vậy là không ngoan, phải bị trừng phạt.” Bàn tay của anh không chút khách khí mà lần đến cái mông của Đường Lâm. Vỗ vài cái, sức lực tốp tấp, đau đớn trong nháy mắt từ cái mông của cô lan ra cả người. Cô cắn chặt răng, hốc mắt hơi ửng hồng, chưa bao giờ cô bị sỉ nhục tới vậy. Đường Lâm còn chưa kịp hiểu rõ, mơ hồ nghĩ, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cô lại bị đánh, giống đực là cái gì? Giống cái là cái gì?

Arthur si mê vuốt ve cái mông tròn trịa của giống cái, cảm nhận cái cổ trơn mịn dịu dàng, cuối đầu gặm cắn dọc theo sống lưng. Cái lưỡi to ẩm ướt trượt dài từ gáy xuống mông, bàn tay chậm chạp vẽ phác thảo. Đau đớn mang theo sự được giải tỏa, bụng nhịn không được mà có dòng nước xiết chảy qua. Rõ ràng nên tức giận, nhưng miệng lại phát ra âm thanh trầm thấp đầy yêu kiều.

Bị Arthur áp chế, làm cho cơ thể cô không thể động đậy, cả người đều bị anh ta liếm láp và gặm cắn. Nước bọt ẩm ướt rửa sạch người cho Đường Lâm từ đầu tới chân, Đường Lâm cam chịu số phận bình nứt không sợ bể, cả người xụi lơ dựa vào người Arthur. Để mặt cho Arthur muốn làm gì thì làm, Arthur này vô cùng nặng, lúc này đừng nói tới việc phản kháng, đến nhúc nhích cũng không có sức lực. Cô thầm nghĩ, tên này tuyệt đối không phải là người, cô là đặc công cấp thế giới, vậy mà lại bị người này đánh vài cái thì đã bị thương nặng. Nghĩ tới Arthur lúc ở hình thú, Đường Lâm không khỏi run rẩy.

Nhìn thấy Arthur chỉ sờ mó, Đường Lâm cũng từ từ bình tĩnh trở lại! Bên tai không ngừng truyền tới tiếng thở gấp của Arthur. Khuôn mặt tuần tú đầy đẹp đẽ dần đỏ lên, gặm cắn cổ trơn mịn, khoan mũi đầy rẫy mùi thơm đầy ngọt ngào truyền vào. Đôi mắt vàng không khỏi trầm xuống, cây gậy ở bụng dưới cứng rắn để ở ngay đùi của Đường Lâm. Cảm giác nóng bỏng, làm cho Đường Lâm tự nhiên hiểu rõ như vậy đại biểu cho ý gì?

Không cự tuyệt được, dao găm đã bị Arthur đá vào góc tối, cô cắn chặt môi dưới, im miệng không nói gì. Bị Arthur đặt dưới thân, cảm nhận đồ chơi phía dưới, quần áo đã sớm không cánh mà bay. Cô xoay mặt cúi đầu nhìn cây gậy cao vút của Arthur đang kề sát dưới thân của mình, nhìn thấy dáng vẻ dữ tợn của nó Đường Lâm không khỏi nuốt nước bọt. Arthur đang ở trên người cô không để ý đến dáng vẻ rối rắm của cô.

Anh cúi đầu để sát vào đầu của Đường Lâm, âm thanh trầm thấp chậm rãi vang lên, nói: “Đừng lo lắng. Tôi sẽ không làm cho cô bị thương, bây giờ tôi sẽ không đụng vào cô.” Lo lắng mình làm cho giống cái bị thương, về bộ lạc sẽ tới chỗ của bác sĩ lấy bí dược rồi mới về làm với giống cái. Khi đó anh mới có thể đụng chạm với giống cái, nhưng mà bây giờ vẫn là thời gian để hưởng thụ. Một bên vừa gặm nhấm bộ ngực mềm mại, một bên vừa lo liệu cái cây gậy ở phía dưới. Mồ hôi nhỏ xuống khuôn mặt tuần tú, Đường Lâm không nói gì, cuộn cả người mình lại, đè nén sự nhột nhạt yêu kiều. Đôi má trắng nõn ửng hồng, con mắt đen sắc bén ngày thường bây giờ đã bắt đầu xao động, ửng lên một lớp sương mờ và đầy mê mang. Mang theo vẻ mập mờ không muốn nghĩ...

“Anh... Anh nhanh lên một chút có được không, đau quá!”

Đường Lâm nhẹ nhàng từ chối bên trong Arthur. Cái mộng bị Arthur làm bị thương bây giờ đã như bị phỏng, sự hỗn loạn trong cơ thể, hai cái cảm giác như hai cực gần như ép Đường Lâm tới điên.

Bên tai truyền tới âm thanh phản kháng đầy yếu điệu, ôn nhu, mềm dẻo, thêm một chút làm nũng (Đứa bé Arthur này tự nhận đó). Luật động trong tay nhanh hơn vài phần, đôi mắt chống lại con người đầy nước của giống cái. Arthur chỉ cảm thấy trong lòng mình bị còng lỏng chim quấy nhiễu tới tê, cây gậy càng ngày càng cao, càng sưng lớn hơn trước, một lúc sau Arthur mới dừng động tác lại, run rẩy một trận. Sau đó thở dốc thật dài, ở bụng truyền tới một cảm giác nóng ẩm, mùi xạ hương nồng đậm theo không khí truyền tới. Đường Lâm hắt mặt, khóe miệng giật giật, dã thú đã tiến hóa thành cảm thú rồi sao? Ở góc độ sinh học mà nói thì điều này không phải là không có khả năng, cô không nói gì nằm trên da thú, cảm giác mình mất đi nửa cái mạng. Cho dù một ngày nào đó có công bố một đặc công chết ở trên giường cô cũng sẽ hoàn toàn tin tưởng. Người từng trải nói nhất định phải tin tưởng, tay cô run rẩy vô lực nhẹ động vài cái. Sau cùng vẫn té trên mặt đất, mùi xạ hương nhàn nhạt hòa lẫn với mùi máu tươi. Không cần nghĩ cũng biết, nơi đó nhất định đã bị xuất da đến chảy máu, vậy đây có tính là ‘lần đầu’ không? Đường Lâm bất tỉnh, im lặng nghĩ tới cái ý nghĩ hoang đường này.

Cảm thụ cảm xúc mềm mại trong lòng, đôi mắt vàng lộ ra sự thỏa mãn đầy thoải mái. Cái mũi đầy kích thích, ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt, sắc mặt trong phút chót liền biến đổi. Anh cẩn thận ôm giống cái đã ngất đi, ánh mắt nhìn thấy dưới hạ thân đã đổ một mảng, hối hận không thôi, cẩn thận đặt giống cái lên cơ thể của mình, anh nhanh chóng từ phía giữa trong góc hang lấy ra một ít thảo dược, bóp nát nó đặt ngay mộng của giống cái. Giống cái này quá yếu ớt, so với giống cái trong bộ lạc vẫn còn gầy yếu. Ban đầu nhìn thấy giống cái này dừng mảnh như vậy, cứu tưởng là rất mạnh. Arthur hối hận buồn rầu không thôi, động tác lúc này càng cẩn thận hơn

4. Chương 4: Gặp Gỡ Hierro Ở Đàm Nước

Editor: SunniePham

Trên người truyền tới cảm giác mát lạnh làm cho cô giật mình tỉnh dậy, cơ thể đau nhức liên tục làm cho cô nhớ lại tên Arthur hung ác trước đó ***. Đường Lâm nằm úp lên tấm da thú, ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt từ da thú truyền tới, hoàn với máu tươi của Đường Lâm, cũng không cảm thấy ghê tởm, mà ngược lại còn cảm thấy độc đáo có chút mới mẻ. Hai gò má trắng nõn của cô dán vào da thú, cọ xát vài cái. Sau đó cô dùng khủy tay chống đỡ cơ thể của mình lên, nhìn xung quanh thạch động. Arthur không có ở đây, mùi vị ẩm ướt nhàn nhạt tràn vào xoang mũi, trên người vô cùng dính dính.

Đường Lâm đưa tay đụng vào cái mộng của mình, đụng thêm một chút nữa thì trúng nơi được đắp thảo dược. Bắp đùi của cô vẫn còn lưu lại vết trắng đục, mùi xạ hương đủ để cho đầu của Đường Lâm hiện lên đầy vạch đen. Cô lảo đảo đứng dậy, mùi vị xạ hương xen lẫn mùi thảo dược tràn vào mũi, làm cho Đường

Lâm muốn ngắt đi. Khóe miệng bắt đầu dãn ra, gương mặt tái nhợt đi ra khỏi thạch động. Khi ra ngoài cô nhất định phải tẩy rửa cơ thể này, lúc bất tỉnh thì không biết gì, nhưng mà bây giờ đã tỉnh táo lại thì cô cảm thấy rất khó chịu. Cố gắng kìm chế lại sự khó chịu muốn nôn mửa ở cổ họng, cô gian nan bước ra khỏi hang động.

“Tên đàn ông ngang tàn bạo ngược chết tiệt!”

Đường Lâm không ngừng nguyên rửa, vừa rồi lúc bước đi thì thảo dược đã rơi xuống, lộ ra cái móng bám tím đầy sưng đỏ, chỉ cần đụng nhẹ là cảm thấy đau đến không chịu được rồi. Quả thực chuyện này so với trong tổ chức chịu hình phạt thì còn đau khổ hơn ba phần, cái thế giới đáng chết rốt cục là nơi nào? Thú có thể biến thành người cũng là chuyện đủ khó hiểu rồi, còn bị mười mấy bạt tay đánh đến sưng cả cái móng, lại còn bị nhục nhã vô cùng. Quả thực là mất hết mặt mũi của một đặc công, cô nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa, nhưng mà Đường Lâm cũng hiểu rõ, cô không phải đối thủ của Arthur. Arthur chỉ cần dùng một tay thôi cũng có thể khống chế được cô, thực lực của anh ta hoàn toàn hơn cô. Cho dù là sức mạnh hay hành động đều dư thừa để đối phó với cô.

Hình dáng thú của Arthur đến nay vẫn còn làm cho cô sợ hãi, thật to lớn, mỹ lệ và đầy dũng mãnh. Các loại ý nghĩ cứ nhao nhao tràn đầy trong đầu của Đường Lâm. Trong khoảng thời gian ngắn mà làm cho Đường Lâm lại trở tay không kịp, cho dù có kiên cường tới đâu thì cuối cùng cô cũng là một người phụ nữ, sẽ sợ hãi, cũng sẽ khóc như một cô gái nhỏ thôi.

Biết được nơi này nguy hiểm, nên Đường Lâm cũng không dám đi xa. Đi tới cửa động thì ngồi nhõm xuống, nghiêng người lắng tai nghe. Từ mặt đất truyền tới các loại âm thanh, ánh mắt Đường Lâm lóe sáng như ánh sao đầy sắc bén. Nhất định phải tẩy rửa cơ thể này thật sạch trước khi Arthur trở về. Ánh mắt của Arthur nhìn cô cũng đủ để cho cô có cảm giác được tìm của mình đập nhanh, so với Jordan thì còn âm u hơn nữa. Đôi mắt vàng đó lộ ra sự rét lạnh, cả Đường Lâm cũng cảm thấy có chút sợ run.

Phía trước năm mươi mét có một cái hồ nước. Tay Đường Lâm cầm lấy một con dao nhỏ, đôi mắt khẽ khép lại. Một lúc sau cô thật sự không chịu được mùi ở trên người mình, quyết định tốc chiến tốc thắng, cố gắng đi thật nhẹ nhàng. Chạy tới hướng đông nam, gỡ bỏ lớp da thú ở trên người, trước đó quần áo đã bị Arthur xé rách, cô chỉ có thể bắt đầu đi mà dùng tấm da thú trong thạch động. Khoác tấm da thú lên người, tuy là có chút ngắn nhưng có thể vừa vặn che khuất bộ ngực của mình, phía dưới đùi lộ ra một phần lớn, nhưng mà vừa qua khỏi cái móng. Khóe miệng của cô giật giật, cô gắng che giấu da thịt của mình.

Nhánh cây hai bên đường quét qua cơ thể của Đường Lâm, làm cho cô cảm thấy đau đớn. Khiến cho Đường Lâm phải thả chậm tốc độ của mình lại, tay chống đỡ ngay eo, khóc không ra nước mắt nhìn bầu trời xanh, đang có ba mặt trời treo lơ lửng, bầu trời sáng ngời nhưng cũng không cảm thấy nóng. Có lẽ là liên quan tới thời tiết, Đường Lâm dựa người vào thân cây, xoa nhẹ cái móng bị thương, hy vọng giảm bớt chút đau đớn. Mắt nhìn ra xa, rõ ràng là đã nghe thấy tiếng nước chảy, chắc đó là thác nước!

Biết được điều này, cũng làm cho Đường Lâm khôi phục một chút sức lực. Buông tay đang vuốt ve quanh eo, nắm chặt da thú trên người. Tay cầm dao găm làm thành động tác phòng thủ, không hề buông lỏng nửa phần.

Trong bụi cây thỉnh thoảng có tiếng động vật nhỏ chạy qua, hô hấp của Đường Lâm ngày càng dồn dập, cũng không biết một giây sau cô có thể gặp phải cái gì? Cô quanh năm đi lại ở biên giới của thế giới đen, nên cô cũng không sợ chết, nhưng mà nếu như chết một cách không xứng đáng thì cô tuyệt đối không cho phép. Một màn trước đó của Arthur và huyết lang, cũng đủ để cho Đường Lâm biết được cái thời đại này khủng bố tới mức độ nào. Cô cố gắng để không ỉn đổ máu, bất luận là đổ máu vào lúc nào cũng có thể hấp dẫn lũ dã thú tới. Cái móng của cô chỉ bị xuất huyết tới bầm tím, vẫn chưa đổ máu. Các vết thương khác trên người đã sớm đông lại, chính vì vậy mà Đường Lâm mới dám ra khỏi thạch động.

Nghĩ tới bên ngoài thạch động tràn lan cây mây, Đường Lâm đoán rằng Arthur ra ngoài săn bắt. Đối với ham muốn chiếm hữu của Arthur, làm cho cô cũng không dám tùy tiện rời khỏi thạch động, chỉ cần trở về trước khi Arthur phát hiện, thì sẽ không có chuyện gì. Đương nhiên điều này là do Đường Lâm tự mình nghĩ.

Liếc mắt nhìn thác nước đang chảy xuống, thần kinh đang buộc chặt của Đường Lâm cũng hơi thả lỏng xuống. Mực nước không hề sâu, nước sông chảy có chút nhanh, bên mép sông có một số động vật hiền lành

đang sinh sống. Sở dĩ nói chúng là động vật hiền lành là bởi vì khi những con động vật này nhìn thấy Đường Lâm thì điều hoảng sợ mà chạy mất. Trong nháy mắt ở bên cạnh thác nước chỉ còn có một mình Đường Lâm, nhìn xung quanh bốn phía, khi xác định không có nguy hiểm thì Đường Lâm mới chậm rãi cởi bỏ lớp da thú trên người. Cả người trần truồng đi vào giữa hồ nước.

Nước sông lạnh lẽo làm cho Đường Lâm không nhịn được mà híp mắt lại, giảm bớt phần xao động ở đáy lòng. Nửa người cô nghiêng nằm ở bờ sông, cơ thể nửa ẩn nửa hiện trong nước, hơi thở đầy ái muội, làm cho tâm người khác ngứa chịu khó mà nhịn được. Nhưng mà những điều này Đường Lâm không hề biết, lúc này cô chỉ cảm thấy thật thoải mái, cái mông bị thương cũng giảm bớt một chút. Ngón nhìn ba mặt trời ở trên cao, con người đen trong treo từ trước tới nay hiện lên một sự mê muội đầy chán nản, nên làm như thế nào đây?

Ngay lúc Đường Lâm đang thoải mái hưởng thụ, thì không biết một màn của mình đã rơi vào trong đôi mắt màu lục.

Tộc Xà U Minh sinh dục rất mạnh. Sức lực rất lớn mạnh, sinh lực lại càng lớn hơn. Hierro nửa người ngồi dựa vào thạch bích, nửa người còn lại thì ẩn dấu trong nước. Nhưng mà nước sông lại không che dấu cây gậy kỳ hoặc cao ngất kia, ngón tay thon dài thỉnh thoảng lại lướt qua cây gậy đó. Nước màu trắng đục không ngừng nhỏ giọt vào trong suối, sau đó hòa tan mất. Ngón tay thon dài linh hoạt trên trọc, cánh môi mỏng màu bạc kẻ cong lên đầy mê người. “Ưm... ưm...” Thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh khàn khàn đầy trầm thấp, dường như đang cực kỳ hưởng thụ. Khí thể tà mị lặng lẽ thu lại, mắt phượng hẹp dài thả ra sự thông minh lạnh lợi.

Nơi này là chỗ nghỉ của Hierro. Không nghĩ tới sẽ đụng phải giống cái ở đây, nhưng giống cái này tối đen đầy tế nhị như giống cái trong bộ tộc. Giống cái trước mắt lộ ra da thịt sáng bóng, trắng nõn đầy mê người. Ngực trước run rẩy mềm mại, làm cho dục niệm của người khác tăng vọt. Con người trong đôi mắt màu lục trong phút chốc thu lại, trong miệng lộ ra một chiếc

lưỡi rắn nhỏ dài. Không ngừng ra rồi lại vào, lộ ra tiếng thở ‘tê tê’ đầy nhột nhột. Người nhẹ trong không khí thoảng qua mùi nhàn nhạt của tộc Bạch Sư. Mắt dài của Hierro khẽ hép lại, giống cái này có chủ rồi sao?

Lưỡi rắn vươn ra liếm liếm cánh môi, ánh mắt hiện ra tình thế đầy bất buộc. Anh chậm rãi từ trong suối đứng lên, cây gậy thô dưới chân tùy ý dao động. Cây gậy to lớn cân xứng với cơ thể của anh, làm nổi bật cả người dưới ánh sáng mặt trời. Giống như là thiên thần, làm cho người khác không thể dời mắt.

Rầm!

Nước sông khẽ động làm cho Đường Lâm đầy cảnh giác quay đầu lại. Chưa kịp động thủ, thì đã thấy một bóng đen từ hòn đá không xa chui ra, chỉ ngắn ngủn trong ba giây, Đường Lâm chưa kịp lên bờ thì đã bị bóng đen đó chặn lại. Hơi thở nồng đậm hormone trong nháy mắt tràn đầy cả khoan mũi, không giống như hơi thở mát lạnh của Arthur, hơi thở này tràn đầy mùi hormone, ngựa đực? Cái chữ này trong nháy mắt hiện lên trong đầu của Đường Lâm, khóe miệng hơi căng thẳng, cả người cô trở nên cứng ngắc.

Cảm nhận được cơ thể mềm mại trong lòng. Con người màu lục híp lại thành một đường thẳng, cái lưỡi rắn nhỏ dài cẩn thận liếm láp hai gò má của Đường Lâm. Sau cùng là dừng lại ở đôi môi anh đào của cô, thử thăm dò **, mềm mại mà lại ngọt ngào. Chất lỏng say nồng đủ để cho Hierro không muốn ngừng lại, cái lưỡi rắn thật dài không ngừng dao động, triệt để liếm sạch gò má của Đường Lâm.

“Ừng ực!”

Âm thanh nặng nề nuốt nước bọt vang lên, yết hầu khó khăn chuyển động. Cây gậy gộc nhô lên rất cao, con người màu lục nổi lên như ánh sao. Bàn tay to thô lỗ chu du trên cơ thể mềm mại của Đường Lâm, Đường Lâm không nói gì một mỗi cảm nhận bóng đen hành động. Chết tiệt, cánh môi bị răng nanh sắc nhọn làm đứt da, cảm giác ẩm ướt, điều này càng làm cho Đường Lâm run sợ trong lòng. Đôi má bị đè nén đến đỏ ửng, con người đen hiện lên một tầng hơi nước, cánh môi sưng đỏ càng làm câu dẫn người khác. Hierro thấy vậy hận đến nỗi không thể trực tiếp bổ nhào vào, nhưng mà, may mà Hierro vẫn còn một chút lý tính, thoáng nhìn qua cái mông sưng đỏ của Đường Lâm, còn có mùi thơm của xứ nữ, mặc dù biết không

thể trực tiếp ăn cô, nhưng mà nếu như anh không chiếm tiện nghi của cô thì không xứng với khí chất xà tìn của tộc U Minh.

Cây gậy gộc ma sát ở bụng của Đường Lâm, chiếc lưỡi rắn dài nhỏ không ngừng ra vào. Dịch trắng màu đục không ngừng rơi vào sông, màu da lúa mì nổi lên từng trăn ửng đỏ, hơi thở hormone nồng càng đậm, nguyên nhân bởi vì là xà tộc U Minh, cơ thể cực kỳ mềm nhuyễn, coi như không có xương cốt, bàn tay to vuốt ve trước ngực mềm mại của Đường Lâm, lực dùng vừa phải, miệng hé ra để lộ hai cái răng nanh tinh tế, nhẹ nhàng gặm cắn hạt đậu đỏ mềm mại. Thật mềm, thật ngon, đủ để cho Hierro mê muội không thôi, hô hấp nóng bỏng nhẹ nhàng phả lên người của Đường Lâm, đôi mắt hẹp dài thành một đường thẳng ngẩng lên nhìn vào ánh mắt đang hoảng sợ của Đường Lâm.

“Hierro!”

Lo lắng cái mông sưng đỏ của cô, tay Hierro rất có kỹ xảo, dụng chạm nhẹ qua cái mông của cô, sức lực đủ để cho Đường Lâm không thấy đau mà còn có chút ái muội. Ý tứ trên chọc, cây gậy gộc ở phía dưới cao ngất lên, cảm xúc nóng bỏng, thỉnh thoảng lại ma sát vào bắp đùi của cô, khiêu khích hết sức rõ ràng.

“?” Đường Lâm không nói gì khi nhìn một màn này, nhẹ nhàng nuốt nước miếng. Cơ thể cẩn thận phối hợp, cố gắng rời xa khỏi cây gậy gộc nguy hiểm phía dưới, thầm hỏi trong lòng: Anh tên là gì? Có quan hệ gì không? Mau kéo cây gậy gộc của anh trở về đi, đừng tùy tiện mang theo cây gậy nhà người đi dạo phố, đúng là không hề tuân thủ đạo đức nhân sinh gì hết! Đường Lâm nhin không được mà kêu rên trong đáy lòng, cả người đều bị giam cầm, một tia đường sống cũng không lưu lại.

“Đừng giả chết, cho dù cô có là người của tộc Bạch Sư thì cũng không thể ngăn cản tôi có được cô.”

Hierro kiềm chế Đường Lâm, đôi mắt hẹp dài lộ ra sự lạnh lẽo, thỉnh thoảng Đường Lâm rung mình một cái. Rất lạnh, cảm giác mát lạnh giống như từ phía sau sống lưng truyền tới, giống như là bị con rắn độc để mắt tới.

“Tộc Bạch Sư là ý gì?”

Cô nghi ngờ liếc nhìn Hierro, Bạch Sư chẳng lẽ đang ám chỉ Arthur. Hình thù của Arthur là con sư tử trắng, cô khẽ cuộn tròn người lại, có chút sợ hãi nhìn Hierro. Người dưới bị dụng đến đau, nhưng mà lại không làm được gì. Đáng chết, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra với cơ thể này? Sức lực mềm mại mạnh mẽ trước mặt đây hình như không có tác dụng gì ở cái thế giới này. Chẳng lẽ là bởi vì thời không không giống nhau, cơ thể không thích ứng được với từ trường này? Đường Lâm nhin không được mà bắt đầu đi vào cõi tiên.

5. Chương 5

Edit: BAT

Con mắt đen thu lại, đầu gối khẽ cong lên, khoe miệng khẽ giương lên trào phúng, cho dù là ở nơi nào thì đàn ông vẫn luôn suy nghĩ bằng nửa thân dưới? Đường Lâm cô cũng không phải là quả hồng mềm, mà là mãnh thú đang ngủ đông, tùy thời đều có thể lấy mạng của con mồi. Thân hình mềm mại tựa sát vào Da La, đôi tay nhỏ bé mập mờ ở trước ngực vuốt ve phác họa hơi thở.

Khẽ nâng đầu, ngược ánh mắt đen nhánh vẫn còn vương hơi nước, con ngươi vô tội khẽ chớp chớp, trong trẻo thấu đáo mang đầy vẻ mỉa mai, mắt của Da La liền lộ vẻ si mê, sức lực trong tay từ từ tăng lên, lực ma sát phía dưới càng thêm dồn dập, hơi thở thô gấp gần ở bên tai, Đường Lâm hung ác nhếch môi, đè thấp hô hấp, thừa dịp Da La đang run rẩy liền ra tay thật nhanh.

Đầu gối cong lên không chút lưu tình húc lên chỗ phát tiết của Da La, chớp lấy thời cơ lơ lửng, động tác mạnh mẽ xông về phía bờ sông, nhanh chóng nhặt lên con dao găm và da thú ở bờ sông, hoảng hốt nhảy vào trong bụi cây, không kịp để ý đến cặp mắt màu xanh đậm nóng bỏng ở sau lưng.

Chạy trốn chẳng có mục đích chừng mười phút, thần kinh căng thẳng kéo dài khiến cho cô nhạy cảm nhận thấy được sự áp bức ở xung quanh mình, có cái gì đó đi theo phía sau cô, khoảng cách cũng không xa, Đường Lâm không dám lơ lửng chút nào, bó chặt tấm da thú trên người, chúi thủ để ngang lòng bàn tay, chuẩn bị tư thế công kích. Sau đó cô chợt dừng lại, lao thẳng tới chỗ thân cây phía sau năm thước, trong nháy mắt bên tai truyền đến tiếng da bị rách, tí tách! Tí tách! Mùi máu tươi nhàn nhạt tràn vào cánh mũi, trông mắt đen quết ra chung quanh, không có gì cả Đường Lâm vô cùng khẳng định mới vừa rồi cô đã đâm trúng con mồi, vì sao sau khi bóng đen chợt lóe thì trước mắt lại không có một bóng người, chỉ còn lưu lại vết máu đỏ tươi trên lưỡi dao, từng giọt máu theo đó chậm rãi nhỏ xuống, cuối cùng liền ngấm vào trong đất.

Vẫn tiếp tục quan sát rừng cây xa lạ xung quanh mình, đây không phải là con đường cô đã từng đi qua, làm thế nào bây giờ? Cảm giác lo lắng càng tăng, cả người cứng đờ, ở mộng mơ hồ truyền đến cảm giác nhói nhói, Đường Lâm liền di chuyển, trong đầu không ngừng suy nghĩ, càng thêm đề cao cảnh giác, hô hấp khe khẽ, gần như không thể nghĩ thấy cái gì, chung quanh đây nhất định cất giấu gì đó, trong đầu chợt lóe lên hình ảnh Arthur khổng lồ rồi biến mất? Lại nghĩ tới người đàn ông vô tình gặp trong thác nước, có phải hắn đuổi theo hay không? Đường Lâm không xác định được, không gian này so với trái đất khác nhau một trời một vực, nên bản thân càng lo lắng, cảnh giác.

Xung quanh cực kỳ yên ắng, rõ ràng trước đây không lâu, bên tai còn có thể nghe được tiếng ồn ào của các loài thú, tiếng ngựa hí. Giờ phút này! Trừ tiếng gió ra, Đường Lâm không nghe được bất kỳ một tiếng động nào, nhẹ nhàng nuốt nước bọt, đầu lưỡi mềm mại liếm liếm cánh môi, thân hình chậm rãi tiến về phía thân cây phía sau lưng, rồi đứng tịt lưng vào đó, mắt không ngừng quan sát bốn phía, không dám lơ lửng chút nào, thời gian càng kéo dài, khiến cho Đường Lâm gần như không chịu nổi, nhẹ nhàng co duỗi mấy ngón tay cứng ngắc, khẽ thở dài.

Bên trái không, là bên phải.

Đường Lâm chợt vọt nhảy ra ngoài, con dao găm trong tay trong nháy mắt đâm vào thân thể con mồi, cảm xúc lạnh lẽo, trơn nhẵn khiến cho Đường Lâm nhận thấy được cảm giác không tốt, chợt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt thật to màu xanh đậm thâm trầm, cơ thể chợt run rẩy, sợ hãi nhìn sinh vật trước mắt.

Thân rắn dài gần năm mươi mét, uốn lượn xoay quanh khóa chặt khu vực này lại, cái đầu khổng lồ khẽ ngẩng lên ngưng mắt nhìn Đường Lâm, lưỡi rắn thật dài lại gần sát vào người cô, ở ngay gò má, ánh mắt màu xanh đậm tràn đầy vẻ tàn nhẫn. Khóe mắt của Đường Lâm khẽ run, thế nhưng từ trong mắt con mãnh xà này cô lại nhận ra vẻ tàn nhẫn của nó, trò đùa gì thế? Con dao găm trong tay đã đâm vào trong thân rắn, dòng máu đỏ tươi từ miệng vết thương trào ra, trong chốc lát liền thấm ướt hơn nửa người của Đường Lâm, nhưng con mãnh xà trước mắt lại không hề phát hiện, chỉ thú vị nhìn chằm chằm vào Đường Lâm, đuôi rắn từ từ cuộn lên đưa về phía Đường Lâm, quần lầy người cô thả đến trước mắt của nó.

Cổ họng phát ra tiếng ‘vi vi’, trong sự vui sướng còn theo cả sự thưởng thức nữa. Mấy phen giãy giụa da thú trên người Đường Lâm đã tróc ra hơn phân nửa, lưỡi rắn dài nhỏ lưỡi rắn không chút khách khí đánh úp tới những chỗ da thịt lộ ra ngoài của Đường Lâm, xúc cảm lạnh như băng tràn vào tứ chi, Đường Lâm vẫn đang chìm đắm trong sự sợ hãi không lấy lại được tinh thần, da thú trên người cũng bị cởi ra hoàn toàn, từ gò má trượt đến bụng, lưỡi rắn thật dài linh hoạt ở trên người Đường Lâm lật tới lật lui, đầu rắn khổng lồ nhẹ nhàng dựa vào cổ Đường Lâm, răng nhọn nhẹ nhàng cắn cắn cái cổ trắng nõn, thân rắn lạnh như băng gần như bao phủ toàn cơ thể của Đường Lâm.

Dài nhỏ mà ướt mềm, nhẹ nhàng đụng chạm, lực ma sát làm cho người ta phát điên, đột nhiên, Đường Lâm cảm thấy dưới chân hình như dẫm lên vật gì cứng cứng, Đường Lâm kinh ngạc dùng sức nặng nề đập mấy cái, bên tai chợt truyền đến tiếng thở gấp của mãnh xà, ngay cả lưỡi rắn đang dao động ở trên người cũng hơi dừng lại, đôi mắt màu xanh đậm lộ ra khẩn cầu nồng đậm, Đường Lâm ngơ ngẩn, sợ hãi cúi đầu, xuyên thấu qua khe hở nhìn đến cái đồ cứng rắn dưới chân, thô đen, thật dài, đứng thẳng, bên trên che lấp bởi tầng vảy màu xanh lá cây sáng bóng, cái gì vậy?

Tò mò nhón chân lên, nhẹ nhàng đụng vào vật kia, rất nóng, trơn bóng, trên đầu hình như còn dính tinh dịch màu trắng, không tin đập vào mắt mình. Đột nhiên, trong đầu nổ đoàng một cái thật mạnh, nhớ lại trước kia lúc đến Tùng Lâm làm nhiệm vụ, tổ trưởng đã cười lạnh nói, nếu đàn ông đều giống như con rắn, thì đoán chừng phụ nữ của họ sẽ thật có phúc! Tính dục của rắn rất mạnh, có hai bộ vị, một khi đã tiến

vào thời kỳ động dục sẽ không ngừng tìm kiếm giống cái để hoạt động, vì vậy lại đưa mắt nhìn xuống hai bộ vị đồ sộ dưới chân, ngay cả đầu của nó cũng phảng phất một tầng hồng nhạt, không để ý suy nghĩ nhiều, đôi tay bầu vú vào đầu rắn, hai chân co lên, miệng bị đau nhói cũng không thèm để ý nữa.

“Ừm, ah!”

Đột nhiên bên tai lại truyền tới tiếng rên rỉ trầm thấp, Đường Lâm nghi ngờ mở cặp mắt đang khép chặt, cái đầu mà cô đang ôm chặt không phải là đầu rắn nữa, mà là thân thể lạnh lẽo to lớn, hơi thở nam tính nồng đậm tràn ngập trong khoang mũi, bên tai vẫn vang lên hơi thở vẫn đục khó nhin, khiến Đường Lâm thấy hơi nghi hoặc, thân người mạnh mẽ bị ôm lấy, trợn to mắt liếc nhìn người mình đang ôm kia, không phải là người đàn ông ở trong thác nước kia sao, nhưng cô đang ôm cái đầu của con rắn khổng lồ cơ mà?

Chẳng lẽ khi Đường Lâm hiểu ra thì ngay cả sức lực rời đi cũng không có.

“Rất thoải mái! Giống cái có muốn ta xoa xoa nữa hay không?” Da La hí đôi mắt rắn hẹp dài lại, mắt rắn màu xanh đậm lộ ra khẩn cầu thật sâu, hưng phấn ôm lấy Đường Lâm, ra sức cọ sát.

“Đáng chết! Da La mày là tên khốn kiếp”

Đột nhiên từ phía sau lại nhảy ra một bóng người, chọt đánh úp về phía Da La.

“Arthur!”

Da La nâng lên nụ cười tà tứ, vừa kiềm chế bộ ngực của Đường Lâm, vừa khiêu khích nhìn Arthur ở đối diện, không hề che giấu tham muốn giữ lấy giống cái trong ngực chút nào, nam căn phía dưới càng thêm lớn mật đung đưa, lưỡi rắn mập mờ ở trên cổ Đường Lâm liếm láp, tròng mắt màu xanh đậm càng trở nên tối tăm lạnh lùng.

“Dem giống cái trả lại cho tao, nếu không sẽ không có bí dược của bác sĩ đâu, Da La mày tốt nhất không nên xằng bậy.” Arthur lo lắng nhìn Đường Lâm, dấu vết hồng hồng khiến đáy mắt Arthur muốn bốc lửa, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, U Minh Xà Tộc tàn nhẫn thích giết chóc, cái này không chỉ là lời đồn, mà tính tình của Da La ở trong bộ lạc lại tùy tiện cứng đầu, cũng chỉ có Tộc trưởng mới có thể chế phục được hắn, tùy tiện ra tay có thể sẽ dả thương đến giống cái, mắt vàng thoáng qua tia ảo não, sớm biết Da La sẽ xuất hiện, hắn sẽ không để một mình giống cái ở lại trong thạch động, trực tiếp dẫn cô về bộ lạc thì tốt rồi.

Lưỡi rắn xông vào trong khoang miệng Đường Lâm, không ngừng khuấy động, cắn nuốt chất lỏng ngọt ngào, không thèm để ý đến ánh mắt tức giận của Arthur, một lúc sau, mới liếc nói: “Tao cũng muốn! Arthur, mày không thể ngăn cản tao, tư vị thơm ngọt thể này, cũng đủ khiến cho người ta điên cuồng” không giống với giống cái khô đét trong bộ lạc thân thể này mềm mại, trắng nõn này, chỉ cần vừa chạm qua sẽ không thể nào bỏ được, cũng không thể nào quên được.

Nhìn Da La nghiêm túc như vậy, Arthur nhẹ nhàng gạt đầu, đáy lòng tràn đầy hối tiếc, biết rõ sẽ có kết cục này, nhưng vẫn là không nhin được ghen tỵ, sớm biết thế liền đem giống cái giấu ở một nơi chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy thì tốt rồi, sau đó liền đoạt lấy Đường Lâm trong ngực của Da La, nhặt lên da thú vừa bị cởi ra, mặc vào cho Đường Lâm rồi mới nói: “Tùy mày thôi, chỉ là giống cái rất giòn yếu, không chịu nổi trò chơi của mày đâu, mày nên nhớ kỹ điều này, tao mới chỉ tùy ý dao động mấy cái, cô ấy đã không chịu nổi, thiếu chút nữa là chết rồi, nếu lại bị mày giày vò, sớm muộn gì cũng sẽ hư mất.”

Nghe Arthur nói vậy, Da La đang uốn éo người đột nhiên cứng đờ, gương mặt tuấn tú nổi đầy phần uất, giống cái nhìn rõ ràng rất lợi hại sao! Vết thương trên cánh tay hắn không phải là do cô ban tặng hay sao, nhưng cũng hiểu Arthur sẽ không nói láo, mắt rắn hẹp dài tỏ vẻ uất ức, nhìn chằm chằm vào Đường Lâm.

Đường Lâm nghe đối thoại của bọn họ, cả người như có dòng điện chạy qua, sấm chớp có oanh tạc trên đầu cũng không bằng cảm giác lúc này, chẳng lẽ bọn họ tính toán cùng ân ái có? Đây là cái xã hội gì vậy? Tiền sử mẫu hệ xã hội? nằm ở Arthur trước ngực, sức lực hoàn toàn biến mất.

6. Chương 6: Sinh Con Cho Tôi Có Được Hay Không?

Edit: BAT

Arthur sải bước dài, Arthur liền hóa thân thành thú mạnh mẽ, tráng kiện, lao về hướng bộ lạc, da thú trên người bao quanh thân thể, nhưng vẫn để ra ngoài không ít da thịt trắng nõn, trần trụi.

Không nói gì liếc nhìn Da La phía sau lưng, cánh tay có lực vẫn vòng qua eo cô, theo khe hở trên da thú, duỗi vào, bàn tay mang theo vết chai mân mê chỗ rốn, hơi thở nặng nề ập ả lên cổ, thú tính nồng nặc khiến cho Đường Lâm không chịu nổi.

“Đừng động!”

Giọng của Da La khàn khàn, không nặng không nhẹ cắn lên cổ của Đường Lâm, mắt rần rập dài híp thành một đường, đáy mắt tràn lên ý cười xấu xa, thân dưới của Arthur thật cơ hồ cảm nhận được cái gì? Quay đầu lại trợn mắt nhìn Da La.

Ánh mắt chợt lóe lên, nhận thấy được nam căn cứ rắn đang ngăn chặn dưới hông, Đường Lâm lạnh nhạt nhẹ nhàng tránh lên phía trước, cúi đầu nhìn bàn tay đang phủ lên bộ ngực của mình.

Tmd, không hổ danh là cầm thú, da mặt quả thật rất dày, có thể so với thành tường rồi ! Bởi vì tốc độ chạy trốn quá nhanh, da thú khẽ trượt ra một ít, Da La thấy vậy liền lấy ngón trỏ mở rộng ra.

Arthur hóa thành thú, không thể mở miệng, chỉ có thể sử dụng ánh mắt của mình cảnh cáo Da La đừng quá phạm.

Da La hóa thú là rắn, xương cốt thuộc hàng bò sát, tay vai không có khả năng nhấc lên, nên tất nhiên không thể trông cậy vào Da La dẫn bọn họ trở về bộ lạc, thân thể không ngừng nhảy lên, chạy về phía bộ lạc.

Da La cười đùa, con người màu xanh đậm chotk lóe, có sự hài hòa không nói ra lời, Đường Lâm tò mò vuốt ve thân hình của Arthur, khi vừa chạm vào phần cổ thì cảm nhận được rõ ràng Arthur chợt khựng lại, ngay sau đó liền phát ra một tiếng gầm nhẹ.

“Thế nào?”

Đường Lâm thắc mắc, không phải chỉ mới sờ vào cổ thôi sao, có gì ghê gớm đâu, ngay sau đó mới nhớ tới cổ có thể là chỗ hiểm của Arthur, ngưng ngưng cười khế, thu tay về, ngược nhìn bầu trời xanh thẳm trống trải, trừ việc có ba mặt trời ra, hình như cũng không có cái gì khác cả, nhiệt độ cũng không phải rất cao, ngược lại hết sức ảm áp.

Rừng rậm xanh um tươi tốt thật giống như chân trời đang ở trước mắt, nhưng đi mãi lại không có điểm dừng

“Điểm mẫn cảm sao! Đường Lâm có muốn cũng chạm vào chỗ đó của tôi không...cái kia của tôi còn lợi hại hơn rất nhiều.”

Nói xong, rất đĩnh đạc vén tấm da thú đang che đậy thân hình lên, lộ ra vật đồ sộ bên dưới, coi như không quay đầu lại, Đường Lâm cũng có thể cảm nhận được khuôn mặt biến thái tươi cười của Da La .

Khóe môi khẽ run rẩy, đây rốt cuộc là thế giới gì? Võ bàn gầm thét, bọn họ xác định mình không phải là bệnh nhân tâm thần mới trốn viện chạy đến đây chứ, vừa động một chút liền lấy thứ kia của mình ra biểu diễn, không biết như thế là đang làm hại đến hòa bình thế giới sao! Uy hiếp trắng trợn thanh thiếu niên mới lớn.

“Không cần đâu!”

“Tại sao? Rõ ràng cái đó của tôi lợi hại hơn rất nhiều mà, rắn U Minh tiến vào thời kỳ động dục luôn có hai nam căn, tôi tuyệt đối có thể thỏa mãn Đường Lâm, thật đấy! Da La không nói láo đâu.”

“.....”

Phiền muộn nhìn chăm chăm lên những đám mây đang bay bay trên bầu trời, miệng không ngừng chẹp chẹp, phù vân à! phù vân! Thật sự cô không nghe được cái gì đâu, lời nói mới vừa rồi cô thật sự không nghe thấy gì cả.

Một cái thôi đã đủ chết người rồi, mà người này lại nói thời kỳ động dục có những hai cái, cô coi như có thiếu thốn đi chăng nữa cũng tuyệt đối sẽ không tìm đến hắn ta, tránh không bị chết trên giường, chết kiểu này thật quá uất ức rồi.

Da La phần uất phồng mang trợn má, tại sao Đường Lâm lại không tin lời của hắn chứ? Đường Lâm cho là hắn đang nói láo sao, rõ ràng hắn cũng đang nghiêm túc giải thích, nếu trở lại bộ lạc, không biết sẽ có bao nhiêu người tranh giành để có được hắn đâu.

Ra tay trước sẽ chiếm được lợi thế! Đạo lý này tất cả các giống đực trong bộ lạc đều hiểu, thật vất vả gặp được một giống cái vô chủ, dĩ nhiên phải nắm chắc trong tay mới được.

Trong bộ lạc còn có một đôi giống đực đói khát, khi nhìn thấy miếng mồi ngon Đường Lâm này nhất định sẽ làm cho đám người kia phát điên, nghĩ vậy liền uất ức híp cặp mắt rần rần nhìn Đường Lâm.

Khóe mắt liếc thấy vẻ mặt uất ức của Da La, cổ họng đột nhiên tắc nghẹn không nói nên lời, hai bên chân rũ xuống theo phản xạ đá ra ngoài, thiếu chút nữa đá văng cả cái túi trên người đi.

Khuôn mặt tuấn mỹ lại có biểu cảm đáng yêu như vậy, trông thật hấp dẫn, lúc này gò má khẽ phình lên, thật giống như đứa trẻ muốn ăn kẹo mà không được ăn vậy.

Mặt anh tuấn lại có biểu cảm như vậy, ai có thể nhịn được chứ, liền đưa tay ra vuốt ve gò má của ai kia, khóe môi khẽ cong lên, nở nụ cười nhàn nhạt.

“Ngoan! Da La rất lợi hại.”

“Thật sao?”

“Dĩ nhiên, ai dám nói không lợi hại, tôi giúp anh đánh hắn.”

Dứt lời, liền vung vung mấy cú đấm, nặng nề đánh ra.

Vừa nghe Đường Lâm nói như vậy, vẻ mặt ngu ngốc liền biến đổi, cuồng dã cường thế kéo Đường Lâm qua, hé môi ngậm vào vành tai của cô, nhẹ nhàng nghiêng răng, đáy mắt màu xanh lá cây tràn đầy tính toán giảo hoạt.

Bàn tay nhanh nhẹn dán lên thân thể mềm mại của Đường Lâm, vui vẻ trêu đùa, xúc cảm trơn mịn khiến Da La thấy thật vui vẻ, hận không thể đến gần cắn lên trên đó, chỉ là nhớ đến chỗ đau trên cánh tay, cố gắng đè ý niệm xuống đáy lòng.

“A! Đường Lâm đã đồng ý sinh con cho tôi rồi, sinh mấy đứa là tốt rồi? Một, không được, một quá ít, chúng ta sinh hai có được hay không, trẻ con ở trong bộ lạc cũng không nhiều lắm.”

“.....”

“Đường Lâm nhất định sẽ đồng ý đúng không!”

Bỏ đá xuống giếng! ! Thì ra chính là như vậy?

Làm bộ như không thấy vẻ mặt như hóa đá của Đường Lâm, Da La vui vẻ đưa đầu ngón tay lên đếm, ăn vụng một cách quang minh chính đại, sau đó liền nhớ ra là phải còn hợp tác với Arthur nữa, trước tiên phải giấu Đường Lâm đi đã, không để cho các giống đực khác phát hiện ra.

Giống cái thụ thai rất khó khăn, phải làm bao nhiêu lần mới được? Mắt rần màu xanh đậm không ngừng lóe lên, thật rất hợp với ý niệm xấu xa trong đầu, Đường Lâm đột nhiên cảm thấy sau lưng như có gió lạnh ập đến, không nhịn được mà rùng mình.

Khi đến bờ sông thì Arthur nhanh chóng hóa thân thành người, đưa tay cướp Đường Lâm từ trong ngực Da La ra ngoài, lưỡi to ẩm ướt, không ngừng mơn trớn trên những phần da thịt lộ ra ngoài của Đường Lâm.

Thật giống như trong thiên nhiên hoang dã, những con dã thú vẫn thường xác định lãnh thổ của mình như thế, vừa hành động vừa nhìn Đường Lâm, thấy cô đưa tay đẩy đầu của Arthur ra.

Cứ bị liếm láp như vậy, cô lại phải đi tắm mới được, thật không hiểu những người này nghĩ như thế nào? Cảm giác nhớp nhúa khiến cho Đường Lâm thấy rất không thoải mái, xoa xoa cái bụng đã bắt đầu đói, ánh mắt không cần nói cũng biết.

“Tôi đi chuẩn bị thức ăn, Da La đi lấy củi đốt.”

“Chúng ta đang ở vùng khác, không nên tùy tiện đến gần nguồn nước, ở chỗ này chờ bọn tôi về.”

Sau đó liền đưa mắt liếc Arthur, đường đến bộ lạc còn mất khoảng nửa ngày nữa, hẳn phải cùng Arthur giao dịch thật tốt mới được, hiển nhiên Arthur cũng hiểu tâm tư của Da La. Nơi này đã lưu lại mùi của hắn và Da La, chỉ cần Đường Lâm không tùy tiện đi lung tung, cũng sẽ không xuất hiện những dã thú khác, hắn và Da La sẽ không đi xa, cũng lắm thì chỉ đi vào rừng cây phía sau thôi.

Rút kinh nghiệm trường hợp của Da La, trong lòng Arthur vẫn còn sợ hãi, giống cái nên đặt ở trước mặt mình để trông chừng, mới là an toàn nhất.

“Mày muốn nói gì?”

“Lúc này mang Đường Lâm trở về, giống đực khác nhất định sẽ rục rịch ngóc đầu dậy, chẳng lẽ mày không muốn độc chiếm Đường Lâm?”

“Làm sao?”

Arthur không hề dài dòng hỏi thẳng, đám giống đực đói khát trong bộ lạc kia, ai mà không hiểu rõ chứ? Chỉ cần có giống cái xuất hiện, liền xuống tay không chút lưu tình.

Hắn chỉ tưởng thành chậm chút, nhìn trúng giống cái nào cũng liền bị đoạt đi, ngay cả một mảnh vụn cũng không

để lại cho hắn. Tuy nói giống đực có thể cùng sở hữu giống cái, nhưng chỉ giới hạn trong thực lực của giống đực, còn lại lấy được sự tán thành của giống cái nữa.

Thân hình của hắn và Da La hơi gầy gò, giống cái trong bộ lạc nhìn vào không thấy thuận mắt lắm, giống cái trong bộ lạc của bọn họ đều thích cường tráng, hơn nữa giống đực phải dùng cảm mạnh mẽ người như hắn và Da La sẽ không để vào mắt.

Dĩ nhiên trong bộ lạc cũng không thiếu giống đực như bọn họ, chính bởi vì thân thể thon gầy mà không được giống cái yêu thích, nên chậm chạp không thể có được giống cái.

“Đem Đường Lâm mang về bộ lạc, giấu đi, đừng để cho giống đực khác tìm được, chờ cho Đường Lâm đồng ý, lúc đó mới nói cho những người khác trong bộ lạc tộc sự tồn tại của cô ấy, mày cảm thấy thế nào?”

“Như vậy cũng tốt, chỉ cần có được sự tán thành của Đường Lâm, các giống đực khác cũng sẽ không nói gì đâu.”

“Stop! Tao đã trưởng thành nhiều năm rồi, nhưng vẫn bị giống cái ghét bỏ, lần này tuyệt đối không thể thất thủ được.”

Trông mắt màu xanh đậm bắt đầu chớp lóe, rõ ràng khi biến thân thành thú đều rất uy phong, nhưng giống cái lại cứ cho là thân thể thon gầy, nên không thỏa mãn được nhu cầu của bọn họ.

Nhiều năm như vậy vẫn không có giống cái nào nguyện ý tiếp nạp bọn họ, khiến cho Da La từ trước đến giờ vẫn luôn tự phụ buồn bực không thôi, giống cái u mê đó đúng là không mắt mà.

Thân thể này của hắn còn thể xưng danh ấy chứ, giống cái làm sao lại thích cái loại to con đó chứ, chẳng lẽ kỹ thuật của bọn họ kém hơn? Hồng của hắn cũng rất có lực, tuyệt đối có thể thỏa mãn được giống cái.

“Hiểu rồi, trong bộ lạc có một chỗ duy nhất có thể giấu người?”

“Chỉ có giống cái mới có thể ra vào nơi thiêng liêng kia, gần đây trong bộ lạc không có giống cái nào thụ thai, đem Đường Lâm giấu ở đó là an toàn nhất, sau khi trở về, nhớ hỏi bác sĩ Bí Dược, phải sớm một chút....”

“Tao biết, chỉ là vật kia cũng không dễ lấy đâu, Lord thật sự rất nghiêm, chỉ khi nào lấy được giống cái, giống đực mới có thể cầm được, rất phiền toái!”

Thì thầm to nhỏ nửa ngày, cuối cùng cũng định ra được phương án, ngay sau đó liền hành động tác lưu loát tiến đến con mồi, vui vẻ hả hê nhìn Đường Lâm đang ngồi dưới gốc cây.

Cô đang tựa vào thân cây, lòng bàn tay khẽ lau con dao găm cho thật sạch, đây là thứ duy nhất còn sót lại, cũng là quà của tổ trưởng tặng cho cô sau lần thi hành nhiệm vụ đầu tiên, những năm qua cô vẫn luôn giữ gìn nó thật cẩn thận.

Xào xạc! Có tiếng bước chân vô cùng nhẹ đang tiến tới gần, trong nháy mắt Đường Lâm liền ngẩng đầu, thấy đám người Arthur thì lập tức buông lỏng xuống, trừ thỉnh thoảng bị chiếm tiện nghi bên ngoài, hai người này đối xử với cô cũng không tệ.

Có quý trọng, có thương yêu.

Cảm giác xa lạ này khiến Đường Lâm hơi nghi ngờ, nhưng cũng không chán ghét. Ấm áp nhàn nhạt để cho cô thấy quyến luyến, lạnh lẽo tự đáy lòng thoáng chốc bị hòa tan.

Từ nhỏ đã được tổ trưởng thu nhận, về phương diện tình cảm cô vẫn luôn lãnh đạm, cũng không khát vọng, nhìn sự ấm áp trong mắt hai người họ, cô cũng không thấy ghét, ngược lại còn có chút mừng rỡ, vì nguyên nhân như thế cô mới không có cự tuyệt những hành động hơi quá trớn của bọn họ.

“Da La chuẩn bị đi!”

Bỏ con mồi trong tay xuống, Arthur đưa tay lau lau lên người, rồi mới đi tới trước mặt Đường Lâm dán chặt vào người cô tiếp tục trước lễ rửa tội, bàn tay thử dò xét.... ở trên thân thể mềm mại kia mơn trớn, lục lọi!

Da La bĩu môi, rửa thầm Arthur xuống tay quá nhanh, nhưng cũng không cự tuyệt, lưu loát chuẩn bị thức ăn, trước đó Arthur còn hái được ít trái cây, sau khi lấy từ trong túi ra liền cảnh giác đi tới bờ sông, cho vào nước rửa sạch, tiếp đó mới cầm lấy thịt tươi, nhanh chóng quấy đảo mấy cái, động tác cực kỳ nhanh!

Thịt tươi, mùi máu tươi dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của những dã thú khác, Da La cũng không chậm chạp, sau ba giây ngắn ngủi cũng đã rời khỏi bờ sông đến mấy chục thước, dùng nhánh cây xiên thịt vào, sau đó lại cắm lên mặt đất, lại từ trong túi lấy ra một chút hương liệu, vẩy lên trên.

Sau khi Da La đi không lâu, nước sông đang trong suốt, trong nháy mắt đục ngầu, tiếng gào thét thật thấp từ dưới sông truyền đến.

Một lát sau, tơ máu đã nhuộm đầy hơn nửa mặt sông, ngay sau đó không ít sinh vật trôi lên, hàm răng vô cùng sắc bén, thân cá hơi dẹp, có chút giống với người cá.

Đường Lâm lẳng lặng nhìn một màn này, khẽ nắm thật chặt dao găm trên tay. Cẩn nhẹ vào môi dưới, một lúc sau mới quay đầu đi, nhìn vào đồng lửa, mũi dần dần bị mùi thịt nướng hấp dẫn.

Đưa chân đá văng Arthur đang dính chặt lấy mình, đi tới chỗ thịt nướng bên đồng lửa, bây giờ chuyện lớn đến đâu cũng không quan trọng bằng việc lấp đầy dạ dày.

7. Chương 7: Bị Lợi Dụng

Gần tới thời gian mặt trời lặn, ở phía chân trời tia sáng u ám hiện ra lửa đỏ, có vẻ cực kỳ mê người.

Arthur kéo Đường Lâm vào trong ngực, dùng da thú che phủ rất kín đáo, ngay cả một chút khe hở cũng không lộ ra. Khuôn mặt Da La tà ác, thỉnh thoảng thoáng qua tia sắc bén, theo đuôi Arthur nhanh chóng lên vào bộ lạc.

Có lẽ bởi vì gần tới chạng vạng, nên lúc này, trong bộ lạc cũng không có người đi lại, Arthur ôm Đường Lâm đi con đường vắng vẻ, chạy thẳng vào trong bộ lạc Thánh Trì.

Hai người di chuyển nhanh chóng, ở chỗ hai người bọn họ không nhìn thấy, khoảng cách không tới 20m, cất dấu một đôi mắt xanh, mang mười phần thú vị mà nhìn chằm chằm hành động của bọn họ, khóe miệng hơi nâng lên nụ cười xảo quyệt.

Lắng nghe tiếng gió gào thét qua bên tai, hơi sương mù nhàn nhạt tràn vào lỗ mũi, Đường Lâm không nén được mà hơi di chuyển thân thể, càng đến gần Arthur hơn. Thỉnh thoảng lời đối thoại vang lên truyền vào bên tai, trong chốc tai mang theo ồm ồm, nghe rất khó chịu.

Arthur ngăn tay Đường Lâm lại, nhẹ nhàng đụng vào phần trơn mịn mượt mà của lòng bàn tay, thoải mái khó tả khiến Arthur muốn có được nhiều hơn, hô hấp hơi thở gấp mang theo đôi khát.

“Đến rồi!”

Nhẹ nhàng thả Đường Lâm xuống, nhìn chăm chú cẩn thận vào nhất cử nhất động ở chung quanh, ở khoảnh khắc Đường Lâm đứng lại, Da La liền sốt ruột không dần nổi cùng đi theo, túm lấy Đường Lâm cẩn nhẹ một lúc.

Cơ bắp khóe miệng, khuôn mặt tuần tú hơi nhăn nhó, da thịt kề sát cảm thụ mùi phai nam nồng nặc của Da La, Đường Lâm khó chịu quay đầu đi, cảm giác tê dại xông lên trái tim, ảo giác lại một lần nữa khiến cho Đường Lâm tức giận nhưng không làm gì được.

Ánh chiều tà của mặt trời lặn, rừng cây lộ ra xanh ngắt, chiếu vào ao nước ở trước mắt, xa hoa, mê ly tựa như không có giới hạn, trong lỗ mũi tràn đầy mùi thơm thoang thoang, Đường Lâm nghi ngờ nhìn ao nước động sáng tỏ.

Ao nước dập dờn sóng lẫn tăn, phóng ra một làn hương thơm, một cơn gió mát lướt qua, Đường Lâm run run hạ thân, cánh tay không nhận được mà nổi da gà, không hề nghĩ rằng lại lạnh như thế.

“Rất lạnh?”

Da La liếc nhìn Đường Lâm run run, liền đưa cánh tay trắng kiện ra kéo Đường Lâm vào trước ngực, thoáng chốc, ấm áp đánh úp tới trái tim, da thú trên người cũng không giữ ấm được, gió lạnh xuyên thấu vào trong khe hở, rất ngấm người.

Ngay sau đó liền bị bọn họ dẫn vào trong nhà gỗ sau rừng cây, nhà gỗ đơn sơ, chỉ đặt một cái giường gỗ, cái bàn còn có cái ghế cũ kỹ, trừ mấy thứ đó ra, thì không còn vật gì.

“Arthur, tao nhớ phía sau Thánh Trì có một hồ nước ấm, trước tiên mang Đường Lâm qua, sau đó chúng ta lại trở về chuẩn bị chặn đem.”

Da La ôm chặt lấy Đường Lâm, lưỡi rắn nhỏ dài không ngừng liếm láp gò má trắng nõn của Đường Lâm, rơi vào gần đôi môi, thử đụng vào môi đỏ mọng, cạy cánh môi ra, cướp đoạt chất lỏng ngọt ngào, liếm mỗi một góc ngách ở trong miệng.

Răng nhọn cắn nhẹ lấy cái lưỡi, cánh tay trắng kiện, không để cho Đường Lâm nhúc nhích một chút nào, mắt rắn màu xanh đậm đầy màu dục niệm, Arthur ở bên cạnh thấy thế thì đồ bên dưới cũng rục rịch ngóc đầu dậy, vểnh cong lên, thật giống như chịu đựng không nổi muốn cùng chào hỏi với bên ngoài.

“Buông ra!”

Khi răng môi quấn lấy nhau, Đường Lâm dùng sức cắn, mùi máu tươi nhàn nhạt, hiện đầy khoang miệng hai người, vòng eo bị giữ lấy, thân thể chỉ đành phải tựa sát vào Da La.

Ngửi mùi máu tươi nhàn nhạt, đầu

lông mày của DaLa hơi nhướng lên, hiện vẻ thú vị tà ác, lưỡi rắn ưu nhã bình tĩnh liếm mút nơi vết thương kia, cẩn thận khiến cho Đường Lâm muốn phát điên.

“DaLa...”

“Biết rồi, Tộc Xà U Minh dực niệm mạnh, mây cũng không phải là lần đầu tiên biết, Đường Lâm đẹp như vậy, không kìm hãm được nên muốn nhiều hơn, mây cũng không nên trách tao, đồ kia của mây không phải cũng muốn kêu gào sao.”

Ác ý còn cố động mấy cái, chống đỡ ở bụng của Đường Lâm, bộ dáng vô lại, thấy thế Đường Lâm không nói gì, quả nhiên cô còn chưa đủ bình tĩnh, ngay cả chút sóng gió này cũng không chịu đựng nổi, vật kia mắc kẹt, chợt dùng sức bấm véo, hài lòng nhìn mặt của DaLa chợt đỏ bừng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi cười.

“Lần sau còn dám làm loạn, tôi bấm nổ vật này, xem sau này anh còn dám đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch lung tung hay không.”

Nhìn thấy Đường Lâm hung hãn, thân thể của Arthur và Da La bỗng chốc giật mình, khóe mắt nhìn thẳng tới, thân thể Da La hơi cong lại, gương mặt tuấn tú hoàn toàn không có huyết sắc, còn nắm chặt nơi bên dưới.

Arthur sợ hãi liếc nhìn Đường Lâm, nhẹ nhàng kẹp chặt hai chân, khuôn mặt yếu ớt mang theo sợ hãi, hẳn cũng không phải là U Minh xà, vật kia hư rồi thì còn có một cây.

Không đợi Đường Lâm phản ứng kịp, thì tóm lấy Đường Lâm, nhanh chóng lao đi ra phía sau rừng cây, phải mau lấy bí Dược từ Lord mới được, thân thể không ngừng kêu gào áp đảo Đường Lâm, trong đầu vẫn quanh quẩn cảm xúc nhũn nhụi trơn mềm.

Nghĩ đến, Arthur lại cảm thấy không chịu nổi, vội vàng mang Đường Lâm tới bên cạnh hồ nước ấm, dán chặt vào thân thể của Đường Lâm, bên dưới cọ vào bắp đùi của Đường Lâm, khát vọng nhờ vào đó hoá giải xao động ở đáy lòng.

Dường như nhận thấy Đường Lâm không thích, thân thể Arthur bỗng chốc cứng đờ, hướng Đường Lâm ra, và nói: “Đây là hồ nước ấm, cô tắm trước đi, tôi và Da La đi lấy một ít đồ tới đây, đây là Thánh Trì, bình thường sẽ không có người đi vào, cô cẩn thận đừng đi lung tung, tôi sẽ trở lại lập tức.” Dứt lời, nhanh chóng vọt ra ngoài.

Kinh nghi (Ngạc nhiên nghi ngờ) liếc nhìn bóng lưng Arthur biến mất, xoay người nhìn nơi gọi là hồ nước ấm (ấm trì), con người thoáng qua một tia kích động, thì ra hồ nước ấm này chính là Ôn Tuyền (suối nước nóng), hơi nước mờ mờ man man, làm xung quanh nổi bật tư thế anh hùng yếu điệu, sắc sỡ mê ly, ở lúc màn đêm, lo bên ngoài đẹp mắt.

Cởi da thú xù xì trên người ra, vốc nước hắt lên tới gò má, cảm thụ ấm áp của suối nước, hai chân thon dài trắng nõn chậm rãi đi vào trong nước, suối nước từ từ che lại thân thể trần truồng.

Dựa vào mép hồ, nhẹ nhàng massage thân thể, hóa giải đau đớn ở bắp thịt, tròng mắt đen hơi khép lại mang theo nhàn nhạt mông lung, mơ mịt mê ly, da thịt trắng nõn được tẩy rửa bởi suối nước, khuôn mặt ửng đỏ, trắng hồng, xinh đẹp không gì sánh được, thân thể mềm mại rèn luyện lâu năm, mềm dẻo đầy đà, cả người phóng ra phong tình quyến rũ.

Con người như hơi say, lười biếng hơi hí, thoải mái dễ chịu, làm cho Đường Lâm vẫn chưa thỏa mãn, không nhận được muốn nghỉ ngơi.

Cách đó không xa có một đôi mắt lửa nóng dừng lại, không chút che giấu mà quét qua mỗi một tấc trên thân thể mềm mại của Đường Lâm, tồn tại cảm giác mãnh liệt, khiến Đường Lâm hơi kinh nghi, vừa định bước ra hồ nước ấm, thì một cánh tay trắng kiêu bỗng chốc vòng ngang eo, đầu ngón tay mang theo nốt phỏng đầy, vuốt ve qua hồng đậu đứng thẳng ở trước ngực, tê dại khó nhận.

Đường Lâm không nhận được mà lên tiếng ưm, ngay sau đó một thân thể trắng kiêu bèn chắc dính vào, vung vãi hơi thở ấm áp ở nơi cổ, vừa hút vừa phun, thân thể của Đường Lâm trong nháy mắt cứng ngắc, người nào.... là ai ? hơi thở xa lạ, không phải Da La, cũng không phải là Arthur.

Không chờ Đường Lâm mở miệng, thì đầu lưỡi ẩm ướt, đã liếm lên cổ của cô, rất nặng, rất gấp...

Trời đất quay cuồng qua đi, lông mày, hốc mày, sống mũi, cuối cùng là đôi môi cũng bị chặn lại, vội vàng dùng đầu lưỡi phác họa dung nhan của Đường Lâm, không cho giải thích mà chen vào răng môi, cứng rắn cạy khóe miệng ra, khê cắn chặt....

Đường Lâm vừa định há mồm cắn, nhưng không ngờ, lại bị lưỡi xa lạ kia đi vào dò xét rồi, câu cuốn lấy bị buộc cùng múa với nó.

Đường Lâm chán nản không thôi, thâm hận mình đã khinh thường, muốn rút cái lưỡi ra, ai ngờ đối phương lại quấn lấy chặt hơn, lưỡi to tiến quân thần tốc, vô cùng triền miên mà làm đảo lộn tất cả suy nghĩ của Đường Lâm.

Bàn tay mang theo nốt phỏng dày, bắt đầu chậm chậm dao động, tới phía sau sống lưng bắt đầu đi xuống, rơi vào nơi mờ, bóp nhẹ về vòng vòng, thân thể cứng ngắc bị người xa lạ quấy phá đã trở nên mềm yếu, đáng chết! Thân thể lại có phản ứng với người xa lạ. Đường Lâm nhú chân chạy, không thể tin được.

8. Chương 8: Lord Xấu Xa

Ừng ục! Bị buộc nuốt nước miếng của đối phương, thân thể mềm mại trần truồng dán chặt lưng vào người nọ, cảm nhận ở nơi cái mông kia, vật cứng cứng đang chống đỡ.

Nóng bỏng, xúc cảm nhảy vọt ra, chợt cọ nhẹ vào Đường Lâm, tiếng thở dốc ồm ồm, làm cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ, bàn tay dầy xẹt qua hơn nửa thân thể, run rẩy mang theo sung sướng.

Ánh trắng sáng tỏ, bò qua ngọn cây, đổ xuống đất bụi bặm, mái tóc dài màu xám nhẹ nhàng buông xuống, trong ao nước ấm sóng lặn tẩn nhẹ nhàng, hiện ra cái bóng của một đôi mắt màu xanh lục,

“Buông, buông tay —— ừ a •••••”

Bàn tay bị chọc giận, chạy linh hoạt ở trên thân Đường Lâm, Đường Lâm miễn cưỡng hé mở mắt ra nhìn bóng dáng lơ mơ trên mặt hồ, trong miệng không nhin được mà buông ra tiếng rên thật thấp, khát vọng cũng theo đó mà xống ra từ trong đáy lòng, không rõ đến tột cùng là muốn cái gì? thân thể hơi cong, khao khát muốn đạt được nhiều hơn.

“Rất ngọt, rất đẹp!”

Âm thanh khàn khàn trầm thấp, lộ ra kích động, làm cho người ta không phân biệt được rõ ràng ý tứ chân thật trong lời nói, tựa như trêu chọc, lại tựa như vỗ về, làm cho người ta nhìn không ra.

Giọng nói thuần hậu làm người ta trầm luân, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn người đang cưỡng bức cô, khuôn mặt anh tuấn che giấu hơi thở cuồng dã, khác với Da La liêu lĩnh tà ác, Arthur yêu nghiệt mê hoặc, người trước mắt trong kén kẻ mang theo trầm ổn.

Lần đầu tiên nhìn thấy rất khó làm cho người ta nhớ lại, không giống Da La tà mị, Arthur tuấn mỹ, lại khiến cho người ta không thể xem nhẹ, coi như chỉ cần đứng như vậy, che giấu phần cuồng dã kia ở dưới da, đã làm cho người ta không nhin được mà bị hấp dẫn.

Kinh ngạc nhìn chăm chú vào gương mặt này, trong con mắt xanh lộ ra thú tính tàn bạo, có chút kinh người, Đường Lâm chậm rãi nuốt nước miếng, rồi thoáng dời đầu đi.

Thấy vậy, Lord hơi bất mãn, cũng giống như bọn Arthur, giống cái ở trong bộ lạc không muốn gặp bọn họ, cảm thấy bọn họ không thể bảo vệ tốt giống cái mảnh mai. Thiên tính cuồng dã ở trong xương cốt, khiến cho hắn chẳng thèm cướp đoạt những giống cái kia.

“Lord, giống cái à, tên của tôi gọi là Lord, về sau là giống đực của em.”

Mắt nhìn xuống Đường Lâm, đôi mắt màu xanh lục lộ ra sự hiểu biết, nhìn thẳng vào Đường Lâm, lời nói mạnh mẽ không cho phép nghi ngờ, hơi đưa lưỡi to ra, xẹt qua bờ môi khô gợt, mang theo hơi thở tình dục.

Rất hấp dẫn! Đường Lâm khẽ liếm khóe môi khô khốc, chẳng lẽ là ngâm quá lâu, thế nhưng cô lại rất muốn ngâm đôi môi mê người này, lắc đầu cho ngu ngốc biến đi.

Đường Lâm đầu đầy hắc tuyến, cúi đầu thì trong nháy mắt thân thể liền cứng lại, trần truồng ở trên mặt hồ, sức sống rạng rỡ kia, uốn lên rất cao, to đen. Vật kia cô tuyệt đối khẳng định đã từng thấy ở trên người của Arthur và Da La, hơn nữa còn tự mình giám định tinh lực của ngạ nhân này.

“Xấu hổ rồi, vừa ý với chỗ em đã thấy chứ? Tôi tuyệt đối có thể thỏa mãn em, Arthur và Da La vừa nhìn đều rất yếu, Đường Lâm cùng tôi có được không?”

Giọng càng trầm thấp hơn, hơi thở mang theo mê hoặc, ngón tay lạnh như băng không nhanh không chậm mà rơi lên trên người Đường Lâm, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mềm mại trơn mịn.

Ấm trì còn có một cái tên khác, nhưng mà rất ít người ở trong bộ lạc biết được, hẳn là bác sĩ của bộ lạc đương nhiên sẽ biết, ấm trì có thể làm cho giống cái tiến vào thời kỳ động dục, e rằng bọn Arthur cũng không biết điều này, nếu không thì sẽ không để giống cái ở lại đây một mình mà rời đi.

Theo thời gian trôi qua, Đường Lâm càng thấy có gì đó tuyệt đối không thích hợp, thân thể nóng ran, rất giống lúc bị hạ được trước đó,

nghe ngờ liếc nhìn Lors, dò hỏi: “Ấm trì này còn có chức năng gì?”

Biết bọn Arthur không thể nào hại cô, chắc hẳn Ôn Tuyền quý tộc này còn có những công dụng khác, chỉ có như vậy, mới có thể giải thích là chung quanh đây ít có người xuất hiện.

Dục vọng nóng rực ở trong đáy mắt của Lord, Đường Lâm nhìn thấy rất rõ ràng, nếu không phải thân thể khó chịu, làm sao cô có thể ở lại chỗ này, rõ ràng là Lord muốn ăn cô.

Bên tai truyền đến âm thanh mềm mại của Đường Lâm, dục niệm ở đáy mắt của Lord càng sâu, thân là bác sĩ, hẳn đương nhiên biết rõ thân thể của giống cái, có chút kinh ngạc vuốt bộ ngực mềm mại của Đường Lâm, không giống với bằng phẳng của giống cái trong bộ lạc, xúc cảm mềm mại vô cùng dễ chịu.

Kéo Đường Lâm qua trước ngực, ngón tay xẹt qua bụng, cuối cùng dừng lại ở giải đất tam giác này, ánh mắt kinh ngạc nhìn Đường Lâm, hoàn toàn không giống giống cái trong bộ lạc, giống cái trong bộ lạc một khi tiến vào thời kỳ động dục, vốn là dùng đạo đóng chắc sẽ mở ra, tiếp nhận cầu hoan của giống đực.

Ngón tay đùa bỡn thịt non, ngửi nhẹ hơi thở ngọt ngào, so với giống cái trong bộ lạc lúc động dục thì hương vị ngọt ngào hơn rất nhiều, ngón tay nhẹ nhàng vét, đụng vào tóm lấy khe hở.

Thân thể Đường Lâm cứng ngắc, cảm thụ tay Lord bởi bờ bãi ở trên người, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng chạt chạt phanh phạch, toàn thân nóng ran vô lực, uốn éo người, muốn lấp đầy chỗ trống nhiều hơn.

Nhìn Đường Lâm vô ý thức giãy dụa, Lord ngưng ngẩn, đáy mắt tràn đầy mừng rỡ, ngón tay duỗi vào thử dò xét, cạo lấy nhục bích, mùi thoang thoang, xúc cảm mềm mại, khiến Lord cực kỳ mê muội.

Trong nháy mắt cánh tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Đường Lâm, hô hấp thở gấp, phun ở trước ngực Đường Lâm, đôi môi đối khát cắn lên cổ Đường Lâm.

“Thật là đẹp, rất ngọt! Rõ ràng tản ra mùi thơm ngọt ngấy của thời kỳ động dục, vì sao dùng đạo lại chưa từng mở ra, đáng chết! Chuyện gì đang xảy ra?”

Trầm thấp khàn khàn, ba phần hấp dẫn bảy phần mê hoặc, nghe thấy Đường Lâm hơi vẩn đầu, nhưng mà thân thể to lớn cũng biết rõ điều đó, ít nhất người này sẽ không lập tức xâm phạm cô, cắn chặt cánh môi, chống lại dục niệm phun trào ở đáy lòng, hơi nước lờ mờ ở trong mắt đen, làm cho người ta không tự chủ được mà bị hấp dẫn.

“Buông tay, tránh ra!”

“Không được, chỗ này của tôi rất khó chịu. Đường Lâm rõ ràng đã trưởng thành, tại sao dùng đạo lại không thể mở ra? Chỗ này của tôi thật khó chịu, rất không thoải mái, Đường Lâm giúp tôi có được không, giúp tôi em cũng sẽ rất thoải mái!”

“Thật sự tôi cũng sẽ rất thoải mái?”

Đường Lâm thở ra hơi nóng, cả người hỗn loạn, mặc cho Lord đã nắm tay của cô, rơi vào vật đã uốn lên cao, bàn tay do Lord cầm nhẹ nhàng chụp lấy, từ từ ngạ nguyệt.

Mở đôi mắt lơ mờ ra, nhìn mặt Lord dần dần vẩn vơ, tựa như khói mờ, lại tựa như sương khói, Đường Lâm đang suy nghĩ, thật sự rất khó chịu? Giống như cô? Cảm thụ vật nóng bỏng trong tay, trông mắt đen thoảng qua một tia sáng tỏ, thì ra Lord cũng rất nóng, giống như cô vậy! (đứa bé này “ngã bệnh”)

Nghiêng đầu, do Lord dần nhẹ nhàng, nhưng mà cảm giác hơi kỳ quái nhưng lại nói không được.... dựa vào nước hồ, thân thể đổ ập lên, khuôn mặt nhỏ nhắn chứa đựng nụ cười mê ly, cả người lười biếng phóng ra mị hoặc kinh người, Lord không ngừng nuốt nước miếng, hận không thể vác súng ra trận, tiếc rằng Đường Lâm trong ngực hình như không giống giống cái trong bộ lạc.

Dù hẳn thân là bác sĩ, thật sự cũng không dám xuống tay với Đường Lâm, chỉ có thể duy trì nghiêm như vậy.

Mút vào chất lỏng sương khói, Lord muốn ngừng mà không được, tuy hẳn nói không cần giống cái yêu thích, nhưng thân là bác sĩ, hẳn cũng không phải là không có chạm qua giống cái, nhưng giống cái không có cái đó, có thể làm cho hẳn nghiêm như vậy.

Nhưng mà đụng vào Đường Lâm, hẳn đã cảm thấy cả thân thể đều đang kêu gào muốn có được nhiều hơn, muốn hòa làm một thể cùng với Đường Lâm, hẳn tin bọn Arthur sẽ không cự tuyệt hẳn.

Không có hẳn đồng ý, bọn Arthur dừng nghĩ đụng vào Đường Lâm, nhếch miệng lên lộ ra nụ cười xảo trá, thờ ơ, không ngừng nghĩ tới, xoa nhẹ Đường Lâm đã bất tỉnh ở trong ngực, thân thể dừng lại, một màu trắng đục phun ra, kéo ra một đường cong duyên dáng, rồi cuối cùng chìm vào âm thầm.

Nhặt lên da thú ở bên cạnh, nhẹ nhàng bao trùm che Đường Lâm lại, nhẹ nhàng nện bước chân đi tới nhàn nhã, bên trong nhà gỗ Thánh Trì cũng không phải xây lên vì những giống đực khác, mà là xây chỗ cho bác sĩ.

Bình thường hẳn rất ít tới đây, chẳng ngờ tình cờ sử dụng, lại khiến cho hẳn đụng phải chuyện tốt bụng này, nghĩ tới, lại cúi đầu hướng về phía môi đỏ mọng của Đường Lâm hôn một cái, thân thể cao lớn thon gầy, ánh sáng rực rỡ lại, có đặc sắc không nói ra được.

9. Chương 9: Chọc Giận Rắn Rời

Vừa bước vào căn nhà gỗ, thì có hai bóng người vọt ra, tức giận nhìn chăm chăm vào Lord, liếc nhìn người đang bất tỉnh ở trong ngực, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn, hơi đỏ ửng, cánh mũi vểnh lên nhẹ nhàng khiêu khích, cánh môi xinh xắn, ẩm và bóng, hương vị đầy quyến rũ.

Thân thể được bọc bằng da thú, da thịt bên ngoài được ánh sáng rực rỡ, khiến cho làn da trắng bị lộ đầy vẻ mê hoặc, làm cho người ta không nỡ dời ánh mắt đi.

“Anh có ý gì?”

Da La tà ác nhếch lông mày, âm trầm liếc nhìn Lord, chết tiệt, bọn họ không nên rời khỏi đó, mới rời khỏi chừng nửa chung trà, thì đã nhảy ra một Lord.

Liếc nhìn Lord đang thân mật ôm Đường Lâm, Da La phẫn nộ, trong nháy mắt phía dưới người hóa thành đuôi rắn, cướp Đường Lâm từ trong tay Lord, ánh mắt hung ác nham hiểm, nhưng lại không dám ra tay, Lord là bác sĩ của bộ lạc Hắc Sơn, thân phận khác biệt, nếu thật sự đã thương hẳn ta, vậy thì cuối cùng chịu khổ sẽ là hẳn.

Khác với Da La gấp gáp, Arthur hơi cười, vẻ mặt không rõ, nghiêng đầu quan sát Lord, cuối cùng thì nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt yêu nghiệt chợt lóe lên một chút rồi biến mất sự bất mãn.

Mắt vàng chỉ tới tầm trong chớp mắt, ngay sau đó liền khôi phục lại, ngay từ lúc mang Đường Lâm về bộ lạc, thì hẳn đã chuẩn bị sẵn sàng việc chia sẻ, Lord không giống với giống đực khác, ngược lại hẳn có thể tiếp nhận, dù sao bọn họ đều bị giống cái trong bộ lạc chèn ép.

Nhưng mà, cho dù là chia sẻ, thì Đường Lâm cũng là để dành cho hắn đựng trước, theo thứ tự từ trước đến sau điểm này thì Arthur lại rất đồng cảm, cái gì cũng có thể nhường, cái gì cũng có thể nói tình cảm và thể diện, duy chỉ có giống cái là tuyệt đối không được.

“Tôi đồng ý, so với những người khác, anh tương đối vừa mắt. Chúng ta phải phòng bị chính là các giống đực khác trong bộ lạc, phải biết là giống cái rất ghét việc giống đực không thể thỏa mãn bọn họ.”

“Ai nói tôi không thể thỏa mãn Đường Lâm vậy.”

Nhẹ nhàng thả Đường Lâm lên giường, cúi người ngậm lấy đôi môi của Đường Lâm, và dây dưa gặm cắn, không ngừng hút lấy chất lỏng sung sướng, bàn tay không thêm khách khí mà đánh úp tới thân thể mềm mại trắng nõn, da thú ở trên người bị vén lên, lộ ra thân thể trắng ngần.

Thấy vậy, trong nháy mắt hơi thở ở bên trong nhà trầm xuống. Hô hấp ồ ồ thở gấp, các cặp mắt đều là lửa nóng liếc nhìn Đường Lâm đang bất tỉnh ở trên giường, hận không thể có nhiều con mắt.

Arthur liếc nhìn Lord, sau đó đi tới, đặt bàn tay lên bộ ngực mềm mại, nhẹ nhàng ấn xuống, lòng bàn tay cảm thụ cảm giác mềm mại thoải mái này, cúi đầu cắn nhẹ hồng đậu đang đứng thẳng nở rộ.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng chạm vào, thật nóng bỏng. Lord bỗng chốc cứng người, vật ở dưới da thú đứng lên, làm cho da thú ưỡn thật cao, nhưng qua khe hở bên cạnh, thấy vật thô đen kia, thì tinh thần run rẩy.

Ngón tay lạnh như băng dạo chơi không kiêng nể, đụng vào khe hở mê người ở phía dưới, thỉnh thoảng gầy, ngón tay vuốt ve nơi địa phương kia, đáy mắt xuất hiện vẻ nghi hoặc.

“Ừ ồ ~” bị đối đãi như vậy, Đường Lâm không nhịn được nên lên tiếng ưm, hai chân kẹp chặt lại, thân thể ửng đỏ, con người hơi hé ra, mơ hồ nhìn thấy người ở trước người mình, trong tròng mắt đen tràn đầy hơi nước, đầu lưỡi liếm lấy đôi môi, lắc đầu để cho tỉnh táo mà nhìn thấy người này đang giở trò lưu manh.

“Không có dùng đạo, giao hợp thế nào?”

Nhìn Lord, nói thế nào thì Lord cũng là bác sĩ, tình huống như thế thì không thể nào hắn không biết, ngón tay vân vê thịt nhỏ nhắn mềm mại kia, con người màu xanh đậm chống lại tròng mắt đen của Đường Lâm, cúi đầu hướng về phía Đường Lâm hôn mãnh liệt, lưỡi rắn nhỏ dài, trực tiếp duỗi vào, câu quần lấy cái lưỡi của Đường Lâm.

“Có mùi ngọt ngấy lúc động dục, hẳn là cô ấy đã trưởng thành, tại sao lại không có dùng đạo, tôi cũng không rõ lắm, cấu tạo của thân thể hình như hơi khác.”

Bàn tay dày của Lord, chạy chung quanh, giống như đang giám định hàng hóa vậy, Đường Lâm nằm ngửa ở trong ngực Arthur, im lặng, động dục, người mới động dục, cả nhà người đều động dục.

Chân to duỗi một cái, đạp thẳng Lord đi ra ngoài, kéo da thú qua, ngồi thẳng lên đánh bay bàn tay không an phận của Da La và Arthur, tròng mắt đen xuất hiện tàn ác.

“Hắn là ai?”

Cổ nén khoe miệng co giật, cúi đầu nhìn vết đỏ lấm nháy đầy trên người, thật muốn bất tỉnh ngay vì trong khoảng thời gian này, phải chịu biết bao nhiêu đối xử vô nhân đạo.

Arthur mất tự nhiên quay đầu đi, trong nháy mắt gò má đỏ ửng lên, Da La ho nhẹ mấy tiếng, nhanh nhẹn đi xuống giường, làm bộ như đứng dậy đi rót nước vậy. Không nhìn đến bộ dáng lúng túng của Arthur.

Liếc nhìn bộ dáng e lệ của Arthur, khoe miệng của Đường Lâm nở nụ cười giả tạo, hơi cắn khoe miệng, ngẩng đầu nhìn thẳng mặt của Arthur, hoạt động thân thể mấy cái rồi cúi người lại gần Arthur.

Vung tay lên, rồi xé nát da thú trên người Arthur, tóm lấy hai viên hồng đậu ở lồng ngực to lớn, xấu xa cười một tiếng, sau đó há mồm cắn một viên, đầu lưỡi đụng vào nhẹ nhàng trêu chọc.

Đôi tay chạy bừa bãi, xẹt qua bụng thì nhẹ nhàng vẽ vòng tròn, thanh âm của nước miếng hì hì, không ngừng vang vọng ở trong nhà gỗ, hai người khác ở bên trong nhà gỗ thì đang sưng sờ nhìn màn này, dùng sức nuốt nước miếng, thân thể ngày ngốc hơi căng cứng nhưng vẫn không có nhúc nhích.

Nhìn Đường Lâm nhiệt tình như lửa, đang vẽ ở trên người mình, hơi thở của Arthur nhanh chóng dồn dập, thân thể cứng ngắc hơi run rẩy, bàn tay nắm chặt lấy ga giường.

Xác định những bước ở trong đầu, rồi động tác của Đường Lâm càng phát ra quá giới hạn, hơi ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn về phía Lord và Da La đang gần như hóa đá ở trong nhà gỗ, đá lông nheo một cái. Nhếch chân mày lên với vẻ hả hê, sau đó môi với răng chọt tăng thêm sức lực, bất ngờ ở bên tai truyền đến tiếng vang hít sâu hơi lạnh của Arthur.

Lửa nóng, nóng bỏng, xúc cảm khác thường từ bụng truyền đến, làm Đường Lâm hơi sững sờ, rồi hốt hoảng đứng dậy, sau đó liếc mắt nhìn đồ vật đen kịt ở trước mặt, cô ngay cả tâm tư chết cũng đã có, thì còn vui thú gì mà chơi? Mặc dù còn chưa tới nửa đêm, nhưng đồ chơi sắc lang này lúc nào cũng có, nhất là ở thế giới nhân thú nơi đặc biệt không có tiết dục.

Nhìn sơ qua vật ở trước mắt, sau đó Đường Lâm đưa tay bắt mấy cái, vừa bắt đầu dạo chơi, đã phun ra hơi thở ấm áp ở bụng của Arthur, đó là động tác trong lúc vô tình.

Nhìn thấy thì Đường Lâm liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, thú huyết bắt đầu sôi trào ở đáy lòng, bàn tay nhỏ bé muốn thử vuốt ve Da La ở bên cạnh ghen tỵ không thôi, rồi sau đó xông lên trước bắt lấy tay của Đường Lâm, trực tiếp thả vào nơi kia, con người màu xanh đậm mang theo một chút uất ức.

“Đường Lâm sờ của tôi nào, vật kia của Arthur có gì để nhìn chứ, của tôi tuyệt đối đẹp mắt hơn hẳn, Đường Lâm có muốn thử một chút không?”

Nhìn chằm chằm vào Đường Lâm chờ đợi, hai ba lần đã mở bỏ da thú trên người, gầy gò không có một chút thịt dư, tỷ lệ hoàn mỹ làm cho người ta ghé mắt. Bị Da La nói thế, Đường Lâm đột nhiên tỉnh táo hẳn, liếc nhìn hành động đắm đuối của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Lâm chọt tái đi, khóe mắt hung hăng co rút mấy cái.

“Anh xác định để cho tôi thử?” Đường Lâm nở nụ cười lạnh, ngón tay nhẹ nhàng ngọ nguậy, tò mò quan sát bên dưới của Da La, không phải nói có hai cây sao? Sao lúc này chỉ có một cây, tò mò cầm lấy lật mấy cái, làm thế nào cũng không tìm được một cây khác.

Đôi mắt màu xanh đậm hung hăng nhìn chằm chằm vào Đường Lâm, trong mắt xen lẫn dục niệm, nhếch nhác, còn có cuồng nhiệt nóng nảy, Đường Lâm không nhìn được mà lui về phía sau mấy bước, ánh mắt lửa nóng như vậy, vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy ở trên người Da La, không khỏi cảm thấy sợ hãi, dĩ nhiên còn có vài phần chột dạ, cho dù vật nổi dãi tông đường của ai khi bị người ta cầm trong tay, tùy ý vuốt vuốt, thì cũng sẽ phát điên thôi.

Giống như là hiểu được ý niệm lui bước của Đường Lâm, hẳn hung hăng kèm chặt Đường Lâm, vật kia chen vào giữa hai chân Đường Lâm, bắt buộc động tác đi tới, nặng nề đè xuống, rồi nhanh chóng rút ra, xúc cảm nóng bỏng khiến cho Đường Lâm hơi lùi bước.

Thân thể căng cứng bị Da La giam cầm, quanh quẩn ở bên trong nhà là âm thanh thở gấp của Da La, còn có tiếng than nhẹ khàn khàn trầm thấp khác.

10. Chương 10: Long Trảo Thủ

Sáng sớm, tia nắng ban mai ấm người từ cửa sổ bắn vào, nhà gỗ giống như được dát lên một tầng màu vàng kim, gió sớm phát tới, mang theo sự mát mẻ thoải mái, hơi thở nhàn nhạt của cỏ cây khiến Đường Lâm không nhìn nổi mà nhắm mắt lại hít sâu vài hơi, sau đó đưa mắt xuyên qua cửa sổ để nhìn rừng cây động sương ở bên ngoài.

Nhẹ nhàng mở mí mắt, mở con ngươi đang giả vờ ngủ say ra, ngay từ lúc bọn Arthur rời đi, cô đã tỉnh rồi, nhưng mà xung quanh yên lặng, nên nhắm mắt lại để nghỉ ngơi, những ngày qua cũng coi như là cô đã hiểu rõ vì sao bọn Arthur lại nhốt cô ở nơi này, không ngờ dưới dung nhan yêu nghiệt kia, lại là một trái tim dễ vỡ.

Ngày hôm qua, Arthur nói cho cô biết, hôm nay là lễ khánh phong của bộ lạc, bọn họ cần phải giúp đỡ cho bộ lạc, nên không thể tới đây, ngược lại còn dặn dò Lord ở lại nhà gỗ để chăm sóc cô.

Lord là bác sĩ, có thân phận khá cao ở trong bộ lạc, loại chuyện vặt vãnh này không tới phiên hắn ra tay, mở mắt liếc nhìn gương mặt tuần tú ở trước mặt, si mê nhìn chăm chăm vào gương mặt của mình.

Trong lòng không khỏi cười khê, trong lúc bối rối không khỏi nhắm mắt lại, hình như cô càng ngày càng không tránh khỏi hành động thân mật của bọn họ, trong mơ hồ có chút trầm luân hưởng thụ sự thân mật với bọn họ, cô thật không có tim không có phổi, lại dựa vào sự ấm áp của người khác cho.

“Có chuyện gì sao?”

Đường Lâm hơi nhếch chân mày, nhếch khóe miệng định đứng dậy, liếc thấy thân thể của Lord bỗng chốc nghiêng về phía trước, treo ở ngay phía trên cô, ngón tay thon dài lạnh như băng nhẹ nhàng vẽ ở trên hai gò má.

Trong đôi mắt màu xanh lục đậm sự dịu dàng, ánh mắt say lòng người khiến cho người ta không thể ngăn trầm mê, cánh môi hơi mím lại truyền đi hơi thở tri kỷ, thấy thế Đường Lâm không dám động dậy.

Trong miệng phát ra tiếng cười nhẹ, cúi đầu ngậm lấy đôi môi của Đường Lâm, cẩn thận miêu tả, giống như là đang thưởng thức món ăn ngon nhất, đầu lưỡi hơi dùng sức cạy ra rồi chui vào, ôm lấy mềm mại của Đường Lâm.

Đường Lâm thở một hơi, có vẻ như chấp nhận, những ngày ở chung với nhau, cô coi như cũng đã hiểu tính tình của mấy người này, nếu như không làm theo yêu cầu của bọn họ, đoán chừng toàn thân trên dưới đều sẽ bị gột rửa sạch sẽ một trận, không nói gì mà hé miệng, nghênh đón Lord, mặc cho cái lưỡi bị cuốn lấy.

Trên người cũng thêm một đôi tay lạnh như băng, lực ở trên môi càng nặng hơn, ma sát thô lỗ, làm cho Đường Lâm hơi khó chịu, sau đó vươn tay vỗ Lord, hi vọng Lord có thể buông cô ra.

Trong miệng bị rửa mạnh mẽ, nguyên nhân có lẽ là nhân thú, nên đầu lưỡi hơi thô ráp, mang theo xước mang rô, nên làm đau nhói mà tê dại, cảm giác kích thích rất khác thường, giống như cả người đều bị Lord nuốt vào trong bụng.

Một lúc sau, Lord mới thỏa mãn mà buông Đường Lâm ra, híp mắt xanh lục lại, nhìn chăm chăm vào Đường Lâm mềm mại nằm ở trên người, đáy lòng tràn đầy vui vẻ cùng thỏa mãn.

Đường Lâm thở gấp, đôi môi hơi hé, gò má bởi vì quá ngộp thở mà ửng đỏ, tròng mắt đen càng mờ mịt hơn, nhìn thế nào cũng giống như đã trải qua *****—— liếc mắt nhìn Lord một cái, Nhân Thú này thật là thừa dịp bỏ cột, một chút cơ hội chiếm tiện nghi cũng sẽ không bỏ qua.

Lord dịu dàng ôm Đường Lâm vào trong ngực, thật không dễ dàng chỉ còn lại một mình hắn, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội gần gũi với giống cái, ôm Đường Lâm đi tới bên ao ầm.

Mấy người bọn họ mấy đêm nay đều dính vào bên cạnh Đường Lâm, ai cũng không muốn buông tay, Đường Lâm hoàn toàn mất hết phần linh động để phản bác, cũng may bọn họ nhiều nhất chỉ là sờ một cái, không có làm cái gì với cô.

Có lúc, nhìn thấy dự niệm ở trong đáy mắt của mấy người bọn họ, hùng hực mà cuồng bạo, Đường Lâm lo lắng rằng một giây kế tiếp cô có thể vì vậy mà bị xé nứt không, nhưng mà bọn hắn vẫn luôn an phận, không hề ra tay, điều này khiến cho Đường Lâm mờ mờ ảo ảo mà lại cảm thấy vui mừng, cá lớn nuốt cá bé, cô đều hiểu hàm nghĩa ẩn núp sau lưng bốn chữ này hơn ai khác.

Bọn Lord tôn trọng cô, để cho cô cảm thấy vui vẻ yên tâm, và còn nhiều sự ấm áp, mặc kệ mục đích lúc đầu của bọn hắn là gì? Ít nhất là bọn họ quan tâm cô, yêu thích cô.

Chỉ điểm này là đủ rồi, mới tới thời không xa lạ, qua bồi hồi, qua do dự, khi gặp gỡ Arthur thì cô cảm thấy có chút may mắn, may mắn vì cô không phải một thân một mình, cô máu lạnh, cô vô tình, cô mạnh mẽ, nhưng cuối cùng cô cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, quật cường thì cũng có đau thương, đối với bọn Lord, cô cũng không có ghét. Kinh nghiệm qua đi, thì chính là tiếp nhận, ít nhất bọn Arthur không có trực tiếp tấn công cô không phải sao?

“Làm gì thế?” Đường Lâm kinh nghi liếc nhìn động tác của Lord, âm trì này không phải có hiệu quả thôi tình sao? Sáng sớm Lord muốn làm gì! Tròng mắt đen nghi ngờ nhìn chằm chằm vào Lord, mặt mờ liếc nhìn phía dưới của Lord.

Lord lúng túng quay đầu đi, biết Đường Lâm hơn phân nửa là hiểu lầm ý tứ của hắn, hắn tiến lên ôm Đường Lâm, nhảy xuống, khoe miệng nở nụ cười nhẹ, cười to lên vài tiếng, rồi hướng về phía gò má của Đường Lâm hôn mãnh liệt, sau đó cười và nói: “Sáng sớm, Lâm hi vọng tôi làm cái gì? Hay là nói Lâm muốn bảo tôi làm những gì, thật ra thì tôi rất vui lòng ra sức vì Lâm.”

Đôi mắt xanh lục đầy ý cười, ở trong nắng mai gương mặt tuần tú phóng ra màu sắc mê hoặc lòng người, nước hồ tóe lên làm ướt cả người, nghe lời nói ranh mãnh của Lord, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Lâm chợt đỏ lên, chẳng lẽ ở lâu cùng bọn họ, thì da mặt không chỉ có đây thêm, mà còn đổi màu sao.

phồng gò má lên, khoe miệng co rút, cô thể mà lại xem như là chuyện đương nhiên mà đón nhận sự nhạo báng của Lord, thói quen thật là một thứ đáng sợ, chim nhỏ nhìn thấy nhiều cũng không tốt!

“Không có, không phải là anh nói âm trì có tác dụng thôi tình sao?” Bọn Lord bởi vì cô còn chưa trưởng thành, nên cho cô nhìn bọn họ đi vào bên dưới, cô vui vẻ xem màn kịch hay, cô vui vẻ làm bộ cái gì cũng không biết, bị cái này đâm vào, tuyệt đối sẽ gặp chuyện không may, thời gian thật tốt, cô còn chưa muốn xao lãng.

Quá tò mò nên cô to gan lòi kéo Da La tà ác hỏi thăm, giống cái là thế nào, không ngờ Da La lại trực tiếp mang cô đến ẩn núp ở chỗ giống cái thường qua lại, đỉnh đặc nhìn lên, sau khi nhìn thấy thì Đường Lâm giống như bị sấm sét đánh cho tan tác.

Bộ ngực của giống cái khá bằng phẳng, trên người trần truồng phồng lên cái bánh bao nhỏ, màu da ngăm đen, khuôn mặt tuần tú, giống như thiếu nữ chưa có trở mã, nhưng mà nhìn tới phía dưới thì Đường Lâm không nhìn được mà trợn tròn mắt. Sấm sét đánh tới! Giữa hai chân được che phủ bởi một tầng giống như vậy gì đó, vậy dọc theo người tới dừng đạo nơi cái mông.

Da La giải thích, giống cái lúc động dục thì vậy sẽ tự động lui ra, sau đó tạo thành một đường đạo, dễ dàng giao hợp. Đường Lâm lập tức phát điên không thôi, cái này, cái này là cái đồ chơi gì? Mỹ Nhân Ngư, không đúng, Mỹ Nhân Ngư sống ở trong biển, không thể nào bò lên bờ, nhưng nhìn chỗ bị vậy này che lấp, cô coi như đã hiểu tâm trạng buồn bực của mấy người Lord.

“Âm trì có tác dụng thôi tình thì không giả, nhưng mà không phải bản thân của âm trì có tác dụng, mà là cây tình trồng bên ao ẩm, sau khi ban đêm buông xuống thì cây tình tự động tiết ra hơi thở thôi tình, kết hợp hơi nóng của âm trì, mới khiến cho âm trì có tác dụng thôi tình, ban ngày lại vô sự.”

Gió sớm từ từ lướt qua mặt, hơi thở cỏ cây nhàn nhạt, làm cho lòng người sảng khoái, Đường Lâm tựa sát vào Lord, lắng nghe lời giải thích của Lord, không khỏi có chút kinh ngạc, nhìn cây cối cao lớn xanh um tươi tốt ở chung quanh, hoàn toàn không nhìn ra có gì khác với cây cối bình thường.

Cảm thụ Lord nhẹ nhàng vuốt ve thân thể, tắm rửa cho cô, cô vừa lòng khép hờ mắt, cuốn rúc vào trong ngực Lord, không giống với ấm áp của suối nước, trên người của Lord làm cho cô cảm thấy an ổn, ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, thời không xa lạ, hình như cô chỉ có thể sống ở bên cạnh bọn Lord, một khi sinh tồn đặt ở trước mắt, rất nhiều vấn đề đều có thể coi thường.

Dựa vào cánh tay bền chắc của Lord, cô không nén được hơi mất hồn, nhìn vào căn nhà gỗ nơi xa, đơn sơ thưa thớt, lại làm cho người ta ấm lòng khác thường, cái chữ nhà này làm cho cô có chút quyến luyến.

Từng sợi tóc được gội sạch, suối nước hun làm cả người Đường Lâm ứng màu hồng, từng cơn sóng lẫn tẩn, lặng lẽ quay về, gò má đỏ thắm lộ vẻ dương dương tự đắc, môi đỏ mọng hơi cong lên, quyến rũ lòng người.

Rất ấm áp, rất thoải mái. Lord thân mật đụng vào Đường Lâm, cảm thụ hơi thở yên ổn ở đáy lòng, thích Đường Lâm sôi nổi quát tháo bọn họ, thích bộ dáng lúc bị bọn họ hôn đến mất hồn, sau đó tròng mắt đen mờ mờ hơi nước mê ly.

Thích ôm Đường Lâm vào trong ngực hơn, tức giận, kích động, thỏa mãn ••••• dù là về mặt gì cũng làm cho hắn si mê, suy nghĩ lạ lùng khiến Lord hơi bàng hoàng, và nhìn ra được bọn Arthur cũng như thế.

Nghiêng đầu nhìn ngón tay của Đường Lâm, nhẹ nhàng gội tóc đen, từng sợi tóc đen bóng bĩnh ở trong suối nước có màu sắc khác thường.

Quay đầu nhìn ánh mắt ngu dại của Lord, Đường Lâm nhếch miệng cười một tiếng quỷ dị, đưa tay nhéo gò má của Lord, hung hăng bấm mấy cái, và nói: “Này! Có phải u mê rồi không, tôi đói bụng rồi, nhanh chuẩn bị thức ăn đi, thoát nhìn chừng chác đằng hoàng không ngờ là một kẻ ngốc, thật đáng tiếc!”

Làm như trách, nhún vai một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo đầy vẻ tiếc nuối, dĩ nhiên điều kiện đầu tiên là xem nhe ý xấu ở nụ cười bên khóe miệng.

Thấy vậy! Đôi mắt xanh lục chợt lóe lên rồi biến mất trong âm u, thân thể của Đường Lâm bỗng cứng đờ, nụ cười ngừng lại, nơi cái mông liền bị một vật cứng chĩa vào, xúc cảm cứng rần, không cần quay đầu lại cũng biết đó là vật gì! Chết tiệt, cô lại quên mấy người ở bên cạnh đều là cầm thú, cầm thú thật sự, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch chuyện như vậy lại làm rất đường hoàng, huống chi các chuyên nhỏ khác.

“Cái đó, hôm nay khí hậu thật tốt”

Còn chưa nói xong, ở chân trời xanh thẳm, liền thổi qua một mảng mây đen lớn, Đường Lâm khóc không ra nước mắt và liếc nhìn khí hậu đối nghịch với cô, cẩn thận định đứng dậy, không ngờ lúc đứng dậy, thì chân trượt, cả người ngã nhào, và thật không may là ngã vào trong ngực của Lord, trong lúc bối rối đôi tay nắm lấy một cây gậy.

Tầm mắt của Lord nhìn chăm chăm vào vật trong tay Đường Lâm, đôi mắt xanh lục sa sầm xuống, thân thể cương cứng, hô hấp đột nhiên dồn dập, bàn tay trắng nõn nắm chặt vật rất to đen, màu trắng đen được phân biệt rõ ràng, khiến cho đôi tay nhỏ bé trơn mịn kia, trái ngược với vật vô cùng dữ tợn kia.

“Này, này tôi thật sự không có cố ý, Lord anh phải tin tôi.”

Đường Lâm thấy vẻ mặt của Lord có gì đó không đúng, đáy lòng lạnh lại, khóe miệng mang theo cười quyền rũ mà nịnh hót, cảm giác nóng bỏng, giống như suối nước nóng lên gấp mấy lần, ở dưới cái nhìn chăm chú của cô, vạt kia lại bất chợt to lớn hơn, dữ tợn phun nước miếng vào Đường Lâm.

Gương mặt tuần tú của Lord trần đầy nụ cười ngây ngô, nụ cười kia nhất thời khiến cho Đường Lâm khiếp sợ, Lord phúc hắc này vậy mà lại cười ngây ngô, Đường Lâm kêu to lên, nhưng không ngờ tất cả thanh âm đều bị Lord nuốt vào trong miệng.

Xung quanh cực kỳ yên ắng, thỉnh thoảng truyền ra mấy tiếng hí của dã thú, cùng tiếng ầm ỹ kêu vang của côn trùng, hơi nước mỏng mờ mờ ở phía trên ẩm trĩ, quần lầy hai người, mông lung mà mê ly, tiếng nước miếng lại thỉnh thoảng vang lên.

Chương 11 . Đàn ông buổi sáng rất nguy hiểm

“Ù a!”

Gương mặt cảm giác mềm mại ẩm ướt, trong thân mật mang theo cảm giác tê dại ngứa ngáy, Đường Lâm không có nhìn được buồn cười, đưa tay đẩy Lord đang đến gần, thân thể cố gắng lui về phía sau.

“Lord anh muốn làm gì, anh nặng lắm đấy!” Lúc lui về phía sau, Đường Lâm cau mày bất mãn nhìn Lord áp sát lên người, tay bỗng nhiên vươn ra nếu không bị Lord chộp lấy cầm giữ trước ngực.

Ngẩng đầu nhìn con mắt màu xanh lục hiện đầy lửa nóng của Lord, và bóng dáng khó chịu kiên quyết của cô, chẳng biết tại sao, bàn tay đẩy ra dần dần buông lỏng, và mắt hồn hường về phía cặp mắt xanh lục kia, suy nghĩ tỉnh táo từ từ trở nên mơ hồ.

“Lâm • • • • •” Lord khàn khàn nói, khẽ gọi tên của Đường Lâm, nồng đậm mà hấp dẫn, cánh môi mỏng hơi nhếch lên, mở ra độ cong mê hoặc, liếc nhìn đôi môi của Đường Lâm bởi vì mất hồn mà hé mở, đôi môi đỏ bừng mê người vểnh lên, bởi vì ám tri mà gương mặt đang say ửng hồng lên, trông mắt đen lộ ra một chút sương mù, lộ đầy vẻ quyến rũ.

Bàn tay rắn chắc đánh úp tới, nhẹ nhàng vẽ ở trên người Đường Lâm, đôi mắt xanh lục đầy lửa nóng nhìn chằm chằm vào dưới người Đường Lâm, nửa người dưới dán chặt với nhau chung một chỗ, vật kia ngẩng lên

cao, nhẹ nhàng ma sát vào bắp đùi của Đường Lâm.

Từ trong hôn môi kịch liệt lấy lại tinh thần, thì phát hiện toàn thân bị giam cầm, vì để tránh bị rơi xuống nước, Đường Lâm vô lại bấu víu vào cổ của Lord, trong mắt mang theo sự bất đắc dĩ, vật ở phía dưới có thể chuyển chỗ không, luôn chĩa vào như vậy, cô cũng không phải là người chết, bị người đâm như vậy cũng không còn cảm giác.

Lord xấu xa hướng về phía Đường Lâm cười, nở nụ cười, hơi nâng vòng eo lên, hướng về phía chỗ đùi Đường Lâm húc mấy cái, hài lòng liếc nhìn mặt Đường Lâm cứng ngắc.

Đối mặt với Lord da mặt dày như thế, Đường Lâm lung túng then thùng quay đầu đi, làm bộ như không thấy nụ cười xấu xa của Lord, vật để ở chỗ đùi từ từ lớn lên, cảm giác nóng bỏng kích thích làm toàn thân Đường Lâm cứng ngắc.

Tay bấu víu cổ Lord hơi dùng sức, há miệng hướng về phía xương quai xanh của Lord cắn mạnh, trong miệng ừm ực mấy cái, không ngừng nguyên rửa, do Đường Lâm cúi thấp đầu nên bỏ lỡ, trong con người của Lord rất kinh người.

Vươn tay, nâng mặt của Đường Lâm lên, tất cả âm thanh đều bị Lord cắn nuốt sạch, chỉ còn lại tiếng ừm nhàn nhạt, bắp đùi đưa thẳng vào người Đường Lâm, mạnh mẽ tách hai chân đang đóng chặt của Đường Lâm ra, thuận thế đè Đường Lâm xuống, một tay kiểm chế tay làm loạn nâng qua đỉnh đầu.

Ánh mắt nghiêm túc quan sát người trong ngực, nhìn thân thể mềm mại trắng trẻo, nhìn vẻ mặt phần uất của Đường Lâm thì Lord cười hơi tùy ý, thế nào cũng ném không đủ, ăn không no. Phần trống kia ở đáy lòng không ngừng kêu gào muốn đụng ngã Đường Lâm ở trước mắt.

Thành kính hôn lên mỗi tác da thịt trên người của Đường Lâm, bất kể đụng vào chỗ nào, Đường Lâm cũng sẽ hơi run rẩy, động tác trẻ trung làm cho người ta không thỏa mãn, và càng không ngừng muốn có được nhiều hơn, thân thể không ngừng kêu gào ăn hết cô.

Đầu lưỡi xù xì chạm tới da thịt mịn màng của Đường Lâm, cắn nhẹ thân thể, vật cứng cứng chĩa vào bụng, không ngừng toát ra nhiệt độ nóng bỏng, thân thể giống như đang bị thiêu đốt vậy, rất nóng, rất nhột!

“Buông tay!”

“Không được, Lâm, tôi không nhịn được, làm thế nào? Chừng nào thì em mới trưởng thành? Nơi này thật ấm áp, rất thoải mái.” Lord chơi xỏ lá, giọng nói mang theo cố chấp, cắn hồng đậu đứng thẳng, đỏ bừng, một tay đưa vào nơi khe hở kia, tò mò gạt ra.

Im lặng nhìn dựa vào người Lord, Đường Lâm thật muốn đứng dậy bắt lấy Lord, tên háo sắc này thật không biết xấu hổ, đây chính là bỉ ổi, hành động lưu manh như vậy, vì sao hắn có thể nghiêm mặt nói ra như vậy, còn có vật kia ở phía dưới, có thể lấy ra không, đâm cô như vậy, rất đau đấy có biết không, tuyệt đối không thể nói, chỗ Lord đụng chính là đũng đạo của giống cái.

Nhưng mà nhìn vật đang lộ ra ngoài, thì Đường Lâm đã cảm thấy áp lực rất lớn, nếu thật sự đâm chọc vào, không chết cũng có thể mất nửa cái mạng, cho dù thật sự ném thử, vẫn là chọn cái nhỏ một chút, áp lực cũng sẽ tương đối nhỏ hơn, sờ cảm, Đường Lâm không nhịn được gật đầu.

Nhìn Đường Lâm gật đầu, lập tức hành động của Lord càng điên cuồng hơn, sức lực cắn xé càng nặng hơn, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng than nhẹ mềm mại của Đường Lâm, vật phía dưới Lord càng dữ tợn hơn, gò má anh tuần hiện ra một tầng mồ hôi nóng, giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng nhỏ vào trong suối nước, mút lấy chất lỏng sung sướng trong khoang miệng của Đường Lâm.

Thật là muốn khảm cô vào thân thể, nhập linh hồn vào chỗ sâu, nhìn Lord nổi điên, Đường Lâm không nhịn được mà phát ra một tiếng thở nhẹ, đáng chết, cổ nhất định là gãy, cảm giác đau nhói tê dại khiến Đường Lâm khóc không ra nước mắt.

Âm thanh ghen ngào, và lạnh nhạt nói: “Tôi bảo anh buông tay có nghe không, làm loạn nữa, tôi nắm lấy vật kia của anh đấy.” Bóp một cái vào công cụ đang làm loạn của Lord, không nhìn mặt Lord vụn vụn, sương mù hiện ra mờ mịt, hình bóng sáng quắc.

Nhìn thấy Đường Lâm giận thật, thì Lord ngừng lại, thân thể trần truồng đi ra khỏi ẩm trì, Đường Lâm co quắp khoe miệng liếc nhìn Lord khoe khoang, không thể phủ nhận vóc người Lord thật sự không tệ, gầy gò cân xứng, vừa nhìn liền biết rất tốt.

Đặt đại da thú ở bên hông, liếc nhìn Đường Lâm nhạo báng, thuận tay đưa da thú tới, đôi mắt xanh lục nhìn chăm chăm vào Đường Lâm, tầm mắt đầy lửa nóng khiến Đường Lâm rất giận dữ, kéo lấy da thú Lord đưa tới, nhanh chóng bọc chặt thân thể.

“Chuẩn bị thức ăn sao?”

Đi theo phía sau lưng Lord, đi tới hướng nhà gỗ, trong đầu chợt nhớ tới đồ ăn mấy ngày trước, Đường Lâm hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, làm sao cũng không ngờ đây là thức ăn, không chỉ có mùi máu tươi nặng, ngay cả nấu nướng cơ bản nhất cũng không có, ngoại trừ thịt nướng, mấy cách làm căn bản cũng không biết, Đường Lâm không chỉ kinh ngạc mấy nhân thú mạnh mẽ, ăn nhiều năm như vậy, cũng không cảm thấy có gì không đúng.

“Arthur mấy ngày trước đã mang tới rất nhiều thịt heo, đủ cho hai chúng ta ăn.”

“Có mang các gia vị khác tới chứ?”

“Gia vị, gia vị là cái gì?”

Lord không hiểu nhìn Đường Lâm, đôi mắt xanh lục mơ màng, con ngươi đột nhiên híp lại, không rõ Đường Lâm nói là cái gì, trong ấn tượng cũng không có hai chữ gia vị này, nhìn bộ dáng Đường Lâm nghiêm túc, không giống như đang nói giỡn.

Đường Lâm đầu đầy hắc tuyến, cô quả nhiên không thể mong đợi vào nhân thú ở thời không kỳ lạ này, có thể hiểu được ý của cô. Đi vào nhà gỗ,

nhìn phòng bếp xây đắp đơn giản ở phía dưới và trên bàn gỗ có để một miếng thịt tươi máu đầm dề, tản ra mùi máu tươi, nhưng mà ngược lại không có mùi thối. Bên cạnh học tử nhỏ, có mấy chén gỗ chồng lên, trong chén gỗ trên cùng có để mấy cục muối ăn.

Vòng quanh cáo bàn gỗ mấy vòng, cũng không tìm được gia vị quen thuộc, Đường Lâm buồn bực không thôi. Quay đầu lại nhìn Lord. chỉ vào thịt tươi trước mắt, và nói: “Bình thường các anh nướng thịt thế nào?”

”Nướng thịt, không phải là cắt ra, san đó xếp vào chảo lên trên ngọn lửa rồi nướng sao.” Lord nói như đương nhiên, thần thái bình tĩnh, nhìn ánh mắt của Đường Lâm hình như hơi ngu ngốc. Đường Lâm giận đến độ muốn phát điên. mẹ nó! Khó trách khó ăn như vậy, nướng thịt như vậy, ai ăn được chứ, thật là làm khó bọn nhân thú này rồi, thế nhưng lại sống đến lớn như vậy.

“Ngu ngốc! Anh hái được thảo ở nơi nào? Dẫn tôi đi xem một chút.” Đường Lâm không muốn giải thích thêm, không chừng nói đến cuối cùng, rồi giận đến nội thương là mình, thay vì như vậy, thì không bằng tự thân vận động.

“Được thảo. em muốn được thảo làm cái gì, Lord nói: ‘Ngoài cửa một gian phòng khác, chất đồng chính là được thảo.’ Chỉ vào phòng bên cạnh, nhanh chóng đuổi theo bước chân của Đường Lâm.

Giờ khắc này, Đường Lâm vô cùng cảm tạ kinh nghiệm sống trong rừng rậm trước kia, ít nhất gia vị đơn giản cô vẫn có thể phân biệt ra, liếc nhìn ‘cỏ dại’ chất đồng ở góc, nhìn ra được hẳn là mới hái từ bên ngoài về không bao lâu. nhanh chóng lựa ra được không ít được thảo từ trong đồng đó, trong đó còn có không ít thìa là, nhìn thấy thìa là thì hai mắt Đường Lâm tỏa sáng, vật này đúng là đồ tốt.

Mất mấy phút thì Đường Lâm đã lựa ra được không ít gia vị quen thuộc, liếc nhìn gừng chồng chất ở một bên, Đường Lâm kinh ngạc quay đầu lại nhìn Lord. và hỏi ‘Cái này các anh lấy làm cái gì? Làm thuốc? Trong ấn tượng gừng là gia vị, chưa từng nghe qua gừng có thể làm thuốc.

“Thuốc cây, dùng để hạ sốt, vậy này có thể.” Lord nuốt nước miếng, nhìn được thảo đã được Đường Lâm lựa ra, hơn phân nửa đều là cỏ dại, đoán chừng là giống cái nào đó ở trong tộc lưỡi biếng, nên dùng những cỏ dại này trộn vào.

Nhiều chặt mảy, đùa bốn cỡ đại Đường Lâm lựa ra để ở bên chân, kinh ngạc nhìn bộ dáng quý trọng của Đường Lâm, hơi bất mãn. Chẳng lẽ những cỡ đại này còn hữu dụng hơn được thảo.

“Không có thường thức, thật không biết các người ăn những món thịt nướngjianhư thế nào, ngoại trừ vấp muối ăn, cái gì khác cũng khôngđể, mùi máu tươi và mùi khai nặng như vậy, cũng chỉ có các người ăn được thôi.”

Đường Lâm trợn mắt, cẩn thận nhặt thìa là đã lựa ra, hoa tiêu còn có mấy củ gừng, cùng với một ít đồ vật khác. Không nhìn đến dáng vẻ rối rắm của Lord, đi tớiphòng bếp, sau đó chuẩn bị rửa sạch những thứ đồ này, rồi chuẩn bị nướng thịt.

Đã từng vì nhiệm vụ đến gần mục tiêu, Đường Lâm cố ý học tập không ít kiến thức liênquan, xử lý, làm thủ lĩnh đặc công,

đồ của cô không chỉ là giết người.

Thân hình cao lớn, lúng túng đứng ở cửa, nhìn động tác của Đường Lâm thuần thục phân chia thịt tươi ở trên bàn, cầm lấy miếng gừng sau khi rửa sạch, cẩn thận cắt miếng, cục thịt được cắt gọn rồi lau một lần, gừng có thể khử được mùi khai, cô thật sự là không chịu nổi mùi thịt tanh tươi, dùng gừng để khử mùi vị.

Đường Lâm chép miệng, ý bảo Lord qua nhóm lửa, còn cô đi về phía ẩm trì, trước khi đi qua thì hình như cô thấp nấp, nấp chặt thành nấp đầm, vì chuyện ănnướng, xem ra sau này phải cân nhắc lại tài nấu nướng, nếu như mong đợi vào bọn Lord,đoán chừngđời này là không thể trông cậy rồi.

Lord cứng người, nhìn dáng người Đường Lâm khỏe mạnh trong nháy mắt biến mất vào rừng cây, hấn ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, cũng may là đang ở trong bộ lạc, không đến nỗi có dã thú đi vào ẩn núp, chấp nhận mà ngồi xuống nhóm lửa.

Vừa suy nghĩ, trước kia chẳng lẽ thịt nướng thật sự khó ăn như vậy? Sao hấn không cảm thấy, cùng đã ăn mấy chục năm rồi, sớm đã quen rồi, đối với bọn họ mà nói thì chỉ cần có thể lấp đầy bụng, hấn quản khiđó dễ ănhay không, lại nói đoàn người trong bộ lạc đều ăn nhưvậy.

Nhìn bộ dáng Đường Lâm nghiêm túc, hấn lại không dám nói ra, bộ dáng nghiêm túc của Đường Lâm làm cho hấn si mê.

Trong tay cầm nắm và rau củ dại đã hái, đi tới bên cạnh nhà gỗ rửa sạch, lấy một nồi nước, đặt nồi lên trên lò đất, phần lớn dụng cụ đều là làm bằng gỗ và bằng đá, không có vật dư thừa, ngược lại dùng rấtlà thuận tay. Sau khi nếm thử một chút thực vật tương tự, hỉ phát hiện mùi vị cùng thực vật trên địa cầu không kém nhiều lắm, cũng yên tâm. Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, thìĐường Lâm chuẩn bị bắt tap vào nấu ăn.

11. Chương 11: Đàn Ông Buổi Sáng Rất Nguy Hiểm

“Ừ a!”

Gương mặt cảm giác mềm mại ẩm ướt, trong thân mật mang theo cảm giác tê dại ngứa ngáy, Đường Lâm không có nhin được buồn cười, đưa tay đẩy Lord đang đến gần, thân thể cố gắng lui về phía sau.

“Lord anh muốn làm gì, anh nặng lắm đấy!” Lúc lui về phía sau, Đường Lâm cau mày bất mãn nhìn Lord áp sát lên người, tay bỗng nhiên vươn ra nhưng lại bị Lord chộp lấy cầm giữ trước ngực.

Ngẩng đầu nhìn con mắt màu xanh lục hiện đầy lửa nóng của Lord, và bóng dáng khó chịu kiên quyết của cô, chẳng biết tại sao, bàn tay đẩy ra dần dần buông lỏng, và mắt hấn hướng về phía cặp mắt xanh lục kia, suy nghĩ tỉnh táo từ từ trở nên mơ hồ.

“Lâm •••••” Lord khàn khàn nói, khẽ gọi tên của Đường Lâm, nồng đậm mà hấp dẫn, cánh môi mỏng hơi nhếch lên, mở ra độ cong mê hoặc, liếc nhìn đôi môi của Đường Lâm bởi vì mắt hấn mà hé mở, đôi môi

đỏ bừng mê người vĩnh lên, bởi vì ẩm trì mà gương mặt đang say ửng hồng lên, trông mắt đen lộ ra một chút sương mù, lộ đầy vẻ quyến rũ.

Bàn tay rắn chắc đánh úp tới, nhẹ nhàng vẽ ở trên người Đường Lâm, đôi mắt xanh lục đầy lửa nóng nhìn chằm chằm vào dưới người Đường Lâm, nửa người dưới dán chặt với nhau chung một chỗ, vật kia ngẩng lên cao, nhẹ nhàng ma sát vào bắp đùi của Đường Lâm.

Từ trong hôn môi kịch liệt lấy lại tinh thần, thì phát hiện toàn thân bị giam cầm, vì để tránh bị rơi xuống nước, Đường Lâm vô lại bầu vú vào cổ của Lord, trong mắt mang theo sự bất đắc dĩ, vật ở phía dưới có thể chuyển chỗ không, luôn chĩa vào như vậy, cô cũng không phải là người chết, bị người đâm như vậy cũng không còn cảm giác.

Lord xấu xa hướng về phía Đường Lâm cười, nở nụ cười, hơi nâng vòng eo lên, hướng về phía chỗ đùi Đường Lâm húc mấy cái, hài lòng liếc nhìn mặt Đường Lâm cứng ngắt.

Đôi mắt với Lord da mặt dày như thế, Đường Lâm lung túng then thùng quay đầu đi, làm bộ như không thấy nụ cười xấu xa của Lord, vật để ở chỗ đùi từ từ lớn lên, cảm giác nóng bỏng kích thích làm toàn thân Đường Lâm cứng ngắt.

Tay bầu vú cổ Lord hơi dùng sức, há miệng hướng về phía xương quai xanh của Lord cắn mạnh, trong miệng ừng ực mấy cái, không ngừng nguyên rửa, do Đường Lâm cúi thấp đầu nên bỏ lỡ, trong con người của Lord rất kinh người.

Vươn tay, nâng mặt của Đường Lâm lên, tất cả âm thanh đều bị Lord cắn nuốt sạch, chỉ còn lại tiếng ưm nhàn nhạt, bắp đùi đưa thẳng vào người Đường Lâm, mạnh mẽ tách hai chân đang đóng chặt của Đường Lâm ra, thuận thế đè Đường Lâm xuống, một tay kiềm chế tay làm loạn nâng qua đỉnh đầu.

Ánh mắt nghiêm túc quan sát người trong ngực, nhìn thân thể mềm mại trắng trẻo, nhìn vẻ mặt phần uất của Đường Lâm thì Lord cười hơi tùy ý, thế nào cũng ném không đủ, ăn không no. Phần trống kia ở đáy lòng không ngừng kêu gào muốn đụng ngã Đường Lâm ở trước mắt.

Thành kính hôn lên mỗi tác da thịt trên người của Đường Lâm, bất kể đụng vào chỗ nào, Đường Lâm cũng sẽ hơi run rẩy, động tác trẻ trung làm cho người ta không thỏa mãn, và càng không ngừng muốn có được nhiều hơn, thân thể không ngừng kêu gào ăn hết cô.

Đầu lưỡi xù xì chạm tới da thịt mịn màng của Đường Lâm, cắn nhẹ thân thể, vật cứng cứng chĩa vào bụng, không ngừng toát ra nhiệt độ nóng bỏng, thân thể giống như đang bị thiêu đốt vậy, rất nóng, rất nhột!

“Buông tay!”

“Không được, Lâm, tôi không nhịn được, làm thế nào? Chừng nào thì em mới trưởng thành? Nơi này thật ẩm áp, rất thoải mái.” Lord chơi xỏ lá, giọng nói mang theo cố chấp, cắn hồng đậu đứng thẳng, đỏ bừng, một tay đưa vào nơi khe hở kia, tò mò gặt ra.

Im lặng nhìn dựa vào người Lord, Đường Lâm thật muốn đứng dậy bắt lấy Lord, tên háo sắc này thật không biết xấu hổ, đây chính là bỉ ổi, hành động lưu manh như vậy, vì sao hắn có thể nghiêm mặt nói ra như vậy, còn có vật kia ở phía dưới, có thể lấy ra không, đâm cô như vậy, rất đau đấy có biết không, tuyệt đối không thể nói, chỗ Lord đụng chính là đũng đạo của giống cái.

Nhưng mà nhìn vật đang lộ ra ngoài, thì Đường Lâm đã cảm thấy áp lực rất lớn, nếu thật sự đâm chọc vào, không chết cũng có thể mất nửa cái mạng, cho dù thật sự nếm thử, vẫn là chọn cái nhỏ một chút, áp lực cũng sẽ tương đối nhỏ hơn, sờ cảm, Đường Lâm không nhịn được gặt đầu.

Nhìn Đường Lâm gặt đầu, lập tức hành động của Lord càng điên cuồng hơn, sức lực cắn xé càng nặng hơn, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng than nhẹ mềm mại của Đường Lâm, vật phía dưới Lord càng dữ tợn hơn, gò má anh tuần hiện ra một tầng mồ hôi nóng, giọt mồ hôi to như hột đậu không ngừng nhỏ vào trong suối nước, mút lấy chất lỏng sung sướng trong khoang miệng của Đường Lâm.

Thật là muốn khảm cô vào thân thể, nhập linh hồn vào chỗ sâu, nhìn Lord nổi điên, Đường Lâm không nhịn được mà phát ra một tiếng thở nhẹ, đáng chết, cố nhất định là gây, cảm giác đau nhói tê dại khiến Đường Lâm khóc không ra nước mắt.

Âm thanh ghen ngào, và lạnh nhạt nói: “Tôi bảo anh buông tay có nghe không, làm loạn nữa, tôi bấm nổ vật kia của anh đấy.” Bóp một cái vào công cụ đang làm loạn của Lord, không nhìn mặt Lord vụn vụn, sương mù hiện ra mờ mịt, hình bóng sáng quắc.

Nhìn thấy Đường Lâm giận thật, thì Lord ngừng lại, thân thể trần truồng đi ra khỏi ẩm trì, Đường Lâm co quắp khoe miệng liếc nhìn Lord khoe khoang, không thể phủ nhận vóc người Lord thật sự không tệ, gầy gò cân xứng, vừa nhìn liền biết rất tốt.

Đặt da thú ở bên hông, liếc nhìn Đường Lâm nhạo báng, thuận tay đưa da thú tới, đôi mắt xanh lục nhìn chăm chăm vào Đường Lâm, tầm mắt đầy lửa nóng khiến Đường Lâm rất giận dữ, kéo lấy da thú Lord đưa tới, nhanh chóng bọc chặt thân thể.

“Chuẩn bị thức ăn sao?”

Đi theo phía sau lưng Lord, đi tới hướng nhà gỗ, trong đầu chợt nhớ tới đồ ăn mấy ngày trước, Đường Lâm hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, làm sao cũng không ngờ đây là thức ăn, không chỉ có mùi máu tươi nặng, ngay cả nấu nướng cơ bản nhất cũng không có, ngoại trừ thịt nướng, mấy cách làm căn bản cũng không biết, Đường Lâm không chỉ kinh ngạc mấy nhân thú mạnh mẽ, ăn nhiều năm như vậy, cũng không cảm thấy có gì không đúng.

“Arthur mấy ngày trước đã mang tới rất nhiều thịt heo, đủ cho hai chúng ta ăn.”

“Có mang các gia vị khác tới chứ?”

“Gia vị, gia vị là cái gì?”

Lord không hiểu nhìn Đường Lâm, đôi mắt xanh lục mơ màng, con ngươi đột nhiên híp lại, không rõ Đường Lâm nói là cái gì, trong ấn tượng cũng không có hai chữ gia vị này, nhìn bộ dáng Đường Lâm nghiêm túc, không giống như đang nói giỡn.

Đường Lâm đầu đầy hắc tuyến, cô quả nhiên không thể mong đợi vào nhân thú ở thời không kỳ lạ này, có thể hiểu được ý của cô. Đi vào nhà gỗ,

nhìn phòng bếp xây đắp đơn giản ở phía dưới và trên bàn gỗ có để một miếng thịt tươi máu đầm dề, tản ra mùi máu tươi, nhưng mà ngược lại không có mùi thối. Bên cạnh học tử nhỏ, có mấy chén gỗ chồng lên, trong chén gỗ trên cùng có để mấy cục muối ăn.

Vòng quanh cái bàn gỗ mấy vòng, cũng không tìm được gia vị quen thuộc, Đường Lâm buồn bực không thôi. Quay đầu lại nhìn Lord, chỉ vào thịt tươi trước mắt, và nói: “Bình thường các anh nướng thịt thế nào?”

“Nướng thịt, không phải là cắt ra, sau đó xếp vào thả lên trên ngọn lửa rồi nướng sao.” Lord nói như đương nhiên, thần thái bình tĩnh, nhìn ánh mắt của Đường Lâm hình như hơi ngu ngốc, Đường Lâm giận đến độ muốn phát điên, mẹ nó! Khó trách khó ăn như vậy, nướng thịt như vậy, ai ăn được chứ, thật là làm khó bọn nhân thú này rồi, thế nhưng lại sống đến lớn như vậy.

“Ngu ngốc! Anh hái được thảo ở nơi nào? Dẫn tôi đi xem một chút.” Đường Lâm không muốn giải thích thêm, không chừng nói đến cuối cùng, rồi giận đến nội thương là mình, thay vì như vậy, thì không bằng tự thân vận động.

“Được thảo, em muốn được thảo làm cái gì?” Lord nói: “Ngoài cửa một gian phòng khác, chất đồng chính là được thảo.” Chỉ vào phòng bên cạnh, nhanh chóng đuổi theo bước chân của Đường Lâm.

Giờ khắc này, Đường Lâm vô cùng cảm tạ kinh nghiệm sống trong rừng rậm trước kia, ít nhất gia vị đơn giản cô vẫn có thể phân biệt ra, liếc nhìn ‘cỏ dại’ chất đồng ở góc, nhìn ra được hẳn là mới hái từ bên ngoài về không bao lâu, nhanh chóng lựa ra được không ít thảo dược từ trong đồng đó, trong đó còn có không ít thìa là, nhìn thấy thìa là thì hai mắt Đường Lâm tỏa sáng, vật này đúng là đồ tốt.

Mất mấy phút thì Đường Lâm đã lựa ra được không ít gia vị quen thuộc, liếc nhìn gừng chồng chất ở một bên, Đường Lâm kinh ngạc quay đầu lại nhìn Lord, và hỏi “Cái này các anh lấy làm cái gì? Làm thuốc!” Trong ấn tượng gừng là gia vị, chưa từng nghe qua gừng có thể làm thuốc.

“Thuốc cây, dùng để hạ sốt, vật này có thể ăn?” Lord nuốt nước miếng, nhìn được thảo đã được Đường Lâm lựa ra, hơn phân nửa đều là củ dại, đoán chừng là giống cái nào đó ở trong tộc lười biếng, nên dùng những củ dại này trộn vào.

Nhiều chặt mảy, đầu bốn củ dại Đường Lâm lựa ra để ở bên chân, kinh ngạc nhìn bộ dáng quý trọng của Đường Lâm, hơi bất mãn, chẳng lẽ những củ dại này còn hữu dụng hơn được thảo.

“Không có thường thức, thật không biết các người ăn những món thịt nướng kia như thế nào, ngoại trừ vấy muối ăn, cái gì khác cũng không để, mùi máu tươi và mùi khai nặng như vậy, cũng chỉ có các người ăn được thôi.”

Đường Lâm trợn mắt, cẩn thận nhặt thìa là đã lựa ra, hoa tiêu còn có mấy củ gừng, cùng với một ít đồ vật khác. Không nhìn đến dáng vẻ rối rắm của Lord, đi tới phòng bếp, sau đó chuẩn bị rửa sạch những thứ đồ này, rồi chuẩn bị nướng thịt.

Đã từng vì nhiệm vụ đến gần mục tiêu, Đường Lâm cố ý học tập không ít kiến thức liên quan xử lý, làm thủ lĩnh đặc công, đồ của cô không chỉ là giết người.

Thân hình cao lớn, lúng túng đứng ở cửa, nhìn động tác của Đường Lâm thuần thục phân chia thịt tươi ở trên bàn, cầm lấy miếng gừng sau khi rửa sạch, cẩn thận cắt miếng, cục thịt được cắt gọn rồi lau một lần, gừng có thể khử được mùi khai, cô thật sự là không chịu nổi mùi thịt tanh tươi, dùng gừng để khử mùi vị.

Đường Lâm chép miệng, ý bảo Lord qua nhóm lửa, còn cô đi về phía ẩm trì, trước khi đi qua thì hình như cô thấy nấm, nấm chặt thành nấm dăm, vì chuyện ăn uống, xem ra sau này phải cân nhắc lại tài nấu nướng, nếu như mong đợi vào bọn Lord, đoán chừng đời này là không thể trông cậy rồi.

Lord cứng người, nhìn dáng người Đường Lâm khỏe mạnh trong nháy mắt biến mất vào rừng cây, hấn ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, cũng may là đang ở trong bộ lạc, không đến nỗi có dã thú đi vào ẩn nấp, chấp nhận mà ngồi xuống nhóm lửa.

Vừa suy nghĩ, trước kia chẳng lẽ thịt nướng thật sự khó ăn như vậy? Sao hấn không cảm thấy, cũng đã ăn mấy chục năm rồi, sớm đã quen rồi, đối với bọn họ mà nói thì chỉ cần có thể lấp đầy bụng, hấn quản khí gió dễ ăn hay không, lại nói đoàn người trong bộ lạc đều ăn như vậy.

Nhìn bộ dáng Đường Lâm nghiêm túc, hấn lại không dám nói ra, bộ dáng nghiêm túc của Đường Lâm làm cho hấn si mê.

Trong tay cầm nấm và rau củ dại đã hái đi tới bên cạnh nhà gỗ rửa sạch, lấy một nồi nước, đặt nồi lên trên lò đất, phần lớn dụng cụ đều là làm bằng gỗ và bằng đá, không có vật dư thừa, ngược lại dùng rất là thuận tay. Sau khi nếm thử một chút thực vật tương tự thì phát hiện mùi vị cùng thực vật trên địa cầu không kém nhiều lắm, cũng yên tâm. Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, thì Đường Lâm chuẩn bị bắt tay vào nấu ăn.

12. Chương 12: Bị Phát Hiện Rồi

Cắt nấm và rau củ dại đã rửa sạch sẽ xong, Lord tò mò nhìn động tác thuần thục của Đường Lâm.

Không có dầu, ngoại trừ trong chén gỗ có mấy cục muối ăn, Đường Lâm nhanh chóng cắt miếng thịt tươi, sau khi làm xong tất cả, thì chậm rãi bỏ miếng thịt vào trong nồi, đợi đến khi nước sôi trong nồi sôi trào, thì mới bỏ rau củ dại và nấm vào, cầm miếng gỗ khuấy nhẹ nhàng, bẻ muối ăn ra từng miếng nhỏ rồi bỏ xuống.

Nhìn thân hình cường tráng của Lord, Đường Lâm hơi nghi ngờ, mấy nhân thú này làm sao lại có vóc dáng như vậy, chỗ này ngoại trừ thịt hình như những thứ thức ăn khác, thậm chí gạo, lúa mì ... cũng không có.

Thức ăn quanh năm chính là thịt thú săn được, trong chén gỗ là muối ăn thô, không có tinh xảo, chắc cũng là nhặt được ở bên bờ biển, không có qua xử lý cẩn thận, vẫn còn lại không ít tạp chất.

Khó trách mới vừa rồi cô hỏi Lord về gia vị thì vẻ mặt của Lord lại ra vẻ mờ mịt nhìn cô, ngửi mùi thơm bay ra từ trong nồi, Lord ở bên cạnh duỗi dài cổ ra, nhìn chăm chăm vào thức ăn trong nồi.

Thấy vậy! Đường Lâm không nói gì? lấy ra thìa là mới vừa rồi còn có nguyên liệu hỗn hợp khác, nhặt được ở bên ngoài nhà gỗ, cầm lấy một cái ghế gỗ xù xì, bày thìa là ở phía trên, thìa là vẫn còn hơi ẩm, để ráo mới có thể ngon miệng.

Sau khi làm xong tất cả, mới chậm rãi đi trở lại bên cạnh đồng lửa, cầm muối gỗ nhẹ nhàng đảo thức ăn trong nồi, mùi thơm không ngừng bay ra, làm cho Lord chảy nước miếng giàn giụa, liếc nhìn bộ dáng kia của Lord, Đường Lâm không nhịn được cười một tiếng.

“Được rồi, đưa chén gỗ tới đây, tôi múc cho anh.”

Đường Lâm hơi cười, cầm lấy chén gỗ múc một chén to cho Lord, chạm vào mép chén gỗ nóng hổi, tay nhỏ bé của Đường Lâm hơi thu lại, canh thịt trong tay thiếu chút nữa đổ xuống, “Nóng quá!” Kinh ngạc thu tay lại, chạm vào vành tai.

Lord vội vàng nhận lấy chén gỗ trong tay Đường Lâm, để chén gỗ xuống, cầm lấy ngón tay nóng đỏ bừng của Đường Lâm, cẩn thận ngậm vào trong miệng, khoang miệng ấm nóng mang theo chút ẩm áp, trong nháy mắt làm cho Đường Lâm mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, xử lý không kịp nhưng chỉ bị phồng một chút thôi, trước kia sống chết gì mà chưa từng trải qua, việc nhỏ thế này cần gì kinh sợ lớn đến như vậy, nhưng mà được Lord che chở như vậy, một góc của tảng băng chìm từ từ mềm hoá đi.

“Không có sao chứ!” Đầu lưỡi ướt mềm liếm ngón tay trắng của Đường Lâm, liếc nhìn gương mặt thẹn thùng của Đường Lâm, đáy lòng lại muốn rục rịch ngóc đầu dậy, ngẩng đầu nhìn Đường Lâm gần ngay trước mắt, đôi mắt xanh lục lại trầm xuống, đáy lửa nóng nhìn chăm chăm vào da thú của Đường Lâm, muốn động vào phần mềm mại.

Nhìn tầm mắt Lord từ từ nóng rực, Đường Lâm nhẹ nhàng nheo mắt, rút tay về, sau đó trừng mắt với Lord một cái, rồi lạnh nhạt nói: “Nếu không ăn, thì tôi cũng không khách khí.” Lần này Đường Lâm có kinh nghiệm rồi, đặt chén gỗ lên bàn, dùng muối gỗ múc ra, mặc dù tốc độ hơi chậm, nhưng cũng an toàn nhiều rồi, ít nhất không cần sợ bị phồng.

Lord uất ức nhìn động tác của Đường Lâm, khóe miệng rủ xuống, Đường Lâm sao lại thông minh như vậy chứ, lại nhớ lúc liếm vào ngón tay mềm nhũn, nho nhỏ của Đường Lâm, còn mang theo mùi thịt nhàn nhạt, làm cho người ta mê muội.

Nhìn thân thể nhỏ nhắn của Đường Lâm, uất ức ở đáy mắt Lord càng sâu hơn, tại sao Đường Lâm không thích bọn họ đụng chạm, không phải giống cái đều thích giống đực bảo vệ sao? Năng lực của giống đực càng mạnh, giống cái không phải càng vui mừng hơn sao, tại sao bọn họ để vật bên dưới lộ ra thì Đường Lâm hận không thể làm thịt bọn họ, ánh mắt tối tăm, khiến Lord không nhịn được mà rùng mình.

Lord nở nụ cười quỷ dị, nói với Đường Lâm: “Em để cho tôi hôn, thì tôi ăn liền có được không, nếu không tôi không cho em ăn.” Lord vô lại đi thẳng tới trước mặt Đường Lâm, đoạt lấy chén gỗ trong tay Đường Lâm, một tay xuyên qua cái ót của Đường Lâm, đáng vẻ mạnh mẽ không cho phép Đường Lâm cự tuyệt.

Cắn chặt đôi môi đỏ mọng muốn đã lâu, lưỡi xù xì ngang ngược quét qua mỗi một chỗ trong miệng Đường Lâm, nước miếng mập mờ, từ khóe miệng hai người dính nhau nhỏ xuống, tầm mắt Lord nhìn chăm chăm vào vị trí mà dịch bạc lướt qua, ngón tay nhéo vào hồng đầu, nhẹ nhàng xoa nắn.

Không ngờ Lord thô lỗ như vậy, Đường Lâm không kìm nén được mà than nhẹ, trong miệng đỏ thắm phun ra tiếng rên mềm mại, tròng mắt đen đầy lửa giận, bụng không nhịn được mà phát ra tiếng ừng ực ực y như đói bụng, bàn tay nhỏ bé dùng sức vỗ vào phần trước ngực Lord, từ chối thân thể to lớn của hắn.

“Ồ a!” Hơi thở gấp, đáy lòng không ngừng nguyên rửa Lord, dở khóc dở cười, mấy người này sao lại nôn nóng như vậy, bộ ngực mềm mại bị dồn ép, hình dáng bị biến đổi, chỗ đùi bị một vật cứng cứng đụng vào, xúc cảm nóng bỏng, là vật mà mấy ngày nay Đường Lâm thường đụng phải.

“Hừ! Tao biết ngay mày sẽ ăn vụng mà.” Âm thanh tà ác của Da La xen vào, động tác nhanh nhẹn vòng Đường Lâm vào trong lòng, đưa tay lau chùi thật mạnh vào khóe miệng sưng đỏ của Đường Lâm, sau khi làm xong, thì vẫn cảm thấy chưa đủ, lại cúi đầu ra sức cắn.

Con người màu xanh lá cây ra vẻ khiêu khích nhìn thẳng vào Lord, bàn tay không chút khách khí đưa vào trong da thú, vuốt ve da thịt trơn mịn. Hắn nhìn chăm chăm vào Đường Lâm và nói: “Lâm, tôi được hơn Lord, nếu mà Lâm thật sự muốn, tôi nhất định sẽ thỏa mãn Lâm.” Gương mặt tuần tú tà ác, toát ra nụ cười e lệ, nhất thời khiến cho Đường Lâm kinh hãi.

Lord ở đối diện nghe lời nói này, thì gương mặt anh tuần giật giật, lúc xanh lúc trắng, dễ nhận thấy giống như là bị trúng bom nặng.

Khóe miệng giật giật mấy cái, trong lòng gầm thét không ngừng, gương mặt ra vẻ lạnh nhạt nhìn vào Da La, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra, và lạnh lùng nói: “Không được, anh không cảm thấy vật kia của anh quá lớn sao? Tôi còn trẻ, không muốn tìm cái chết, vật kia của anh sẽ đâm chết người đấy.”

Về mặt bình thần, nói những câu không hợp lý, nhất thời không chỉ Da La giật mình, mà Lord ở bên cạnh ngây ngốc nhìn Đường Lâm, thân thể cứng ngắc phát ra tiếng vang cọt két, lời này thật sự là quá đả kích người.

Da La ngây ngốc tròn tròn con mắt, nắm tay Đường Lâm, buồn bực hỏi “Lâm cũng vì sợ đau, cho nên mới không thích bọn tôi đụng cô?” Lord cẩn thận nuốt nước miếng, nhìn chăm chăm vào đôi môi của Đường Lâm, đôi tay xoắn thật chặt, ngay cả canh thịt trên bàn cũng không hấp dẫn được ánh mắt của hắn, đôi mắt xanh lục mang theo cố chấp nghiêm túc.

“Chẳng lẽ không được, tôi không sợ đau, nhưng mà ghét đau vô duyên vô cớ.” Trong sách không phải đã nói, vật kia quá lớn, thì cô gái sẽ rất đau, cho dù cô muốn, nhưng cô cũng tuyệt đối không muốn mấy tên biến thái này, vật kia chỉ nhìn thôi thì đã cảm thấy cả người đổ mồ hôi lạnh rồi, lạnh cả sống lưng. Vì tính mạng của bản thân, tuyệt đối không thể thỏa hiệp, lại nói, chỉ cần cô không mở miệng làm thế nào, thì đám cầm thú này cũng không biết nên làm thế nào? Chỉ điểm này thôi đã làm cho Đường Lâm dễ chịu hơn nhiều.

Lord ho nhẹ mấy tiếng, nghiêm túc liếc nhìn Đường Lâm, rồi phân tích: “Lâm ai nói với em là giao hoan sẽ đau, giao hoan là một chuyện rất thần thánh, là chuyện tốt đẹp nhất, sao lại đau chứ, tôi thân là bác sĩ đương nhiên sẽ không lừa gạt em.”

Đôi mắt xanh lục chân thành mang theo kiên quyết chân thật đáng tin, bảo vệ tôn nghiêm của một bác sĩ. Đường Lâm nghi ngờ nhìn Lord, thật sự là như thế sao? Trước kia cô thấy ở trong sách, rõ ràng là đau mà, đừng tưởng rằng cô không có học qua khóa sinh lý, thì không biết chuyện này. Trong đầu bất ngờ thoáng qua vẻ mặt nam nữ vui thích ở trong màn hình TV, kinh ngạc của Đường Lâm đã tan được một ít, thật sự không đau?

“Thật?”

“Thật.” Lord nặng nề gật đầu, gương mặt anh tuần nghiêm túc, bộ dạng thần thánh không thể xâm phạm.

“Cái gì thật?”

Một âm thanh ồm ồm khác vang lên, mang theo tò mò liếc nhìn Đường Lâm bị Da La ôm ở trong ngực, mắt hổ mang theo tia lửa nóng, nhìn chăm chăm vào Đường Lâm, thần thái kia giống như là hải lòng khi thấy con mồi.

Lord vừa nhìn thấy mặt, thì cả người bỗng cứng đờ, nơi cổ họng căng thẳng, thân thể cứng ngắc quay đầu liếc nhìn người con trai cường tráng. Chết tiệt! Sao Wall lại tới nơi này vào lúc này, nhanh chóng giấu Đường Lâm ở phía sau, ghen tỵ liếc nhìn thân hình cường tráng của Wall, Đường Lâm từ sau lưng Da La thò đầu ra, liếc nhìn người con trai cường tráng trước mắt, lưng hùm vai gấu là từ để hình dung về người đàn ông như vậy ở trước mắt thì không khác lắm, chiều cao khoảng chừng hai thước, khuôn mặt thô kệch không giận cũng đã thấy sợ, thấy vậy khóe miệng Đường Lâm giật giật, là tình tình tiến hóa sao! !

“Wall, mày tới Thánh Trì làm cái gì?” Lord bất mãn liếc nhìn Wall, ẩn dấu Đường Lâm ra sau lưng, đáy lòng không ngừng toát ra vị chua, thấy thân thể to lớn của Wall, Đường Lâm có thể giống các giống cái khác không, ghét thân thể thon gầy của bọn họ, sắc mặt của Da La nhìn cũng không được khá lắm, đôi tay siết rất chặt, con người màu xanh đậm lộ tàn ác.

“Tao nhìn thấy Da La lén lút đến gần Thánh Trì, nên mới tới xem một chút, giống cái sau lưng Da La là ai? Tại sao trước kia ở trong bộ lạc tôi không có gặp?” Mắt hổ nhìn chăm chăm vào Đường Lâm, thân thể

cường trắng hơi thu nhỏ lại, âm thanh giống như sét đánh, chấn động làm cho Đường Lâm không thích, xoa nhẹ lỗ tai, xoa tan ảo giác ừ tai.

Sắc mặt của Da La trầm xuống, liếc qua Wall rồi cười lạnh và nói: “Giống cái, giống cái gì? Wall mày nhìn lầm rồi đó! Lâm chính giống cái của chúng tao, chẳng lẽ mày muốn tranh giành?” Thực lực của Da La ở bộ lạc cũng không yếu, nhưng vì thân thể thon gầy, nên mới không được đám giống cái trong bộ lạc yêu thích, nhưng mà cái này cũng không ảnh hưởng đến thực lực của hắn.

Nhìn sắc mặt của Da La tối tăm, Wall không cam lòng, chỉ vào Đường Lâm sau lưng Da La, và nói: “Hừ! Da La mày muốn giấu giếm sự tồn tại của giống cái, phải biết nếu như thế thì các giống đực khác trong bộ lạc sẽ tìm mày khiêu chiến. Cho dù mày mạnh thế nào, thì cũng không thể chiến đấu được giống đực cả bộ lạc.”

Kiều căng liếc nhìn Da La đang giận đến mức mặt sa sầm, Wall đỉnh đạc nhìn chăm chăm vào giống cái sau lưng Da La, mắt mang theo tia sáng, da thịt trắng trẻo mềm mại lộ ra ngoài, cực kỳ quyến rũ.

13. Chương 13: Ai Thích Đại Tinh Tinh?

Vật núp ở dưới da thú ngẩng lên cao, làm cho da thú nhô lên, giơ cánh tay lên khoe bắp thịt, rồi hướng về phía Đường Lâm nở nụ cười dữ tợn, khuôn mặt thô kệch nhất thời biến đổi cực kỳ kinh khủng, làm Đường Lâm sợ đến mức vội vàng nhắm mắt lại.

Nghi ngờ nhìn hành động quỷ dị của Wall, tròn mắt đen nhẹ nhàng chớp chớp, đưa tay kéo Da La, và nhẹ giọng hỏi: “Này! Tên đại ngốc kia đang làm gì thế? Nào tàn à, rút gân à • • •”

Chớp mí mắt và khinh bỉ nhìn chăm chăm vào Wall, dáng dấp xấu xí còn chưa tính, lại còn bị bệnh tâm thần, thứ người như thế sao còn chưa bị giam lại, tùy tiện đi ở trong bộ lạc như vậy, chẳng lẽ không biết là sẽ dọa trẻ con sợ à, Đường Lâm nảy sinh suy nghĩ, tầm mắt nhìn chăm chăm vào Wall càng quỷ dị hơn.

Thấy Đường Lâm nhìn chăm chăm vào Wall, sắc mặt của Lord và Da La càng âm u hơn, sát khí bao phủ xung quanh càng nồng nặc hơn, và chỉ chạy về phía Wall, Wall hình như không có phát hiện ra.

Cứ thế khoe ra bắp thịt trắng kiện, tràn đầy tự tin mà liếc mắt đưa tình với Đường Lâm, đối diện với tầm mắt của Đường Lâm, rồi vén da thú phía dưới lên.

Vật ở dưới da thú, to lớn lộ ở trước mặt Đường Lâm, vật đó ngẩng lên thật cao, hướng về phía Đường Lâm đầy khí thế và ngẩng cao gật mấy cái, cái chớp đầy sắc trắng, Đường Lâm nhìn thân thể trần truồng của Wall muốn nôn mửa, khòe miệng giật giật mấy cái.

Nói người này bị bệnh thần kinh thật đúng là nể mặt hắn, xác định đó không phải là tinh tinh từ vườn thú chạy ra chứ? Bộ lông ở bên dưới xanh đen rậm, hiện đầy cả người, vật cứng rắn đó sống ở trong bụi cỏ rậm.

Giống như con thú dữ tợn, làm cho người ta sợ hãi, thân thể cường tráng, tư thế ngồi quỷ dị, và không ngừng ọ ọ làm dáng cho Đường Lâm xem, bày ra tư thế tự nhận là tuần mỹ, không biết Đường Lâm ở sau lưng Da La, nhìn thấy đã muốn nôn mửa rồi.

Nghe Đường Lâm nói thế, thì thân thể Da La cứng ngắc, hình như không phản ứng kịp, chậm chạp cúi đầu nhìn chăm chăm vào Đường Lâm, mở miệng rộng, và giật mình không thôi.

Ngây ngốc ngẩng đầu nhìn về phía Lord ở bên cạnh, cẩn thận nuốt nước miếng, tròn mắt màu xanh lá cây mang theo khiếp đảm, và dò hỏi: “Lâm, không thích Wall sao? Không cảm thấy Wall rất cường tráng, mạnh mẽ có lực sao, làm cho người ta có cảm giác rất an toàn.”

Nhéch miệng và lạnh nhạt mà nhìn chăm chăm vào Wall, hắn tuyệt đối không thừa nhận là đang ghen ghét cường tráng của Wall, phần lớn giống cái trong bộ lạc đều thích dạng như Wall.

Wall rõ ràng trưởng thành chưa được mấy tháng, nhưng không ít giống cái trong bộ lạc đều đưa ô liu cho hắn ta, mà mấy người hắn và Lord đều đã trưởng thành hơn mấy năm rồi, nhưng vẫn không có giống cái dụ dỗ bọn họ.

Nghĩ như thế nào thì trong lòng cũng cảm thấy không công bằng, bây giờ thật vất vả mới có Lâm không chê bọn họ, Wall này lại không biết xấu hổ mà chạy đến trước mặt Lâm ông ọ làm dáng, sớm muộn cũng trừng trị hắn ta đến chết, Da La âm hiểm nở nụ cười quỷ dị, rồi nhìn Lord, ngay sau đó nhẹ nhàng gật đầu, Lord thân là bác sĩ, làm một vài động tác thì với tính tình u mê của Wall, nhất định là không phát hiện được.

“Thích Wall, tại sao phải thích hắn ta? Toàn thân đều là lông màu đen, nhìn đã cảm thấy ghê tởm rồi, cảm giác an toàn, an toàn cái đầu anh đó, loại đàn ông có bộ dáng giống như tinh tinh thế này thì ai mà vừa mắt chứ.”

Đường Lâm trợn mắt, ý chán ghét không cần nói cũng biết, nhẹ nhàng rung mình một cái, không ngừng vỗ da gà nổi ở trên người.

Nhìn thế nào cũng nghĩ tới khổng tước xòe đuôi, động tác thần kinh làm thế nào cũng cảm thấy giống như đang bị kinh phong, Đường Lâm vuốt ve lòng bàn tay, im lặng quan sát Wall, làm sao cũng không hiểu loại diện mạo này mà được giống cái thích?

Nghe lời nói sắc bén của Đường Lâm, động tác của Wall cứng đờ, khuôn mặt to ngông cuồng tràn đầy uất ức, mắt hổ đầy sương mù, người cao gần hai mét cuộn tròn bả vai.

Lord đi tới trước mặt Wall, và cười nói: “Ai nha! Lâm nói thật đúng, loại đàn ông này bộ dáng giống như tinh tinh thì ai mà vừa mắt?” Dứt lời, chân phải còn hung hăng đạp Wall đi.

Trong bộ lạc, thể trạng của hắn cùng với Da La không được giống cái ưa thích, vì thế bị khinh bỉ không ít, thật vất vả mới có cơ hội phản công, Lord làm sao có thể bỏ qua.

Với lại hắn là bác sĩ duy nhất trong bộ lạc, là người tôn quý, nhưng đối mặt vấn đề giống cái, giống đực trong bộ lạc đều xem thường hắn, coi thường thân thể hắn yếu đuối.

“Xảy ra chuyện gì đây?”

Giống cái nhỏ nhắn đứng cạnh cửa Thánh Trì, đi theo phía sau là giống đực cao lớn, thân thể cường tráng to lớn, lại còn cao hơn Wall ba phần, mặt mũi cũng đẹp hơn Wall.

Giống đực đi cùng có vẻ mặt dịu dàng nhưng không hợp với thân thể của hắn, cẩn thận dắt giống cái nhỏ nhắn đi vào Thánh Trì, tầm mắt rơi vào trên người Đường Lâm thì vẻ mặt toát ra kinh ngạc tò mò, kinh ngạc chỉ lóe lên một chút rồi biến mất, từ từ đi tới trước mặt mọi người.

Joss buông tay Horry ra, đảo quanh Đường Lâm, mặt tròn trịa khả ái, trong nháy mắt cực kỳ đáng yêu. Thân thể mảnh khảnh mềm dẻo cân xứng, thoát nhìn hết sức thoải mái.

Đường Lâm cảm thấy thú vị để mặc cho Joss quan sát mình, liếc nhìn Joss cao hơn cô một chút, màu da ngăm đen, khiến cho Joss thoát nhìn có vẻ là người nhiệt tình ấm áp.

“Cô là giống cái do Arthur mang về thật sao? Tôi tên là Joss, là bạn đời của Horry, đúng rồi, Horry là Tộc trưởng của bộ lạc Hắc Sơn, Arthur là em trai của tôi.”

“Đường Lâm.”

Thằng thần lưu loát, trong nháy mắt tiêu hóa lời nói của Joss, tròng mắt đen chớp chớp chớp, Arthur yêu nghiệt lại có chị gái đáng yêu như vậy, đúng là không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà cặp mắt đào hoa hơi nhếch kia ngược lại có phần giống hệt.

Nhưng mà đôi mắt đào hoa của Arthur lại nghiêng về mị hoặc, còn Joss là thiên hướng về đáng yêu. Mắt vàng nhiệt tình như lửa giống nhau, không nên được hấp dẫn con mắt của người ta.

Quét qua Horry cao lớn bên người, tứ chi tráng kiện có lực, cánh tay xuôi nhẹ ở bên người, bàn tay đầy vết chai, cánh môi thật dày mím chặt, không khó nhìn ra hắn là một nhân thú cẩn thận nghiêm túc, mắt hổ trong trẻo không giận mà uy nghiêm.

“Đường Lâm có bạn đời chưa?” Joss tò mò hỏi, tầm mắt quét qua ánh mắt phòng bị của Lord và Da La, mắt to đáng yêu mang theo ý nhạo báng, Horry ở bên người thấy thế, thân thể hơi run lên, liếc nhìn Lord và Da La thương hại.

Joss lại muốn giày vò người rồi, khi tầm mắt quét qua Đường Lâm thì thoáng qua vẻ kinh ngạc, không giống với giống cái khác trong bộ lạc, làn da trắng mịn mềm mại, khi chạm tới làm mọi người mê hoặc, khuôn mặt xinh đẹp không kém Arthur bao nhiêu.

Joss được xưng là Đệ Nhất Mỹ Nhân bộ lạc, nhưng mà so với giống cái trước mắt, thì Joss thua kém ba phần, nhưng mà Joss ở trong mắt của hân vinh viễn là đẹp nhất.

“Không có liên quan với cô, Lord tôi đói rồi, đưa chén gỗ tới đây.”

Liếc nhìn Joss, không nhìn ánh mắt hiếu kỳ của Joss, cô cũng không bỏ qua đầy mắt giả hoạt của Joss, cô không phải là kẻ ngốc, Joss rõ ràng cảm thấy rất hứng thú với cô, chuyện của cô từ trước đến giờ không cho người khác nhúng tay vào. Chỉ huy Lord chuẩn bị thức ăn, rồi nhận lấy và cúi đầu bắt đầu ăn.

Mùi thơm mê người, không ngừng quyến rũ vị giác của mọi người. Da La ôm Đường Lâm, đặt đầu ở đầu vai, nhẹ nhàng cọ vào cổ của Đường Lâm, và nói: “Lâm, tôi cũng đói bụng.”

Nhẹ nhàng xoa bụng, con người màu xanh đậm mang theo sự chờ đợi, thơm quá! Nhẹ nhàng nuốt nước miếng, cẩn thận nhìn chăm chăm vào Đường Lâm, Joss hung ác hứng thú thì ở trong bộ lạc ai mà không biết, ai mà không hiểu, bình thường đều là ý vào sự che chở của Horry, không ai muốn trêu chọc cô ta, hơn nữa trò đùa của Joss chưa bao giờ quá đáng lắm, nên mọi người cũng không để ở trong lòng.

“Tự mình làm đi, tôi không có rảnh để phục vụ anh.”

Bữa sáng rất ngon, mà bị đám người kia quây đến ngổn ngang, tính khí của Đường Lâm có phần nóng nảy, liếc mắt nhìn Joss, ý cảnh cáo rất mạnh.

Chống lại tầm mắt của Đường Lâm, Joss thu hồi tất cả khinh thường trong nháy mắt, khéo léo đi tới ngồi xuống ghế gỗ đối diện Đường Lâm, nuốt nước miếng, con người sợ hãi nhìn chăm chăm vào Đường Lâm.

Trong mắt mang theo vẻ sùng bái, chưa bao giờ có ai dám quát lớn cô như vậy, Đường Lâm vẫn là người đầu tiên, ánh mắt mới vừa rồi, khiến Joss hơi run rẩy.

Đường Lâm vừa dứt lời, thì Da La nhanh chóng múc thức ăn trong nồi, bắt đầu ăn như hổ đói, những người khác đứng ở bên cạnh, nghe mùi thơm thì nuốt nước miếng không ngừng, ngại ánh mắt lạnh lùng trước đó của Đường Lâm, nên cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ, Joss uất ức nhìn chăm chăm vào Horry, đôi mắt vàng mang theo van xin, và Horry từ trước đến giờ đều cứng chiêu Joss.

Không thể chối từ đành phải tiến lên, khuôn mặt thô kệch hơi lúng túng, nhìn chăm chăm vào Đường Lâm, chỉ vào thức ăn trong nồi và tò mò hỏi “Đường Lâm, cái này là cái gì? Mùi vị rất thơm, chúng tôi có thể thử một chút không?”

Horry vừa dứt lời, Joss ở bên cạnh ra sức gật đầu, đầu lưỡi thở nhẹ, không chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào thức ăn trong nồi, thấy động tác càn quét của Da La, thì giận đến mức nghiến răng, hận không thể xông lên cắn Da La vài cái.

Cánh mũi đáng yêu không ngừng làm rung động, miệng dùng sức hít, phòng ngừa nước miếng chảy xuống, bộ dáng rất đáng yêu. Thấy vậy, Đường Lâm rất kinh ngạc, nhưng lại im lặng, bình thường xử lý như vậy, cũng là để cho bọn họ làm ra hành động khoa trương như vậy.

“Canh thịt thôi, chén ở trong tủ gỗ, muốn ăn thì tự mình làm đi.”

Dù sao cũng nấu không ít, cô và Lord hai người cũng ăn không hết. Vừa nghe Đường Lâm đồng ý, Joss vội vọt vào trong nhà gỗ, lấy ra mấy cái chén gỗ, đưa cho Horry, ngồi xuống nghiêm chỉnh chờ Horry phục vụ.

“Ăn ngon lắm à?” Nhìn động tác quá đáng của mấy người Joss, Đường Lâm nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn hành động khoa trương giống nhau của Lord và Da La, Đường Lâm nghiêng đầu, buông chén gỗ trong tay xuống, tò mò ăn thêm mấy miếng, mùi vị rất bình thường, chỉ có tăng thêm chút muối, rau củ đại và nấm thôi.

Joss hài lòng để xuống chén gỗ đã liếm sạch sẽ, đôi mắt lóe ra tia lửa, nhanh chóng kéo tay Đường Lâm, miệng chẹp chẹp rồi hỏi “Đường Lâm cô lợi hại thật đó, ăn ngon lắm, tôi chưa bao giờ ăn thịt ngon như vậy, những thứ xanh xanh kia là cái gì? Mùi vị cũng thật ngon.”

“Thật sự ăn rất ngon?” Tầm mắt rơi vào mặt Lord, thấy vẻ mặt Lord cũng thỏa mãn, Đường Lâm không nhìn được mà đầu đầy hắc tuyến, quả nhiên cô đánh giá cao thời không này, vốn tưởng rằng thực lực Arthur bọn hắc mạnh mẽ, cái khác cũng không kém.

Từ đầu nhìn tới nhà gỗ đơn sơ thì nên phản ứng kịp, dụng cụ đơn sơ, tài nghệ nấu nướng nhất định cũng không cao.

Nhưng mà cũng không ngờ lại lạc hậu như vậy, chỉ vào thìa là bên bàn gỗ, và nói: “Về sau nấu ăn thì để những thứ đồ này vào, mùi vị sẽ ngon hơn.”

“Đây không phải là cỏ dại bên cạnh bộ lạc sao? Đường Lâm những thứ đồ này có thể ăn ••••” Joss tròn tròn mắt, sau đó chỉ vào thìa là trên bàn, còn có củ gừng. Những thứ đồ này ngay cả heo cũng không ăn, thật sự có thể ăn sao?

“Không tin?” Lời nói sắc bén ném qua Joss, Đường Lâm không thích người khác chất vấn lời nói của cô, cái này hay là nghề nghiệp có liên quan tới cô.

Đứng dậy đi tới bên cạnh phòng bếp, lấy ra rau củ dại và nấm mới vừa rồi nấu ăn còn dư lại, bỏ lên trên bàn bày ra, “Những thứ này cũng có thể ăn, chớ nghĩ rằng ăn không chết người, chẳng qua tôi thấy các người ăn bậy cũng sẽ không độc chết.”

Nghe lời nói cay nghiệt của Đường Lâm, khóe mắt của Joss giật mấy cái, những người khác vội vàng cúi đầu, dù cho tiếp xúc ngắn ngủn, nhưng mấy người họ cũng biết chỗ lợi hại của Đường Lâm, ai cũng không dám mở miệng trước.

Da La giống như không có xương, quần lấy Đường Lâm, dựa nửa người vào Đường Lâm, chính là không muốn hoạt động thân thể, thấy thế Lord giận đến mức nghiến răng, ngại thân phận bác sĩ của mình, nên hắc không thể làm quá được, dù sao bình thường ở trong bộ lạc, hình tượng của hắc thiên về cứng rắn.

Hít sâu mấy hơi, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy nụ cười gằn, nhìn chăm chăm vào nụ cười giả tạo của Da La và nói: “Da La, nếu tao nhớ không sai, thì hôm nay mày nên cùng Arthur giúp bố trí tiết khánh phong của bộ lạc, tại sao mày lại xuất hiện ở nơi này?”

Đôi mắt xanh lục xấu xa tính toán, nghe lời nói của Lord, thân thể của Da La bỗng chốc cứng đờ, sắc mặt chuyển sang trắng, lo lắng chuyển ánh mắt, không dám chống lại ánh mắt nguy hiểm của Joss.

Arthur là em trai của Joss, chuyện Joss cưng chiều em trai thì đoàn người ở trong bộ lạc ai cũng biết, không ít giống cái đều bị Joss dẫn dụ là phải chăm sóc Arthur thật tốt, nhưng mà bởi vì diện mạo và chiều cao của Arthur, nên giống cái đều buông tha, không muốn sống chung một chỗ với hắc.

Joss cười rất dịu dàng, liếc nhìn mặt Da La đang dần dần trắng bệch, cô nhớ không lầm, thì Đường Lâm chính là giống cái do Arthur mang về, tại sao Lord và Da La lại cùng quần lấy Đường Lâm?

Ngón tay mảnh khảnh siết chặt, nụ cười bên khóe miệng hơi khiếp người, Horry sợ hãi nhẹ nhàng lui về phía sau mấy bước, Joss hóa xấu xa mà hắc cũng không nguyện trêu chọc, ai biết xui xẻo có phải là hắc không, hắc cũng không muốn ở ngoài phòng ngủ, hắc thích ôm thân thể nhỏ nhắn của Joss ngủ hơn.

“Khụ khụ! Tao lo lắng mày có lòng dạ xấu xa với Đường Lâm, nên tao cố ý trở lại giám sát mày.” Da La quay một vòng, trả lời với lễ đương nhiên, vừa ôm chặt Đường Lâm, làm thế nào cũng không muốn buông tay. Đáng thương cho Wall cơ rúc thân thể đứng ở góc, không dám tiến lên, hình như vẫn còn chưa có hồi hồn từ đả kích của Đường Lâm.

Si mê nhìn chăm chăm vào thân thể trắng nõn của Đường Lâm, dùng sức nuốt nước miếng, nhưng mà cũng không dám tiến lên làm gì? Với ánh mắt ăn thịt người của Da La hai người này, mà hắc cũng không có lá gan làm gì?

Nặng nề nuốt nước miếng, tay hơi run cầm vật phía dưới, tầm mắt lửa nóng nhìn chăm chăm vào Đường Lâm, hơi thở gấp, khuôn mặt thật thà mà thô kệch, mang theo ý bỉ ổi.

14. Chương 14: Chủ Ý Xấu Của Đám Thú

“Giám sát thật sao? Tôi nhớ hình như Đường Lâm là do Arthur mang về mà! Cho dù Đường Lâm muốn tuyển chọn giống đực, thì Arthur cũng là người xếp hạng trước các người mới đúng.”

Joss nhếch miệng, liếc nhìn hai người Da La cười cực kỳ âm hiểm, liếm nhẹ đôi môi, trở lại vẻ đẹp trước đó, tầm mắt lửa nóng mà cố chấp rơi vào trên người Đường Lâm.

Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn thẳng vào Đường Lâm, thân mật kéo tay Đường Lâm, đẩy mắt mang theo vẻ tính toán, gương mặt đáng yêu ửng hồng như quả táo, làm cho người ta nhìn không được muốn đưa tay nhéo một cái.

Vừa nghĩ vậy, thì Đường Lâm vươn tay nhéo gò má của Joss, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười, và nói: “Cảm giác cùng với tưởng tượng không khác nhau lắm, nhéo rất thoải mái.”

“Ừm ừm! Cô ••••• đau quá!” Joss uất ức che mặt, sợ hãi nhìn chăm chăm vào Đường Lâm, đôi mắt tròn đầy hơi nước, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm, kéo cánh tay Horry làm nũng, nhảy đến chỗ cách Đường Lâm năm bước, rồi mới dừng lại.

Bàn tay nhỏ bé xoa nhẹ chỗ bị đau, cánh mũi nhún lại, giọng nói mang theo chút ghen ngào nức nở, Horry đau lòng mà đưa tay ôm Joss vào trong ngực, hà hơi cẩn thận, đề phòng mà nhìn chăm chăm vào Đường Lâm.

Khinh thường việc Joss kêu đau, với chút sức lực này sao lại làm Joss bị thương được, nhìn Joss tựa vào trong ngực Horry, và cẩn thận nhìn về phía cô, thì Đường Lâm cảm thấy rất thú vị.

Thái độ của giống đực đối xử với giống cái, khiến Đường Lâm rất tò mò. Không cảm thấy cứng chùi này quá mức, nghi ngờ liếc qua Da La, toát ra giọng hỏi thăm. Quét qua bộ ngực bằng phẳng của Joss thì mới phản ứng được, tại sao mấy tên cầm thú này rất thích đụng nơi đó của cô.

“Các người tới đây làm cái gì? Tôi nghĩ tôi bị Arthur mang vào bộ lạc thì các người nên phát hiện hành tung của tôi rồi chứ, tại sao hôm nay mới tới tìm tôi?”

Vén tóc rơi trên trán, lộ ra tròng mắt đen sâu thẳm, hơi thở âm u lạnh lẽo làm cho người ta có loại ảo giác không dám nhìn thẳng, Joss nhẹ nhàng nuốt nước miếng, đẩy Horry ra, đá đá vào Wall đang tựa ở trong góc, đẩy mắt lộ ra vẻ nịnh hót, và nói: “Không có! Tôi nhìn thấy hành động quỷ dị của Wall đi về phía Thánh Trì, nên tôi mới kéo Horry đi tới xem một chút, không ngờ lại nhìn thấy các người ở chỗ này.”

“Thật?”

“Thật mà, bất kỳ bộ lạc nào cũng sẽ không cự tuyệt sự gia nhập của giống cái, giống cái càng nhiều thì nói rõ thực lực của bộ lạc càng mạnh, cho nên cô không phải lo lắng sẽ bị đuổi ra ngoài.”

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Đường Lâm, Lord kéo Đường Lâm tới, nhẹ nhàng ôm lấy rồi cười nói: “Joss nói không sai, bất kỳ bộ lạc nào cũng sẽ không cự tuyệt sự gia nhập của giống cái, em an tâm ở nơi này được rồi, nhưng mà xem ra bây giờ em không thể ở lại Thánh Trì, Thánh Trì là nơi thần thánh nhất của bộ lạc, cho dù là giống cái, cũng không thể ở chỗ này, Đường Lâm có muốn ở chung với tôi không?”

“Không, Đường Lâm phải ở cùng tao, Lord mày đừng quên mày là bác sĩ, chỗ của mày e rằng không tiện lắm!” Về mặt tà ác của Da La tràn đầy bất mãn, Lord quá xảo trá, lại muốn lừa gạt Đường Lâm đến nhà hắn ta, nếu như vậy tất cả bọn họ đều không có cơ hội, tuyệt đối không thể để cho âm mưu của hắn ta được như ý.

“Không được, Đường Lâm tuyệt đối không thể ở với mày, xà U Minh có tiếng háo sắc, nếu mà Đường Lâm ở với mày, không chừng sẽ bị mày ăn hết.”

“Tôi cũng không tán thành Đường Lâm ở cùng Da La, nếu không Đường Lâm ở cùng tôi nhé!” Joss cười nhẹ, dịu dàng như nước mà nhìn Lord, tuyệt đối không thể để cho Đường Lâm ở cùng tên nhóc Da La kia,

ai mà không biết tên nhóc kia hình thú là xà U Minh, cho dù không phải là thời kỳ động dục, thì tên nhóc kia tuyệt đối cũng không hiền lành.

Joss chỉ vào vật nổi lên ở bên dưới Da La, nụ cười lạnh lẽo không có ý tốt, rồi hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ cắt đứt lời nói của Da La, dường như tưởng rằng cô không biết tâm tư của hắn.

Vật kia vươn thật cao, đỉnh đầu nhô lên ở nơi đó, không chỉ Da La, mà Lord ở bên cạnh cũng như thế, Joss co quắp khóe miệng, làm thế nào cũng không ngờ bác sĩ chứng chạc như Lord, lại khó chịu? Joss cúi thấp đầu, về phần Wall đáng thương, liền bị Joss coi thường, tên nhóc này tuyệt đối không để cho hắn xuất hiện ở trước mặt Đường Lâm.

Arthur thật vất vả mới có cơ hội, tuyệt đối không được cho Wall quấy rối. Có giống cái trong bộ lạc vừa ý Wall, nhưng mà tên nhóc Wall này lại bất bẻ, vẫn không tiếp nhận người ta, liếc nhìn nước miếng chảy ở khóe miệng của Wall, lòng cảnh giác của Joss lên tới cao nhất. Sau đó nhắc nhở Horry, để cho Wall đi ra ngoài săn thú, dù sao thức ăn bên trong tộc cũng đã vơi nhiều rồi, khoảng cách lần săn thú kế tiếp cũng đã sắp tới rồi.

Wall đáng thương, đang si mê nhìn chăm chăm vào Đường Lâm, nhưng hắn ta lại không biết rằng mình đang bị Joss nhắm đến, cuối cùng là không hiểu vì sao muốn giống cái, rồi ngay cả mặt của Đường Lâm cũng không thấy được. Dĩ nhiên bây giờ hắn ta còn chưa biết, nếu mà biết, đoán chừng hắn tuyệt đối không dám công khai nhìn chăm chăm mãnh liệt vào Đường Lâm như vậy, mãnh nam đáng người thanh tú.

Im lặng nghe mọi người tranh chấp, Đường Lâm trợn mắt, không phải chỉ là tìm một chỗ ở thôi à, có cần phiền toái đến như vậy không?

“Các người không cần chuẩn bị cái gì sao? Không phải nói là lễ khánh phong sao, mấy người này còn ở chỗ này làm cái gì?” Ngẩng đầu lên, nhìn mặt trời treo ở đỉnh đầu, lại nhìn mọi người đứng ở bên cạnh nhà gỗ, đáy lòng buồn bực không thôi.

Horry giật giật khóe miệng, sao lại có thể không có việc gì. Nhưng Joss lại lôi kéo hắn sang đây gặp Đường Lâm, một khi Joss mở miệng, hắn nào dám cự tuyệt, nên đành phải bỏ các việc trong tay xuống, đi theo Joss tới Thánh Trì.

“Ai có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không?”

Thanh âm chất phác âm trầm của Arthur, từ cửa Thánh Trì truyền tới, khuôn mặt yêu nghiệt xinh đẹp chứa lửa giận, mắt xé hẹp dài nhíu nhẹ, nâng lên độ cong, làm cho người ta không lạnh cũng thấy rùng mình.

Nặng bước chân chậm rãi, từng bước từng bước một, tự dưng làm ọi người cảm thấy áp lực. Da La khi nghe âm thanh này của Arthur, thì thân thể nhanh chóng lui ra sau lưng Đường Lâm, trình độ phức tạp của tên nhóc Arthur này tuyệt đối không thấp hơn Joss, hắn cũng không muốn ngày sau bị hắn ta trừng trị cho chết.

“Arthur, em tới đúng lúc, chúng ta đang thương lượng xem Đường Lâm nên ở đâu?”

Joss khó hiểu ném ánh mắt về phía Arthur, nhắc nhở em trai mình cẩn thận một chút, gần đây ở bộ lạc có rất nhiều sói, phải cẩn thận đề phòng mới được, để tránh đến lúc đó Đường Lâm bị người khác cướp đi mới hối hận, khi đó thì đã chậm rồi.

Nhìn Arthur, Lord tức giận đến mức toàn thân phát run, tên nhóc này tốc độ trở về thật là nhanh, thời gian hắn và Đường Lâm ở với nhau mới chỉ một hai canh giờ, những người này liền xuất hiện, thật sự cho hắn là người chết sao, Lord phát điên về mặt nhăn nhó, rất khó chịu, lực ôm vai Đường Lâm cũng tăng không ít.

Đường Lâm cúi thấp đầu, im lặng không nói gì, và ngáp dài, đối với cô mà nói ở đâu cũng không sao? Cô thích ứng trong mọi hoàn cảnh, chỉ cần có một chỗ ở là được rồi, ánh mắt bất ngờ đối diện với Wall ở trong góc, khóe miệng giật giật.

Da thú vén lên, vật kia cao vút to đen, có tinh thần hướng về phía cô chào hỏi, chịu đựng đầu đầy hắc tuyến rồi bỗng chốc xoay đầu đi, lắc lắc, coi thường ý muốn nôn mửa nơi cổ họng.

Khác thường của Đường Lâm, những người khác đều nhìn thấy, thuận mắt nhìn sang rơi lên trên người Wall, mọi người chợt run lên, khóe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị, tiếng ngón tay siết chặt vang lên.

15. Chương 15: Váy Thú Gây Nên Hỗn Loạn

“Wall, có phải Đường Lâm rất xinh đẹp không? Có phải mày rất muốn đè cô ấy xuống và hung hăng làm không?”

Về mặt của Da La tà ác, nụ cười không tới đáy mắt, câu cổ của Wall. Ghé vào bên tai Wall hà hơi nóng, hành động thân mật giống như là hai người họ có quan hệ rất tốt, Arthur quá quen với tính khí của Da La nên quay đầu đi, làm bộ như không thấy bộ dáng muốn chết của Wall.

Nghe giọng khàn khàn trầm thấp của Da La, Wall hít nước miếng chảy ở khóe miệng, mắt hồ mở to ra, ra sức gật đầu, ánh mắt nhìn chòng chọc vào phần ngực cao ngất mềm mại của Đường Lâm, đôi tay ma sát vào vật đang rục rịch ngóc đầu dậy ở chỗ chân, giống như đang ảo tưởng làm thế nào đè Đường Lâm ở phía dưới.

Hầu kết không ngừng trượt lên trượt xuống, bộ dáng nuột nước miếng, khiến cho lửa giận của mọi người dâng cao.

Da La giật giật khóe miệng, nhanh chóng biến hóa, loài rắn màu xanh đậm, miệng rắn dữ tợn, nhếch miệng lộ ra đường cong hung tàn, cuốn Wall lên rồi ném ra ngoài Thánh Trì. Một tiếng nổ vang lên, bụi bặm đầy đất.

Đường Lâm im lặng nhìn màn này, ngón tay run nhẹ, chỉ vào hướng mà Wall đã biến mất, và hỏi “Như vậy, thật sự sẽ không có gì, sẽ không làm cho người ta ngã chết chứ!”

Lord nhếch miệng, không để ý tới và nói: “Hình thú của Wall là Voi ma mút, bị ném đi, đối với hắn ta mà nói ở mức độ này chỉ là chuyện nhỏ, Lâm không cần để ý.”

Vẫy tay, thờ ơ nói, về mặt của những người khác đều là tán thành, hiển nhiên là những chuyện như vậy xảy ra không ít ở trong bộ lạc, vì muốn biểu hiện sự mạnh mẽ ở trước mặt giống cái, tranh đấu giữa giống đực là chuyện xảy ra thường xuyên, ai bảo Wall đụng đến hòng súng chì, chỉ có thể nhận lấy xui xẻo.

Khi thấy Da La ra tay, Joss không khỏi nóng nảy, và kéo Arthur đi tới trước mặt Đường Lâm, nở nụ cười thật thà, nhưng mà trong mắt Đường Lâm lại thấy không thật! Đặt gia vị trong tay xuống, đi ra khỏi ngực Lord, về mặt lạnh nhạt mà ngồi xuống cái ghế.

“Lord nói không sai, tên nhóc Wall kia bị ném, sẽ không có chuyện gì, đã sắp bắt đầu cử hành lễ khánh phong rồi, Đường Lâm trở về cùng với tôi đi, tôi giúp cô chuẩn bị váy thú cho lễ khánh phong, giống cái sao có thể khoác da thú của giống đực được, trắng như thế sẽ làm cho đám nhóc thú này lợi dụng đấy.”

Mang Đường Lâm ra sau lưng che chở, hung ác mà trừng mắt giống đực ở trước mặt, sợ hãi quay đầu lại nhìn chằm chằm vào làn da trắng nõn bóng loáng của Đường Lâm, nhẹ nhàng nuốt nước miếng, thật là muốn sờ một cái, nhưng mà sau khi đối diện với ánh mắt u tối của Đường Lâm, thì nhanh chóng thu hồi về mặt của heo.

Joss dứt lời, các giống đực khác đều xoay đầu đi, lúng túng ho nhẹ mấy tiếng. Dời ánh mắt dính vào trên người Đường Lâm đi, da mặt của Arthur khá mỏng, mắc cỡ đến mức cổ cũng đỏ.

Vải thô tùy ý vẩy tròn ở trước ngực, che mềm mại nâng cao, ở bên hông kết một cái nơ, vải thô thắt chặt bao vây nơi kia làm cho tròn hơn, cao hơn, càng làm cho người ta không dời mắt được.

Nơi vòng eo tùy ý vẩy một tấm da thú, trong lúc đi lại thì cảnh tượng phía dưới nhìn không sót cái gì, đây cũng là lý do vì sao Lord và Da La luôn thích ôm Đường Lâm, cảnh tượng nơi kia làm cho người ta mê muội, tại sao có thể để cho người khác nhìn chứ.

Dưới lớp da thú xù xì, thì hai chân thon dài thẳng tắp lộ ra bên ngoài, đừng nói là giống đực, ngay cả giống cái như Joss, cũng bị kích động muốn tiến lên nắm lấy, vuốt ve, và không ngừng ảo tưởng đôi chân này nếu mà ôm bờ eo của mình, thì sẽ mang đến khoái cảm như thế nào. Đôi giày cỏ ở dưới chân ôm lấy ngón chân được cắt tròn trịa, giống như là hạt châu trong suốt long lanh, rất đáng yêu.

“Dạng này mặc có gì đó không đúng?”

Đường Lâm hơi nghi ngờ, Joss mặc cũng không khác cô lắm, nhưng mà váy thú bên dưới hơi dài hơn, cũng không có gì kỳ lạ, nếu kiên trì mà nói có cái gì khác, thì đó chính là phần ngực của Đường Lâm phồng lên hai đồng thịt mềm mại, mà Joss lại bình thản tới gần.

“Đừng nhúc nhích!”

Nhìn thấy Đường Lâm nghi ngờ, và quay thân thể, thì Da La nhanh chóng vọt tới, ôm eo Đường Lâm, che kín cảnh tượng ở phía dưới váy, Lord cẩn thận nuốt nước miếng, quay đầu làm bộ như không có nhìn thấy gì, nhưng mà nơi cổ đã đỏ ửng lên.

“Lâm, không biết ở trong đã bị nhìn thấy rồi sao?” Nói xong nâng vật đó lên cao, cọ xát mấy cái vào bụng của Đường Lâm, hài lòng nhìn thấy trong nháy mắt thân thể Đường Lâm cứng ngắc, nhếch miệng lên lộ đường cong xấu xa, cảm thụ thân thể mềm mại của Đường Lâm ở trong ngực, nghiêng rằng cắn vành tai của Đường Lâm.

Bị Da La làm như thế, thì Đường Lâm liền hiểu ngay, không nói gì mà cúi thấp đầu, rồi quét qua chỗ nhô lên ở phía dưới của bọn họ, cảm thấy bất đắc dĩ gấp bội! Đầu đầy hắc tuyến, nhếch miệng nở nụ cười cứng ngắc.

“Xấu xa!” Mở miệng nhẹ nhàng phun ra hai chữ, khinh bỉ nguýt nhìn Da La ở sau lưng đang ôm chặt cô, tìm cách để cho vật đang ở phía sau mông xa một chút, vật kia nhẹ nhàng nhảy lên, cảm giác nóng bỏng làm cho người ta không được tự nhiên, ai mà ngờ Da La lại tiếp tục kề sát thân thể, di chuyển rất nhẹ nhàng, ma sát ở mông của Đường Lâm, trong nháy mắt khoái cảm tê dại xông lên đầu, Đường Lâm không nhịn được mà lên tiếng than nhẹ, gò má nhất thời ửng hồng lên.

Mắt vàng của Arthur bỗng chốc sa sầm, tóm lấy Đường Lâm che ở trước người, bấp dùi đặt xuống đá về phía Da La, Da La lật nghiêng, da thú bên hông lỏng ra rớt xuống, lộ ra vật đang ưỡn lên, Arthur nhấc tay phải lên và che mắt của Đường Lâm, liếc Da La một cái.

Thấy vậy! Horry cũng nhanh chóng ôm chầm Joss, ẩn thân thể nhỏ nhắn của Joss ở trước ngực, thở gấp và nhẹ nhàng gạt đầu với Arthur, động tác lưu loát chạy thẳng tới nhà gỗ của mình, Joss không ngừng ngoa ngoạ uốn éo người ở trong ngực, hơi thở của Horry bộc phát không yên, động tác êm ái đặt thân thể Joss xuống mặt sàn, đem vật lửa nóng chống ở trên người Joss, buông tay giam cầm ở sau gáy Joss ra, đẩy mắt đầy dục niệm.

Joss mắc cỡ gò má ửng hồng, ngay sau đó cúi đầu và giãy dụa mông cẩn thận, ở nơi kia Horry đang nhẹ nhàng ma sát, khác với bên này lau súng cướp cò, Đường Lâm ở bên này nặng nề mà yên lặng, thật giống như trước cơn bão, tản ra hơi thở âm u.

Arthur ôm eo Đường Lâm, cúi đầu kéo nhẹ da thú bên hông Đường Lâm, chân mày nhíu chặt, lửa giận dâng cao. Mắt vàng tràn đầy bất mãn, nắm lấy tay Đường Lâm, sức lực tăng thêm mấy phần.

Đứng dậy, cúi đầu cắn vào xương quai xanh của Đường Lâm, và nặng nề mút vào mấy cái, để lại mấy dấu vết mập mờ, khiêu khích tựa như gạt bỏ Lord và Da La, và phát ra cảnh cáo trầm thấp, khuôn mặt xinh đẹp yêu nghiệt hơi căng thẳng, khóe miệng mím nhẹ, thả ra không đối.

“Lâm đi với tôi đổi cái váy thú, còn về phần chỗ ở, ở chỗ gian nhà gỗ kia với tôi là được rồi, nếu mấy người bất mãn thì dời nhà gỗ qua chỗ phía sau gần hồ, dù sao chỗ này khá lớn.”

Đừng tưởng rằng hắn không biết, tâm tư ở đáy lòng của bọn họ là gì? Nếu không phải nghĩ tới các đối thủ khác ẩn núp trong bộ lạc, hắn mới sẽ không đồng ý cho bọn họ đến gần Lâm, đối mặt với bọn hắn, Arthur cảm thấy có lòng tin mười phần, nhưng nếu mà là những người khác trong bộ lạc, thì Arthur không khỏi lo lắng, vì thân hình chênh lệch, nên làm thế nào cũng không thể đền bù.

“Được!”

“Đồng ý!”

Hiểu rằng tranh chấp cũng sẽ không có kết quả gì, hai người Lord nhẹ nhàng gật đầu, đi theo sau lưng Arthur chạy thẳng tới nhà gỗ, trước khi đi Đường Lâm cũng không quên gia vị ở trên bàn, đã bảo Lord mang theo, và cũng không thể trách cô cẩn thận như vậy, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, nếu không muốn bị chết đói, hoặc mắc ói, thì giữ lại vật này tương đối khá.

Arthur đi khá chậm, vì để giải thích sự vật chung quanh bộ lạc cho Đường Lâm, Lord và Da La cũng không mở miệng thúc giục, bộ dáng nôn nóng trước đó của Horry, không cần nghĩ cũng hiểu, lúc này hẳn kéo Joss đang làm gì? Vì an toàn của mình, chậm một chút thì tốt hơn, hỏa khí quá lớn thì đối với thân thể không tốt.

Nhìn Đường Lâm chập chờn sinh hoa ở phía sau, hai chân thon dài đong đưa, thì hai người ở phía sau liếc mắt nuốt nước miếng, kẹp chặt hai chân nhìn chung quanh để che giấu nơi không được tự nhiên kia.

Mới vừa bước ra khỏi Thánh Trì, liền gặp gỡ không ít người, mọi người đều liếc mắt nhìn chằm chằm vào Đường Lâm, phát ra thỉnh cầu đói khát, và cũng có không ít giống đực ở trước mặt kéo xuống vật bên dưới da thú, bắt đầu y y cầu xin với Đường Lâm, Đường Lâm cả kinh chẳng biết tại sao, tình cảm của Wall ở trước màn này thật đúng là quá nhỏ, đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch hào phóng như vậy, thì Đường Lâm thật sự muốn ngửa mặt lên trời thở dài, đám nòng nọc này thật sự không sợ chim nhỏ bị bắt đi, im lặng đi theo sát ở sau lưng Arthur, không nhìn màn kinh hãi này ở chung quanh.

Arthur kéo chặt tay mềm mại của Đường Lâm, lòng bàn tay đỏ mề hôi lạnh, liếc nhìn Đường Lâm cẩn thận, trong lòng có chút bận tâm là Đường Lâm sẽ bị giống đực khác cướp đi, giống cái trong bộ lạc đều không thích loại người có thân hình như hắn, luôn nói là quá yếu đuối, không bảo vệ được giống cái, rõ ràng là hình thú cũng không khác lắm, lực chiến đấu cũng không khác lắm, duy chỉ có hoá thành hình người thì nhỏ hơn người thú khác một chút, bộ lông cũng khá ít, không giống với cao lớn uy vũ của người thú khác, tứ chi phồng lên bắp thịt cường tráng.

“Sao luôn đổ mồ hôi vậy?” Đường Lâm nghi ngờ liếc nhìn Arthur có vẻ bất thường, không chỉ Arthur, mà ngay cả Lord và Da La ở sau lưng cũng có gì đó không đúng, ánh mắt nhìn vào cô mang theo van xin, thấy thế cô càng không biết tại sao.

Arthur cẩn thận nuốt nước miếng, liếm nhẹ lấy đôi môi, chỉ vào đám người thú giống đực ở bên cạnh đang đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch, và nói: “Lâm không thích bọn họ, không cảm thấy bọn họ rất to lớn, rất có cảm giác an toàn sao? Rất dễ dàng khiến người ta động lòng à.”

“Tại sao phải thích bọn họ, toàn thân đều là lông xù xì, khó coi chết đi được, nhìn nhiều cũng đã không thoải mái rồi, động lòng cái quỷ gì.” Nghe lời nói của Arthur, Đường Lâm ôm lấy cánh tay, xoa xoa da gà nổi ở trên người, thật là gặp quỷ cái gì mà cảm giác an toàn, cô nhìn thế nào cũng cảm thấy những người đó hình như là Đại Tinh Tinh chưa tiến hóa hoàn toàn.

Người bình thường sẽ không thích Đại Tinh Tinh, lông rậm xù xì, chỉ nhìn thôi đã làm người ta mất hứng thú, cho dù cô đói khát, cũng không leo lên giường của Đại Tinh Tinh. Vật xấu xí lộ ở bên ngoài, càng làm cho người muốn nôn mửa, tóm thân thể của Arthur, tiến lên trước gặm lung tung một lức, nhìn mọi người quanh mình ngơ ngẩn, mới buông Arthur ra.

Thay vì bị Đại Tinh Tinh vây quanh xem, thì cô cảm thấy Arthur bọn họ bí ối vẫn khá an toàn, nói thế nào thì mấy người Arthur cũng thanh tú xinh đẹp, cô không có khẩu vị nặng như Joss •••••

“Lâm, tôi cũng muốn!”

Da La đẩy Arthur ra, gương mặt tuần tú tà ác tiến tới trước mặt của Đường Lâm, con người màu xanh đậm mang theo uất ức, chỉ vào miệng cong lên, ý bảo cũng muốn Đường Lâm hôn mình một cái. Lord giật giật khoe miệng, thâm hận đã xuống tay quá chậm, da mặt không có dầy như Da La.

Thấy mắt Da La van xin, thân thể của Đường Lâm hơi run rẩy, nhón chân lên hôn Da La một cái, vừa định rời đi thì bị Da La giữ chặt, đầu lưỡi linh hoạt cạy đôi môi đóng chặt của Đường Lâm ra, xông vào và trắng trợn cướp lấy chất lỏng có hương vị ngọt ngào, mọi người ở xung quanh ngây ngốc nhìn cảnh này.

Không ít giống đực ngay cả vật ở bên dưới cũng quên mất, mà nhìn chăm chăm vào tay Da La, và nuốt nước miếng.

16. Chương 16: Lại Tới Một Con Nữa

Đường Lâm nhú mào, bực bội ngồi ở góc tối cách xa đồng lửa, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng trêu ghẹo mập mờ, tiếng thở nhẹ, cùng với tiếng hì hì đụng nhau, khiến cho Đường Lâm muốn phát điên, về mặt bên ngoài thì bình tĩnh, nhưng trong lòng thì gặm thét.

Đây thật sự là lễ khánh phong, chứ không phải là lễ động dục? Bọn này sao lại to gan như vậy, kín đáo một chút, về nhà đóng cửa lại không được sao? Lấy trời làm chăn lấy đất làm giường, hành động hào phóng này thật sự làm cho người ta phát hoảng.

Mắt nhìn tai mũi, hoàn toàn là nhìn lên. Đôi tay đặt ở trên đầu gối, mắt nhìn thẳng vào đồng lửa, cô thề, cô tuyệt đối không nhìn thấy Joss đang giắt lên trên người Horry, thân thể dán chặt vào nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên.

Nhớ không lầm, thì trước khi cô đi thử cái váy thú thì hai người này đã vừa vận động qua, nhìn nhánh cây giơ lên bên đồng lửa, treo ở phía trên không phải là thịt nướng, tất cả đều là vật bên dưới động vật.

Đường Lâm bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhếch mồm, thì ra ăn cái này là bổ thân thể, đúng là từ trước tới nay có chuyện này.

Mặt của Arthur đỏ lên, yên lặng ngồi ở bên người Đường Lâm, Lord bởi vì là bác sĩ, nên không thể tham gia lễ khánh phong, Da La quần ở bên phải Đường Lâm, mắt đảo hoa tà ác liếc nhìn chung quanh.

Con người màu xanh lá cây ở trong ban đêm phóng ra tia sáng xanh kinh người, giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống Đường Lâm, bàn tay không an phận mà ma sát, mở hai chân ra, nhô bộ phận to lớn lên, lộ ra trước mắt Đường Lâm.

Arthur kẹp hai chân lại, vẻ mặt xinh đẹp yêu nghiệt, không ngừng nhỏ giọt mồ hôi nóng bỏng. Không khí chung quanh tràn ngập mùi xạ hương nồng nặc, khiến cho không ít giống đực thành niên đều rục rịch chọn rộ.

Nhìn tầm mắt lửa nóng bốc phát khắp bốn phía, Đường Lâm co người lại, tròng mắt đen lóe lên nghi ngờ, lễ khánh phong này nhìn thế nào cũng cảm thấy giống như là lễ cuồng hoan! ! Trợn tròn mắt, nhìn về nơi phía trước.

Một giống cái nhỏ nhắn, lại bị ba giống đực cao lớn cường tráng lôi vào trong bóng tối, giống cái không có phản kháng gì, mà ngược lại đáng vẻ mang theo hưởng thụ, hơn hử hưởng thụ vì được giống đực hầu hạ, thị lực của Đường Lâm rất tốt, mặc dù là ban đêm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ trong bóng tối ở phía trước xảy ra chuyện gì.

Bị ôm vào trong ngực của giống đực, váy thú trên người đã sớm bị lột, và trần truồng dựa vào thân thể của giống đực ở phía sau lưng, hai giống đực khác kích động vuốt ve thân thể giống cái, ánh mắt mang theo đói khát, hành động cuồng dã khiến Đường Lâm nhất thời sửng sốt, cẩn thận nuốt nước miếng, quay đầu đi, và tỉnh táo lại.

Quay đầu, và hung tợn nguyền rủa nhìn Da La đang làm loạn, nín lấy Da La, rồi nhỏ giọng quát: “Này! Lễ khánh phong này của các người đến tột cùng là ăn mừng cái gì vậy? Nhìn thế nào tôi cũng cảm thấy có cái gì đó không đúng, tại sao Lord không tới?”

Da La cúi đầu, ngậm lấy ngón tay Đường Lâm, tà ác nhếch lông mày, nhếch miệng lên nở nụ cười mê hoặc, và nói: “Arthur không nói cho cô biết sao? Cái gọi là lễ khánh phong chính là lễ sinh sôi trong bộ lạc, ngày lễ của giống cái và giống đực cuồng hoan, cho nên Lord không thể đến, và bởi vì hân hạ khá bận rộn, bạn giúp

giống được chuẩn bị đồ, khiến cho giống cái thụ thai. Lâm, có phải cũng muốn động dục không? Mùi vị nồng đậm như vậy, tôi cũng sắp không nhận được rồi, làm thế nào đây?”

Vùi đầu vào cổ Đường Lâm, nhẹ nhàng cọ xát, cắn xé cổ trắng nõn, rồi nắm lấy tay của Đường Lâm đặt vào nơi kia, hướng về phía Arthur cười một tiếng khiêu khích, đáy lòng chợt có chút bận tâm.

Lâm không có dừng đạo, giao hợp như thế nào. Lord đáng chết sao không nói rõ ràng, biết rõ lễ khánh phong sẽ làm cho giống được phát triển, mà hắn lại giấu giếm không nói.

Arthur mặt lạnh, tóm lấy Đường Lâm, trợn mắt nhìn Da La một cái, rồi nhỏ giọng quát: “Da La đừng quá đáng, Lâm vẫn chưa trưởng thành, dừng đạo cũng chưa tạo thành, Lord đã nói rồi, phía dưới của Lâm chỉ có một đường may, cho dù mày đến thời kỳ động dục, cũng không thể đụng cô ấy.”

Nghe Arthur nói, thì Da La nhún nhún vai, không thú vị, liếc nhìn chằm chằm vào Đường Lâm đang cứng ngắc, lưỡi rần liếm láp đôi môi, làm nổi bật vẻ tà mị ở dưới đồng lửa.

Phía dưới chỉ có một đường may

Phía dưới chỉ có một đường may

Phía dưới chỉ có một đường may

• • • • •

Thân thể của Đường Lâm cương cứng, ở trong đầu không ngừng quanh quẩn những lời này, tấm bia giờ lên bị đá sụp đổ, thế giới gì thế này! Cái gì gọi là phía dưới cô chỉ có một đường may?

Thế giới này quá nguy hiểm, cô nên trở lại Địa Cầu tương đối an toàn. Thân thể cứng ngắc từ dưới đất bò dậy, đi tới phía sau rừng cây, đả kích này quá lớn, muốn long trời lở đất.

Arthur cùng Da La nhìn tay và chân của Đường Lâm, mà mờ mịt không hiểu.

Đường Lâm mất hồn sức lực đang bị phần, nên tốc độ nhanh hiếm thấy, trong nháy mắt đã bỏ xa Arthur và Da La sau lưng, ánh trăng sáng treo trên đỉnh đầu, liếc nhìn xung quanh rừng cây quá yên ắng, Đường Lâm hơi khấn trương, rõ ràng trước đó không lâu ở bên tai còn truyền đến âm thanh âm ỉ náo nhiệt.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, chung quanh đã trở nên quỷ dị như vậy. Nuốt nước miếng Đường Lâm bắt đầu thử quay trở về, nhìn khoảng không gian đen kịt của rừng cây, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, đáng chết, mới vừa rồi đến tột cùng là cô làm gì, sao lại đi tới cái nơi âm u quỷ quái này.

Dưới ánh trăng, Đường Lâm chợt liếc thấy ở trong rừng cây phía trước cách cô không tới 50m, có một con dã thú dữ tợn đang ngủ đông, miệng há to như chậu máu, lộ ra răng nanh sắc bén thật dài, ở dưới sự phản chiếu của ánh trăng, thoát nhìn càng đáng sợ, lộ ra sự tàn ác, hơi thở đầy mùi máu tanh, mắt thú xanh âm u lộ ra dục niệm khát máu.

Thân thể khổng lồ, bước chân nhẹ nhàng có phần làm cho người ta sợ hãi, đầu lưỡi kéo ra thật dài, chất lỏng không ngừng nhỏ xuống tản ra mùi hôi thối, làm cho người ta không nhận được muốn nôn mửa.

Đường Lâm nắm chặt quả đấm, lỏng rồi lại siết chặt, siết chặt rồi lại lỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trắng bệch, hô hấp hơi bị chậm lại, liếc nhìn dã thú đang há to mồm, Đường Lâm đầu đầy hắc tuyến, chẳng lẽ cô thật sự muốn hài cốt không còn?

Tốt lành gì mà chạy? Rõ ràng là gặp quỷ mà, nhưng rồi đi cũng chưa có xa mà, sao ở chỗ này lại có dã thú ẩn núp? Tại sao Arthur không có nhắc nhở cô.

Thật ra thì cũng không thể trách Arthur không nói, chung quanh bộ lạc rất ít có dã thú đến đây săn thú, đoán chừng tối nay là do lễ khánh phong, trong bộ lạc cổ động cuồng hoan, mùi thơm thịt nướng mang theo mùi máu tươi của thịt tươi, dụ dỗ khiến cho dã thú lâm vào điên cuồng, đến ẩn núp chung quanh đây, và tìm cơ hội săn thú.

Mà Đường Lâm thật muốn chết, bị Arthur kích thích một chút, đã từ trong bộ lạc chạy ra như điên, không cần thận mà ‘lâm đường lỗ bước’, đi vào khu vực dã thú đi săn.

Giật giật khoe miệng, nở nụ cười tự giễu, trong cánh mũi không ngừng tràn vào mùi hôi thối, cả người không thể động đậy, bị dã thú trước mặt khóa chặt thân thể, tất cả chung quanh đều yên tĩnh gần như quỷ dị, bên tai ngoại trừ đối diện với âm thanh thở gấp của dã thú, thì chỉ còn ở phần ngực, chỗ này đang nhảy lên dồn dập ‘ đùng, đùng! ’ là tiếng tim đập.

Ở trong ban đêm yên tĩnh, không ngừng phóng đại, Đường Lâm bắt đầu cầu nguyện Arthur bọn họ mau mau chạy tới, tay nhẹ nhẹ di chuyển đến gần bắp đùi, cẩn thận rút ra dao găm đặt ở bắp đùi, nắm chặt ở trong lòng bàn tay, thoáng xoa dịu sợ hãi ở đáy lòng.

“Rống rống!” Dã thú bắt đầu hướng về phía Đường Lâm gầm thét, chân trước sắc bén không ngừng bới mặt đất, khe hở của móng trước lạnh lẽo sắc bén hình như còn lại miếng máu, biểu thị trước đó không lâu, móng trước mới xé rách con mồi.

Hơi cong hai chân lên, ra vẻ chuẩn bị công kích, sát ý từ từ lên cao tràn ra từ trên thân, sát khí dính chặt lại, khiến dã thú ở đối diện dừng thân thể một chút, mất thú cảnh giác liếc nhìn Đường Lâm.

Chống lại mắt đen lạnh lẽo vô tình của Đường Lâm thì thân thể chợt run lên, phát ra gào thét thật thấp.

Giống như đang xác định gì đó? Móng trước vươn ra đã thu lại nửa bước, dựa vào đêm tối, mà che giấu nửa người, giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán nhỏ xuống. Đường Lâm không để ý đến, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm xung quanh, cô biết dã thú chưa rời đi, chỉ ẩn nấp thôi, chuẩn bị cho lần công kích kế tiếp.

Một lúc sau, vì Đường Lâm lặng lẽ duy trì tư thế phòng bị, nên tay chân hơi nhứt nẻ.

Bên tai truyền tới tiếng bước chân thật thấp, Đường Lâm khẩn trương thần kinh căng hơn, là ai ? Dã thú hay là Arthur bọn họ —— dao găm ở trong lòng bàn tay, cũng cầm không được, thời gian dài căng thẳng, cánh tay cũng nhứt nẻ và cứng ngắc.

“Bazz!” Chân di chuyển về phía cây to sau lưng, cho đến khi dựa vào thân cây ở sau lưng, Đường Lâm mới thở dài một hơi nhẹ, hơi xoa cổ tay mỏi, đáy lòng bộc phát ra nóng nảy, thời gian chờ đợi càng dài, thì hoàn cảnh đối với cô mà nói, càng bất lợi hơn.

Mới vừa rồi dã thú ẩn vào trong bóng tối, đưa lưng về phía ánh trăng, thò đầu ra lần nữa, mất thú nhìn chăm chăm vào Đường Lâm, đầu lưỡi thật dài không ngừng liếm láp răng nanh, giống như ngửi thấy mùi thịt trong không khí vui vẻ.

Mất thú tham lam, mang theo lửa nóng, thấy thế Đường Lâm rất sợ, làm cho Đường Lâm có cảm giác như mình giống một bàn thức ăn ngon, chờ đợi dã thú trước mắt tới thưởng thức. May là tâm lý của cô có tố chất vượt qua thử thách, nhưng cũng không chịu nổi dục niệm như vậy, giống như nhận thấy thể lực của Đường Lâm đã tiêu hao, thì chân trước cong lên, lao thẳng tới Đường Lâm.

Đường Lâm né tránh không kịp, nên ngã ngay tại chỗ, trên người bị nhánh cây nằm trên đất làm trầy da, máu tươi đỏ bừng từ vết thương chảy ra, nghe thấy mùi máu tươi ngọt, mất âm u của dã thú bộc phát cuồng bạo, ý niệm khát máu càng mãnh liệt hơn.

Không ngừng phát ra tiếng rít gào trầm thấp, khát vọng tham lam nhìn chăm chăm Đường Lâm, sợ hãi trước đó hoàn toàn thối lui, nhào tới phía Đường Lâm, miệng mở rộng, răng nanh lộ ra âm trầm, muốn xé rách Đường Lâm.

Nâng dao găm trong tay lên, trượt xuống cổ dã thú, thân thể khỏe mạnh không ngừng né tránh, chỉ trong chớp lát trên người giống như đã bị mưa máu xối qua.

Thở hổn hển, thân thể ngã nhào trên mặt đất, cánh tay phải có một vết thương ngang sâu đậm, dao găm ở trong tay lặng lẽ rơi xuống đất, Đường Lâm mím chặt cánh môi, ngược nhìn dã thú đang bước tới.

Tròng mắt đen tràn đầy không cam lòng, đáng chết, Arthur bọn họ sao còn không tới, khoảng cách này rõ ràng là không xa, dã thú nhào tới, Đường Lâm im lặng mà nhắm mắt lại ——

Bên tai chợt truyền đến một tiếng kêu rên nhẹ vô cùng, vài giọt chất lỏng ẩm áp vẩy vào gò má, Đường Lâm ngẩng đầu mở mắt ra, chống lại một đôi mắt màu vàng óng, thoáng chốc toàn thân giống như bị dòng điện đánh trúng, giật mình!

Tóc đen như mực, đường nét sâu sắc, gò má mang theo vằn báo nhạ, tứ chi to lớn cường tráng có lực, không khó nhìn ra lực sát thương mạnh mẽ ẩn chứa trong đó, trong xương tăn ra cảm giác bị áp bách mạnh mẽ, bên hông được cuộn tròn bởi một cái đuôi nhỏ dài.

Hơi thở đầy mãnh liệt của phái nam, khiến Đường Lâm mất hồn trong nháy mắt, tóc đen xòa tùy ý chạm vai, trông mắt đen lạnh lùng mang theo nóng rực, nhìn chăm chăm vào Đường Lâm đang ngã xuống ở trên mặt đất.

“Cô không sao chứ, sao cô lại xuất hiện ở nơi này, đây là cấm địa của bộ lạc, nếu không phải tôi nghe âm thanh mà chạy tới, thì cô đã gặp nguy rồi!” Cái đuôi vươn ra, và cuộn Đường Lâm lên, lui dịch về phía sau mấy bước, sau khi bố trí ổn thỏa cho Đường Lâm, thì mới xoay người ngang nhìn dã thú ở đối diện.

17. Chương 17: Đây Coi Như Là Đùa Giỡn?

Đưa lưng về phía ánh trăng, nhìn thấy người con trai trước mắt bỗng chốc biến thành một con Hắc Báo, bộ lông màu đen, được phủ xuôi theo tứ chi trắng kiện xinh đẹp, toát ra vẻ khỏe mạnh, và bình tĩnh công kích dã thú ở đối diện, từng hành động, đều lộ ra tao nhã thông dong, rõ ràng là đánh giết nhau đẫm máu, nhưng mà do hấn làm, lại có vẻ tao nhã dị thường.

Đường Lâm trợn tròn mắt nhìn chăm chăm vào Hắc Báo ở đối diện, ở đấy mắt lướt qua vẻ kinh ngạc. Arthur mang hình thú sẵn sẵn đánh nhau, cô đã từng thấy, và mang theo sự chém giết cuồng bạo hung ác, không giống như người con trai mang hình thú Hắc Báo ở trước mắt.

Trong chém giết mang theo tao nhã, tôn quý lộ ra quyết đoán, vô hình làm cho người ta cảm thấy bị hấp dẫn thật sâu, nuốt nước miếng, nhìn gắt gao vào chỗ đang đánh nhau. Ngay cả vết thương trên người cũng không để ý, Đường Lâm kín đáo quan sát, nhìn thấy kỹ xảo đánh nhau thông thạo như vậy, thì nghĩ rất mạnh, rất lợi hại.

Ngắn ngủn chỉ có mấy phút, mà dã thú vốn dữ tợn khát máu, đã bị Hắc Báo trước mắt giết chết, hành động nhẹ nhàng tùy tiện, coi như không uống phí sức lực, khiến cho Đường Lâm hơi buồn bực một chút.

Móng nhọn xé toang lồng ngực của dã thú, máu tươi vọt ra ào ào, và chảy đầy đất từ cái lỗ đã bị khoét rỗng, thân thể to lớn ngã xuống đất âm ỉ, làm cho bụi bặm bay mù mịt, trong nháy mắt liền hóa thành hình người, và đi tới trước người Đường Lâm.

Thân thể hơi cúi xuống, ôm Đường Lâm vào trong ngực, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng, và nói: “Không sao chứ! Chuyện gì đã xảy ra? Tối nay ở trong bộ lạc không phải là cử hành lễ khánh phong sao, giống đực của cô sao lại để cô rời khỏi bộ lạc một mình, chỗ này là cấm địa của bộ lạc, cứ xem như là vùng chết, bình thường sẽ không có dã thú qua lại, nhưng vào thời điểm đặc biệt vẫn có dã thú cả gan đi vào ẩn núp.”

Đường Lâm lúng túng nghe lời nói của Bối Lý, đã hiểu tại sao Arthur mấy người họ không đi tới đây, hơn phân nửa cho rằng cô sẽ không đi tới nơi này, dù sao cũng là buổi tối, tối đen như mực nên cũng khó tránh khỏi sẽ nhìn lầm.

Cúi đầu liếm nhẹ khóe miệng dưới, và ngượng ngùng cười nói: “Tôi vừa tới bộ lạc, nên không biết chỗ này là cấm địa? Anh là ai? Hình như tôi chưa từng gặp anh.” Đường Lâm nhanh chóng dời đề tài, dĩ nhiên cô chưa từng thấy hắn, nếu mà thấy mới là chuyện lạ, cô tới bộ lạc Hắc Sơn chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, Arthur bọn họ căn bản là không để cho cô đi lung tung.

Nghe Đường Lâm nói, khuôn mặt thẹn thùng đỏ ửng lên, Bối Lý nhìn thấy thì vật ở bên dưới rục rịch ngóc đầu dậy, và bỗng chốc nhô lên, tối nay là lễ khánh phong, vì để tránh bị xấu hổ, nên sáng sớm Bối Lý đã rời khỏi bộ lạc, lúc này mới ở bên ngoài trở về, không ngờ còn chưa trở về bộ lạc, đã nghe thấy tiếng đánh nhau, nhất thời hiếu kỳ nên đi qua, không ngờ lại gặp phải cảnh này.

Kẹp chặt bấp dùi cẩn thận, hơi lui về phía sau mấy bước, mùi thơm ngọt ngấy trên người giống cái không ngừng tràn vào mũi, khiến Bối Lý hơi khó chịu, hắn đã trưởng thành rồi, và cũng không phải là giống đực

vị thành niên, mùi thơm ngọt ngấy trên người giống cái tuyết đồi có thể khiến cho hấn phát điên, lại cộng với lễ khánh phong kích thích, nên giống đực bị kích động đến độ bộc phát không áp chế nổi.

Ho nhẹ mấy tiếng, rồi nói: “Tôi tên là Bối Lý, khó trách tôi cảm thấy lạ, cô —— cô nói cô vừa tới bộ lạc?” Cẩn thận ngẩng đầu liếc nhìn Đường Lâm, tầm mắt lại rơi vào chỗ trắng nõn mềm mại ở trước ngực Đường Lâm, dưới ánh trăng chiếu sáng, làn da như được nhuộm màu máu, có vẻ óng ánh trong suốt, trắng nõn mê người.

Liếc thấy Bối Lý đang không ngừng lui về phía sau, hai chân kẹp thật chặt, thì Đường Lâm hơi cười và nhất thời lúng túng, hình như cô đã xem thường dự vọng của đàn ông. Nhẹ nhàng gạt đầu, và mở miệng nói: “Ừ, tôi tên là Đường Lâm, vừa tới bộ lạc không lâu, anh có thể đưa tôi trở về chỗ của Arthur không?”

Khó khăn mà đứng dậy, nơi chân trái đã bị móng nhọn của dã thú cào, máu đỏ nhỏ xuống không ngừng, trầy da sứt thịt thoát nhìn rất kinh khủng, Bối Lý nhanh chóng xé vải thô trên người ra, quấn chặt vết thương, con người hơi tối, không để ý và suy nghĩ nhiều mà ôm lấy Đường Lâm nhanh chóng chạy thẳng về bộ lạc.

Đường Lâm kinh ngạc nhìn động tác của Bối Lý, trong nháy mắt không phản ứng kịp, Bối Lý này sao thế? Chỉ là một vết thương nhỏ thôi mà, trước kia lúc thi hành nhiệm vụ, mức độ này chỉ là chuyện nhỏ.

Đường Lâm vẫn nghĩ rằng đây là Địa Cầu, nên đôi tay thuận thế đặt lên cổ của Bối Lý, đáy lòng nghĩ tới động tác vừa rồi của Bối Lý, không khử trùng thì thật sự không có việc gì? Không thể trách vì sao Đường Lâm lại nghĩ như vậy, dù sao vết thương mà không xử lý tốt sẽ sinh mủ, vải thô ở trên người của Bối Lý, nhìn thế nào cũng không được sạch, cộm như vậy thật không có việc gì?

Nhìn Đường Lâm nghiêm trang, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, thì Bối Lý cho rằng đã làm Đường Lâm ở trong ngực sợ, bước chân nhảy lại nhanh thêm mấy phần, xẹt qua mọi người ồn ào, mang Đường Lâm về thẳng nhà gỗ của mình.

Nhìn phương hướng xa lạ, Đường Lâm nghiêng đầu qua, và nói: “Anh muốn mang tôi đi đâu thế? Anh đưa tôi đến chỗ Arthur là được rồi, nếu không thì chỗ của Lord cũng được.” Đường Lâm tự mình nói, hoàn toàn không thấy sắc mặt của Bối Lý đã xanh mét.

Dừng lại trước một căn nhà gỗ đơn sơ, bước chân của Bối Lý xông vào phòng thật nhanh, nhanh chóng đẩy rơi cái chốt cửa, thô lỗ đè Đường Lâm ở phía dưới, cúi đầu cắn miệng của Đường Lâm, ra sức cọ sát vào nhau, mắt vàng tràn đầy lửa giận, vật ở dưới người cao ngất, chống ở chỗ đùi của Đường Lâm, xúc cảm cứng rắn, làm cho Đường Lâm tỉnh táo lại trong nháy mắt.

Nghi ngờ nhìn Bối Lý nổi giận, Đường Lâm hơi khó hiểu, trong mắt mang theo nghi ngờ và nói: “Anh làm gì vậy? Nếu là động dục, thì trong bộ lạc chắc còn có giống cái khác, buông tôi ra, tôi muốn đi, Arthur bọn họ vẫn còn đang tìm tôi.”

Nhớ tới trước đó cô rời đi vô trách nhiệm, đoán chừng lúc này Arthur và Da La cũng đã nóng nảy rồi.

Đưa tay muốn đẩy Bối Lý ở trên người ra, chống lại đôi mắt vàng đầy dự niệm đang chứa lửa giận của Bối Lý thì thân thể chợt run lên, nuốt nước miếng, sức lực ở trên tay tăng thêm mấy phần.

“Cô không phải là giống cái của Arthur đúng không? Tôi làm giống đực của cô có được không? Tôi lớn hơn bọn hấn, sẽ thỏa mãn thân thể của cô tốt hơn.” Vòng eo hơi đè xuống, vật ở bên dưới phình lên, dán chặt vào hơn, hạ xuống một chút cọ sát vào phía dưới của Đường Lâm, mắt vàng nhìn chăm chăm vào Đường Lâm, cái trán từ từ tuôn ra mồ hôi nóng.

“Không được.” Cự tuyệt dứt khoát, quỷ mới muốn làm giống cái của anh, vật kia còn chưa lộ ra đã dọa người rồi, lại nói cô vẫn chưa có ý định tìm giống đực, lại hơi đẩy thân thể của Bối Lý, và lạnh nhạt nói: “Tôi sắp chảy máu chết rồi, anh xác định vẫn còn muốn hỏi tôi có muốn làm giống cái của anh không?”

Đưa tay đâm vào vết thương cho chảy máu thêm, toàn thân trên dưới có rất nhiều vết thương, trừ bắp đùi trái, cánh tay có mấy chỗ vết thương sâu, nếu là bình thường cô sẽ không để ý, nhưng mà đang ở giây phút khẩn cấp, dùng để làm cái cớ cũng rất tốt.

“A!” Bối Lý đột nhiên phản ứng lại, bỗng chốc từ trên người Đường Lâm đứng lên, hốt hoảng vọt tới tủ gỗ bên cạnh, nhà gỗ đen nhánh yên tĩnh, bên tai không ngừng truyền đến tiếng thở thấp cùng ồn ào bên ngoài.

Thấy Bối Lý đánh ngã gì đó, thì Đường Lâm trợn mắt, quả nhiên vẫn là người đàn ông dễ bắt nạt, nếu là Da La, thì nụ cười là hơn phân nửa chứa đựng tà ác, đưa lưỡi rắn nhỏ dài ra hướng về phía vết thương trên toàn thân cô liếm sạch, sau đó mở miệng mê hoặc: “Lâm, thoải mái không, tôi còn có thể làm cho cô thoải mái hơn!”

Thật vất vả mới đốt được ngọn đèn dầu ở trong phòng, và tìm ra một hộp đồ, bưng qua một chậu nước trong, từ từ đi tới trước mặt Đường Lâm, rồi cầm vải ướt nhẹ lau sạch vết thương, nhẹ giọng mở miệng nói: “Thật xin lỗi, tôi quên trên người cô còn có vết thương, nhưng tôi không có ý định buông tha, các người vẫn chưa xác định quan hệ, tôi còn có cơ hội không?”

Trợn tròn mắt, nhẹ nhàng rửa vết thương cho Đường Lâm, động tác nhẹ nhàng, vẻ mặt dịu dàng, không nỡ khiến cho Đường Lâm lộ ra một tia đau đớn, nhìn vết thương chông chéo tung hoành ở trên người, trên người Bối Lý tràn ra sát khí nồng đậm.

Nhìn thấy Bối Lý tức giận, thì Đường Lâm nghi ngờ hỏi “Sao vậy, cũng chỉ là vài vết sẹo trước kia thôi, có gì đáng tức giận chứ?” Coi thường câu nói trước đó của Bối Lý, cái gì giống cái, cái gì giống đực, vật này cô cũng không có ý định để ý tới.

“Trước kia giống đực bên cạnh cô chăm sóc cô thế nào, những vết sẹo này sao lại có?”

Đáy mắt tràn đầy chua xót, mắt vàng phóng ra đầy sát khí lạnh lùng, giống như hận không thể xông lên ăn tươi nuốt sống người đã ngược đãi Đường Lâm vậy. Đối với giống cái mảnh mai mà hạ độc thủ như vậy, loại giống đực này tuyệt đối không thể nuông chiều.

Nhìn Bối Lý hung hăng, thì Đường Lâm hơi cảm thấy buồn cười, hốc mắt tràn đầy hơi nước, hình như sau khi tới đây, đã bị cảm động vì được che chở đã tăng lên càng ngày càng nhiều, phòng tuyến xây lên ở đáy lòng cũng sắp không nhận được mà sụp đổ.

Thân phận không thể lộ ra ngoài, nhất định cô không được có bạn bè, cô thân là cô nhi nên cũng không biết về thân phận, càng không nói đến người thân, sau khi gặp gỡ Arthur, thì thế giới của cô hình như đã khác, như vậy có lẽ cũng tốt.

Đôi tay đặt qua cổ của Bối Lý, tiến lên hôn đôi môi thật đầy của Bối Lý, và nhẹ nhàng cắn xé.

Cảm nhận được mềm mại trên môi thì thân thể Bối Lý run lên, ngay sau đó thì phản ứng kịp, đáy mắt tràn đầy vẻ mừng rỡ như điên, hé miệng ra và đối khách làm chủ, cạy môi lưỡi Đường Lâm ra, ra sức duỗi vào và quấn lấy cái lưỡi của Đường Lâm để cùng múa.

Nhẹ nhàng chậm chạp, dịu dàng. Quét ngang cả khoang miệng Đường Lâm, lưỡi to xù xì câu lấy cái lưỡi, thỉnh thoảng cắn nhẹ, thỉnh thoảng trêu, không ngừng truy đuổi, giống như cá chép đang nghịch nước, bất tri bất giác thân thể hai người dựa vào gần nhau.

Tiếng thở thô từ từ vang lên ở trong nhà, nước miếng từ khoe miệng tràn ra, tạo thành mùi tình dục mãnh liệt, làm cho người ta hít thở nặng nhọc thêm mấy phần, buông ra thân thể mềm yếu ở trong ngực, Bối Lý theo nước miếng liếm nhẹ, cắn nhẹ cổ trắng nõn của Đường Lâm, một lúc sau mới dừng động tác lại, mang theo uất ức và nói: “Em còn vết thương, không được phép quyến rũ tôi...tôi sẽ nhịn không được, thật đấy!”

Bên dưới hướng về phía bắp đùi Đường Lâm cọ xát mấy cái, hít sâu mấy hơi, rồi đè xuống xao động ở đáy lòng, không dám ngẩng đầu nhìn Đường Lâm, cúi đầu rửa vết thương cho Đường Lâm, nhưng ngón tay hình như hơi không ổn, đầu ngón tay phát run, giống như không dám đụng vào làn da nóng rực của Đường Lâm, e sợ sẽ làm bị đau hơn.

Đường Lâm hơi chéch lên, liếc nhìn Bối Lý nghiêm túc, đáy lòng nở hoa, nhìn chăm chăm vào chỗ đang phình lên, ở dưới tầm mắt nhìn chăm chăm của cô, nơi kia hình như sưng to hơn, mà Bối Lý đè hơi thở xuống, thì từ từ to thêm.

“Phốc!” Đường Lâm không nhịn được mà lên tiếng cười, nhìn bộ dáng Bối Lý thẹn thùng, khó trách Da La thích đùa giỡn cô mà không biết mỗi một, quả nhiên đùa giỡn rất thú vị, có lẽ về sau nên tìm Arthur thử

một chút, trong đầu lóe lên dung nhan yêu nghiệt của Arthur một chút rồi biến mất, khóe miệng nở nụ cười thoải mái.

Lần này, cô coi như là đã công nhận cái thời không này, không coi mình là khách qua đường nữa, và muốn dung nhập vào nơi này.

Bên tai hình như truyền đến tiếng kêu lo lắng của Arthur và Da La

18. Chương 18: Bị Hiểu Lâm Rồi, Đang Thoa Thuốc

“Đừng nhúc nhích, vết thương ở chỗ này rất sâu, không rửa sạch thì về sau có thể sẽ để lại sẹo?”

Bối Lý nghiêm túc mà nhìn Đường Lâm, một tay giữ chặt Đường Lâm đang không ngừng di chuyển, mắt vàng đầy nghiêm túc cùng thật tình. Từ trong tủ chén lấy ra một hộp thuốc mỡ xanh đen, bề ngoài rất khó coi, nhưng mùi vị thì ngược lại không tệ, tản ra mùi cỏ thơm.

Đường Lâm kinh ngạc nhìn Bối Lý thấm thuốc mỡ xanh đen, nhẹ nhàng trét lên chỗ đùi bên trái, gò má đầy sự nghiêm túc, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả lên trên làn da, làm Đường Lâm không khỏi co ngón chân lại, khuôn mặt đỏ ửng lên, có phần không được tự nhiên.

“Khụ khụ! Bối Lý cái này không cần gấp, tôi tự mình bôi được.”

Đường Lâm thẹn thùng muốn rút chân trái ra, nhưng vì vết thương ở chân, và thân thể Bối Lý hơi quỳ, lại đứng ở dưới giường trét lên vết thương ở chân của Đường Lâm, hai người tựa quá gần, nên nhìn từ xa giống như cả người Bối Lý đang đẩy vào Đường Lâm, bả vai hơi rung, ngón tay di chuyển ở trên đùi Đường Lâm.

Đường Lâm cắn nhẹ vào môi, cố gắng coi thường khác thường đang từ chân truyền tới, bị Bối Lý đụng như vậy, thân thể không khỏi trở nên kỳ quái, hô hấp từ từ có phần thở gấp, khoái cảm tê dại khiến Đường Lâm không kịp ứng phó.

“Không được, đợi chút nữa là xong rồi, đừng động đấy!”

“Nhưng •••••”

Lời nghi ngờ Đường Lâm còn chưa nói, thì đã bị bàn tay của Bối Lý kiềm chế, lúng túng ngồi ở đầu giường, mở hai chân ra, mặc cho Bối Lý nằm ở bên giường bôi thuốc mỡ, ánh đèn ố vàng tản ra ánh sáng lạnh lẽo âm u, làm tôn lên hơi thở mập mờ bên trong nhà.

‘Phanh!’ một tiếng vang thật lớn, cánh cửa bị đá văng ra, ngay sau đó là bóng dáng của Arthur cùng Da La nhanh chóng chạy vào, phía sau hình như còn có một đám người đi theo. Căn phòng yên ắng, trong nháy mắt chợt ồn ào không thôi.

Mọi người đứng ở cửa, kinh ngạc nhìn cảnh thối nát trên giường, Arthur cùng Da La ở phía trước, nhất thời giận đến mức cặp mắt đỏ bừng lên, bóng dáng nhanh chóng chạy đến trước người Bối Lý, rồi lôi Bối Lý lên, sau đó chuẩn bị vùng vằng đi.

Nhìn thấy tình hình này, Đường Lâm đương nhiên biết, Arthur đám người này hơn phân nửa là hiểu lầm Bối Lý đang chuẩn bị làm gì đó với cô, khóe miệng hơi co quắp, chuyển cái chân che bên dưới người qua, lộ ra phần băng bó ở trên người.

“Dừng tay! Arthur các người định làm gì đó?”

Đường Lâm cười nhẹ, liếc nhìn Arthur và Da La, quét mắt nhìn mọi người đang muốn xem náo nhiệt đứng ở ngoài cửa, Đường Lâm có loại kích động muốn trợn trắng mắt, chẳng lẽ là bởi vì quá ít hoạt động giải trí, nên mới khiến những người này cho rằng, đánh nhau cũng coi là thú tiêu khiển không tệ. Nhìn mọi người ung dung tranh vị trí, thì Đường Lâm chợt giật giật khóe miệng mấy cái.

“Lâm em thích Bối Lý, tôi tuyệt đối không cho phép.”

“Tôi cũng không đồng ý, rõ ràng là chúng ta gặp Lâm trước, tại sao lại để cho Bối Lý đụng em?”

Arthur quay đầu, dung nhan yêu nghiệt đầy sự uất ức, mắt vàng nhìn thẳng vào Đường Lâm nói lời bất mãn với Đường Lâm, khoe miệng khêu gọi tạo ra độ cong phần uất, tóm lấy tay Bối Lý, làm thế nào cũng không buông ra.

Da La biểu đạt càng thẳng thắn hơn, trực tiếp bắt lấy Đường Lâm, ôm Đường Lâm đến trước ngực, cúi đầu hướng về phía đôi môi Đường Lâm, hung hăng hôn mấy cái, biểu đạt quyết định của hắn.

“Bối Lý đã cứu tôi, chúng ta đang bôi thuốc, các người suy nghĩ đi đâu thế?”

Đường Lâm lạnh lùng liếc Da La, lười giãy giụa, vén cái chăn lên để lộ ra tất cả vết thương lớn nhỏ trên người, nhưng bởi vì hành động của Da La mà vết thương nứt ra, máu tươi nhanh chóng thấm ướt chăn che ở phía trên, mấy chỗ vết thương đã bôi thuốc cũng bị nứt ra, nhưng mà lại không có chảy máu.

Nhìn thấy cảnh này, Arthur nhanh chóng buông Bối Lý ra, đẩy Da La ra, đặt Đường Lâm xuống, rồi hướng về phía cửa quát: “Lord đi vào nhanh một chút, Lâm bị thương rồi, đáng chết! Bối Lý chuyện gì đã xảy ra? Mày phải giải thích rõ cho tao.”

Lord bị mọi người chen chúc lấn ra ở phía bên ngoài, nghe Arthur thét như vậy, thì mọi người nhanh chóng nhường đường, để cho Lord đi vào, không ít giống đực không cam tâm tình nguyện, nhưng cũng may hiểu Đường Lâm đã bị thương không nhẹ, cần phải băng bó, nếu không bọn họ thật sự là không có ý định để cho Lord đi vào.

Giống đực độc thân đều chiếm lấy vị trí dễ nhìn, tranh thủ nhận được lực chú ý của Đường Lâm, cặp mắt phóng ra tia lửa, nhìn chằm chằm vào Đường Lâm ở bên trong nhà, căn phòng đáng thương, nhất thời bị vây đến mức nước chảy không lọt.

Lord nhanh chóng chen vào, sau khi nghe Đường Lâm xảy ra chuyện, hắn đã chuẩn bị không ít thuốc trị thương, cái này không giống như vừa bước vào cửa, đã bắt đầu rửa vết thương cho Đường Lâm, nhưng khi ngửi mùi cỏ thơm nhàn nhạt trên người Đường Lâm, thì Lord kinh ngạc liếc nhìn Bối Lý.

Ngưng Hương cao, vật này cực kỳ khó có được, không ngờ Bối Lý lại thật sự có, hắn nhớ số lượng của vật này cực ít, bởi vì được thảo không đủ, nên ngay cả hắn cũng chỉ có một chai nhỏ, mà Bối Lý này có được.

Nhận lấy Ngưng Hương cao trong tay Bối Lý, bôi qua, bôi một lớp thuốc mỡ màu trắng, cuối cùng mới nhẹ nhàng quần vết thương lại, nhìn vết thương đầy ở trên người Đường Lâm, thì đáy mắt thoáng qua một tia nghi ngờ.

“Lâm chuyện gì đã xảy ra?” Lâm không phải là tham gia lễ khánh phong sao? Sao lại bị nhiều vết thương như vậy, nhất là vết thương ở chân trái cùng cánh tay phải, nếu mà sâu hơn mấy phân, đoán chừng sẽ tổn thương đến gân cốt.

Lord vừa nói xong, thì những người khác đồng loạt chuyển mặt sang Đường Lâm và Bối Lý, Arthur cùng Da La sắc mặt kém hơn, hai người ở hai bên và vây Đường Lâm ở giữa, vẻ mặt không tốt nhìn chằm chằm Bối Lý.

“Gặp dã thú, và Bối Lý đã cứu tôi.”

Đường Lâm nhẹ nhàng nói, vẻ mặt bình tĩnh, tròng mắt đen đầy hơi thở lạnh lung u ám, thật giống như đang nói một chuyện rất bình thường, mà Bối Lý ở bên cạnh, nghe lời nói này của Đường Lâm, thì cả người run lên, mắt vàng tràn đầy tức giận.

Cầm tức liếc nhìn Arthur cùng Da La, khí thế lạnh lùng bắn thẳng đến, giọng nói lạnh lẽo mang theo sát khí, và nói: “Các người chăm sóc giống cái như thế sao, lại để ột mình giống cái xuất hiện ở nơi cấm địa, chẳng lẽ các người không biết nơi cấm địa kia vào lúc lễ khánh phong là vô cùng nguy hiểm sao? Nếu không phải là tôi mới từ bên ngoài trở về, sợ rằng tình huống rất khó tưởng tượng đó! Tán mánh hồ là dã thú mà ngay cả giống đực cũng không dám khinh thường.”

“Cái gì?”

“Cấm địa không có người trông coi sao?”

Arthur cùng Da La đột nhiên biến đổi sắc mặt, sắc mặt tràn đầy kinh hãi, Tấn Mãnh hổ hung ác thích giết chóc, bình thường ngay cả giống đực cũng không dám khinh thường, bọn họ sao lại không nghĩ đến ngay lập tức, Lâm lại gặp nguy cơ lớn như vậy.

Sức lực đang giữ chặt cánh tay Đường Lâm, không khỏi tăng thêm mấy phần, giống như cảm nhận được sự lo lắng của hai người, tay Đường Lâm hơi run lên, cũng không có lấy ra tay, mà để mặc cho bọn họ nắm lấy cánh tay, mọi người đang giật mình mãnh hổ xuất hiện, chỉ có Bối Lý phát hiện không đúng, và vẫy tay Arthur ở bên người ra.

Về mặt lạnh lùng

động tác mạnh mẽ đẩy Da La ra, khi Lord còn chưa kịp phản ứng thì đã ôm Đường Lâm vào trước ngực, về mặt không thay đổi cả lấy Ngưng Hương cao nhẹ nhàng bồi cho Đường Lâm.

Sức lực vừa phải không làm cho Đường Lâm thấy khó chịu, hơn nữa mùi cỏ thơm của Ngưng Hương cao nhàn nhạt, nên làm cho thân thể căng thẳng của Đường Lâm, hơi buông lỏng chút ít, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt, lắc đầu ý bảo cô không có việc gì.

Arthur về mặt âm trầm, liếc nhìn hành động nhẹ nhàng của Bối Lý, chỉ muốn tiến lên nhưng nhìn vết đen ở cổ tay của Đường Lâm, thì bước chân bỗng chốc dừng lại, Da La ở bên cạnh sắc mặt cũng không tốt, con người màu xanh lá cây tràn đầy âm u lạnh lẽo, gương mặt tuần tú tà ác thoáng qua các vẻ mặt. Lord cầm lấy thuốc, nhếch miệng lên nở nụ cười bình, nhưng mà lại có sự tức giận ở khóe mắt.

“Lâm, không sao chứ! Tôi đã chuẩn bị một chút thức ăn, em nghỉ ngơi trước nhé!”

Bối Lý không nhìn mọi người ở quanh mình, chạy thẳng tới vị trí phòng bếp, hành động lần này của hắn, khiến cho không ít giống đực ở ngoài cửa bóp cổ tay, đáng chết, bọn họ sao lại không nghĩ tới điểm này, buồn bực đấm ngực, chính mình hồ đồ lần nữa mất cơ hội.

Đường Lâm tò mò ngẩng đầu nhìn đám nhân thú đứng đầy ngoài cửa, thân thể cường tráng, bộ lông rậm, cũng không khó nhìn ra những người này đều là giống đực, giống đực ngoài cửa vừa thấy Đường Lâm ngẩng đầu lên, thì khí thế nhất thời tăng mạnh, vội vén da thú lên, lộ ra vật khí thể oai hùng ở bên trong, một hàng to lớn, đỉnh đặc gọi vào đáy mắt Đường Lâm.

Đường Lâm cả kinh thiếu chút nữa là ngất đi, đầu đầy hắc tuyến, cắn nhẹ môi dưới dưới ánh đèn ố vàng bao phủ, thân thể nhỏ nhắn của Đường Lâm, trên người được bọc một cái da thú, tùy ý che kín hai chỗ mềm mại, chắn chắn hở qua vùng eo, bên dưới lộ ra hai chân thon dài trắng nõn, trông mắt đen bởi vì khó chịu mà dâng lên chút hơi nước, môi đỏ mọng ảm ướt vì kinh ngạc mà hơi mở ra, lộ ra môi lưỡi mềm mại bên trong, đầu lưỡi hơi run.

Thấy thể dục niệm của đám giống đực ở bên ngoài càng dâng cao, vật to lớn lộ ở bên ngoài nhất thời dục vọng sôi trào, toàn bộ đứng lên, nhìn chăm chăm vào Đường Lâm, Đường Lâm hơi cứng người, ngay người quay đầu liếc nhìn Da La, tay phải nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Da La.

“Da La, tôi bây giờ mới biết thì ra anh rất đáng hoàng, trước kia tôi trách nhầm anh rồi, cho rằng anh là dã man không có văn hóa, bây giờ so với đám tinh tinh này, Da La anh chính là sinh viên ưu tú.”

Đường Lâm bị kích thích không nhẹ, nên không nhịn được mà bắt đầu nói xằng nói bậy, Joss giắt trên người Horry, từ ngoài cửa chen lấn đi vào, lúc đi vào thì đóng cửa lại, thở phì phò rồi phồng mặt tròn lên, hướng ngoài cửa mà rống lên mấy tiếng.

Bị Joss hô như thế, đám giống đực ở ngoài cửa mới thỏa mãn chậm rãi rời đi, nhưng mà vừa đi ba bước đã quay đầu lại nhìn cánh cửa đóng chặt, về mặt uất ức khát vọng nhận được sự rủi lòng thương xót của Đường Lâm, thấy thế mọi người khó hiểu.

Nghi ngờ nhìn Đường Lâm, hoàn toàn không nghe rõ những từ trong miệng của Đường Lâm, như là không có văn hóa, người dã man sinh viên ưu tú là những thứ gì? Nhưng mà nhìn vào ánh mắt khẳng định của Đường Lâm, Da La nhất thời được yên ổn, Đường Lâm là quan tâm hắn, hùng dũng oai vệ nhếch chân mày với Arthur, Arthur giận đến nổi hận không thể nuốt sống hắn.

“Đường Lâm cô không sao chứ! Arthur các người chăm sóc Đường Lâm như thế nào, mà cô ấy lại chạy đến nơi cấm địa, nơi đó vẫn luôn là vùng chết của bộ lạc, bình thường giống cái cũng không dám đi vào.” Trong mắt Joss mang theo không đồng ý, Horry cẩn thận đặt cô ta xuống, Joss đi tới trước người Đường Lâm, thương yêu nhìn vết thương lớn nhỏ hiện đầy trên người Đường Lâm.

Nhìn chằm chằm vào Arthur cùng Da La có vẻ trách cứ, lần này nếu không phải là Bối Lý chạy tới đúng lúc, thì Đường Lâm hơn phần nữa đã rơi vào miệng thú rồi, thật vất vả mới có giống cái không ngại thân hình của Arthur, nói thế nào cũng không được để Đường Lâm gặp chuyện không may?

Arthur bọn họ đã quá hời hợt, lại để mặc cho Đường Lâm một thân một mình đi vào cấm địa. Lễ khánh phong vốn là có giống đực đóng ở nơi cấm địa, nhưng mà tối nay giống đực đến phiên lại bị những chuyện khác dây dưa, nên đúng lúc đó rời khỏi nơi cấm địa.

Không ngờ Đường Lâm khi đó lại đi vào, gặp được Tấn Mạnh hổ, cũng may không có xảy ra việc gì, nếu không –

“Không có việc gì, chỉ là một vài vết thương, lần này cũng không thể trách Arthur bọn họ, là tôi tự mình không cẩn thận mà đi nhầm vào, sẽ không có lần sau.” Đường Lâm nhàn nhạt nói, giọng nói tuy không gì khác, nhưng ánh mắt đã dịu dàng không ít.

19. Chương 19: Da La Đau Buồn

“Lâm, đây là cái gì?”

Joss nuốt nước miếng, ngồi ngay ngắn ở trên ghế nhưng mà liếc nhìn, và thân thể hơi nhô lên quấy thức ăn trước mặt, mùi thơm không ngừng tản ra từ trong nồi, Joss thêm ăn không ngừng chép miệng, ngồi chồm hổm nhìn chằm chằm mãi.

Mấy giống đực sau lưng nghiêm mặt, cẩn thận mở ra vật cầm ở trong tay, Da La bấu môi, liếc nhìn Bối Lý đứng ở bên người và phục vụ Đường Lâm, đáy mắt đỏ lộ ra vẻ ghen tỵ. Tại sao Bối Lý có thể đứng ở bên người Lâm, rõ ràng bọn họ mới là người gặp Lâm trước, chết tiệt, Bối Lý giả bộ người tốt gì chứ, đừng tưởng rằng hắn không nhìn thấy, vật bên dưới đang vểnh lên đấy, xì, giả bộ nghiêm chỉnh gì chứ!

Chu môi và buồn bực vì sao Lâm lại thiên vị Bối Lý như vậy, đảo mắt liếc nhìn thấy những người khác đều là vẻ mặt buồn bực, trong lòng cũng cân bằng chút ít. Con người màu xanh đậm đảo một vòng, thoáng qua nụ cười xấu xa.

Lord vẻ mặt u ám, thu dọn ‘dược thảo’ trong tay. Trong miệng lẩm bẩm vài tên dược thảo, Wall núp ở bên ngoài trầm ngâm lắng nghe, một lúc sau, thì thân thể to lớn run cầm cập, giống như là bị kính phong vậy, đáy mắt tràn đầy hoảng sợ, gò má xanh đen tái nhợt mang theo khó chịu, không kịp nhìn Đường Lâm thêm một chút, đã nhanh chóng biến mất.

“Arthur mày nói xem, chúng ta thật sự không cần làm gì sao?”

“Làm? Mày muốn làm cái gì?”

Arthur lạnh mặt, mắt vàng chứa đầy sự lạnh lùng. Gò má hơi hiện lên một nụ cười tươi đẹp, khoe miệng hơi nhếch lên làm cho người ta mê hoặc, nhưng mà nụ cười không đến đáy mắt, lại làm cho người ta lạnh cả sống lưng, cảm giác hơi âm u.

Da La lui về phía sau mấy bước, khoe miệng run rẩy, và ngượng ngùng cười, xoa xoa bàn tay, và nói: “Chẳng lẽ cứ ngồi nhìn, tay của Bối Lý cũng đã sờ tới người Lâm.” Bấu môi, đáy lòng hơi chua xót, thật sự muốn đuổi Bối Lý đi, giữ Lâm làm của riêng, nhưng mà ý niệm này có phần không được thực tế lắm.

Khi Da La nhìn sang, thì không biết là tức giận, hay là phần uất. Vành tai tròn trịa, đột nhiên được thay đổi bằng một đôi tai thú lông xù hơi tròn, nhẹ nhàng kích thích, lộ ra dung nhan của Arthur, kẻ gây tai họa cấp bậc bảo tổ đã đến đỉnh cao nhất.

Đường Lâm nghi ngờ quay đầu lại, tầm mắt rơi vào tai thú đang run của Arthur thì trông mắt đen tràn đầy vẻ kinh ngạc, tay đang cầm thức ăn không khỏi run lên.

Joss kinh ngạc nhìn em trai mình, nơi đáy mắt tràn đầy vẻ tán thưởng, không hổ là em trai của cô, ngay cả chuyện liên tục khoe nhan sắc ra như vậy, cũng làm như là chuyện đương nhiên, chà chà! ! Sau khi nhìn dáng dấp đó thì cô định về nhà, phải bảo Horry hóa thú để cho cô đùa giỡn một chút, lòng ngứa ngáy khó chịu nhìn Arthur, thật sự rất non! Con người màu vàng óng dăng lên một tầng hơi nước mỏng, ở đỉnh đầu có đôi tai thú lông màu trắng, hơi ngheo ngầy, nhìn thế nào cũng cảm thấy quyến rũ lòng người.

“Này, Arthur anh không sao chứ?”

Nghiêng đầu qua, liếc nhìn vẻ mặt mờ mịt của Arthur, tay của Đường Lâm không khỏi rục rịch, cắn nhẹ môi và đáy lòng không nhận được đã bắt đầu gặm thét, chính là cái vẻ mặt vô tội đáng chết này, làm cho người ta không nhận được chỉ muốn dè Arthur ở phía dưới và hung hăng giày xéo.

“Có chuyện gì à? Tôi không sao! Lâm, bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong?”

Arthur mở con người vô tội ra, khó hiểu mà nhìn Đường Lâm, trong tay vẫn còn đang nắm một nhánh lá nguyệt quế, lá nguyệt quế xanh lá mạ tản ra mùi quế nồng nặc, chiếu vào tai thú màu trắng của Arthur, cực kỳ mê lòng người.

Lá nguyệt quế này ở bên ngoài nhà gỗ của Bối Lý, lúc nhìn thấy thì Đường Lâm có vẻ vui mừng, lá nguyệt quế này có mùi hôi mãnh liệt và có tác dụng chống phân huỷ, đặt ở trong thùng gạo có thể diệt trừ được sâu gạo. Lá nguyệt quế còn gọi là hương diệp, mùi thơm nồng nặc, có thể khử được mùi khai của thịt, còn có thể làm thuốc, có thể làm dịu cơn đau, trị bệnh ngoài da, ở Tây Phương thuộc loại hương liệu sử dụng phổ biến.

Biết lá nguyệt quế này, là lúc Đường Lâm ở bên ngoài thi hành nhiệm vụ, vì ngày trang thành người phương Tây, nên đầu tiên là phải có sự hiểu biết nhất định về ẩm thực người Tây Phương, đúng lúc đó Đường Lâm quen biết một đầu bếp cực kỳ si mê lá nguyệt quế này.

Thậm chí không tiếc mà tự mình trồng lá nguyệt quế, vì để lấy lòng đầu bếp này, Đường Lâm buộc phải đi tìm hiểu kiến thức của phương diện này, không ngờ đã từng không coi trọng nhất, thì đến lúc này lại biến thành thứ quan trọng nhất.

Số mạng đôi khi lại buồn cười như vậy, bản lĩnh từ trước đến giờ để cho cô luôn lấy làm kiêu ngạo, lại vì muốn tồn tại ở chỗ này mà biến thành phiên toái nhất, tất cả điều này làm cho Đường Lâm chắc lưỡi hít hà.

“Sắp xong rồi, Arthur anh thật sự không có việc gì?”

Tay thon dài xanh nhạt, chỉ vào chỗ tai thú hơi run ở trên đầu Arthur, lông tơ của tai nhọn phiêu lãng theo gió, vẽ ra đường cong khả ái, quyến rũ làm cho đáy lòng Đường Lâm hơi ngứa, hận không thể xông lên ôm lấy Arthur và liếm mạng vô bốp.

Buông lá nguyệt quế trong tay xuống, đi tới trước mặt Đường Lâm, tiến lên và nhẹ nhàng ôm lấy Đường Lâm, đặt đầu ở đầu vai Đường Lâm, đầu lông xù nhẹ nhàng cọ, những người khác ở bên cạnh thấy vậy thì ghen hòng nhìn trần trối, âm thầm ảo não, bọn họ sao lại không nghĩ tới dùng chiêu này, Lord lộ ra móng vuốt sắc bén, ở dưới ánh nắng ban mai, dăng lên hung ác lạnh lùng.

Bối Lý hơi run người, cái đuôi vòng bên hông, nhẹ nhàng vung vẩy, bộ lông ở phần đuôi dựng thẳng lên, không khó nhìn ra tâm tình của hắn không được tốt, Da La lắc lư vòng eo khêu gợi, phía dưới bông chốc hóa thành thân rắn, thân rắn màu xanh lá lạnh lùng âm u, lộ ra mắt màu xanh đậm, tà ác lộ ra phong tình mê hoặc.

Đường Lâm hài lòng bóp tai thú rung động của Arthur, quả nhiên cảm giác tốt hơn so với tưởng tượng, hơi hít mắt hưởng thụ và đáy mắt lộ vẻ vừa lòng, Da La thân thể xinh đẹp mềm yếu không xương, chọt từ phía sau lưng ôm lấy Đường Lâm, đuôi rắn bông chốc cuốn lấy hai chân Đường Lâm, đôi tay quấn lấy Đường Lâm và cọ, trong mắt lộ ra chút khao khát khó hiểu.

“Da La anh làm gì thế! Như vậy tôi rất mệt.”

Đường Lâm xoa tai thú mềm mại trong lòng bàn tay, bên này đã bị Da La cuốn lấy, hơn nửa người đều bị Da La cuốn sang vào trong ngực, thân thể mềm yếu không xương làm cho không ai tránh thoát được, bàn tay muốn sờ soạng trên người Đường Lâm.

Mắt màu xanh lục lộ vẻ lấp lánh, bộ dáng nồn nóng làm cho những người khác nhìn thấy mà đỏ khóc đỏ cười. Da La này khi nào thì trở nên không biết xấu hổ như vậy, đuôi rắn ở phía dưới cuốn Đường Lâm rất ít, đuôi rắn hơi nhếch lên và qua lại ở nơi mông của Đường Lâm, khuôn mặt mang theo uất ức nhàn nhạt.

“Không cần, như vậy rất thoải mái.”

“Nhưng mà tôi không thoải mái, thức ăn sắp xong rồi, mau đi chuẩn bị bát đũa, nếu không thì sau đó anh đừng có ăn.”

Đường Lâm nhàn nhạt nói, đối với loại xương mềm thì cô vẫn có phần không tiếp nhận được, đáy lòng khó chịu, cảm xúc lạnh lẽo mềm nằm sắp, khiến cho Đường Lâm liên tục muốn ới ở đáy lòng.

Thân thể trắng muốt không ngừng cọ, cả sống lưng đều toát mồ hôi lạnh, thân thể nhẹ nhàng hơi run rẩy, nhìn Arthur ở phía trước mặt van xin, hơi nước ở trong tròng mắt đen, đáy lòng gằm nhẹ, ai mau qua đây kéo Da La bắt đắc dĩ này đi có được không, cái tên này lại đang la lối om sòm, quả nhiên câu nói xà tính dâm loạn thật không sai.

“Da La, nếu không buông Lâm ra, Lâm sẽ mệt đấy.”

Bối Lý nhàn nhạt nói, đậm đà có lực, từ phía sau chen vào và tiến lên ôm Đường Lâm từ trong ngực Da La ra, sau đó bưng một chén canh nóng qua, đặt ở trên bàn với sức lực rất nặng, mắt vàng lạnh lẽo mang theo chút bất mãn.

Hành động của Da La hơi quá đáng, biết rõ giống cái không gãy thoát được, lại vô sỉ như vậy. Khinh bỉ nhìn chăm chăm vào Da La, vẻ mặt lạnh lẽo. Thấy vậy! Da La nhếch miệng lên cười quỷ dị, tiến lại gần Đường Lâm, và hướng về phía đôi môi đỏ thắm hôn một cái, sau khi hôn xong, thì chẳng biết xấu hổ mà đưa lưỡi rắn ra, vẽ một vòng mập mờ lên cánh môi của Đường Lâm.

“Mày ——”

Thấy Da La như vậy, Bối Lý giật giật khóe mắt mấy cái, rồi xoay đầu đi thẳng chuẩn bị thức ăn ọi người. Arthur vẫn luôn nhắm mắt làm ngơ, nhưng mà lúc này vẻ mặt âm u, tròng Da La, mắt vàng mang theo tàn ác, tay phải thấp thoáng đông lại thành móng, giống như muốn xé nát Da La ngay lập tức.

Lord đứng ở cuối cùng thì trực tiếp hơn, được thảo trong tay đã sẵn sàng chiến đấu, đầu ngón tay nhẹ nhàng nhào một chút bột, đi đến gần Da La thì lặng lẽ lấy đầu ngón tay vẩy bột vào trên người của Da La, ngay sau đó là vẻ mặt lạnh nhạt bước qua Da La, đến bàn bên cạnh, bưng thức ăn trên bàn qua, nhặt chiếc đũa lên hành động tao nhã, liếc mắt nhìn Da La.

Khóe mắt chứa đầy nụ cười không mang ý tốt, khóe miệng hơi nhếch lên làm cho người ta nhìn không thấu, Joss nhìn thấy nên bước chân nhẹ nhàng lui về phía sau mấy bước, cẩn thận nuốt nước miếng và ngồi vị trí cách xa Lord.

Đường Lâm mờ mịt nhìn Lord mấy lần, trong mắt mang theo nụ cười yếu ớt, thật sự là người đang hoảng sợ? Quá ít, Lord này rõ ràng chính là hồ ly khoác da người, nhưng mà hình thù của Lord là gì?

Lord ngheh đón ánh mắt nghi hoặc của Đường Lâm, vẻ mặt thản nhiên giống như người làm chuyện xấu mới vừa rồi, căn bản không phải là hấn.

Da La ở bên cạnh, chợt uốn éo người rồi ngã xuống đất, như có ngàn vạn con kiến gặm cắn vậy, gai gai mang theo đau đớn tê dại, làm cho người ta buồn cười, lớn tiếng kêu đau.

Đường Lâm đám người còn lại vẫn bình thản ăn, ngừng canh thịt đầy mùi thơm nồng nặc, nước miếng của mọi người chảy dài, tay chân lưu loát nhanh nhẹn, năm ba cái đã hút hết sạch thịt nướng cùng canh thịt trong nồi, đợi đến khi Da La khôi phục, thì phần để lại cho hấn cũng chỉ có vài giọt canh ở đáy nồi, còn thịt nướng thì chừa lại cảnh cây.

Một trận gió lạnh từ đỉnh đầu Da La thổi qua, để lại bụi bặm đầy mặt đất

20. Chương 20: Bối Lý Vượt Qua Rồi

Trăng sáng sao thưa, gió đêm lướt qua, mang theo hơi thở nhàn nhạt của cỏ thơm, trong không khí phẳng phất hơi thở vội vàng không ổn định, Bối Lý ngẩng người ngồi nghiêng ở trên cây khô, thân thể khỏe mạnh hóa thành Hắc Báo, ngẩng đầu nhìn nơi ẩn núp ở phương xa, mắt vàng ở trong ban đêm phóng ra vẻ lạnh lùng, móng thú sắc bén ở dưới ánh trăng, vô cùng bén nhọn, cái đuôi cuộn tròn rồi buông xuống, độ cong ngoe ngậy vững vàng có lực.

Đáy lòng hơi xao động, thân thể hơi run run, móng thú thỉnh thoảng chụp cây khô ở dưới người, phát tiết dục niệm dư thừa.

Ngước nhìn ánh trăng sáng, Bối Lý trở nên phiền não lo lắng, và gặm gừ, vốn đã thu lại vật to lớn ở phần bụng nhưng mà lúc này lại uốn thật cao, đỉnh vẫn không ngừng nhỏ xuống dịch trắng, chỉ sau nhẹ nhàng chạm vào cây khô, và liếm.

Thời kỳ động dục đến, nhưng vì che giấu, mà Bối Lý buộc phải rời khỏi bộ lạc, đi tới đầm nước cách bộ lạc này không xa, hóa thành hình thú, và hi vọng đợi sau khi thời kỳ động dục bình phục lại thì trở về bộ lạc.

Trước kia ở thời kỳ động dục thì Bối Lý đều vượt qua như vậy, móng vuốt quá sắc bén, chỉ khoảng nửa khắc, thân cây cứng cáp đã bị Bối Lý cào hết hơn phân nửa, xuyên qua khe hở của lá cây, ngứa mặt lên trời mà rống, nhờ vào đó để bình ổn dục niệm đang bành trướng trong cơ thể.

Giống dục đến thời kỳ động dục thì nếu mà không có giống cái nguyện ý hiến thân, thì nhất định phải tránh ra, tránh khỏi việc lộ rõ hình thú, một khi lộ ra hình thú mà không có giống cái nguyện ý tiếp nhận, thì vô cùng nguy hiểm, nếu không cẩn thận thì tiếp theo đó sẽ mất đi nhân tính, hoàn toàn hóa thành thú dữ.

Nhìn về nơi bộ lạc mà Đường Lâm đang ở, đáy mắt của Bối Lý lộ ra dục niệm, không thể miễn cưỡng giống cái, nên Bối Lý đành phải lặng lẽ rời khỏi bộ lạc, núp ở chỗ này đợi cho thời kỳ động dục tiêu tan, cũng may thời kỳ động dục của báo không giống U Minh xà, nếu không hẳn sợ rằng ít nhất phải nửa tháng không được nhìn thấy Đường Lâm, tránh làm ra hành động không tốt.

Đường Lâm nhẹ nhàng bước đi, thân thể nhỏ nhắn nhanh chóng đi tới đầm nước.

Mấy ngày trước đi theo Joss tới nơi này hái được không ít thức ăn, Đường Lâm cũng nhớ chỗ đầm nước này, đầm nước không thoải mái bằng đầm trì bên cạnh Thánh Trì, có tác dụng thôi tỉnh. Chỗ đầm nước này nước ấm khá cao rất thích hợp để tắm.

Đường Lâm thừa dịp mọi người nghỉ ngơi nên chạy ra đây, chỗ này xem như là ở trong bộ lạc, sẽ không xuất hiện dã thú, những ngày qua bởi vì vết thương trên người, nên Lord mấy người đều cực lực ngăn cản cô tắm rửa.

Đường Lâm đã sớm không nhẫn nại được, nên sao có thể nghe lời, lại nói vết thương trên người đã tốt rồi, nhưng mà Arthur bọn họ luôn ngạc nhiên, luôn đè ép cô, không để cho cô làm gì! Tối nay thật vất vả mới thừa dịp mấy người họ có chuyện không ở đây, Đường Lâm nhìn quanh một chút rồi chạy đến, nhanh chóng bỏ vảy thú trên người và nhảy xuống.

Bối Lý sững sờ nhìn thân thể trắng nõn trong đầm nước, mắt vàng dần dần biến thành đỏ ngầu, có thể mơ hồ thấy được điên cuồng trong đó, vật to nơi bụng kia, lại càng trưởng hơn, hình dáng vốn là to lớn, thì càng trở nên dữ tợn hơn.

Nơi cổ họng phát ra tiếng gào thét thật thấp, móng thú đang cào thân cây ở dưới, gỗ vụn không ngừng rơi xuống từ giữa không trung, giống như tuyết rơi và rơi xuống như lông ngỗng, đầu lưỡi xù xì thở hổn hển, thân thể nhẹ nhàng nhảy một cái, từ trên thân cây nhảy xuống, đồng thời nhanh chóng hóa thành hình người, thân thể trần truồng, dưới ánh trăng nhìn chằm chằm vào bóng dáng trong đầm nước.

Trắng nõn mềm mướt, nhất là viên thịt tròn cao ngất ở trước ngực, lộ ra giọt nước, tản ra ánh sáng lộng lẫy mê hoặc lòng người, và Bối Lý cũng không nhẫn nại được nữa, gặm thét vọt vào đầm nước, và ôm chặt lấy Đường Lâm.

Bàn tay sờ tới mềm mại cao ngất, cảm rồi nắm phần mềm mại trơn mịn. Ở bên trên trắng nõn nà cao vút lộ ra như hai quả mơ chín mọng, lòng bàn tay vuốt ve mang theo nốt phỏng dày, tê dại một trận từ lòng bàn tay tuôn về phía tứ chi.

Mắt vàng nhìn thẳng vào mặt của Đường Lâm, chợt cúi đầu rồi rửa sạch đôi má của Đường Lâm, cuối cùng dừng ở chỗ đôi môi, đã man mà cạy ra miệng đang đóng chặt của Đường Lâm, lưỡi to xù xì chui vào, quần lấy lưỡi mềm mại nho nhỏ của Đường Lâm, hương vị ngọt ngào của chất lỏng còn thơm ngọt hơn gấp ba lần vị của quả chít chít ngon nhất, mạnh mẽ xâm vào khoang miệng của Đường Lâm, ngay cả chất lỏng tràn ra ở khóe miệng cũng không bỏ qua.

Theo chất lỏng tuột xuống từ từ đi xuống liếm, và ngửi hương vị ngọt ngào dễ chịu trên người Đường Lâm, cả thân thể thật giống như lửa, vật to ngẩng thật cao chống vào bụng của Đường Lâm, bàn tay không chút kiêng kỵ mà tới lui ở trên người bóng loáng của Đường Lâm, giống như dòng sông khô khốc, đột nhiên hiện lên một luồng nước suối trong vắt.

Trượt đến hai tầng thịt ở phía trước thì động tác mạnh của Bối Lý thoáng chậm lại, nhẹ nhàng liếm cắn viên thịt tròn, hương vị ngọt ngào, trơn mịn, mang theo chút thú vị, làm cho người ta muốn ngừng mà không được, Bối Lý không dám dùng lực quá nặng, e sợ sẽ cắn nát quả đào trơn mịn ngọt ngào này, Đường Lâm từ kinh ngạc biến thành khiếp sợ, sau khi thấy rõ người tới, thì tiếng thét chói tai hóa thành tiếng rên rỉ thật thấp.

Thấy vậy, Bối Lý mừng như điên, sức lực vuốt ve của ngón tay cũng dần dần tăng thêm, Đường Lâm đỏ bừng mặt, tròng mắt đen mờ mịt hơi nước, tròn tròn mắt nhìn Bối Lý điên cuồng, và đưa tay từ chối.

“Bối Lý, anh làm sao vậy?”

Cảm nhận được phần bụng nóng bỏng, thì âm thanh chợt dừng lại, sau đó cắn nhẹ môi, và vẻ mặt hơi mất tự nhiên, thường thấy Da La da mặt dày cạo xát, nên với hành động vượt qua này của Bối Lý, cô làm sao mà không biết.

Thân thể cương cứng không dám động, cảm nhận cánh tay trắng kiện có lực của Bối Lý, hơi thở nồng nặc của phái nam, khiến Đường Lâm hơi chậm lại, đôi mắt mê mang, thân thể dần dần mềm yếu, tựa sát vào Bối Lý, bên dưới dần dần chảy ra chất lỏng, từ bắp đùi dần dần biến vào đầm nước, Bối Lý nhíu cánh mũi, ngửi nhẹ hương thơm ngọt ngấy trong không khí, mắt vàng càng trở nên âm u tối tăm hơn.

Tay đang kèm Đường Lâm chợt dùng sức, thân thể hơi cong và thả Đường Lâm vào bên cạnh đầm nước, sau đó thuận thể ép xuống, chen vào giữa hai chân Đường Lâm, cọ vào bắp đùi Đường Lâm từng chút một, cánh tay xuyên qua eo Đường Lâm.

Nhẹ nhàng nâng phần dưới người của Đường Lâm lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đám rừng rậm rạp ở bên dưới, vẻ mặt hơi kỳ lạ nhìn Đường Lâm khẩn cầu, dùng sức cạo xát và lặp đi lặp lại.

“Lâm, giúp tôi, giúp tôi có được không. Sắp không nhịn được rồi, ngao ngao ngao! !”

Tiếng gầm nhẹ khàn khàn mà trầm thấp, gương mặt hiện lên một tầng mồ hôi nóng, gân xanh hiện ra, lồng ngực to lớn hiện ra màu cổ đồng, dưới sự chiếu rọi của ánh trăng, thật giống như bôi một lớp mật ong.

Đường Lâm bám lấy cổ của Bối Lý, hai chân câu lên vòng eo mềm dẻo có lực của Bối Lý, ngẩng đầu mê hoặc ngậm lưỡi to của Bối Lý, dây dưa quần lấy rồi tiện thể đè Bối Lý xuống bên cạnh đầm nước, tay nhỏ bé tò mò chụp lấy thân thể to lớn của Bối Lý.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ mê hoặc, xẹt qua lồng ngực, ngừng lại ở bụng, không có rốn? ? Phát hiện ra điểm này thật sự khiến cho Đường Lâm giật mình không thôi, chẳng lẽ nhân thú ở thời không này không thuộc về sinh vật sinh đẻ bằng bào thai?

Bọn họ sinh đẻ như thế nào? Sự nghi ngờ này lóe lên rồi biến mất, xẹt qua bụng cuối cùng rơi vào nơi kia, một tay không thể nắm giữ đen kịt, thô to. Có lẽ vì nguyên nhân chuyển thành hình thú, còn mang theo xước mang rô, nên hơi đâm vào tay.

Theo cảm xúc biến hóa của Bối Lý, trước ngực xuất hiện hoa văn Hắc Báo trông rất sống động, thân thể gầy gò khỏe mạnh, làm cho người ta lâm vào mê muội, Đường Lâm si mê liếc nhìn hoa văn xuất hiện trước

ngực Bối Lý, lòng ngón tay nhẹ nhàng vẽ quanh, đầu nhẹ nhàng tiến lên trước và hôn lấy cái trán của Hắc Báo.

Giống như có cảm ứng, thân hình của Bối Lý run lên, tiếng gầm nhẹ trở thành khàn khàn, đáy mắt thật giống như nhuộm máu đỏ ngầu.

“Thời kỳ động dục thì hình thú sẽ xuất hiện ở ngực, bình thường hình thú sẽ không xuất hiện, một khi xuất hiện thì phải cùng giống cái giao hoan, nếu không sẽ khó dạy thú tính, sẽ mất nhân tính, Lâm giúp tôi.”

Đường Lâm ngơ ngẩn, đáy mắt tràn đầy sự bất đắc dĩ, chuyện tình cảm này vẫn là cô chọn lựa, ngực của Bối Lý trước đó không xuất hiện hình thú, sau khi cô trêu chọc thì phần ngực bóng loáng mới hiện ra hình thú của Bối Lý.

Hắc Báo! ! hình thú của Bối Lý thật đúng là không kiên nhẫn, không biết mấy người khác có phải cũng như thế không?

Đường Lâm sờ cảm, đáy lòng thêm mấy phần dục niệm, tay đụng vào vật to nóng bỏng, đẩy Bối Lý ngã xuống, thuận theo đó mở hai chân ra, giạng chân ở trên người của Bối Lý, mông nhẹ nhàng cọ vào vật to cao ngất này, động tác hơi dừng lại một chút, sau đó nuốt nước miếng, và đáy lòng hơi lo lắng.

Mượn đầm nước dịu dàng, cúi người gần sát vào Bối Lý vênh mông lên thử đi đến gần cái vật to khổng lồ kia, ngậm lấy, rồi vòng eo từ từ trằm xuống, cảm giác tê liệt truyền đến trong nháy mắt.

Đường Lâm cắn chặt môi, động tác hơi chậm lại, Bối Lý ở dưới người không nhẫn nại mà phát ra tiếng than nhẹ, eo chợt hắt lên, rất nhanh đi thẳng vào, dùng đạo chặt chẽ chọc bị vật sắc bén xé rách, thoáng chốc đau đớn kịch liệt từ nơi kia truyền đến, Đường Lâm nhắm mắt, cúi đầu hung hăng cắn cổ của Bối Lý, cho đến khi trong miệng nếm được mùi máu tươi, mới thả ra ——

“Đau!” Đường Lâm cắn chặt môi dưới, dùng đạo nhỏ hẹp trong nháy mắt bị căng đến mức tận cùng, đau nhói khiến sắc mặt Đường Lâm không khỏi tái nhợt mấy phần, thấy thế, Đường Lâm có phần hối hận, sớm biết đã không ở nơi này giày vò như thế, biết rõ sẽ chết người, còn gây ngốc đi tới phía trước, đây không phải là tự tìm đường chết sao, nghĩ tới thì muốn đứng dậy lui ra ngoài.

Bối Lý sảng khoái thở ra, cảm thụ bị dùng đạo ấm áp chặt chẽ kia bọc lấy, sảng khoái vô cùng, khiến Bối Lý không nhận được mà giật giật, bên tai chợt nghe thấy tiếng hít thở của Đường Lâm, mở mắt nhìn Đường Lâm muốn đứng dậy rời đi, vòng eo chợt nâng lên vọt vào, khoái cảm ma sát, khiến cho Bối Lý nếm được không ít ngon ngọt, tay khoác lên bên hông Đường Lâm, kèm chặt lấy Đường Lâm, không cho Đường Lâm chạy trốn, mắt vàng đầy máu nhìn chằm chằm vào Đường Lâm.

Nhanh chóng lật người đè Đường Lâm ở phía dưới, ánh mắt đói khát nóng rực mà điên cuồng, khiến Đường Lâm hơi ngẩn ra, đáy mắt dâng lên vẻ buồn rầu, Bối Lý như vậy tự dưng làm cho người ta hơi sợ hãi.

Biết Bối Lý sẽ không làm gì! Nhưng Đường Lâm vẫn là không nhận được mà giật mấy cái, căng thẳng, dùng động bên dưới chọc co lại, ngậm chặt lấy vật to khổng lồ bên trong hơn, bấp thịt ngọt ngào, khoái cảm tuyệt đỉnh khiến tròng mắt Bối Lý tràn đầy điên cuồng, phần chân cực hạn phóng ra kích tình cuồng dã.

Thấy vậy, sắc mặt Đường Lâm tái nhợt lúc trắng lúc xanh không mang một chút huyết sắc, chẳng lẽ cô trêu chọc phải thú dữ, khoác tay lên trên cổ Bối Lý, không nhận được bắt đầu từ chối Bối Lý, làm thế nào cũng đẩy không được, Bối Lý chìm dưới bờ eo, chôn vật to kia sâu hơn, ưỡn lên rồi tiến vào thêm.

21. Chương 21: Bối Lý Áp Đảo (2)

Đường Lâm cắn chặt môi, vỗ lên bộ ngực to lớn của Bối Lý, đau quá! Nỗi đau thấu tận xương còn hơn bom neutron ba phần. Theo thân thể Đường Lâm đang gãy giữa, chôn vào dòng sông trong thân thể nàng, nháy mắt lại tăng thêm vài phần lực, khiến lối đi của nàng càng tới cực hạn.

“Bối Lý, anh đi ra ngoài có được không? Tôi đau quá.” Đường Lâm uất ức nói xong, gò má tái nhợt, yếu ớt mang theo chút then thưng, cắn chặt đôi môi căng mọng khiến nó hiện ra tia máu, nhuộm đôi môi thành màu đỏ tươi, hơi nước mờ mịt trong đồng tử màu đen.

Dưới ánh trăng sáng ngời, toàn thân bóng loáng trắng nõn, Bối Lý thấy vậy, mở rộng ngón trở ra, hai tay trượt theo sống lưng của Đường Lâm, xuống tới mông Đường Lâm thì nâng đôi mông tròn trịa lên.

Miệng huyết ngậm chặt cây gậy đập thẳng vào mắt, kẹp thật chặt, ẩm áp, thỉnh thoảng thịt non trong lồi đi mấp máy ngậm lấy cây gậy, khoái cảm thấu tận xương khiến tiếng kêu gào của Bối Lý càng nhiều hơn.

Hầu kết hơi trượt, nương theo bản năng của giống đực, Bối Lý thử nâng eo lên thăm dò, khe khẽ rút cây gậy đang chôn sâu ra. Vách tường ma sát mang tới sự sung sướng khiến Bối Lý không nhìn được mà căng người. Mồ hôi nóng hổi nhỏ xuống, hòa vào hạ thân của Đường Lâm. Cảm giác trống rỗng vô tận do vừa rút ra tràn vào trái tim khiến Bối Lý động thân một cái, chen vào lần nữa.

Khoái cảm tột đỉnh không khỏi khiến người Bối Lý co lại, tựa như đứa bé tìm được món đồ chơi mình thích. Bối Lý bắt đầu khe khẽ động, lúc đầu thì thật chậm, rồi như không hài lòng, tốc độ bắt đầu nhanh. Cuối cùng, tựa như rơi vào trạng thái điên cuồng, cuồng dã mà thô lỗ rút cây gậy ra, chen mạnh vào một lần nữa.

Mỗi một lần đều mang theo sức lực nặng nề. Mỗi một cái đều như tiến vào nơi sâu nhất nhưng lần sau thì lại càng vào sâu hơn.

Bối lý thỏa thích nhưng lại mang tới đau đớn vô tận cho Đường Lâm. Nỗi đau đánh tới liên tục. Cây gậy của Bối Lý to lớn, vốn hơn hẳn người bình thường, sao Đường Lâm có thể chịu được. Mà với thân thể khỏe mạnh của cô cũng cảm thấy không chịu đựng nổi gấp bội lần. Mặt cô tái nhợt không có một tia huyết sắc, bị ép phải nằm ngửa trên mặt đất, thừa nhận Bối Lý tiến lên một cách thô bạo.

Cắn chặt môi, thở khè ra, rên rỉ thật thấp. Lúc này, mười ngón tay của Đường Lâm bấu chặt lên lưng của Bối Lý, tạo ra vài vết cào thật sâu.

Bối Lý đang chìm đắm trong sung sướng, ngoài tiến lên mạnh mẽ mà có lực thì hoàn toàn xem nhẹ những thứ khác. Từ từ, một sự tê dại truyền tới từ chỗ kết hợp của hai người. Sắc mặt trắng bệch của Đường Lâm từ từ ửng đỏ, tiếng kêu đau đớn cũng dần dần khẽ hơn.

“Bối Lý, chậm thôi, chậm một chút ••••• đau, đau quá!” Đường Lâm gắng sức cắn chặt cổ Bối Lý, cố gắng truyền nỗi đau cho hắn. Hai chân quăn quắt lấy hắn, vặn vẹo eo từ từ phối hợp với động tác của hắn. Con trâu dã man khôn kiết, nói thế nào thì Arthur cũng có thể dùng sắc đẹp thay cơm, ít nhất sẽ không thô lỗ như tên Bối Lý này.

Về phần Da La và Lord, Đường Lâm hoàn toàn không muốn nghĩ tới. Hai người đó, một thì âm tà, một thì xảo trá, phỏng chừng tới gần một chút thì cô sẽ bị ăn tới mức xương cũng không còn ngay lập tức.

Bỗng chốc, người bị nhẹ nhàng ôm chặt, đôi môi bị hơi thở nam tính ẩm áp bao vây. Đường Lâm mở đôi mắt mệt mỏi mà đau đớn ra nhìn người đang không ngừng tiến lên, ngay cả hơi hận cũng ngại.

“Lâm, thật xin lỗi, tôi không dừng được, rất thoải mái. Chỗ đó của em kẹp thật chặt, thật là ẩm áp, thật thoải mái, khiến tôi rời không được.” Bối Lý hôn Đường Lâm một cách dịu dàng, nói thẳng khiến Đường Lâm giận tới mức cả người run lên.

Trong mắt Bối Lý ánh lên sự thâm tình, cây gậy ở hạ thân vẫn tàn sát bừa bãi.

“Anh chậm một chút. Biết rõ cái kia của anh lớn như vậy mà còn lỗ mãng thế, sẽ chết người đó có biết không.” Đường Lâm há miệng cắn chặt lên mặt Bối Lý một cách hung hãn. Thoáng chốc, mặt Bối Lý bị để lại mấy vết răng rất rõ.

Nghe giọng khàn khàn mà trầm của Bối Lý, Đường Lâm hơi bất đắc dĩ, chuyển động nhẹ nhàng, mong tìm được tư thế dễ chịu nhất. Bàn tay to của Bối Lý lưu luyến trên thân thể mềm mại trần truồng của Đường Lâm. Làn da trắng ngần càng trở nên sáng long lanh dưới ánh trăng. Hai quả đào căng mọng được tô điểm bởi hai đóa hồng mai tươi đẹp ướm át tản ra sắc thái mê hoặc không ngừng, dụ người nhắm nháp.

“Lâm, Lâm •••••” Cảm thấy Đường Lâm ngênh ngợ, động tác của Bối Lý càng cuồng dã, trong miệng lẩm bẩm tên Đường Lâm không ngừng. Hắn ngậm vào đóa hồng mai, cắn lên đó, bàn tay to chạy khắp

người cô không chút khách khí, để lại mùi của riêng mình.

Nghe Bối Lý lẩm bẩm, Đường Lâm dần dần thả lỏng người, biết hẳn sẽ không làm mình tổn thương. Sự trao đổi ngắn ngủi khiến tình cảm của hai người tăng lên trong nháy mắt. Động tác thô bạo của Bối Lý từ từ chậm lại, cây gậy to lớn từ từ nhúc nhích khiến người khác cảm thấy sự quý trọng, được yêu thương.

Hưởng thụ sự dịu dàng nhẹ nhàng của Bối Lý, Đường Lâm như nắm được bí quyết, chủ động nghiêng hợp với hẳn. Cô quẩn chân lên eo hẳn, khẽ mở khẽ khép, khẽ ngo nguẩy thân dưới. Cơ thể được huấn luyện quanh năm nên càng chặt hơn người bình thường.

Cô đẩy Bối Lý ra, hai chân giăng lên eo hẳn, động tác từ không lưu loát trở nên cuồng dã. Co vừa liếm hình báo đen trước ngực Bối Lý, nửa thật nửa giả, không ngừng thay đổi, rất động lòng người.

Bối Lý cảm nhận sự chuyển động của Đường Lâm trên người. Cây gậy to lớn được ngậm chặt, khoái cảm sáng khoái như che mắt tất cả mọi suy nghĩ, chỉ còn lại cố gắng chuyển động không ngừng, tiến lên, tiến lên phía trước!

Bỗng, Đường Lâm dừng lại, cong người lên, càng dán sát vào người Bối Lý. Hẳn bỗng mở mắt nhìn thẳng vào Đường Lâm, cảm thấy phía dưới càng ép chặt hơn. Hẳn bỗng ra vào rất nhanh, tiến về phía trước theo quán tính, hai tay kiểm chặt vòng eo của Đường Lâm. Một luồng chất lỏng nóng hổi phun ra, làn sóng âm áp áp vào Bối Lý ngay lập tức. Bối Lý chợt dừng ngay động tác lại.

“Ừm aaa!” Gầm nhẹ một tiếng, Bối Lý ôm chặt Đường Lâm, thân thể hai người dán chặt vào nhau, sự co rút truyền tới tứ chi qua chỗ hai người kết hợp. Chất lỏng tuôn ra, chảy xuống đầm nước ngay lập tức.

Đường Lâm thở phì phò, bắt lực để cho Bối Lý ôm cô, nhảy xuống đầm nước, hôn lên môi để hưởng thụ dư vị khoái cảm. Cô nghiêng đầu, dựa vào Bối Lý ngủ say, trước đó vẫn không quên cắn một cái lên ngực hẳn, bày tỏ sự phần nộ của cô.

“Ha ha!” Bối Lý không nhịn được mà cười khê. Bàn tay chai sạn thô ráp khê phác họa gương mặt tỉnh xảo của Đường Lâm. Đôi mắt vàng tràn đầy thỏa mãn, động tác trong tay càng dịu dàng hơn.

Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, Bối Lý mới nhìn về một phía, khoe miệng khê nhếch lên thành nụ cười yếu ớt, nói: “Sao không đi ra? Không ra thì tôi đưa Lâm về nhà gỗ trước.”

“Gào gào!”

Gầm nhẹ vài tiếng mang theo tức giận và sát ý, bóng mấy người Arthur hiện ra. Họ trừng Bối Lý một cách lạnh lùng. Lúc tầm mắt rơi vào Đường Lâm trong lòng Bối Lý thì hơi thoáng vẻ hối tiếc rồi biến mất.

Chết tiệt! Có thể nào cũng không ngờ tới hôm nay là kỳ động dục của Bối Lý. Thảo nào sáng sớm đã không thấy hẳn xuất hiện. Nếu bọn họ cẩn thận một chút thì sao Lâm lại bị Bối Lý ăn sạch được.

Đôi mắt màu xanh thẫm của Da La như hóa thành sát khí thực, hận không thể ăn tươi nuốt sống Bối Lý. Thấy làn da lộ ra bên ngoài đầy dấu ấn, dấu hôn trái đầy trên làn da trắng nõn, vô cùng mê hoặc.

Nuốt nước miếng không ngừng, phát ra tiếng rít gào thật khê, Lord cười nhạt, nhìn chằm chằm Bối Lý một cách hòa nhã dễ gần, tới mức hẳn rợn cả da gà. Không thể không nói trong bộ lạc không có ai không sợ Lord.

Tính cách xảo trá mà quỷ quyết của sói càng được Lord phát huy tới tận cùng. Bước một cách tao nhã, ung dung tới trước mặt Bối Lý, quét mắt qua Arthur và Da La, vươn tay nhận lấy Đường Lâm.

Lột váy thú trên người Đường Lâm, tay lần trên người cô, bắt đầu từ từ kiểm tra. Cuối cùng, bàn tay rơi xuống giữa hai chân. Vùng đất này sưng tấy, hiện ra tia máu. Ngón tay thon dài dưới ánh trắng, khớp xương rõ ràng, trắng nõn trong suốt, gần như ngay cả tĩnh mạch cũng có thể thấy rõ. Hẳn khê vạch mũi thịt đang khép lại bên dưới ra.

Theo động tác của Lord, ba người xung quanh liền nuốt nước miếng, cây gậy ở hạ thân ngẩng lên, đội da thú lên thật cao. Bối Lý thì còn tốt hơn một chút, dù sao cũng vừa phát tiết không lâu trước đó. Nhưng đôi mắt vàng trở nên sâu hơn, không khó nhìn ra lúc này hẳn cũng không chịu nổi.

“Anh đang làm gì ở đây?”

Arthur khàn giọng hỏi Lordlâm vậy là có ý gì. Da La xé mạnh da thú ra, để lộ cây gậy to lớn bên trong, đôi mắt màu xanh thẫm tỏa ra tinh quang nóng bỏng, hận không thể nhào thẳng tới, chỉ có thể gắng sức nuốt nước miếng.

Bàn tay của Lord không nhanh không chậm, hành động vững vàng khiến người ta không nhìn ra được là hắn muốn gì. Đầu ngón tay khẽ run, chạm vào thịt non nơi hạ thân của Đường Lâm, khẽ vẽ hạt châu nơi cửa động.

Đường Lâm đang bất tỉnh không kim được mà rên khẽ thành tiếng, mềm mại, mềm mại, mang theo chút khàn khàn, vô cùng chọc lòng người trong màn đêm yên tĩnh. Tay Lord bỗng dừng lại, hơi run khiến ánh mắt ba người kia càng sâu hơn.

“Không sao. Đưa Lâm về trước. Chuyện Bối Lý ăn vụng này sẽ nói sau. Tôi sẽ không rút lui đâu.”

Hắn kéo vấy thú bên cạnh lên, ôm chặt lấy Đường Lâm, bước nhanh về phía nhà gỗ. Nghe lời của Lord xong, những người khác nhìn nhau, theo sát phía sau, ai cũng không chịu tụt lại.

Vầng trăng trên trời như cũng cảm nhận được tâm trạng căng thẳng của bọn họ, càng sáng rõ hơn khiến con đường phía trước càng trở nên rõ ràng.

Đường Lâm rúc vào lòng Lord, hơi động vài cái đầy bất an, mũi khẽ ngửi trên cổ Lord. Cuối cùng, ngửi thấy mùi được thảo nhàn nhạt thì cô mới từ từ an tĩnh lại, thân thể bất giác nhích tới gần Lord. Hơi thở ấm áp phả lên cổ Lord không nhanh không chậm khiến hắn không khỏi thả lỏng tâm trạng mà nở nụ cười. Ôm cô ấy như vậy thật tốt.

Nghiêng đầu nhìn mấy người Arthur bên cạnh, đều không bằng lòng buông tay đúng không? Cũng không sao. Dù sao thì chuyện cùng chung một giống cái ở bộ lạc cũng không phải chuyện lớn gì.

Cúi đầu nhìn Đường Lâm đang an ổn ngủ trong lòng, Lord từ từ yên tâm. Vừa rồi hắn đã xoa chút thuốc mỡ tiêu sưng mát rượi cho cô. Vốn tưởng rằng cô chưa trưởng thành, không ngờ lại cho bọn hắn kinh hỉ lớn như vậy.

Ha ha!! Mọi người một trước một sau đi vào nhà gỗ. Arthur bước lên, vươn thẳng tay ra, nhận lấy Đường Lâm.

Lord chuẩn bị được thảo rất nhanh. Bối Lý và Lord không cam chịu yếu thế, ào ào chuẩn bị bắt tay vào làm.

Arthur liếc nhìn Đường Lâm trước ngực, tay ôm thật chặt, cúi đầu xuống khẽ hôn lên mặt cô, thầm nói: “Lâm, em chính là một kẻ họa thủy. Sớm biết vậy thì lần đầu tiên gặp mặt tôi nên ăn em.”

22. Chương 22: Xây Nhà

Đường Lâm tỉnh lại từ trong vô tri vô giác, tiếng tranh cãi ầm ĩ và tiếng gầm rú vang lên liên tục bên tai. Cô vươn tay xoa vòng eo đau đớn, trong đầu nhớ tới chuyện bất ngờ xảy ra lúc trước. Vụt một cái, khuôn mặt tươi cười trở nên đỏ ửng, đồng tử đen tràn đầy ý xấu hổ. Cô cảm thấy hơi mát truyền tới từ hạ thân, càng ngại ngùng hơn. Chỉ sợ toàn bộ bộ lạc đã biết chuyện cô và Bối Lý rồi! Nghĩ tới tham muốn giữ lấy của mấy người kia với cô, không biết lúc này Bối Lý có khỏe không.

Nhưng chuyện tối hôm qua cũng không trách cô được. Cô đâu có ngờ rằng chuyện sẽ diễn biến như vậy. Cô di chuyển thân thể còn hơi khó chịu, nhìn ra cửa sổ.

Không ít giống đực đang bận rộn, trong tay cầm cọc gỗ và những công cụ xây dựng khác.

Đường Lâm vừa đứng ở cửa thì vừa hay Da La đang bận ở bên ngoài nhìn thấy. Hắn không nói hai lời, quăng thẳng thú trong tay đi, chạy về phía Đường Lâm. Những người khác đều chú ý tới sự khác thường

của Da La, ào ào ngẩng đầu nhìn Đường Lâm trước cửa sổ. Họ đều gật đầu cười ngây ngô, đồng thời vén da thú lên, lộ ra cây gậy bên dưới vừa như khoe khoang, vừa như thể hiện mình.

Thấy thế, Đường Lâm bực bội không thôi. Hóa ra những giống đực này đều đưa chim đi dạo thành nghiện. Sao mỗi lần gặp nhau, mặt thì không nhớ nhưng lại thấy không ít thứ phía dưới.

Khóe miệng rút rút, ngoảnh đầu đi, còn chưa ngồi xuống thì đã bị Da La bước vào ôm vào lòng. Lúc này đang là giữa ngày, nhiệt độ cũng bắt đầu lên cao. Nhiệt độ của Da La thiên về nóng, khiến Đường Lâm khẽ thở phào một hơi. Đối với Da La, Đường Lâm thật đúng là không có cách nào. May mà hắn sẽ không quá mức quá phận.

Ôm thân thể mềm mại của Đường Lâm, Da La cẩn thận che giấu sự ghen tỵ sâu trong đáy mắt. Khuôn mặt tà tà tràn đầy uất ức, vùi vào cổ Đường Lâm, hít mùi thơm ngát trên cơ thể cô một cách tham lam.

Bàn tay to đặt bên eo Đường Lâm, hơi dùng sức, đồng tử màu xanh thẫm chợt lóe sự ác độc rồi biến mất. Đôi môi mỏng hơi nhếch lên, hơi thở tàn nhẫn bao phủ lên người Đường Lâm.

“Lâm, em thiên vị.”

“Thiên vị? Tôi thiên vị lúc nào?”

Đường Lâm quay đầu đi, nhìn Da La đầy nghi ngờ mà buồn bực, không hiểu sao đang tốt lành hắn lại nói cô thiên vị.

Hắn khẽ sát lại, há miệng cắn lên vành tai của Đường Lâm. Hàm răng nhọn cọ xát khe khẽ, mang tới từng hồi tê dại thấm tận xương, khiến người ta không khỏi bị cám dỗ. Hắn vươn tay nhanh chóng tập kích mềm mại trước ngực Đường Lâm.

Gãy nhẹ, vê chậm, sức lực hơi hột khiến người ta không nhận được mà phát điên. Vừa trải qua trước đây không lâu, thân thể còn lưu lại kích tình của Bối Lý, bị Da La đối xử như vậy nên Đường Lâm không khỏi phát ra tiếng ngậm yêu kiều khẽ khàng.

“Ừ ừm!”

“Lâm thích Bối Lý à?” Da La nhìn bóng dáng đầy chặt vật của Bối Lý ngoài cửa đầy khiêu khích. Tối qua chăm sóc Lâm Ngủ xong, mấy người bọn họ đã tiếp đãi Bối Lý thật tốt. Tuy thân mình Bối Lý cường tráng nhưng nửa người trên đầy vết cào cẳng chịt khiến mấy người khác vui sướng khi người gặp họa. Ai bảo Bối Lý ăn Đường Lâm trước bọn họ.

“Sao lại hỏi như vậy?” Đường Lâm nói đầy kinh ngạc, sự sợ hãi thoáng qua rồi biến mất. Arthur và Lord ở xa hơn đang bước dồn dập, những giống đực khác vừa hành động thì liền bị Joss rống lên ngăn lại. Wall ở gần Joss, còn chưa kịp bước ra đã bị Joss dùng cục đá để đóng đinh đập vào bàn chân. Hắn bị đau, ôm chặt chân, đôi mắt hổ mang theo hơi nước, vô cùng tủ thân.

Thấy hành động rõ ràng như vậy của Joss, những giống đực khác không còn dám động. Horry lập tức cúi xuống, giả vờ không nhìn thấy. Joss đã hạ quyết tâm không cho các giống đực khác ra tay với Đường Lâm.

Ai dám ra tay với cô, đoán chừng Joss sẽ trực tiếp cắt cây gậy của hắn. Ai bảo Arthur là em ruột của Joss. Nhiều năm qua, giống cái trong bộ lạc vẫn từ chối tới gần hắn.

Thật vất vả Đường Lâm mới không từ chối Arthur, vì thế Joss bắt chấp những người khác. Horry vô cùng thông cảm mà nhìn những giống đực, được trả lời bằng sự thông cảm.

“Da La, anh làm gì vậy? Buông Lâm ra.” Arthur hí hóp đôi mắt vàng lại, giọng nói lạnh lùng mang theo sự tức giận. Hắn vươn tay nhận lấy Đường Lâm, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Bởi vì đang làm việc nên nửa người trên để trần. Da hắn không giống với làn da trắng nõn của Đường Lâm mà hơi có màu đồng cổ, khiến người ta không khỏi há hốc miệng. Đường Lâm khẽ nuốt nước miếng, liếc nhìn giống đực khêu gợi đầy phòng.

Bàn tay đặt bên hông Arthur không nhận được mà vuốt lên thân thể để trần của hắn. Cảm nhận được hành động của cô, Arthur rùng mình, mặt bỗng đỏ ửng, tiếng rên rỉ thật thấp tràn ra từ mũi. Những người khác trợn tròn mắt nhìn một màn này, đầu ngón tay hơi run rẩy.

Lord kéo tay Đường Lâm qua, đặt vào trước ngực mình, nói một cách nghiêm túc: “Lâm, thân thể của tôi tuyệt đối có giá trị hơi Arthur.” Khuôn mặt tuần tú hơi căng ra, không giống nói giỡn chút nào.

“Ặc!”

Người Đường Lâm cứng đờ, bỗng phản ứng kịp hành động trước đó của mình có ý nghĩa gì, khuôn mặt trắng nõn hồng hào đỏ ửng. Vậy mà cô lại như thêm muốn cơ thể Arthur. Cô trở nên háo sắc như vậy từ lúc nào?

Xấu hổ rút tay về, lạnh lạnh nói: “Tôi đang kiểm tra xem Arthur có bị thương không. Sao Bối Lý không có ở đây? Anh ta đâu?” Sâu trong mắt thoáng qua chút nghi ngờ. Chẳng lẽ bọn họ không biết chuyện của cô và Bối Lý?

Vừa nghe Đường Lâm nhắc tới Bối Lý, những người khác trong nhà cùng ngoảnh đầu đi, giả vờ như không nghe thấy cô nói gì.

Vừa thấy biểu tình của mấy người này, sắc mặt Đường Lâm liền lạnh lùng. Trong lòng cô bỗng hiểu, mấy thú nhân có tham muốn giữ lấy cường thịnh này sao có thể chịu thua dễ dàng. Sợ là Lúc này Bối lý không thể dễ chịu hơn cô.

Cô quay sang nhìn Lord, đồng tử màu đen tràn đầy bất mãn, xanh mặt hỏi: Lord, anh nói đi, bây giờ Bối Lý sao rồi? Sao không tới đây?”

Nghĩ tới Bối Lý nằm trong vũng máu, trong lòng như bị một thanh kiếm sắc bén đâm vào. Cảm giác thật khó chịu. Sống cùng với nhau những ngày qua, cô hơi hiểu tính tình của họ. Sợ dĩ bọn Arthur không đụng cô hơn phan nữa là vì nghĩ rằng cô còn vị thành niên.

Không ngờ tối hôm qua cô lại ở bên Bối Lý, bọn họ sẽ tức giận. Cô cũng hiểu ít nhiều, không khỏi than thầm một tiếng. Chuyện này là sao? Sao trước kia không thấy số đào hoa của mình lại mạnh như vậy. Sao vừa tới đây thì những người này bỗng vây quanh

cô.

Bàn tay đang vuốt tóc cô của Lord khựng lại, sắc mặt khờ trở nên khó coi, nói: “Không sao, chỉ bị thương da thịt nhiều chút thôi. Da giống đục dầy, những vết thương kia không có gì đáng ngại. Bọn tôi có chùng mực, sẽ không xuống tay thật với hần.”

Lord nói đầy cay đắng. Nếu không phải biết Lâm để ý hần, ngay cả ý nghĩ làm thịt Bối Lý bọn họ cũng có. Vì không để Lâm đau lòng, bọn họ cố gắng không va chạm trước mặt cô, để cô đỡ khổ sở.

Lord vừa nói như vậy thì những người khác gật đầu rồi rít, ý bảo bọn họ xuống tay đều có chùng mực.

Vừa nói xong thì Bối Lý đi vào, trong tay còn cầm chút đồ ăn. Má trái của hần sưng thật to, hai vành mắt cũng đen lại, đôi môi rách ra, làn da lộ ra ngoài cũng có vết bầm.

Đường Lâm tránh khỏi Lord, vươn tay khờ đụng vào vết thương của hần. Sắc mặt của cô bỗng lạnh lẽo, quay lại trừng những người khác, hồ hững nói: “Vậy mà bảo là không sao?”

Bối Lý nhếch môi cười khờ. Vì vết thương ở khóe môi nên hần cười hơi dữ tợn. Hần che chở Đường Lâm một cách cẩn thận, buông hộp gỗ trong tay ra, bưng một đĩa thịt nướng và thứ gì đó như cháo có màu xanh biếc từ trong hộp ra. Sau đó hần đưa đưa lên, ôm cô vào lòng, ngồi xuống nói: “Những vết thương này không là gì cả. Qua một hai ngày nữa sẽ tốt thôi. Bây giờ chắc Lâm đói bụng rồi! Đây là tôi tự làm, có thể em không thích mùi vị này lắm.”

Hần khờ toét miệng cười, cẩn thận nhìn Đường Lâm. Những người khác ào ào ngồi xuống, không dám chọc cô tức, cũng không dám bước lên đoạt cô từ trong lòng Bối Lý.

Nghe những lời của Bối Lý, vành mắt Đường Lâm hơi đỏ lên, nhận lấy đôi đĩa trong tay hần, bắt đầu thưởng thức đồ ăn nhẹ. Mùi không thể nói là thơm nhưng trong lòng thấy ngon nên trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên nụ cười, khiến mọi người trong nhà hoa mắt.

Chưa từng thấy Lâm cười đến mức quyến rũ như vậy, Da La vận vẹo người, không cam chịu yếu thế mà mở lời: “Nếu Lâm thích thì ngày nào tôi cũng có thể nấu cơm cho Lâm.”

Da La vừa dứt lời thì Arthur bên cạnh đã cười mỉa mai, giễu cợt nói: “Anh thế này, đừng nói nấu cơm, ngay cả nhóm lửa cũng có thể thiêu hủy hơn nửa bộ lạc, đừng bêu xấu trước mặt Lâm.”

“Thiêu hủy hơn phân nửa bộ lạc? Da La lợi hại như vậy sao?” Đường Lâm liếc nhìn Da La đầy kinh ngạc. Nhìn không ra lực phá hoại của hắn lại lớn như vậy. May mà trước kia không cho hắn giúp làm cơm, nếu không thì đủ nguy hiểm.

Lord nở nụ cười sáng lảng, cười đến mức cả người run lên, chỉ vào Da La đang tức tới xanh mặt, nói: “Trước kia bộ lạc cử hành lễ mừng, người không đủ nên Joss kêu Da La tới giúp nhóm lửa, không ngờ hắn trực tiếp thiêu hủy hơn nửa bộ lạc. Lễ mừng lần đó không bệnh mà chết.”

“Ặc!”

Lord vừa dứt lời thì những người trong nhà nhao nhao cười to như gặp được chuyện vui hiếm có, chỉ còn dư lại Da La xấu hổ ngóang đầu sang bên. Khuôn mặt tà tử ửng đỏ, không phản bác lại lời của Lord.

Thấy vẻ mặt của Lord bất thường, Đường Lâm nhanh chóng dời đề tài. Cô chỉ vào mọi người đang bận rộn tới mức khí thế ngất trời bên ngoài, “Bọn họ đang làm gì vậy? Xây nhà hay dựng thứ gì?”

“Xây nhà. Không phải em không có chỗ ở sao? Hôm nay Joss kêu những giống đực không ra ngoài đi săn qua giúp.” Arthur giải thích không mặn không nhạt. Vốn ý hắn là để Đường Lâm ở chung với mình nhưng những người khác không đồng ý. Vì vậy cũng chỉ có thể xây một căn nhà khác.

“Nhưng có một mình tôi ở mà phải dùng căn nhà rộng vậy à?” Đường Lâm nhú mày. Tuy nhà còn chưa xây xong nhưng chỉ nhìn kích thước thì chắc chắn nó không được coi là nhỏ. Nó rộng hơn những căn nhà bên cạnh gấp hai ba lần.

“Ha ha.” Da La không kiềm được mà bật cười đầu tiên. Hắn nhếch khóe môi, nói: “Tôi cũng biết Lâm sẽ tò mò. Nhà này không chỉ có mình Lâm ở mà còn có chúng tôi!”

Ngón tay hắn chỉ quanh mọi người trong nhà một vòng, cuối cùng dừng trên người mình, đáy mắt mang theo ý cười xấu xa. Thấy vậy, Đường Lâm không khỏi sợ nổi da gà.

“Anh, anh nói gì vậy?” Cô hét chói tai, rống lớn lên, người khẽ run, rõ ràng là bị lời của Da La dọa. Arthur bên cạnh liền ôm chặt Đường Lâm trong lòng Bối Lý, khẽ miệng lên, ngậm chặt đôi môi cô, trấn trọc cọ sát, quần lấy cái lưỡi cô một cách triền miên.

Bàn tay càng thêm chạy trên người cô không chút khách khí. Hành động nóng bỏng của hắn không khỏi chọc những người khác trong phòng có hành động lạ. Bối Lý khẽ buông tay, xoay người, liếm lấy cổ Đường Lâm từ phía sau. Đầu lưỡi thô ráp mang theo cảm giác nhồn nhột nhàn nhạt khiến Đường Lâm hơi cảm thấy đau. Một cái đuôi dài nhỏ chọt luôn tới từ phía sau, vươn vào trong váy thú, cọ xát đùi Đường Lâm. Lord và Da La nuốt nước miếng, mười ngón tay nắm thật chặt, nhìn chăm chăm một màn trước mắt bằng ánh mắt nóng hừng hực.

23. Chương 23: Cần Giúp Một Tay Không?

Mọi người bình tĩnh mà nhìn một màn này. Da La cuồn cuộn đã trực tiếp vén da thú lên, bắt lấy cây gậy bên dưới, bắt đầu trượt nó. Đồng tử màu xanh đậm mang theo dục vọng nóng bỏng, thật như hận không thể nuốt Đường Lâm vậy.

Joss đập cửa vào, liếc thấy một màn này thì tinh quang thoáng qua đáy mắt, hét lớn lên với mọi người, để Horry bắt những người khác trong phòng ra ngoài, chỉ để lại hai người Arthur và Đường Lâm.

Arthur khẽ thở hổn hển, nhìn chăm chăm vào Đường Lâm được ôm chặt trong ngực. Hắn nhìn cẩn thận, nhận thấy hành động thô bạo của mình thì hơi chần chừ mà nói, “Lâm, em không sao chứ? Tôi không hối hận vì đã làm vậy.”

Nghe xong lời Arthur, Đường Lâm hơi dừng tay lại, trên mặt tràn đầy mĩa mai. Cô bắt an giấy giữa vòng eo, tức giận mà đáp, “Tôi không sao. Nhưng thứ kia của anh chọc vào khiến tôi rất khó chịu. Anh có thể bớt phóng túng lại chút không?”

Thấy Đường Lâm nói như vậy, vẻ mặt Arthur không khỏi trở nên hơi cô đơn. Mặt hần thúi thúi, há miệng cắn lên vành tai Đường Lâm, bắt đầu mài răng, chất vấn đầy tức giận: “Có phải Lâm không thích tôi đụng vào em? Nếu không sao lại đồng ý ân ái với Bối Lý? Hay em thích Bối Lý?” Dứt lời, đôi mắt vàng tràn đầy sương mù, ý tủi thân hai năm rõ mười.

Chưa từng thấy đàn ông cao lớn để lộ vẻ tủi thân như vậy. Cũng may khuôn mặt Arthur tinh xảo nên làm ra hành động như vậy cũng không cảm thấy buồn nôn, trái lại còn có thêm chút đáng yêu.

Vẻ mặt Đường Lâm lạnh nhạt, đáy mắt thoáng qua chút xấu hổ quẩn bách, mở miệng chọt nói một câu khiến người ta sụp đổ, phát điên, “Không có. Chỉ là tôi sợ đau. Cây gậy bên dưới của các anh lớn quá, chỉ nhìn đã thấy như bị sét đánh.”

Sắc mặt Arthur cứng đờ, ngạc nhiên mà nhìn Đường Lâm, lắp bắp nói: “Sợ...Sợ đau ••••• nhưng...nhưng sao Lâm lại đồng ý Bối Lý? Chẳng lẽ hần khá nhỏ?” Trong ấn tượng thì thứ kia của Bối Lý cũng không hề nhỏ, chỉ không lớn bằng các giống đực khác trong bộ lạc thôi.

Người Đường Lâm cứng đờ, sắc mặt xấu hổ, bĩu môi đầy bất mãn, vươn tay nhéo vào phần thịt mềm ở eo Arthur, nhéo mạnh vài cái.

“Đây còn không phải là vì các anh? Vẫn không cho tôi tắm rửa nên nửa đêm tôi mới tới đầm nước tắm. Ai ngờ vừa đúng ngày Bối Lý động dục. Bây giờ toàn thân tôi còn đang khó chịu đây.” Cảm giác đau đớn như bị xé rách đến bây giờ còn khiến lòng Đường Lâm sợ hãi. Sau này thì cảm thấy quả thật không tệ nhưng vẫn khiến cô hơi sợ.

Dứt lời, Arthur hóa đá.

Vì nguyên nhân này nên mỗi lần hần đều bị ghen lại, suýt chút nữa thì bỏ hũ hoại. Thật muốn bỏ đầu Lâm ra, xem rốt cuộc bên trong chứa thứ gì? Vết thương nặng như vậy mà đến mảy mòi cũng không nhú lại chút nào, chỉ có việc này lại kiên trì như thế.

Joss lại đập cửa vào lần nữa, nhìn hai người một cách cẩn thận. Cô thấy da thú của hai người chỉnh tề thì khoe môi khe cong, trong mắt tràn đầy vẻ thất vọng và không vừa lòng. Thật vất vả hần mới đuổi được toàn bộ đám sói kia ra ngoài, sao Arthur còn không hành động.

Bối Lý ngu ngốc đã vượt lên trước, nói thế nào thì lần thứ hai cũng phải tới phiên Arthur mới được. Joss nắm chặt nắm đấm, tầm mắt nóng rực nhìn Arthur khiến mặt hần đỏ lên, sau đó không thể không ngoảnh đầu đi. Arthur ho khẽ vài tiếng, giả vờ như không thấy được ánh mắt quá đáng của Joss.

Ặc! Thấy ánh mắt trắng trợn như vậy của Joss, Đường Lâm im lặng.

Thật đáng tiếc! Không thể để Joss bị chọc giận bởi cảnh này. Mọi người là ai? Không đúng. Không thể nói những người này là người, mà toàn là cầm thú, người thú có thể hóa thành dã thú.

“Joss, nhìn nữa thì chắc Horry sẽ vào bắt người. Arthur là em trai cô, có vội nữa cũng không thể ra tay với anh ấy. Chẳng lẽ Horry không thỏa mãn được cô à?”

Trong khoảnh khắc, Joss đỏ bừng cả khuôn mặt, đầu ngón tay run run chỉ vào Đường Lâm. Có thể nào cô cũng không ngờ Đường Lâm sẽ nhạo báng mình mạnh mẽ như vậy. Nhìn theo tay Đường Lâm, nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt xanh mét của Horry nghiêm lại, khiến cô không thể không rung mình một cái.

Mỗi lần Horry lộ ra vẻ mặt này thì kết quả cô sẽ rất thảm. Bình thường ba ngày cũng đều không xuống giường được •••••

Thật ác độc! Joss cắn răng nhìn Đường Lâm chăm chăm, khe quát: “Đường Lâm, cô điên rồi —— ”

“Cũng vậy thôi, cũng vậy thôi.”

Đường Lâm thông dong giữa đầu, thẳng tắp đối diện với ánh mắt tức giận của Joss. Ai bảo Joss luôn thay đổi cách xuống tay với cô. Cô cũng không phải người dễ bị bắt nạt. Thấy Joss thở phì phì, tức giận mà chạy

đi, Arthur ở sau lưng vượt mũi Đường Lâm, cười nói: “Lần đầu tiên tôi thấy có người chọc Joss giận thành như vậy đấy.” Bình thường có Horry che chở, hơn nữa giống cái mong manh, ai dám hành hạ Joss như vậy.

Nghe Arthur nói thế, Đường Lâm hé môi cười khê. Cô nhất định không thừa nhận là bởi vì đùa Joss rất vui nên cô mới năm lần bảy lượt đùa giỡn hành hạ cô ấy không biết mệt mỏi. Lòng mày cô khê nhếch, xấu xa nhéo khuôn mặt hồng hào của Arthur, nói: “Đó là bọn họ không có bản lãnh. Anh không cảm thấy để Joss tức tới mức dựng cả lông lên rất vui à? Hay là anh đau lòng?”

Hắn nhìn Đường Lâm đầy nồng nàn, khê lắc đầu, “Tôi thương em. Từ nhỏ Joss đã có không ít mưu mô. Tôi lo em không đấu lại chị ấy.” Hắn hiểu rất rõ những thủ đoạn của Joss.

“Đau lòng cho tôi?” Cảm thấy thứ không an phận ở dưới thân, khoe môi Đường Lâm nhếch lên thành nụ cười quỷ dị, “Nhưng thứ này của anh không cho là như thế?” Lòng mày cô nhú lại, khoe môi mang theo sự ướm át. Thấy thế, Arthur cố gắng nuốt nước miếng, thứ ở hạ thân càng phần chấn mà lớn hơn, chọc vào giữa hai chân Đường Lâm.

Nghĩ tới trước đây không lâu Đường Lâm mới bị Bối Lý hành hạ, lần này chắc chắn hắn không thể làm gì với cô được. Dục vọng dâng cao tiêu tan trong nháy mắt, tựa đầu lên vai Đường Lâm đầy mất mát, bấu môi, hai gò má hơi phồng lên, thất bại mà nói: “Đừng để ý tới nó, lát nữa nó sẽ tốt thôi! Lâm nói chuyện với tôi chút đi, nếu không lát nữa những người kia vào tôi lại không có cơ hội.”

Bên tai bị hơi thở ấm áp của Arthur thổi tới, thân thể đã trải sự đời không khỏi trở nên tê dại khó nhin, lửa tập trung ở hạ thân, đôi môi hơi khô khốc.

Liếc nhìn hành động này của Đường Lâm, đáy lòng Arthur không khỏi thay đổi, cây gậy vừa ngẩng đầu càng ngẩng lên cao hơn, đâm Đường Lâm thật mạnh. Sự bình tĩnh trong mắt cũng bắt đầu có thêm ý đồ khác.

“Không cần để ý thật? Tôi có cách khác khiến nó an tĩnh lại. Arthur có muốn tôi giúp một tay không?” Đường Lâm cười xấu xa, kề sát vào mặt Arthur, há miệng cắn lên má hắn. Tay cô cũng bắt đầu bò lên cổ Arthur, cười tới mức đầy xấu xa, mông nhẹ nhàng cọ lên cây gậy đang nổi giận phía dưới.

Dứt lời, cô nhảy bèn nhận ra Arthur ở phía dưới run lên. Hắn hớn hở liếc nhìn Đường Lâm, phản ứng kịp trong nháy mắt, vươn tay nắm tay Đường Lâm đặt lên cây gậy đang ngẩng cao đầu, gật đầu thật nhanh, “Muốn, muốn, Lâm giúp tôi nhanh chút.” Dứt lời, đầu cũng bắt đầu dụi lên người Đường Lâm không ngừng, liếm lấy mặt cô để lấy lòng.

Hắn cọ cọ người lên người Đường Lâm, bàn tay to luồn vào trong váy thú của cô. Một tay đè xuống mềm mại trước ngực cô, một tay xẹt qua bụng, dán sát vào chỗ phía dưới. Hắn xoa khe khê, không dám dùng quá nhiều sức. Dù sao lúc bôi thuốc trị thương, cảnh tượng chỗ đó sưng đỏ, da bị rashc vẫn hiện lên mồn một trong đầu, đẹp miệng nói: “Thật ra tôi càng hy vọng vọt vào chỗ này của Lâm. Nhưng Lâm bị thương, còn không được.”

Nghe lời nói mang theo buồn rầu và uất ức của Arthur, khoe môi Đường Lâm khê nhếch. Người này thật đúng là được voi đòi tiên. Cô trực tiếp vén da thú của Arthur lên, cúi đầu quan sát thứ bên trong. Nó thô to, có chiều dài kinh người. Lúc này nó đang sung huyết, căng lên đầy phần chấn, hiện đầy gân xanh và mạch máu, vừa nhìn đã cảm thấy lực công kích rất mạnh.

Cô vươn tay khê bọc lại mới thấy một tay cầm không hết, vừa đụng mấy cái thì cây gậy trong tay lập tức lớn hơn một vòng, phun ra dịch trắng đầy dữ tợn. Tiếng kêu rên và thở gấp của Arthur truyền vào tai, lúc này cô mới yên tâm, cẩn thận động tay.

Cô trức trặc, cẩn thận, nhiệt độ trong lòng bàn tay và khớp xương rõ ràng trên ngón tay Đường Lâm. Tiếp xúc gần như vậy, may là định lực của Arthur hơn người nhưng cũng không khỏi kích động, ngứa đầu lên, không kim được mà giục Đường Lâm tăng tốc.

Bàn tay to bao lấy bàn tay nhỏ, không nói lời nào, bắt buộc động tác ái ân, bắt đầu chạy nước rút.

Đáy lòng hiểu Lâm sẽ khó chịu nhưng chỉ Arthur chỉ thấy thỏa thích, không khỏi hơi mất khống chế. Tay hắn rơi vào gáy cô, đè đầu cô về phía cây gậy. Sau mỗi lần rút ra đều không cẩn thận mà ma sát lên đôi môi hồng nhuận. Cảm xúc ấm áp, mềm mại khiến hai mắt Arthur đỏ bừng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào

đôi môi mê người, hận không thể đưa cây gậy vào. Cũng may mà hắn còn sót lại lý trí, để hắn không chế ham muốn nơi đáy lòng.

Thấy động tác thô bạo của Arthur, Đường Lâm vốn nên tức giận. Nhưng nghe tiếng thở dốc đầy thỏa mãn của hắn, tức giận trong lòng lại giảm đi một cách kỳ lạ, tay phối hợp với tốc độ của Arthur, hơi hé môi, đung vào chỗ đó, gãi không đúng chỗ ngứa.

Hai mắt Arthur bốc lửa, liếc nhìn một màn quyến rũ này. Khoái cảm xông lên đầu trong nháy mắt từ chỗ được Lâm xoa. Một lúc sau, tay Đường Lâm gần như mất cảm giác, miệng cũng âm ỉ đau.

Người Arthur bỗng khựng lại một chút, thở hổn hển bắt ra, không ít chất lỏng màu trắng phun thẳng lên mặt Đường Lâm, rơi xuống khoe môi. Thấy thế, Arthur cũng không kìm được nữa, gầm nhẹ lên, cúi người cắn lấy đôi môi cô, thô bạo mà mút chất lỏng chỗ ngọt ngào này.

24. Chương 24: Đi Săn

“Các anh định đi đâu?”

Đường Lâm dựa vào khung cửa, đồng tử màu đen đánh giá đoàn người đã sẵn sàng chiến đấu. Ngoài Lord là y sư, mấy người Arthur đều ở đây, mỗi người cầm một thanh giáo dài sắc bén, mang theo sự độc ác nghiêm túc.

Ngoài ba người Arthur còn có Wall đang nhăn nhó bên ngoài cùng. Còn ba người thân thể cường tráng lực lưỡng mà Đường Lâm không nhận ra, không khỏi bộc lộ ra thực lực cường đại.

“Hôm nay là ngày đi săn. Lần này tới lượt chúng tôi đi. Lâm yên tâm ở nhà, trước khi trời tối chúng tôi sẽ về.” Arthur khẽ vuốt ve mái tóc đen nhánh của Đường Lâm, bộ dạng ung dung bình tĩnh.

Da La nở nụ cười mờ ám, cùi chỏ huých thật mạnh vào Wall đang đứng phía sau. Cắt! Đùng tuồng hắn không thấy Wall chảy nước miếng với Đường Lâm, thỉnh thoảng nhìn lên. Hắn nhìn thấy không ít lần.

Bối Lý hơi nghiêng người, che hành động của Da La. Lâm là của bọn hắn, tiểu tử Wall này vẫn luôn mong nhớ Lâm. Lần này Da La còn nhẹ tay đấy. Còn mấy tên giống đực khác chỉ cười khúc khích, cũng không lộ ra vẻ mặt dư thừa nào.

“Ngày đi săn?”

Đường Lâm nghiêng đầu đầy nghi ngờ, xoay tròn thanh chủy thủ trong tay, vẽ ra ánh sáng lạnh lùng. Thấy thế những giống đực xung quanh lùi lại cẩn thận. Hôm đó Lâm đánh Da La bọn họ vừa hay trông thấy.

Sức lực tàn nhẫn đó khiến giống đực trong bộ lạc cũng đều tự ti. Họ nhìn mấy người Arthur bằng ánh mắt vô cùng đồng tình. Giống cái hung hãn như vậy sao thân thể kia chịu được.

Ánh mắt đáng giận không khỏi rơi vào trên vòng eo chưa đủ một vòng ôm của Đường Lâm. Không biết sức lực của cái eo này có phải cũng lợi hại như vậy hay không. Hầu hết bọn họ trượt lên trượt xuống.

“Ừ, thức ăn trong bộ lạc là do giống đực thay phiên ra ngoài săn. Lần này tới lượt mấy người bọn tôi.” Bối Lý chỉ vào mấy giống đực. Số người đi săn cũng không cố định. Bình thường đều là giống đực tự đăng ký đi.

Đường Lâm quét mắt nhìn những người này, đáy mắt không khỏi lóe ra hơi thở rục rịch. Cô cầm chủy thủ vào eo, bước lên nửa bước, nói: “Tôi đi cùng các anh.” Tầm mắt rơi vào người giống đực đứng hàng đầu. Một giống cái nhỏ nhắn xinh xắn đứng cạnh đó, làn da màu lúa mì hơi đen, đón lấy ánh mặt trời, lại có loại hơi thở mê hoặc lòng người không nói nên lời.

Bàn tay giống đực đặt lên eo của giống cái, tham muốn giữ lấy mảnh liệt không cần nói cũng biết.

“Không được.” Mấy người trăm miệng một lời từ chối Đường Lâm. Sao bọn họ có thể để Lâm rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Sắc mặt Bối Lý khó coi, hiển nhiên là không ngờ Đường Lâm sẽ nói lên vấn đề như vậy.

Liếc mọi người xung quanh, chân mày cô chau lại, lạnh nhạt nói: “Nữ nhân này có thể đi được, sao tôi không thể đi? Hay là cho rằng tôi rất yếu?” Dứt lời, bóng dáng chợt lóe, liền đặt ngang chủy thủ trên tay lên cổ giống cái cách đó không xa. Chủy thủ nổi lên ánh sáng u ám lạnh lùng, vô cùng dọa người.

Thân thể mọi người cứng lại, bầu không khí nặng nề bắt đầu trở nên hơi quỷ dị. Sắc mặt giống cái bị Đường Lâm bắt cóc hơi tái nhợt. Giống đực đứng bên cạnh thở hổn hển, hóa thành hình thú trong chớp mắt, thân thể cao lớn gập nhẹ về phía Đường Lâm.

Hắn rít gào gầm thét với Đường Lâm, tràn đầy ý cảnh cáo.

Thấy một màn này, khoe miệng Arthur giật mạnh mấy cái, nổi đóa lên mà gập nhẹ mấy tiếng với giống đực kia. Bối Lý và Da La bên cạnh hiển nhiên cũng không thấy được có gì không hợp lý, từ từ đi tới gần Arthur, liếc nhìn Đường Lâm ở đối diện.

Thấy không ép xuống nổi, Arthur nháy mắt với Bối Lý. Bối Lý hóa thành hình thú ngay lập tức, đánh nhau với giống đực đang nổi điên. Đầu Đường Lâm đầy vạch đen mà nhìn một màn này.

Chẳng qua cô chỉ bày thực lực, sao lại trở thành đánh nhau rồi? Giống đực ở đây thật đúng là không chịu nổi khiêu khích!

Cúi đầu nhìn giống cái bình tĩnh trong tay mình, Đường Lâm nói: “Bọn họ vẫn luôn như vậy à?” Không phân biệt trắng đen gì mà đã đánh nhau. Thật chẳng lẽ là da dày nên chịu được đòn?

Kama gạt đầu, nhìn Đường Lâm đầy thông cảm, nói: “Giống đực đều trao đổi bằng cách này. Đã lâu lắm rồi Rocca không phát tiết, mới có thể cố tình gây chuyện. Cô không bị dọa chứ?”

Đôi mắt to của Kama lóe lên ánh sáng kính trọng, liếc nhìn Đường Lâm. Thân thể của giống cái không so được với giống đực. Trên căn bản chưa từng có giống cái nào tham gia đi săn. Dù có cũng chỉ đi theo Lord hái chút được thảo.

“Tôi không sao, xin lỗi!” Thu chủy thủ trong tay lại, đứng thẳng nhìn hai người đang lăn cùng một chỗ với nhau. Hình thú khổng lồ, công kích rất nhanh chóng nhưng mãnh liệt lại có lực, phơi bày đấu tranh nguyên thủy.

“Không sao, những thức ăn trong bộ lạc là do cô dạy Joss làm có đúng không? Thật lợi hại. Tôi cũng không biết hóa ra những được thảo kia cũng có thể ăn. Sau khi ăn đồ ăn cô nấu chúng tôi mới biết được còn có mỹ vị như vậy.”

“Không có gì, chỉ bổ thêm chút gia vị. Nếu cô muốn học, tới tìm tôi là được.”

Ánh mắt tôn sùng của Kama bắn qua khiến vẻ mặt Đường Lâm hơi mất tự nhiên. Chưa từng có người dùng ánh mắt thẳng thắn như vậy mà nhìn cô. Gò má trắng nõn của cô hơi ửng đỏ.

Nghe Đường Lâm nói như vậy, Kama nắm chặt lấy tay cô, khuôn mặt đỏ bừng, hưng phấn mà nhìn Đường Lâm, cười nói: “Tôi sẽ tới tìm cô thật đấy. Không quấy rầy các cô chứ?” Ánh mắt xảo quyệt dừng lại vài giây trên người mấy người Arthur, trong mắt đầy ý trêu đùa đắc ý.

“Ặc!” Bị nụ cười xấu xa này của Kama kích thích, khuôn mặt thần nhiên của Đường Lâm lập tức vặn vẹo, lạnh lùng nói: “Đương nhiên không sao. Kama có rảnh thì hãy lo cho giống đực nhà cô khiến cô quá ‘bận rộn’.”

Thấy Đường Lâm cố ý nhấn thật mạnh chữ bận rộn, mặt Kama hơi mất tự nhiên, rụt rè mà lui về sau mấy bước, che miệng Đường Lâm thật nhanh. Khuôn mặt cô xấu hổ tới mức đỏ bừng, trong mắt tràn đầy hơi nước.

Bộ dạng tràn đầy xuân tình khiến Đường Lâm không hiểu ra sao. Cô nói sai gì rồi? Sao Kama lại như vậy?

“Kama, em không sao chứ?” Rocca đánh xong, toàn thân thoải mái mà đi tới, chớp đôi mắt to nhìn chăm chăm Kama đang xấu hổ tới mức đỏ bừng mặt, rục rịch, xoa xoa hay tay. Nếu không phải sắp đi săn, hẳn hận không thể vội vàng đưa Kama về, đè dưới thân mà phát tiết thật tốt một phen.

Kama tức giận, trừng Rocca. Người này thật đúng là lúc nào cũng đều không đứng đắn. Nhìn khuôn mặt hần chắc nịch, có vẻ thật thà chất phác, ban đầu sao cô có thể tin lời hần nhỉ?

“Không sao. Không còn sớm nữa, nên lên đường, nếu không thì sắp hết ngày rồi.” Kama lạnh nhạt nói. Cô lần theo dấu vết rất giỏi, lần này là đi săn heo rừng cách bộ lạc không xa.

Bình thường heo sống trong rừng rậm, bày đàn khổng lồ, hình thể không nhỏ. Bình thường chúng kết thành một đội ra ngoài kiếm ăn. Chúng là động vật ăn cỏ, da dày thịt mềm, ăn rất ngon.

Hình thể heo to béo, tốc độ không nhanh nhưng trên đầu có một cái sừng rất sắc, hơi không cẩn thận là bị đâm lủng bụng. Chúng cũng là thức ăn chủ yếu của bộ lạc.

“Lâm, em không thể đi.”

“Vì sao? Thực lực của tôi cũng không kém Kama, đi săn cùng thì tôi có thể giúp một tay.”

Cô không cho giải thích, bước lên đi với Kama về phía cổng bộ lạc. Những người khác đưa mắt nhìn nhau, chỉ có sắc mặt mấy người Bối Lý là khó coi. Bọn họ biết chuyện Lâm quyết định thì không thay đổi được nên nhấc chân đi theo.

Kama ngồi trên tay Rocca. Tốc độ của mọi người rất nhanh. Những người khác lo Đường Lâm không theo kịp tốc độ của bọn họ, không ngờ đã lâu mà cô không tụt lại chút nào, mặt không đỏ hơi thở không gấp, bước chân nhẹ nhàng, hoàn toàn không nhìn ra vẻ mệt mỏi. Bọn họ khó nén vẻ kinh ngạc, rồi rít bực lộ sự tò mò.

Bỗng, Đường Lâm dừng chân lại, nhìn dây leo quen thuộc cạnh chân, không khỏi lộ ra vui mừng nơi đáy mắt. Cô gọi mọi người đang đi về phía trước, chỉ vào dây leo bò đầy bên cạnh.

Cô ngồi xổm xuống, nhặt cành cây bên cạnh, bắt đầu đào thứ gì đó trong đất. Mọi người buồn bực nhìn hành động của cô. Kama không kìm được đầu tiên, ngồi xổm xuống theo cô, hỏi: “Lâm, cô làm gì vậy? Đây là một loại rau dại, mọc không ít xung quanh bộ lạc.”

Kama tò mò kẻ sát khuôn mặt nhỏ nhắn vào, quan sát rau dại bình thường trước mặt. Thật sự cô không nhìn ra có gì khác thường.

Đường Lâm dừng động tác lại, hỏi: “Kama, cô nói nó mọc không ít quanh bộ lạc à?” Đường Lâm nhìn lá khoai lang mọc đầy xung quanh. Lá màu xanh biếc, đoán chừng khoai lang trong đất không nhỏ. Khoai lang chứa nhiều tinh bột, không những có thể ăn mà còn có thể dùng để ủ rượu.

“Đúng vậy! Xung quanh bộ lạc có một vùng lớn, bình thường Lord dùng để chế thuốc, lợi cho đại tiện.”

“Chẳng lẽ mọi người không biết khoai lang này có thể ăn à?”

Đường Lâm dứt lời thì rút một củ khoai lang rất to lên, lắc lắc vài cái, lấy tay vỗ vỗ đất dính bên trên, xoa xoa vài cái lên váy thú. Cô bẻ đôi củ khoai lang, khẽ cắn một miếng.

25. Chương 25: Củ Khoai Lang Chia Đôi Đầy Phong Tình

Cảm giác giòn ngọt khiến Đường Lâm không nhịn được mà cắn thêm mấy miếng.

Kama bên cạnh nhìn Đường Lâm ăn ngon như vậy thì nuốt nước miếng, đôi mắt to đảo tròn nhanh như chớp, ngoảnh đầu lại nhìn Rocca, ý tứ trong đáy mắt rất thần nhiên.

Bị ánh mắt dịu dàng của Kama nhìn, Rocca rung cả mình, nghiêm mặt cứng ngắc, khóe mắt khẽ động đậy, nhanh nhẹn bông thức ăn trong tay ra. Hần ngồi xổm xuống, cầm lấy cành cây đào rất nhanh. Những người khác cũng dừng lại theo, trợn to mắt mà nhìn hành động của Đường Lâm. Arthur thấy Đường Lâm nhét thẳng khoai lang vào miệng thì ánh mắt chợt trầm xuống.

“Ăn ngon lắm à?”

Kama nuốt nước miếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu dán sát vào người Đường Lâm, đôi mắt nhìn chăm chăm vào củ khoai trên tay cô. Vị nhân nhật giòn ngọt, kích thích cánh mũi Kama phập phồng, không ngừng chép chép miệng.

Mắt nhìn chăm chăm, thể hiện rõ ý muốn chia một chén súp. Đường Lâm bình tĩnh mà nhìn ánh mắt khát khao của Kama. Củ khoai lang trong tay cô vẽ một vòng tròn, dừng lại trước mặt Kama: “Cô muốn ăn? Có điều không lo ngộ độc? Phải biết rằng Lord không đi theo chúng ta. Nếu gặp chuyện không may sẽ rất phiền phức.”

Đường Lâm vừa dứt lời thì sắc mặt mấy người Arthur tái mét, đoạt lấy khoai lang trong tay cô, gặm lên: “Không biết có độc hay không? Chết tiệt, em lại ăn vào? Nhanh nhổ ra.”

Arthur nắm lấy cổ Đường Lâm liền dốc sức lắc. Bối Lý và Da La bên cạnh thế tới hung hăng, hận không được túm cô đi, liền chạy về phía bộ lạc.

Thấy mọi người phản ứng như vậy, Đường Lâm thầm than mình đùa quá trớn, vung đôi tay một cách uể oải vỗ Arthur, nói: “Không sao. Đây là khoai lang, ăn sống thì có vị giòn ngọt, ăn chín thì có mùi rất thơm. Bình thường bộ lạc lấy gì làm thức ăn?” Trong khoảng thời gian cô sống ở bộ lạc này thì ăn thịt nướng nhiều nhất. Thịt nướng vẫn còn mang theo mùi máu tươi. Cũng may cô để Lord thu thập không ít gia vị, nếu không thật đúng là ăn đến chết người.

“Khoai lang?”

Mọi người ngạc nhiên mà nhìn Đường Lâm, nhìn nửa củ khoai lang trong tay cô chăm chăm đầy kỳ lạ, vẻ mặt mờ mịt. Ngoài thịt nướng, bộ lạc cực kỳ ít ăn những thức ăn khác. Dù sao những thứ không biết luôn khiến người ta sợ hãi.

Da La lắc eo, quần lên, gương mặt lạnh ngắt cọ cọ vào Đường Lâm, nói: “Đúng là trong bộ lạc thường ăn thịt nướng, còn có chút rau dại. Về phần nấm cũng là sau này Lâm nói cho chúng tôi biết nên mới ăn.”

Nhìn hành động vô sỉ của Da La, mọi người tỏ vẻ không nói nên lời. Wall đứng sau cùng, khuôn mặt thật thà chất phác mà thô lỗ cuồn cuộn tràn đầy khát khao, trên mặt mang theo sắc đỏ. Người hấn khẽ run lên, tay lạng kê rơi vào giữa hai chân, nắm cây gậy đã dựng đứng lên.

Hắn nhìn thẳng vào làn da lộ ra của Đường Lâm. Động tác bỉ ổi này khiến Bối Lý đứng cạnh sắc mặt dữ tợn, hơi lùi lại mấy bước, cùi chỏ bất ngờ đánh thẳng vào bụng Wall. Hắn nhắc chân giẫm mạnh lên mu bàn chân Wall.

“Á!” Bị Bối Lý đánh lén, một phần lớn da thú trên người bị lực mạnh kéo xuống, cây gậy to đen bên dưới đang ngẩng cao đầu lộ ra, đỉnh còn không ngừng tràn ra chất lỏng, nhỏ lách tách xuống đất.

Mọi người nhìn lại, Đường Lâm và Kama đang ngồi xồm sững sờ mà nhìn, một lúc sau mới bỗng phản ứng kịp thứ cứng rắn thô to đang vênh lên này là gì.

Mặt hai người ửng đỏ. Rocca đang bẽ bộn đào khoai lang bỗng quay sang, liếc thấy cây gậy đầy sức sống của Wall, lại thấy khuôn mặt quần bách xấu hổ của Kama, người khẽ run. Hắn cầm củ khoai lang quật thẳng vào cây gậy đang ngẩng cao đầu của Wall.

Hắn mang nụ cười xấu xa, lạnh lùng mà nói: “Wall, con chim của anh quá không nghe lời. Tôi dạy dỗ nó thật tốt giúp anh, đỡ phải tới lúc thỏa mãn giống cái lại không được việc.”

Bịch! Một tiếng nhỏ vang lên, Wall che kín hạ thân, mắt hồ trợn tròn, trên mặt lúc xanh lúc trắng, ần ần nổi lên tử khí. Khóe môi Đường Lâm rút mạnh một cái. Những người khác ăn ý xoay người, giả vờ không nhìn thấy.

Rocca nổi danh bao che khuyết điểm, bất cứ chuyện gì chỉ cần liên quan tới Kama thì Rocca dịu dàng tuyệt đối sẽ phát điên, nổi bão. Wall dám đem chim đi dạo trước mặt Kama, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

“Ôi oa! Rocca anh •••••” Wall cắn chặt môi, che chặt cây gậy của mình, khuôn mặt thô to cuồn cuộn vô cùng nhăn nhó, gân xanh trên trán nổi lên. Nghĩ là biết sức lực của Rocca tuyệt đối không nhẹ.

như trong bộ lạc không có người thú già. Người thú còn nhỏ rất khó sống, lại thêm điều kiện sống tồi tệ nên người thú nhỏ rất dễ chết non.

Arthur nắm eo Đường Lâm thật chặt, đôi mắt vàng thâm thúy không thấy đáy, hơi thở không khỏi gấp gáp. Ngay cả bên dưới cũng cảm nhận được tâm tình Arthur kích động, vụt bật dậy, chống lên bụng Đường Lâm.

Thấy thế, Đường Lâm không dám giãy giụa. Sao Arthur lại thâm bắt chước Wall, cũng muốn đem chim đi dạo trước mặt mọi người?? Cảm nhận được mùi giống đực nồng đậm trên người Arthur, gương mặt trắng nõn bóng loáng không khỏi đỏ lên.

Hắn nâng mặt cô lên, cúi đầu gặm mạnh lên đó mấy cái, cười lớn nói: “Lâm, em thật là cứu tinh của bộ lạc Hắc Sơn. Trước kia sao bọn tôi không nghĩ tới chuyện này nhỉ.”

Hắn mừng như điên, cây gậy bên dưới giờ cao, cọ xát mấy lần lên người Đường Lâm. Những người khác cũng đều kinh hãi mà nhìn Đường Lâm. Ánh mắt họ nhìn cô có thêm vài thứ. Hai mắt Kama bắn ra sao nhỏ, sùng bái mà nhìn cô. Nếu không phải bị Rocca ôm chặt vào lòng, phỏng chừng cô đã sớm chạy tới trước mặt Đường Lâm mà khoe mẽ rồi!

“Arthur nói không sai. Đường Lâm thật đúng là cứu tinh của bộ lạc Hắc Sơn. Bây giờ là bạch trú (hoàn toàn là ban ngày), thức ăn vẫn khá dồi dào. Nếu là dạ trú (hoàn toàn là ban đêm), chờ chúng ta chính là bóng tối mịt mù. Đừng nói là thức ăn, ngay cả chúng ta cũng sẽ trở thành con mồi của lũ dã thú.”

Rocca bị thương nói. Hằng năm, dạ trú phủ xuống cũng đều có không ít giống đực bộ lạc hy sinh. Sức mạnh của bộ lạc vẫn không thể nâng lên, người thú mới sinh càng ngày càng ít. Bộ lạc cũng dần dần thu nhỏ lại.

Lời hôm nay của Đường Lâm không thể nghi ngờ gì là đã mở ra cho bọn họ một cánh cửa khác. Nếu có thể làm như vậy thật thì bộ lạc cũng không sợ dạ trú nữa. Tầm mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào người Đường Lâm, rất hoan nghênh cô khiến cô mất tự nhiên mà xoay đầu sang một bên.

“Dạ trú rất nguy hiểm?”

“Rất nguy hiểm. Bây giờ là bạch trú, một khi đại lục bước vào dạ trú thì liền nguy cơ bốn phía. Nếu không có thức ăn đầy đủ thì sẽ chết đói. Lúc dạ trú thì dã thú cũng trở nên đặc biệt độc ác tàn nhẫn.”

“Ngày và đêm luân phiên phải không? Mỗi lần kéo dài bao lâu?”

“Bảy tháng theo lịch Maya. Mỗi bảy tháng Maya thì đại lục sẽ thay đổi ngày đêm một lần.”

Đường Lâm cúi thấp đầu, lặng lẽ suy nghĩ những lời của Rocca. Cô ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào bầu trời xanh thẳm, trong lòng vương vút ưu sầu. Quả nhiên đại lục này vô cùng nguy hiểm!

Cô khẽ thở một hơi, hỏi tiếp: “Cách lần luân phiên sau còn mấy tháng Maya? Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Rocca, Đường Lâm khẽ hỏi. Nếu đã chọn ở lại thì cô nhất định phải làm chút gì đó.

“Còn năm tháng Maya nữa. Đường Lâm có chuyện gì à?” Rocca nghi ngờ mà hỏi, “Vừa vào bạch trú hai tháng Maya. Cách lần dạ trú lần sau còn năm tháng Maya.”

“Lần này xong để bộ lạc chuẩn bị đi săn, bắt đầu nuôi nhốt heo với những dã thú ngoan ngoãn khác. Đúng rồi, các anh có biết heo động dục vào tháng mấy Maya không?”

26. Chương 26: Bị Mê Hoặc

“Thời kỳ động dục của heo? Việc này thì tôi không rõ lắm. Không biết Lord có biết không. Lâm hỏi cái này làm gì?” Da La lắc eo, trên mặt mang vẻ nghi hoặc, nhìn Đường Lâm chăm chăm bằng ánh mắt ranh mãnh. Ánh mắt đăm đũa của hắn khiến người ta không nhìn được mà sợ hãi. Thân thể cao lớn có vẻ đặc biệt mê người dưới ánh nắng mặt trời.

Cô quay đầu đi, giả vờ như không thấy bộ dáng lẳng lơ của Da La, khẽ than bằng giọng lạnh lạnh: “Không có cách nào xác định à?”

“Lâm, điều này rất quan trọng à?” Arthur mở to đôi mắt mịt mờ, liếc nhìn Đường Lâm, trong mắt mang theo sự nghiêm túc trước nay chưa từng có. Trước đây bọn họ đi săn chưa bao giờ suy nghĩ tới vấn đề này. Không phải là không hề nghĩ tới chuyện dự trữ thức ăn nhưng cuối cùng đều chấm dứt trong thất bại.

Thấy vẻ mặt căng thẳng của Arthur, Đường Lâm khẽ lắc đầu, cười nói: “Không có việc gì. Việc này để sau hãy nói. Chúng ta bàn bạc chuyện đi săn đi. Heo thường thích xuất hiện ở đâu?”

“Lùm cây, chỗ lá khoai lang tươi tốt thì heo tập trung khá đông.”

“Vậy bây giờ chúng ta cùng đào một cái hố, chôn vài cái cọc trong đó, sau đó dùng lá khoai lang phủ lên. Trong các anh ai có tốc độ tương đối nhanh?”

“Tốc độ của Arthur, Da La cũng không tệ.”

“Vậy để bọn họ làm. Còn các anh thì phụ trách dẫn heo tới đây. Tôi và Kama chuẩn bị lá khoai lang. Những người khác phụ trách chế ngự heo rơi vào bẫy. Nhớ kỹ một điều là nếu heo không chết thì các anh nhớ đập cho nó ngất đi, đừng giết, đưa chúng về bộ lạc, tự tôi có sắp xếp.”

Đường Lâm khẽ hí mắt, nhìn chăm chăm vào heo mập mạp trước mặt. Bọn này thật đúng là không kiên nhẫn. Đoán chừng một con cũng phải hai ba trăm cân. Chắc chắn! Thân thể mập mạp béo tròn, khó trách thịt lại ăn ngon như vậy.

Mọi người làm theo cách của Đường Lâm, từ từ dẫn dụ heo ở trước mặt. Không tới nửa ngày đã dẫn được hai mươi con heo. Heo nái mười lăm con, heo đực năm con, bị cọc xuyên sống mà chết cũng không ít, chất đồng thành một ngọn núi nhỏ. Mọi người mừng như điên. Chưa bao giờ họ đi săn được nhiều như vậy. Tuy nói heo công kích không mạnh nhưng rất thô bạo. Bình thường đi săn chỉ được năm sáu con dù cho có thu hoạch lớn. Nhưng ngọn núi nhỏ trước mắt lúc này hoàn toàn khiến mọi người kinh hãi.

Đường Lâm không thèm để ý tới bộ dạng ngây ngốc của mọi người. Cô nhìn hai mươi con heo đang ngất xỉu, có vài con còn nhỏ, hoa văn trên sừng ở trên đầu hơi nông hơn một chút.

Đường Lâm thầm tính toán trong lòng. Cô nhìn mặt trời đang lặn dần xuống, “Bối Lý, xung quanh đây có dây mây to một chút không? Cột chắc hai mươi con heo này vào. Tối nay Wall chạy về bộ lạc đi. Tôi đoán ít nhất ngày mai giống đực trong bộ lạc mới có thể tới. Đây là được thảo Lord giao cho tôi, các anh vậy xung quanh, làm nhạt bớt đi mùi máu tanh để tránh những dã thú khác tới.” Đường Lâm móc ra một bọc được thảo từ dưới váy thú, đưa cho Bối Lý.

Màn đêm buông xuống, tìm một chỗ bí ẩn gần nguồn nước, cột thật chặt heo lại, mọi người vây quanh đồng lửa, mắt ra sức nhìn chăm chăm vào bàn tay đang chuyển động của Đường Lâm.

Mùi thịt mê người tỏa ra từng hồi, xông vào mũi, mỡ rơi xuống khiến ngọn lửa bùng lên, phát ra tiếng xèo xèo. Đường Lâm lật thịt nướng trong tay qua lại một cách thuần thục, thỉnh thoảng rắc một chút muối và gia vị lên.

Những thứ gia vị này đều là cô dặn dò Lord để giống cái trong bộ lạc đi thu thập rồi phơi khô trong khoảng thời gian này.

Nhìn bộ dạng mọi người ngồi như khỉ, Đường Lâm hé miệng cười khế. Nhất là động tác của mấy người Bối Lý cứng ngắc càng khiến cô nhíu mày không thôi. Cô chuyển tới bên cạnh Arthur, vươn tay nắm lấy tay hắn, “Cứng quá, lực trở tay cứng lớn như vậy, nếu không thịt sẽ chín không kỹ.”

Cầm thấy bàn tay mềm mại bao lấy tay mình, người Arthur khẽ run, bụng chợt sinh ra một luồng khí nóng. Hần người mùi hương thanh nhã trên người Đường Lâm bên cạnh, cây gậy giữa hai chân ngẩng đầu lên, chống da thú lên thật cao.

Lúc này Đường Lâm đang dựa vào Arthur, nửa người rúc vào lồng ngực hắn, mái tóc xõa xuống thỉnh thoảng cọ trước ngực hắn. Mềm mại trước ngực cô đụng vào tay hắn, một luồng tê dại tận xương dâng lên, khiến Arthur chạy loạn như ngựa, không giữ được thịt nướng trong tay. Một bàn tay của hắn lặng lẽ rơi lên eo

Đường Lâm, vuốt ve không nặng không nhẹ, cảm nhận cảm xúc tinh tế trơn nhẵn. Đôi mắt vàng từ từ nổi lên lửa nóng, thật như hận không thể nuốt Đường Lâm vào bụng vậy.

Bàn tay mang theo vết chai ma sát vòng eo nhạy cảm khiến người Đường Lâm không khỏi run lên. Cô ngửa đầu, chống lại đôi mắt nóng như lửa của Arthur, bụng dưới dâng lên một luồng khát khao ngay lập tức. Đầu lưỡi phần nộn hơi lộ ra, khẽ liếm môi, hơi thở dồn dập. Chỗ giữa hai chân cô không nhịn được mà co rút lại, khát khao được vuốt ve.

Trên khuôn mặt lạnh lùng thoáng chút xuân tình, trong phút chốc tản ra sự mê hoặc khiến người ta không khỏi bị hấp dẫn.

Hầu kết khẽ trượt lên trượt xuống như bị mê muội, dù Đường Lâm không nhịn được mà ngẩng đầu lên, há miệng cắn khẽ vào đó. Đầu lưỡi ướm át khẽ liếm lấy.

Arthur chợt hít một hơi thật sâu thật mạnh, cây gậy ngẩng cao đầu bỗng trở nên to lớn, đội da thú lên cao hơn, trên đỉnh tràn ra chất lỏng màu trắng khiến da thú bị ướt một vòng. Vết ướt từ từ lớn dần, hơi thở của Arthur càng thêm nặng nề. Bàn tay đang nắm chặt thịt nướng chợt bóp mạnh cành cây, gân xanh nổi lên.

Hai người đưa lưng về phía đồng lửa, ánh lửa lơ mơ nhìn không rõ lắm. Ánh trăng mờ mờ không rõ.

Những người khác nhìn chằm chằm vào thịt trên đồng lửa, ai cũng không thấy một màn trong góc này. Arthur thấy những người khác không thấy được, hành động càng lớn mật hơn. Bàn tay đang ôm eo Đường Lâm của hắn từ từ luồn vào bụng cô, leo lên hai khối thịt mềm trước ngực, đầu ngón tay khẽ cạo, chơi đùa hai đóa hồng mai đỏ thắm.

Đường Lâm bỗng trợn to mắt, không dám tin mà nhìn Arthur. Người này trở nên mặt dày như vậy từ lúc nào? Cô dở khóc dở cười, đành phải khẽ cắn môi, hé miệng không nói, trừng Arthur, khẽ nói với hắn: “Anh đang làm gì vậy! Ở đây nhiều người như vậy, lỡ bị bọn Da La nhìn thấy —— ”

Cô nhe răng nhếch miệng, nhìn Arthur chằm chằm. Eo cô bị hắn kiềm chế, người không khỏi càng kề hắn sát hơn, hai tay chống lên đùi hắn. Cô chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm vào cây gậy đang ngẩng cao lên đằng trước, cảm xúc nóng bỏng khiến cô không kiềm được mà mặt đỏ ửng tía tai. Trong đầu cô không khỏi nhớ tới một màn nóng bỏng giữa mình và Arthur mấy ngày trước. Dù không thật sự làm tới bước cuối cùng nhưng cảm giác da thịt nóng ẩm kề nhau vẫn khiến cô xấu hổ buồn bực, không dám nói ra.

Hắn kề sát vào tay cô, đôi môi dày mà nóng hằm hấp khẽ chạm vào vành tai trắng nõn của cô. Đầu lưỡi thô ráp liếm qua vành tai, răng nhọn khẽ cắn lên đó, hơi đau khiến cô không kìm được mà kêu khẽ thành tiếng.

“Suyt! Lâm cũng không mong bị bọn họ phát hiện đâu nhỉ?” Giọng trầm thấp mà khàn khàn khiến cô mê hoặc. Hắn đè chặt lòng bàn tay mềm mại của cô, hơi thở nặng nề bị đè nén, lộ ra vô hạn phong tình. Đường Lâm chưa bao giờ nghĩ tới một người đàn ông cũng có thể nở rộ phong tình chấn động lòng người như vậy. “Ừm ừm!” Cô không kìm được mà khẽ kêu một tiếng thật khẽ.

27. Chương 27: Arthur Sa Đọa

Sau khi kêu ra, cô chợt hiểu được, vươn tay che miệng rất nhanh, đồng tử màu đen chứa đầy sương mù. Một tầng mây màu đỏ lan đầy mặt ngay lập tức, muốn nói lại thôi, chỉ trừng Arthur.

Hắn bị đồng tử đen của Đường Lâm trừng, ham muốn nơi đáy lòng càng sâu, bàn tay ép lên mềm mại càng nặng thêm. Hơi nóng phả ra theo mũi hắn, răng nhọn cùng từ từ cắn nặng hơn. Sự đau đớn kèm theo tê dại, bị hai tầng nóng lạnh dần vật khiến Đường Lâm bị nghẹn tới tận cùng.

“Anh, anh lưu manh!”

Nghẹn tới cuối cùng, Đường Lâm chỉ đành phải dùng từ thông dụng ở địa cầu này. Nhìn thấy khuôn mặt động tình của cô, Arthur bỗng ném thịt nướng trong tay đi, ôm cô chạy thẳng về phía bụi cây ở sâu trong rừng.

Hắn xoay người gạt đầu với Bối Lý, nói: “Tôi đưa Lâm ra ngoài một chuyến, các anh ăn trước đi.”

Arthur vừa dứt lời thì sắc mặt mỗi người bên đồng lửa một khác. Người Bối Lý khẽ run, nắm chặt cành cây nhô trong tay, ngay cả thịt đã nướng cháy khét cũng không phát hiện ra. Da La hípc đôi mắt màu xanh thẫm lại, tỏa ra tinh quang trong phút chốc. Hắn thè cái lưỡi rắn khê liếm môi, đồng tử mờ hoặc khê hípc lại.

Rocca năm ba miếng giải quyết hết thịt nướng trong tay, ôm Kama bên cạnh, khiêng lên chạy về hướng ngược lại với Arthur, khê môi nở nụ cười xấu xa. Dù không nói gì thì những giọng đợc khác cũng hiểu hắn muốn làm gì!

Kama bị khiêng trên vai, ngạc nhiên trong nháy mắt, ngay sau đó thì cúi đầu đầy quần bách xấu hổ, vươn tay nắm một cái thật mạnh lên người Rocca, há miệng gầm nhẹ: “Cho anh phá hỏng thanh danh của em này. Em cần chết anh.”

Rocca túm Kama lại, đỡ cô trước ngực, tới gần cắn chặt cô. Bàn tay hắn duỗi ra, vươn vào trong váy thú, thật như đang đi giữa trời nắng nóng bỗng đợc nhảy vào dòng sông mát mẻ, cả người sáng khoái sung sướng. Hắn bắt lấy hai đóa hồng mai đã cứng lên, cợ bộ lông dày cứng cứng vào người Kama.

Người Kama mềm nhũn, xụi lơ trong lòng Rocca. Đồng tử cô tràn đầy hơi nước, thả ra tín hiệu cầu hoan, hai chân không khỏi vòng lên eo Rocca. Mông cô bắt đầu cợ lên cây gậy đang chống lên người mình của hắn.

“Anh làm gì vậy!”

Đợi tới lúc Đường Lâm phản ứng kịp thì hai người đã nhảy ra xa mấy bước, dừng lại trước một bụi cỏ. Arthur lặng lẽ nhìn cô, nói: “Anh muốn em trở thành giống cái của anh.” Không đợi cô trả lời, cánh tay dài đã duỗi ra, trực tiếp ôm Đường Lâm vào lòng. Hắn đè cô dưới thân, cúi đầu ngậm chặt đôi môi của cô.

Bị dọa không nhẹ bởi lời thách thức của Arthur, cô còn chưa lấy lại tinh thần, người còn cứng đờ đã phải thừa nhận sự xâm nhập cười thể của hắn, ngay cả ý nghĩ phản kháng cũng không kịp sinh ra.

Đôi môi Arthur dính sát vào Đường Lâm. Xúc cảm mềm mại ngọt ngào khiến hắn không nhận đợc mà mê muội vào đó. Khát vọng mãnh liệt từ đôi môi truyền tới giữa hai chân, đầu lưỡi vươn vào trong miệng cô một cách cẩn thận, khê đụng vào đôi môi ngọt lành. Không đợc, cách xa như vậy không đủ. Từ lần đầu tiên gặp cô hắn vẫn khát khao đợc đè cô dưới thân. Người cô trắng nõn mềm mịn, chất lỏng mang hương vị ngọt ngào không khỏi quyến rũ thần trí của hắn, khiến hắn trầm luân không thôi.

Nghĩ tới chuyện Bối Lý đã từng chạm vào thiên hạ ngọt ngào này, Arthur có xúc động muốn phát điên. Nhưng Lâm không từ chối thì dù hắn có tức giận, có ghen tỵ, cũng sẽ không mở miệng nói gì. Liếm đôi môi ngọt lành, không khỏi càng muốn đạt đợc nhiều hơn. Hắn nắm chặt tay Đường Lâm để thân thể hai người càng dán sát nhau hơn. Cây gậy phía dưới chống lên giữa hai chân Đường Lâm, khe khê cợ xát.

Ham muốn nơi đáy lòng bị đốt lên, đầu lưỡi ram ráp không ngừng quấy đảo, cường thế cạy hàm răng của cô ra, duỗi thẳng vào, cướp đoạt chất lỏng ngọt ngào.

Đường Lâm đầu choáng mắt hoa, bị buộc phải thừa nhận tiến công cường thế mà cuồng dã của hắn, không đợc cách nào ngăn cản tình cảm nóng bỏng. Cô mở đôi mắt đen ra, chống lại cặp mắt vàng đầy tính xâm lược, lý trí dần dần lui bước, chỉ còn sót lại khát khao ham muốn.

Ngọn lửa bùng lên mang theo sự bá đạo. Hắn cứng rắn dẫn dắt cô nhảy múa với mình. Bàn tay cô đang chống trước ngực hắn từ từ thả xuống, chuyển qua ôm cổ, hơi ươn người lên dán sát vào hắn.

Không giống với Bối Lý, Arthur xâm nhập một cách cường thế khiến cô không thể phản kháng. Chống lại đôi mắt chứa đầy ham muốn, cô biết cô không thể nào phản kháng đợc. Cô cảm nhận khoái cảm mà Arthur khơi mào, phối hợp với động tác của hắn, cảm nhận cây gậy nóng hừng hực để ở giữa mông cô. Nó nóng rực mà vô cùng to lớn.

Nó khiến cô không nhận đợc mà hít một hơi khí lạnh. Bàn tay hắn ma sát mông cô, xoa bóp mang tới từng trận sáng khoái thấm tận xương, “Lâm, anh không nhận đợc.” Hơi thở nặng nề, gương mặt yêu nghiệt của Arthur tràn đầy ham muốn khiến hắn trở nên xinh đẹp động lòng người, làm mất Đường Lâm hoa lên.

Bàn tay hắn đang đặt ngang hông cô bắt đầu từ từ chạy trên thân thể cô, trực tiếp vén da thú lên, bắt đầu tìm nơi mẫn cảm. Cô chỉ thấy hơi đau, sau đó không những không đau mà còn cảm thấy từng hồi tê dại tận xương. Động tác của Arthur càng cuồng dã khiến cô không nhịn được mà rên rỉ to hơn.

Nhìn đôi môi bị cắn tới mức sưng đỏ lóng lánh ánh nước, đôi mắt vàng của Arthur thâm lại, mang theo chút dao động mãnh liệt, ấn một vết hôn đỏ chói một cách thô bạo lên người cô

Môi lưỡi thô ráp từ từ trượt xuống, ngón tay nhanh nhẹn lột váy thú trên người Đường Lâm ra, liè nhìn đầy ttasn thưởng vào thân thể trắng nõn bóng loáng dưới ánh trăng. Hắn cắn xé hai đoá hồng mai trước ngực cô như mê muội cho tới khi nó ứ máu sưng đỏ lên mới quỵn luyến mà buông ra.

Đảo qua cái rốn nho nhỏ, đưa tay vào mảnh đất phì nhiêu, luồn vào chốn đào nguyên thần bí mà vuốt ve.

Cảm nhận được động tác của Arthur, Đường Lâm đang nằm ngửa khẽ run lên, ngay sau đó liền cứng ngắt. Như cảm nhận được sự không yên lòng của cô, Arthur ngừng động tác lại, cúi người hôn lên gò má cô.

Hắn nói khẽ: “Lâm, thả lỏng, anh sẽ không làm em tổn thương!” Vừa nói xong thì cây gậy bên dưới xông vào lối vào thần bí kia một cách thuần thục, khẽ đụng đỉnh phân thân vào, thử thăm dò, sau đó vọt mạnh cả gốc vào.

“Ừm ừ!” Đường Lâm há miệng kêu lớn, dừng đạo bên dưới bị căng ra tới mức tận cùng, đau đón tràn vào trái tim trong nháy mắt. Khuôn mặt hồng nhuận trở nên trắng bệch khó coi. Arthur cúi đầu xuống nuốt tất cả đau đón của cô vào bụng.

Cảm nhận được sự ầm áp và chặt chẽ từ dùng đạo của cô, bọc lấy cây gậy bên dưới, tầng tầng thịt mềm không ngừng mấp máy, cắn nuốt. Nhưng nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của cô, Arthur cố nén tiếng rít gào trong đáy lòng, dừng động tác tiến lên lại, lẳng lặng chờ cô thích ứng. Đôi môi và bàn tay cùng trêu chọc những điểm mẫn cảm trên người Đường Lâm.

Cảm nhận được sự thương yêu của Arthur, Đường Lâm từ từ thả lỏng người, hai tay quấn lên người hắn, chống lại sự yêu thương nơi đáy mắt hắn, khoe môi cô từ từ nhếch lên thành nụ cười, khẽ vận vẹo eo, nói: “Có thể!”

Nghe được lời này của Đường Lâm, đôi mắt vàng của Arthur trầm xuống, gầm nhẹ: “Lâm, em cố ý.” Mồ hôi nhỏ xuống không ngừng, làn da màu đồng cổ thật như được phủ lên một lớp sáp nến, có vẻ vô cùng bóng loáng mê người.

Có được những lời này của cô, Arthur dừng động tác lại, tựa như mãnh thú được đánh thức, eo chợt trầm mạnh xuống, vọt mạnh vào, lại rút ra một cách tàn nhẫn. Động tác của hắn mạnh mẽ mà cuồng dã khiến Đường Lâm cảm thấy không chịu nổi, đành phải vòng hai chân lên eo hắn.

“Arthur, quá...quá nhanh ——”

Đường Lâm vội vàng thở hổn hển, hai tay vô lực ôm chặt lấy Arthur. Lúc này hắn đang trầm luân trong dục vọng, đầu còn có thể nghe được. Nghe thấy tiếng thở gấp mềm mại của cô, hắn không nhịn được càng trở nên điên cuồng.

Đánh thẳng vào từng cái mạnh hơn cái trước, từng cái mãnh liệt hơn cái trước, Đường Lâm hơi há miệng, tiếp nhận sự xâm nhập của thứ thô to của hắn. Cái lưỡi của hắn quấn lấy cái lưỡi mang theo hương vị ngọt ngào của cô một cách thô bạo, cọ xát. Dòng chất lỏng màu trắng uốn lượn nhỏ xuống từ khoe môi sáng bóng của Đường Lâm. Mái tóc đen như mực tán loạn trên đất, lộ ra một màn phóng túng dưới ánh trăng khiến nó cũng không nhịn được mà trốn vào sau làn mây.

Da La bóc khoai lang, rõ ràng là mùi thơm ngào ngạt nhưng lúc này hắn không có chút xú hướm thú nào. Hắn không cần khoai lang mà dùng tầm mắt trên đồng lửa. Đồng tử xanh thăm tẩn ra khí tức khó hiểu.

Bối Lý cúi thấp đầu, không biết đang nghĩ gì. Thỉnh thoảng hắn vút thêm vài nhánh củi vào đồng lửa. Những giống đực khác an phận ngây ngô, ngồi xồm híp mắt ngủ gà ngủ gật.

“Không ghen à?”

Giọng thật khê mang theo chút mùi vị ma mị từ từ. Đầu lông mày khê nhếch, vẻ tàn nhẫn chợt lóe rồi biến mất.

Tay Bối Lý khê run lên, khuôn mặt tuần lãng chứa cay đắng, cười nói: “Ghen? Tôi có tư cách gì mà ghen?” Bối Lý cười đau khổ đầy mỉa mai nhưng đáy mắt lại có chút khí tức lạnh lẽo, trong lạnh lẽo lộ ra âm u khiến người ta có cảm giác bị áp bách.

Thấy vậy, Da La không khỏi cúi thấp đầu, khoe môi nhếch lên thành một độ cong xấu xa. Hắn không phải là Bối Lý, không học được sự khéo léo, cũng sẽ không cam chịu số phận. Muốn thì phải tranh thủ, đây vẫn luôn là nguyên tắc sinh tồn của hắn. Hắn muốn Lâm thì sẽ tranh thủ. Liếc nhìn về phía Arthur rời đi lúc trước, đáy mắt chợt lóe tinh mang rồi biến mất, ngay sau đó biến mất.

Hắn cong môi cười một tiếng với Bối Lý, nói: “Tôi đi ra ngoài một chút, sẽ về nhanh thôi.”

Dứt lời, liền biến mất hẳn trước mặt Bối Lý, để lại hắn với khuôn mặt đầy ngạc nhiên. Hắn ngỡ ngác không biết Da La muốn làm gì. Một lúc sau, nhìn về phía Da La rời đi, khoe môi mang theo sự hứng thú nhàn nhạt. Có lẽ như vậy cũng không tồi, không phải sao?

Dĩ nhiên ai cũng không muốn buông tay, ai cũng không mong Lâm đau lòng, vậy thì cùng có được đi.

Trên cành cây, Da La cúi người xuống nhìn hai người đang say sưa, đồng tử màu xanh thẫm mang theo sự lạnh lùng nghiêm nghị. Hắn tháo da thú trên người, để lộ cây gậy đang ngẩng cao đầu bên dưới ra ngoài. Trên cây gậy thẳng tắp có chất lỏng màu trắng đang nhỏ giọt không ngừng, có vẻ hơi dữ tợn. Hắn đi tới trước mặt hai người, giọng trầm thấp mà khàn khàn, nói: “Trầm luân như vậy có thể vô cùng nguy hiểm nha! Đừng quên đây không phải là ở bộ lạc. Chắc chắn! Động tình như vậy, Lâm phải làm sao bây giờ? Tôi cũng không nhận được.”

Dứt lời, bàn tay thản nhiên lần lên trên người Đường Lâm, đè xuống hai khối thịt mềm mại, khuôn mặt tà tứ mang theo nụ cười quỷ dị. Hai người đang chìm đắm trong ham muốn, ngỡ ngác ngẩng đầu, ngây ngốc mà nhìn Da La trước mặt, há hốc miệng, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì.

Người Arthur cứng lại, hoảng hốt mà nhìn Da La đang làm loạn trên người Đường Lâm. Đôi mắt vàng nhanh chóng thoáng qua tia sát ý. Cúi đầu nhìn Đường Lâm xấu hổ muốn nói lại thôi thì khôi phục như cũ ngay tức khắc.

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, cây gậy đánh thẳng vào Đường Lâm một cách mãnh liệt như đang trả thù. Nhìn hành động này của Arthur, đôi mắt hẹp dài của Da La chợt lóe đắc ý rồi biến mất. Hắn biết Arthur sẽ không từ chối sự gia nhập của hắn thật. Dù sao không phải là Lâm không có cảm giác với hắn.

Nếu vì Lâm, Arthur tuyệt đối sẽ không đuổi hắn đi. Mang theo nụ cười xấu xa, động tác của Da La không khỏi càng trở nên nóng nảy kích động.

Lưỡi rắn dài mảnh liếm lên thân thể trần truồng của Đường Lâm, ôm cô vào lòng, xâm chiếm không e dè.

Đường Lâm há hốc miệng mà nhìn một màn này. Chết tiệt, hai người này định làm gì? Cô giấy dựa định thoát ra, đồng tử màu đen ẩn ẩn vẻ kinh hoàng. Dừng đạo bên dưới càng kẹp cây gậy của Arthur chặt hơn.

28. Chương 28: Tấn Công

Thấy ánh mắt xanh biếc của Da La, hai người nhìn nhau, khê gật đầu. Arthur ôm chặt Đường Lâm để Da La nhân cơ hội mà vào. Cảm thấy thịt mềm mấp má không ngừng, mồ hôi nóng bỏng nhỏ tí tách trên khuôn mặt yêu nghiệt của Arthur, chảy theo má xuống dưới.

“Lâm, Lâm thả lỏng đi. Em...Em kẹp chặt quá.” Giọng nói trầm thấp mà hơi khỏ sở vang lên trong đêm tối. Bởi vì Da La tham gia nên người Đường Lâm chợt căng cứng, dừng đạo bên dưới cố gắng kẹp chặt Arthur.

Thật như kéo sắc cắt rời tứ chi. Từng hồi tê dại tận xương truyền tới từ chỗ hai người kết hợp, liên tục đánh thẳng vào Arthur khiến hắn cố gắng nhịn sự điên cuồng muốn bắn ra lại.

“Ha ha! Lâm, có phải em muốn xiết gãy Arthur không?” Da La liếm khuôn mặt Đường Lâm, bàn tay to đè khối thịt mềm mại trước ngực một cách không e dè. Cảm giác tinh tế nhả nhui dưới tay khiến Da La mê mẩn không thôi. Hắn cúi đầu ngậm chặt đóa hồng mai mà gặm cắn. Cái lưỡi rắn ướm át mềm mại phác họa vuốt ve một cách say đắm thân thể khiến hắn trầm luân.

“Thúi lắm, dứt ngay!”

Cực kỳ tức giận khiến Đường Lâm không nhịn được mà lớn tiếng trách mắng. Cô tức giận trách cứ hai người điên cuồng này. Khuôn mặt luôn luôn thanh lãnh tràn đầy hoảng loạn, đồng tử màu đen lóe lên vẻ căng thẳng.

Arthur khê động, phối hợp với hành động của Da La mà hôn lên thân thể đang căng ra của Đường Lâm, nói: “Lâm, thả lỏng. Em là giống cái được bọn anh thừa nhận, cho nên dù sao sau này cũng phải gặp chuyện này. Trong khoảng thời gian này Lord luôn điều dưỡng thân thể em. Em có thể chịu được.”

Giọng nói mê hoặc mà hấp dẫn khiến Đường Lâm mê muội. Nghe giọng khàn khàn của Arthur cô như hiểu ra điều gì đó, người từ từ thả lỏng. Thân thể cứng ngắc từ từ mềm lại, buông bỏ suy nghĩ hồi hộp hốt hoảng. Thân thể nhạy cảm rơi vào trong ham muốn rất nhanh.

Cây gậy to lớn giữa dững đạo khê nhúc nhích. Dững đạo của cô giống như dù có lớn cỡ nào cũng có thể ngậm chặt hoàn toàn. Thấy Da La hôn một cách thô bạo, bàn tay thô lỗ mang theo sự đau đớn lại khiến Đường Lâm bất ngờ cảm thấy tê dại.

Một nóng một lạnh ở phía trước và sau. Làn da kề sát vào nhau. Nhiệt độ của Da La phía sau hơi thấp. Bàn tay như xúc tua đánh úp lên thân thể Đường Lâm, mang theo lưỡi rắn ướm mềm mại khiến người ta rơi vào điên cuồng, “Da La, anh...anh •••••”

Đường Lâm quần bách xấu hổ vùi đầu vào cổ Arthur, nhắm chặt hai mắt. Da La đáng ghét này vậy mà lại bày ra vẻ tình sắc như vậy! Khuôn mặt tà tứ chứa đầy ham muốn, đôi môi chạy trên thân thể trần truồng của Đường Lâm.

Ngón tay mang theo vết chai thỉnh thoảng chà vào miệng huyết ở mông, khê vuốt mỗi một nếp nhăn, kết hợp với ái dịch của Arthur, ra vào chỗ này liên tục. Tiếng nước càng trở nên rõ ràng hơn.

Da La cắn lên bờ lưng trơn bóng của Đường Lâm, một tay khuấy động cây gậy đang ngẩng cao đầu bên dưới. Nó to đen, gân xanh căng phồng, chống lên mông Đường Lâm. Đỉnh cây dấy thỉnh thoảng chọc khê. Không giống với nhiệt độ nóng bỏng của Arthur, nhiệt độ mang theo hơi lạnh khiến thân thể nóng như lửa của Đường Lâm mất đi không ít.

Thấy hành động của Da La, Arthur từ từ chậm động tác lại, ngậm chặt đôi môi của cô. Hắn nhìn người trong lòng đầy nồng nàn như si ngốc, quần chặt hai chân cô lên người mình. Ánh trắng mờ mờ càng khiến Da La hành động thuận tiện hơn.

Một lúc sau, Da La cúi người, dán sát vào tai Đường Lâm, cắn chặt vành tai cô thật khê, mang theo hơi thở nặng nề, nói: “Lâm, anh vào đây.”

Dứt lời, eo chợt trầm xuống, liền đẩy cây gậy to lớn bên dưới vào rất nhanh.

“Ừm ư!”

“A!”

“Ồ ừm!”

Ba tiếng kêu khác nhau. Đường Lâm bị đau tới mức mặt trắng bệch. Chỗ chưa bao giờ bị dị vật xâm lược bị vật hung dữ chen mạnh vào như vậy khiến sự đau đớn tràn vào tim cô ngay lập tức.

Chặt quá! Ấm áp quá! Không bị đau như Đường Lâm, Arthur và Da La hết sức sảng khoái, cố nén bắn ra mà kẹp càng chặt Đường Lâm đang ở giữa hai người.

Đường Lâm cắn chặt môi, cố gắng thả lỏng người. Cô bị hai người trước sau giáp kích, để mặc cho bọn họ găm cắn lên người mình. Đồng tử màu đen gọn từng vòng sóng.

Dưới ánh trăng, thân thể Đường Lâm trắng nõn bởi vì dục vọng mà ửng hồng, nhiễm cả lên đôi mắt. Cô nhìn Arthur đang ôm mình. Thân thể hần cao lớn gầy gò, tỏa ra ánh sáng mê người khiến người ta há hốc miệng. Cảm nhận được thân thể lạnh như băng của Da La phía sau, một nóng một lạnh, hai thái cực khiến cô quanh quẩn trên đỉnh của sự ham muốn.

Bất mãn vì từ đầu tới cuối ánh mắt Đường Lâm luôn dừng trên người Arthur, đồng tử màu xanh thẫm đầy âm u lạnh lẽo, cảm xúc phức tạp bao phủ lấy Da La. Hần nâng ngón tay xoay mặt Đường Lâm, mặc kệ ánh mắt bất mãn của Arthur.

Cúi người che lên đôi môi sưng đỏ, chiến lấy môi lưỡi ngọt ngào ướt át. Cái lưỡi rắn lành lạnh mềm mềm tiến quân thần tốc, mút hút lấy chất lỏng ngọt lành bên trong.

Tàn sát bờ bãi mà còn thô bạo, cảm thấy miệng huyết bên dưới từ từ ẩm ướt mềm đi, eo gầy gò đánh thẳng vào một cách mạnh mẽ. Arthur cũng như cảm nhận được sự tàn nhẫn cuồng bạo nơi đáy lòng Da La. Hai người một trước một sau, một nhanh một chậm. Ba người như con thuyền lá dập dềnh giữa biển khơi bị mưa to gió lớn quất thẳng vào. Khoái cảm mạnh mẽ cắn nuốt lấy ba người đang say sưa.

“Ừm ư! Chậm...Chậm một chút”

Cô bị ép phải thừa nhận, đồng tử màu đen vì ham muốn mà tràn đầy hơi nước mông lung menh mông. Cô cảm nhận cây gậy phía dưới tiến lên càng ngày càng nhanh, cự vật linh hoạt xoay tròn vận vẹo bên trong, thăm dò thơn thò nhiều hơn.

“A!” Đường Lâm không kìm được mà hét lên một tiếng, bàn tay đang bám vào Arthur bỗng dùng sức. Người cô hơi cong lên, ngay sau đó liền vô lực mà rơi xuống. Đồng tử mông lung, rời rạc không ngừng, đôi môi đỏ mọng khê thở ra khí nóng.

Arthur trên người, Da La hoàn toàn không thêm để ý, liếm hôn thân thể Đường Lâm, “Lâm, Lâm, thật chặt, giỏi quá!” Hai thân thể to lớn cảm thấy người cô co rút, dưng đạo bên dưới ngậm chặt không ngừng khiến hai người thâm nhập càng điên cuồng hơn. Tần suất rút ra đâm vào càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nặng. Hai người thẳng tiến một cái thật mạnh, vùi cây gậy to lớn vào giữa dưng đạo. Sau khi run rẩy nhanh chóng mà mãnh liệt, hai tiếng găm nhẹ trầm thấp tan đi mới từ từ rút ra khỏi người Đường Lâm.

Cây gậy ướt đầm mềm xuống một nửa, phun ra một lượng lớn chất lỏng màu trắng. Người Đường Lâm co rút, thưởng thức dư âm sau khi hoan ái. Khuôn mặt say mê đỏ ửng tràn đầy phong tình mê người. Thấy vậy, ham muốn của hai dã thú bên cạnh dâng cao, hơi thở dần dần nặng thêm. Họ dán sát vào Đường Lâm, liếm hôn cô cùng thân thiết, cố gắng đè ham muốn đang dâng cao xuống. Cuộc đi săn còn chưa kết thúc, bọn họ không thể quá mức.

Khóe môi Da La nhếch lên thành nụ cười quỷ dị. Bàn tay hần khê vuốt ve giữa hai chân Đường Lâm. Ngón tay nhẹ nhàng thăm dò vào, vẽ nắn vẽ về thịt mềm. Ngón tay bị chất lỏng thấm ướt. Hần rút ra, kề sát vào Đường Lâm, cái lưỡi rắn khê liếm lấy ngón tay.

Vụt! Màu đỏ còn chưa tản đi trên mặt Đường Lâm lại phủ đầy lên lần nữa. Cô kêu khê một tiếng. Da La chết tiệt. Vậy mà lại làm ra biểu tình mê hoặc, tràn đầy dâm mị này! Thân thể vừa nếm thử việc đời lập tức có ham muốn.

Màu hồng nhạt cuốn qua người Đường Lâm trong nháy mắt. Cô đọc mười mấy lần thanh tâm quả dục mới đề ham muốn xuống được. Cô không nói gì mà chỉ nhìn hai thân thể nam tính trần truồng trước mặt. A! Khoe khoang gì chứ? Chẳng phải là người đẹp chút sao. Ừc! Cô nuốt nước miếng. Có cái gì đáng để kiêu ngạo chứ. Cô nhẹ nhàng khép hai chân lại. Nghĩ tới chuyện chắc mọi người đều biết bọn họ ra đây làm gì rồi! Cô trừng mắt với Arthur và Da La đầy hung dữ vài lần.

“Đưa em đi rửa sạch. Ngày mai còn phải đi săn.”

Giọng nói lãnh khốc thường ngày giờ hơi khàn khàn khiến người ta nghe mà tê dại không thôi. Cây gậy đang rũ xuống của Da La vụt ngẩng cao đầu. Đường Lâm thấy thế thì mặt xanh mét, giả vờ như không thấy. Chết tiệt! Không biết bây giờ cô còn thấy đau lưng à!

Nhìn thứ to lớn đen thui này, Đường Lâm thấy mình thật trâu bò. Vật kia tiến vào thật à? Vậy mà cô không chết? Đùa à? “Bịch!” Bỗng nhớ tới một câu Arthur từng nói: Trong khoảng thời gian này Lord luôn điều dưỡng thân thể em. Em có thể chịu được.

Chẳng lẽ những thứ cô ăn trong khoảng thời gian này đều là Lord đặc biệt chuẩn bị? căn môi. Thì ra là cuối cùng cô cũng phản ứng kịp.

Lúc trở về cạnh đồng lửa thì thấy Rocca ôm Kama đầy thoản mãn. Khuôn mặt to lớn cuồn cuộn tràn đầy hài lòng. Cô nhìn Kama yếu ớt vô lực xụi lơ trong lòng Rocca. Khuôn mặt hơi đen của Kama hơi đỏ, bàn tay vô lực thỉnh thoảng lại nhéo Rocca để phát tiết sự căm hận trong đáy lòng.

Thấy Đường Lâm được Arthur ôm về, đôi mắt to tròn đảo loạn, đầy vẻ đồng tình. Đường Lâm thấy thế thì người run lên, bất giác muốn tránh né.

“Lâm, co thật đáng thương!”

Bỗng, Kama phun ra một câu đang nghĩ. Đường Lâm xoay đầu sang đầy nghi ngờ. Cô vừa ăn thức ăn Bối Lý cầm tới, vừa quay đầu nhìn Kama đang vui trong lòng Rocca. Lúc tầm mắt rơi xuống vết hôn khắp người Kama thì khuôn mặt nhỏ nhắn vụt đỏ ửng, ngay sau đó liền trở lại bình thường. Rốt cuộc cô cũng hiểu đáng thương trong lời Kama là có ý gì.

“May mà lần đi săn này Georgie không đi. Một Rocca tôi đã chịu không nổi. Không ngờ Lâm lợi hại như vậy. Bọn Bối Lý đều là giống đực của cô hả?”

“Ặc!”

Im lặng nghe Kama độc thoại, Đường Lâm cố nén xúc động trợn trắng mắt. Một lúc sau cô như hiểu ra gì đấy, chợt ngẩng đầu lên, nhìn Kama, hỏi: “Kama, cô có mấy giống đực?”

“Hai. Rocca và Geogie. Geogie bị Horry kêu đi giúp đỡ, lần này không đi cùng. Rocca rất cường tráng nhỉ! Bọn Arthur của cô —— có thể thỏa mãn cô à? Nói thật, bọn Arthur thật sự quá nhỏ nhắn. Trong bộ lạc cũng có không ít giống đực cường tráng. Hay cô thử cân nhắc tới chuyện đổi người xem?” Kama nói một cách nghiêm túc. Vừa dứt lời thì sắc mặt mấy người Arthur bên cạnh bỗng lạnh lùng, sự tàn nhẫn trong đáy mắt bỗng tỏa ra.

Kama không để ý nên hoàn toàn không thấy sự tàn nhẫn và tức giận của ba người Arthur. Rocca lúng túng ngồi đó, đôi tay ôm Kama chặt hơn, người không kim được mà lui về sau mấy bước. Có lẽ giống cái không biết nhưng giống đực trong bộ lạc đều biết mấy người Arthur này không hay tức giận. Nhìn thân thể bọn họ như yếu đuối nhưng thật ra ẩn chứa sức mạnh cười đại.

“Rocca, những lời này tôi sẽ nhớ kỹ để nói cho Lord ——”

Da La cười lạnh đầy tà tứ, đồng tử màu xanh thẫm tràn đầy lạnh lùng nghiêm nghị, khóe môi hơi nhếch lên, cả người tỏa ra hơi thở lạnh khốc mà độc ác tàn nhẫn.

Về phần Đường Lâm, sau khi nghe hết lời Kama thì trợn tròn mắt, giật mình mà chôn người vào lòng Arthur sâu hơn. Ở đây rất nguy hiểm! Cô vẫn nên trở về trái đất thì an toàn hơn.

Nhìn Kama như không có việc gì xảy ra mà nắm lấy con chim lớn lộ ra bên ngoài của Rocca, trịnh trọng mà tuyên truyền kiến thức, Da La vừa thấy trận chiến này thì nhất thời rục rịch, bàn tay đặt lên da thú trên eo, giả vờ muốn cưỡi nó xuống, phân cao thấp với Rocca ở đối diện.

“Da La, nếu anh dám cưỡi ra thì sau này không cho phép leo lên giường của em. Kama, có đôi khi thứ kia, chỉ nhìn vào hình thể là không được. Lần sau tôi dạy cho cô chọn thể nào nhé?” Cô cau mày lại, trong miệng không khỏi nói ra những lời hạ lưu, nụ cười xấu xa, mang theo sự mê hoặc vô tận. Tuy Kama là giống cái cũng không khỏi thất thần.

29. Chương 29: Điều Là Thứ Không Biết Xấu hổ

Sau khi đi săn, ánh mắt của người thú trong bộ lạc khi nhìn Đường Lâm hết sức kỳ lạ. Bất kể là cô làm gì cũng đều có người nhìn chăm chú. Chuyện cô dặn dò họ đều tranh nhau làm.

Nghe xong lời cô, khoai lang xung quanh bộ lạc đều bị đào lên hết. Đường Lâm dặn mọi người đừng ăn hết mà giữ lại để mùa sau trồng.

Sau khi hỏi thăm Lord, Đường Lâm đã có hiểu biết cụ thể hơn về thời không này. Bây giờ là bạch trú, các loại sinh vật đều có thể sinh sôi. Từ khi Đường Lâm gia nhập vào, trong bộ lạc từ từ học cách dự trữ thức ăn, không chờ tới khi hết lại ra ngoài săn như trước.

Hai mươi con heo bị nhốt lại, nuôi phía tây bộ lạc. Đường Lâm bảo Horry phân phó giống đực chặt không ít cây, xây một căn nhà gỗ lớn ở phía tây, nuôi nhốt heo trong đó. Sức ăn của heo rất lớn. Lá khoai lang đào được trước đó, Đường Lâm bảo Joss dẫn giống cái trong bộ lạc phơi thật cẩn thận.

Ngoài nhà gỗ, Đường Lâm còn cố ý bảo Horry chuẩn bị vài căn nhà gỗ nhỏ hơn. Lúc săn thú thì để giống đực không đánh chết con mồi mà là bắt sống.

Bây giờ, mấy căn nhà gỗ đều nuôi không ít con mồi, ngoài heo còn có chim. Chim này gần giống như gà vịt ở trái đất nhưng hơi lớn hơn một chút, đều nhốt thành đôi trong nhà gỗ.

“Lâm, cô đang làm gì vậy? Bọn Arthur tìm cô khắp bộ lạc đấy. Sao cô lại ở đây?”

Joss tò mò lộ đầu ra, nhìn Đường Lâm đang phơi nắng dưới tàng cây đầy âm mộ. Ánh mặt trời rực rỡ thỉnh thoảng chiếu qua tán lá lên làn da trắng hồng của Đường Lâm.

Chắc là trong khoảng thời gian này được mấy người Arthur cho ăn no nên vóc người vốn đầy đặn càng đầy đặn hơn. Lúc cô đi trong bộ lạc thì hấp dẫn vô số ánh mắt giống đực khiến mấy người Arthur ghen tỵ không thôi.

Họ hận không thể giam cô lại trong phòng, không cho phép ra ngoài. Cô giơ tay lên chặn ánh mắt mặt trời, uể oải cúi người, hai khối thịt mềm mại trước ngực hơi run rẩy, lắc lắc tỏa ra hơi thở mê người.

Cô liếm đôi môi khô khốc, cầm trái cây bên cạnh lên cắn khế một miếng. Vỏ quả tách ra, nước màu trắng chảy ra theo khóe môi cô, quyến rũ mà đầy tình sắc. Thấy thế, Joss nuốt nước miếng thật mạnh, than thở thật lớn rằng Đường Lâm đúng là kẻ gieo họa.

Đường Lâm bĩu môi, hơi nghi ngờ. Mấy tên cầm thú đáng chết này như sói hoang ăn mãi không no. Rõ ràng đã từng nói không được mà vẫn làm cô không ngừng nghỉ. Cô bĩu môi đầy bất mãn, nói: “Tìm tôi có việc? Không phải hôm nay bọn họ ra ngoài chuẩn bị thức ăn cho heo à?”

Thật vất vả mới khiến bọn họ không ở đây. Chép chép trái cây hương vị ngọt ngào trong miệng, trong đầu cô suy nghĩ có nên trồng mấy cây hay không. Bộ lạc từ từ bắt đầu dự trữ thức ăn nhưng hình như bọn họ đều không thích trái cây và rau dưa.

Người thú trong bộ lạc dường như đều là động vật ăn thịt, không coi trọng những thứ này. Nhưng trái cây và rau dưa có thành phần dinh dưỡng cao, vẫn nấu với thịt. Nhiều chất béo quá không tốt cho cơ thể.

Đường Lâm suy nghĩ một cách nghiêm túc, không ngờ đặc công ngày xưa hôm nay lại phải suy nghĩ về củi gạo dầu muối cơ bản nhất. Nhưng cuộc sống đơn giản này cũng tự do, rất thoải mái không phải sao?

“Về rồi. Nói là phát hiện ra một loại thực vật rất kỳ lạ, trên đó có kết quả. Rocca tham ăn nên miệng đã tê rần. Lord đang chế thuốc cho hắn.”

“Thực vật kỳ lạ? Trông như thế nào?”

Cô vội vàng đứng dậy đi theo Joss về phía bộ lạc. Bởi vì Rocca gặp chuyện không may nên người thú rảnh rỗi trong bộ lạc đều ào ào đi ra, tụ tập ở chính giữa. Họ thấy Đường Lâm và Joss đi tới thì rối rít chào hỏi.

Có không ít giống đực thấy Đường Lâm thì cưỡi da thú bên hông, để lộ ra con chim lớn đen thui, đầy lông lá phía dưới theo thói quen. Đường Lâm thấy thế thì kinh ngạc không thôi. Dù cho cảnh này đã xảy ra nhiều lần nhưng cô vẫn không quen.

Joss liếc nhìn Đường Lâm đầy trêu ghẹo. Từ khi cô biết Đường Lâm không thích những giống đực cường tráng thì cũng không đề phòng giống đực khác nữa mà lại vui vẻ đứng xem kịch vui. Tuy nói Đường Lâm là giống cái của mấy người Arthur nhưng dù sao vẫn chưa cử hành nghi thức chân chính. Trước lúc này những giống đực khác vẫn có cơ hội theo đuổi.

Một khi cử hành nghi thức thì những giống đực khác không thể theo đuổi. Trong khoảng thời gian này bận dự trữ thức ăn nên quên sạch sẽ chuyện nghi thức này.

Bối Lý đứng ngoài cùng thấy bộ dạng nhiệt tình của đám người thì đầu đầy vạch đen. Hắn không kịp suy nghĩ nhiều, kéo Đường Lâm vào trong lòng mình, giận dữ mà mắng mỏ những giống đực đang nhìn chăm chăm xung quanh.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Đường Lâm chen vào, thấy Rocca yếu ớt nằm trên đất, sắc mặt hơi xanh, thỉnh thoảng còn nôn khan, người mềm nhũn dựa vào Kama. Kama bị dọa đến nổi mặt trắng bệch, thấy Đường Lâm vừa xuất hiện thì nghẹn ngào mà nói: “Đường Lâm, cô mau nhìn xem Rocca làm sao vậy?”

“Rocca ăn phải cái gì vậy?”

“Chính là cái này.” Arthur bên cạnh cầm một cái cây thả xuống trước mặt Đường Lâm. Lord đang cúi đầu giã được thảo. Đường Lâm nhận lấy cái cây Arthur đưa tới, thoáng chốc đầy mắt tràn đầy tinh quang. Cà chua. Cà chua còn xanh.

Cô nhanh chóng đi tới trước mặt Rocca, vươn tay vạch mắt Rocca ra, nhìn đầu lưỡi, đúng là ngộ độc cà chua. May mà Rocca không ăn nhiều lắm, không ngộ độc nặng. Cô khẽ thở phào, vẻ mặt nghiêm túc từ từ giãn ra.

“May mà Rocca ăn không nhiều, nếu không thì thật nguy hiểm. Nghỉ ngơi mấy ngày là không sao. Cây này tên là cà chua, chín thì có màu đỏ, có thể ăn sống hoặc nấu chín. Nhất định phải chín đỏ mọng mới có thể ăn. Cà chua xanh có độc, ăn rất chua, ăn nhiều sẽ ngộ độc. Các anh phát hiện ở đâu?”

Cô cẩn thận nhận lấy cây cà chua, bần đầu dính trên rễ vẫn còn hơi ẩm, rõ ràng mới vừa nhổ lên từ dưới đất. Trên đó đã kết mấy trái, vẫn chưa chín. Có hai chỗ trống, hẳn là bị Rocca hái xuống rồi ăn nhầm.

Lord lấy một chút được thảo cho Rocca nuốt vào, sau đó bảo giống đực khác dìu hắn về. Đường Lâm kéo mấy người Arthur chạy thẳng tới chỗ bọn họ đào được cà chua.

“Chính là chỗ này.”

Đường Lâm đi theo Arthur vào trong một khe núi nhỏ ở phía đông bộ lạc. Ở đây ánh nắng mặt trời đầy đủ, độ ẩm không khí hơi cam, xung quanh còn có vài cây cà chua mọc lứa thưa. Nhưng chúng đều chưa chín hết, màu vẫn còn xanh, lớn không đầy nắm tay trẻ con. Chúng đón ánh mặt trời nhìn rất đẹp. Thảo nào Rocca lại ăn nhầm.

Trước kia trong bộ lạc không có ai ăn thứ này. Chủ yếu là do Đường Lâm dặn dò bọn họ nếu lúc ra ngoài thấy thì hãy tiện tay mang về. Sau khi thưởng thức tay nghề của Đường Lâm, dù cho giống đực không thích ăn thức ăn có màu xanh nhưng cũng có thể thỉnh thoảng ăn một chút, mùi vị nhẹ nhàng không tệ.

“Arthur, Bối Lý, các anh cẩn thận chút, dời hết những cây cà chua này về đi. Dù sao chỗ này cũng ở ngoài phạm vi bộ lạc, lúc chín không hái kịp, chẳng bằng đào về.” Đường Lâm nói một cách tỉ mỉ xong thì bối đất một cách cẩn thận, nhổ cây cà chua tận gốc.

Bối Lý nhíu mày, liếc nhìn hành động cẩn thận của Đường Lâm, lo lắng mà hỏi: “Lâm, thứ này có thể ăn được thật à? Tướng tá và sức mạnh của Rocca ở bộ lạc có thể coi là trung bình. Ngay cả anh ta cũng trúng độc –”

Nhìn ánh mắt lo lắng của Bối Lý, Đường Lâm phỉ phui đất trong lòng bàn tay, cười nói: “Không sao. Lúc cà chua chưa chín thì không thể ăn nhưng chín rồi thì ăn rất ngon. Tới lúc đó các anh sẽ biết, đừng lo.”

Nghe Đường Lâm nói như vậy, mọi người rới rít bắt tay vào làm, ào ào nhổ hết hơn mười gốc cây cà chua lên, mang về.

Đường Lâm khẽ di chuyển cái xẻng đá trong tay, trông hơn mười gốc cây cà chua vừa mang về sau nhà. Sau khi chuẩn bị xong thì tưới một ít nước rồi mới trở về nhà. Những người khác ào ào ngồi ở trong nhà, nhìn Đường Lâm vừa vào bằng đôi mắt đầy trông mong.

Da La lắc lắc eo thon, quần lầy Đường Lâm, cúi xuống hôn cô thắm thiết. Bàn tay to thô bạo đè khối thịt trước ngực cô xuống. Hành động chọc giận này khiến những người khác nhìn mà không khỏi nuốt nước miếng. Cây gậy bên dưới đã ngẩng cao đầu, đập vào da thú thô ráp. Ánh mắt họ đều đầy tinh quang.

Liếc thấy bọn sắc lang này, khoe môi Đường Lâm chợt co rút mạnh mẽ mấy lần. Cô trợn trắng mắt đầy bất đắc dĩ, nhìn mặt trời treo cao bên ngoài, khẽ nguyên rủa mấy tiếng. Hành động cầu hoan rõ ràng như vậy sao cô không hiểu. Lắc lắc cái eo vẫn còn hơi đau đớn. Đường Lâm hơi khóc không ra nước mắt. Đều là soi đối ăn không biết no! Mới chiều, những người này cũng không biết bớt phóng túng một chút.

Cô khẽ thở dài một hơi, nhún vai, hai tay xòe ra, nói: “Dừng lại. Bây giờ mới buổi chiều, các anh định làm gì? Chuẩn bị xong thức ăn cho heo chưa?”

“Xong rồi! Lâm, anh muốn –”

“Không được. Bây giờ là ban ngày. Giữa ban ngày ban mặt là phóng dăng, làm ô uế bầu không khí. Em đi chuẩn bị thức ăn đây. Trước đó vài ngày Lord đã hái ít rau xanh và nấm, có còn không? Còn thì mang qua đây cho em một ít. Bối Lý, đi nhóm lửa. Arthur và Da La chuẩn bị củi. Không được lười biếng, nếu không lát nữa không cho ăn.” Cô cương quyết đẩy bàn tay đang vuốt ve của Da La ra, không thèm để ý tới ánh mắt cầu khẩn, dục vọng đau đớn của mấy người. Cô lập tức xoay người.

Cho dù có thuốc của Lord cô cũng không chịu nổi tàn phá! Thật không rõ sao giống cái trong bộ lạc không thích bọn họ. Lực co thật không tồi. Chỉ có thể trách giống cái này có mắt như mù.

“Buổi tối thì được?” Mắt Da La mang theo tinh quang, mê đắm mà nhìn mông Đường Lâm. Bàn tay to cầm lấy cây gậy đang đội da thu lên, bộ dáng vô sỉ khiến Đường Lâm đau bụng.

Vốn Đường Lâm định quát lớn nhưng ai ngờ vừa quay đầu thì chống lại ba đôi mắt nóng rực. Đáy lòng cô chợt thất lại. Bị ánh mắt nóng bỏng như vậy nhìn chăm chăm, trong lòng cô không khỏi tê dại khó nhin. Cô dịch chuyển hai chân, kẹp chặt đùi lại.

Cắn môi, Đường Lâm căng người, cười mỉa mai mà nói: “Da La, gậy sắt mài nhiều sẽ thành kim. Anh không lo dùng vật kia quá độ thì nó sẽ bãi công sớm à?”

Đường Lâm vừa dứt lời thì trong nhà liền lặng ngắt như tờ. Lord lại phản ứng đầu tiên, sờ cằm, cười nói với Đường Lâm như tên trộm: “Ồ! Da La, có nghe không? Lâm ghét bỏ đồ chơi của anh không dùng được. Lâm, đừng lo lắng nhé! Dù Da La không thể dùng còn có anh mà. Chắc chắn anh sẽ thỏa mãn Lâm, khiếm Lâm dục tiên dục tử.” Hắn le lưỡi một cách bỉ ổi, liếm một vòng lên môi, tạo ra nụ cười háo sắc.

Lời Lord vừa ra khỏi miệng, trên đầu Arthur liền vụt lên hai cái tai lông xù, dựng thẳng lên, rất đáng yêu! Cái tai này khiến lòng Đường Lâm ngứa ngáy khó nhin. Mà Bối Lý đứng bên cạnh vẫn im lặng không nói. Một bóng đen xẹt qua, cái đuôi dài nhỏ liền quần lên eo Đường Lâm. Kiên định ở đuôi luôn vào váy thú của cô, vuốt ve bấp đùi cô.

Gãi ngứa khó nhin khiến Đường Lâm không khỏi rên rỉ ra miệng: “Ừm ừ...” Tiếng rên rỉ thật khẽ, thật nhỏ khiến mấy người khác trong nhà thở hổn hển gấp gấp, trợn to mắt mà nhìn hành động to gan của Bối Lý.

Trong lòng họ không khỏi u ám. Thảo nào Bối Lý có thể ăn Lâm trước. Riêng phần thuần thực này hoàn toàn không thể nghi ngờ gì nữa. Bàn tay thô ráp chen lấn khối thịt một cách thô bạo. Khối thịt không ngừng thay đổi hình dạng dưới bàn tay khiến người ta thêm thương không thôi.

30. Chương 30: Đều Bị Gài Bẫy

Lord cúi thấp đầu, khoe môi nhếch lên thành nụ cười xấu xa. Đôi mắt vàng nhìn Đường Lâm bị Bối Lý kiềm chế, đáy mắt chợt lóe tinh quang rồi biến mất. Tay vươn vào trong hòm thuốc, nhẹ nhàng khuấy đảo.

Chống lại hàng động to gan của Bối Lý, Da La tháo da thú, liền xông tới. Bàn tay hắn chạy xung quanh người Đường Lâm khiến Arthur ngồi bên cạnh rục rịch, trong mắt tràn đầy sự không an phận.

Đường Lâm buồn bực không thôi, đưa ánh mắt cầu cứu cho Lord. Những người này đều là cầm thú! Bị bọn họ luân phiên một lần, dù cô không chết cũng phải nghỉ ngơi hai ba ngày.

Đầu đầy vạch đen, cô quát lạnh: “Các anh làm gì vậy! Buông em ra. Trời còn chưa tối, nếu bị người khác nghe thấy thì sao? Người thú khác sẽ nói gì?”

Da La cười tà khí xấu xa, cắn khối thịt mềm mại trước ngực cô, nặng nề trả lời: “Vậy thì càng tốt, tránh cho những người khác có ý đồ với em. Hừ! Đừng cho là bọn anh không biết những giống đực khác có ý định gì? Có bọn anh thì bọn họ vĩnh viễn đừng nghĩ tới chuyện chạm vào em.”

Khuôn mặt tinh xảo của Arthur hơi căng thẳng, nói nghiêm túc, “Da La nói không sai. Lâm, sau một tháng Maya nữa chúng ta sẽ cử hành nghi thức, tránh cho những giống đực kia cứ cả ngày nhìn chằm chằm vào em.”

Đôi mắt hẹp dài tản ra hơi thở lạnh lùng độc ác, quanh người hắn càng tràn ngập sát khí nồng đậm.

Bối Lý sau lưng không mở miệng nhưng tăng thêm sức lực khiến Đường Lâm biết rõ quyết tâm của hắn.

Lord nở nụ cười dịu dàng, ngồi lên ghế, đối diện với bốn người phóng đảng trước mặt, im lặng không nói gì. Trong nhà từ từ tản ra một mùi thơm thoang thoảng. Mấy người đang chìm đắm trong dục vọng vẫn chưa nhận ra. Ngay cả Bối Lý từ trước tới nay luôn cẩn thận cũng quên đi trong nhà còn có một y sư xảo trá.

Đợi tới khi mọi người phản ứng kịp thì đầu vàng mắt hoa, toàn thân vô lực, tê liệt ngã xuống đất. Lúc này Lord mới không nhanh không chậm mà dạo bước tiến lên, nằm lên mềm mại của Đường Lâm, kề sát vào tai cô gọi khẽ: “Lâm, bọn họ không thức thời. Anh để bọn họ nghỉ ngơi trước. Lâm để anh hầu hạ là được rồi.”

“Ừ!” Đường Lâm trống rỗng mềm nhũn, đáp khẽ một tiếng. Dục vọng bị mấy người khơi mào còn chưa tan đi, hơi mờ mắt nhìn Lord tuần lảng trước mặt. Cô hồi thần lại ngay lập tức.

“Lord, anh —— ”

Mấy người tê liệt giận dữ mắng mỏ Lord. Ba đôi mắt mang theo khí thế rét lạnh, hận không thể đứng dậy bước lên xé xác Lord ra, hối hận không thôi. Sao họ lại quên mất con sói Lord này chứ. Biết rõ tính tình sói xảo quyệt, thật thiệt thòi lớn!

“Tôi...Tôi làm sao? Là các anh phá hỏng quy củ trước. Thân thể Lâm còn chưa thay đổi hoàn toàn, không chịu được sự cưng chiều của mọi người. Tối nay để tôi nhận thôi.”

Dứt lời, khoe môi nở nụ cười tính kế, cười tới mức rất đắc ý. Bàn tay thô ráp trực tiếp duỗi vào, cởi váy thú trên người Đường Lâm ra, vuốt ve từ hông rồi lướt dần lên. Hắn vuốt ve làn da trắng nõn trơn bóng, cảm thấy bên dưới càng cứng hơn, nắm lấy hai khối thịt thật mạnh.

Thứ to lớn chống lên bụng Đường Lâm khiến mặt cô đỏ như máu.

Hơi thở nóng rực nam tính của Lord phả tới, đôi môi mềm mại dày dặn trườn lên đôi môi anh đào của Đường Lâm, kề sát một chỗ, cảm nhận hương vị ngọt ngào từ đôi môi mềm.

Hắn nhẹ nhàng thăm dò, cạy răng cô ra, đầu lưỡi ướt át liếm liếm lên đôi môi đỏ thắm của cô, tinh tế dẫn lưỡi cô cùng chơi đùa. Cái lưỡi như cá gặp nước, nhảy múa rất nhanh nhẹn.

“Không...Không muốn —— ” Người Đường Lâm khẽ run, đồng tử màu đen nhìn chằm chằm vào ba người ngã trên đất, vô lực từ chối hành động cuồng dã của Lord. Sao Lord lại làm thế, biết rõ bọn họ còn ở đây mà.

Lúc ánh mắt rơi vào thứ đồ chơi ngẩng cao đầu phía dưới của ba người thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực. Sắc tâm không đổi. Đã như vậy mà còn bắn khoản chuyện này.

“Lâm, em không được thiên vị như vậy. Anh cũng là giống đực của em. Em không thể từ chối anh cầu hoan.” Hấn cứng rắn ôm Đường Lâm bàn tay to đè lên thân thể đầy đà của Đường Lâm không kiêng nể gì. Hấn không thèm nhìn tới ánh mắt sắp sung huyết của ba người kia mà ôm cô vào phòng.

Trong hơi thở nam tính mãnh liệt quanh quẩn của Lord, Đường Lâm chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không kìm được mà muốn kêu thành tiếng. Hai tay Lord thuần thực mà lão luyện chạm vào các điểm mẫn cảm trên người Đường Lâm. Cô sớm không phải cô bé không hiểu sự đời trước kia mà đã nếm tình dục. Đối mặt với sự đụng chạm này của Lord, trong lòng không khỏi dâng lên chút khát khao. Lúc Lord quan sát cô thì cô mở mắt, quét nhìn thân thể trần trụi của hắn. Cô được đặt trên tấm thảm, nhìn hắn không rõ lắm nhưng cảm thấy thứ kia tuyệt đối không nhỏ.

Phản ứng nhạy cảm của Đường Lâm khiến thứ phía dưới của Lord không khỏi càng ngẩng cao đầu hơn nữa. Đầu ngón tay hắn khẽ bóp đóa hồng mai ngạo nghễ đứng thẳng, trán tỏa ra ánh sáng mê người, hơi thở nặng nề không ngừng rơi xuống.

“Ừ ư! . . . ”

Mềm mềm, mềm mềm, âm cuối kéo thật dài như chiếc lông chim chọc vào lòng, gãi ngứa tận xương. Hấn trực tiếp cúi đầu xuống, bao phủ lên, từng bước xâm chiếm chỗ có chất lỏng ngọt ngào này.

Đường Lâm động tình, chủ động ôm cổ Lord, quần lấy cái lưỡi to của hắn, trao đổi chất lỏng lẫn nhau. Hàng động ma sát này của cô càng khiến Lord thêm cuồng mãnh, gặm cắn một cách thô bạo, thô lỗ mà cưỡi da thú bên eo ra, lấy thứ sắp bộc phát ra, khe khẽ đưa vào giữa hai chân Đường Lâm. Hấn thỉnh thoảng quẹt qua, dính lấy chút chất lỏng nơi miệng huyết.

Bàn tay mang theo vết chai không chút nào thương tiếc mà véo lên kiên đỉnh. Hấn nâng mông lên, thật giống như hận không thể nuốt Đường Lâm vào bụng. Thứ ngẩng cao đầu xâm nhập giữa hai chân khe khẽ chống lên, di chuyển ma sát qua lại.

Nhận thấy chỗ này đã ẩm ướt, hắn hít sâu vài hơi, hai tay nâng Đường Lâm lên, chọt tiến thẳng về phía trước, đi vào rất nhanh.

“Á!” Đường Lâm hít mạnh một hơi, người bởi vì đau đớn mà cong lên, quần chặt lấy eo Lord khiến hắn càng vào sâu hơn. Cô co rút kịch liệt khiến hai người đều không thể chịu được. Mặt cô vắn vẹo, cắn chặt vai Lord, nói: “Đau quá! Khốn kiếp!”

Cho dù là lần đầu tiên cũng không đau như vậy. Lord chết tiệt, vậy mà không làm gì cả đã đi thẳng vào. Đây chẳng phải là muốn cái mạng nhỏ của cô sao?”

Thấy Đường Lâm nhú chặt mày, đáy lòng Lord tràn đầy đau lòng, để mặc cô cắn lên vai. Mãi cho tới lúc trên đó xuất hiện tia máu, hắn nhận sự nóng nảy đang kêu gào trong thân thể, vuốt ve sống lưng cô, “Anh muốn để em nhớ kỹ. Đây là đau đớn anh dành cho em. Lâm, gọi tên anh, nói cho anh biết người bây giờ đang chiếm đoạt em là ai.”

“Lord, ừm! Lord ”

Sau khoảnh khắc đó, đau đớn lui đi, thân thể mềm yếu của cô từ từ nóng lên, cười lên người Lord, hạ thân bị thứ thật to lấp đầy, cảm nhận dững đạo ướt át không ngừng bị thứ to lớn tiến lên. Khoái cảm thấm tận xương tràn vào lòng, nghĩ tới mấy người ngoài kia, tiếng kêu đè nén phát ra.

Không biết qua bao lâu, không biết Lord làm mấy lần, màn đêm lặng lẽ phủ xuống, gió mát thổi vào mặt. Trong ánh trăng mờ, thấy Lord đang dọn dẹp thân thể cho cô, cuối cùng ôm cô cùng ngủ.

“Cốc cốc!”

Sáng sớm, khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống mặt đất, mấy người nằm trên đất cả đêm, chọt xông lên, sáng sớm đã náo loạn.

Lord đen mặt không thôi, Đường Lâm bị đánh thức, mở đôi mắt còn mơ hồ. Cô liếc thấy Lord trần trụi, bỗng phản ứng lại, nhớ tới sự cuồng loạn tối qua, kéo tấm da thú đắp lên.

Không đợi Lord ra mở cửa, cánh cửa gỗ đã bị người đẩy ra từ bên ngoài. Ba bóng dáng một trước một sau vọt vào, điên cuồng đánh Lord một trận. Đường Lâm bình tĩnh mà nhìn một màn này, đứng dậy nhặt vấy thú trên đất lên mặc vào một cách tự nhiên.

Da La thần nhiên đi tới, uất ức di chuyển tới cạnh Đường Lâm, lập tức dấn lại, tủi thân mà nói: “Lâm, Lord thật xấu xa. Vậy mà lại bỏ thuốc bọn anh, hại bọn anh ngủ trên đất một đêm. Em xem, những vết này đều là do muỗi cắn. Lâm cũng bị anh ta ức hiếp vô cùng lắm. Bọn anh nhất định sẽ dạy dỗ anh ta thật tốt.”

Khuôn mặt tà tử tràn đầy sự độc ác, nói những lời không hợp với vẻ mặt. Đường Lâm chợt cảm thấy sau lưng chợt lạnh, liếc mắt nhìn Lord bị đánh thê thảm, không tỏ vẻ gì cả. Cô nhìn mấy người đánh đánh nhau, nói: “Em đói bụng!”

“Lâm đói. Anh lập tức đi chuẩn bị đồ ăn ngay.”

Bối Lý lập tức thu tay lại, đi ra khỏi phòng. Arthur cũng thu tay, hung hăng mà trợn mắt nhìn Lord mấy lần, đôi tai lông xù dựng lên trên đầu, đi tới trước người Đường Lâm. Đôi mắt vàng của hắn tràn đầy sương mù, bộ dáng vô cùng đáng yêu, nhất thời dụ Đường Lâm mất hết ba hồn bảy vía. Cô ngây ngốc mà nhìn Arthur yêu nghiệt chăm chăm, chợt nuốt nước miếng, bỗng nhảy lên, treo lên trên người Arthur như gấu leo cây, dốc sức vuốt ve đôi tai đáng yêu. Cô hôn liên tiếp lên khuôn mặt hồng hào.

Hành động này nhất thời kích thích lửa giận bão táp của hai người khác trong phòng. Da La biến ra đuôi rắn, trườn tới trước mặt Đường Lâm, cái đuôi rắn lạnh như băng quấn lên theo cái hông của cô.

Đường Lâm bị sự khác thường này làm giật mình, chợt xoay người. Không sai, cô thấy một cái đuôi rắn khổng lồ đang chạy trên người, bị dọa tới mức hét lớn một tiếng: “Á! Quái vật.”

Tiếng rống bất ngờ không chỉ khiến ba người trong nhà giật mình mà ngay cả Bối Lý trong nhà cũng bị dọa, người vọt vào rất nhanh.

Đầu hắn đầy vạch đen mà nhìn Da La núp trong bóng tối, còn cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của Đường Lâm. Một lúc sau, Lord không nhịn được mà cười lớn: “Ha ha! Quái vật —— á á!”

Hắn cười tới mức quá khoa trương, không cẩn thận động tới vết thương trên mặt, nhất thời hít vài hơi thật mạnh mới đè đau đớn xuống được. Hắn bịt chặt miệng vết thương.

Arthur nở nụ cười đầy xấu xa, nhẹ nhàng ôm lấy Đường Lâm đang cứng ngắc, lộ ra tư thế thắng lợi. Hắn đã sớm biết Đường Lâm không thích hình thú của Da La, tuy Lâm che giấu không tệ.

Từ trước tới nay Da La luôn lấy làm kiêu ngạo với hình rắn của mình, lần này bị Lâm nói như vậy e rằng bị đả kích không nhẹ.

Bối Lý đứng ở cửa hơi nhíu mày một cái, ánh mắt thần nhiên liếc Lord rồi lui ra ngoài, khóe môi tràn đầy ý cười không kìm nén được.

“Khụ! Da La, không phải em cố ý. Đây chỉ là phản ứng theo bản năng thôi. Ai bảo anh bất thành linh hóa thành hình thú.” Đường Lâm biện bạch ỉn. Đôi chân thon dài đang hoàn hảo bỗng biến thành cái đuôi rắn khổng lồ, ai nhìn thấy mà không kêu to. Da La lại không nói trước một tiếng khiến cô không có chuẩn bị mà kêu lớn lên.

“Lâm ghét bỏ anh —— ”

Da La nhìn Đường Lâm đầy trách móc. Đôi mắt xanh thẳm chứa tủi thân. Đường Lâm thấy thế thì buồn bực không thôi. Không phải cô cố ý được không? Được rồi! Lần này coi như là cô sai rồi, không nên nói Da La là quái vật.

Cố gắng nhếch lên thành nụ cười dịu dàng, cố gắng tới gần Da La đứng trong góc, ánh mắt rơi vào cái đuôi trên mặt đất của hắn. Đuôi rắn khê quất qua lại, tất cả dũng khí biến mất một cách mạnh mẽ, cẩn thận lui về sau vài bước.

Chết tiệt, cô quả nhiên còn không cách nào tiếp nhận động vật thân mềm.

Da La thấy hành động của cô thì khuôn mặt tà tứ nhất thời tràn đầy tức giận nồng đậm. Đồng tử màu xanh thẫm co rụt, híp lại thành một đường, sự ác độc u ám không khỏi bắt đầu thổi quét qua Đường Lâm.

31. Chương 31: Bộ Lạc Thiết Chùy

Thấy vẻ mặt Da La không đúng, Đường Lâm hơi sợ hãi. Cô chưa từng thấy Da La tràn đầy lạnh lẽo toàn thân như vậy. Không thể trách cô nhất gan. Cô đã từng thấy bàn tay thon dài của Da La xé xác một coi voi như con thú bình thường. Cơ thể nhỏ bé của cô phảng phất không đủ nhét kẽ răng của hắn.

Cô ngẩng đầu lên từ trước ngực Arthur đầy sợ hãi, nhìn xung quanh nhưng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt âm u của Da La, nói khẽ: “Chuyện này...Chuyện này...Em không cố ý. Anh bỗng biến ra đuôi rắn, em đương nhiên bị dọa. Anh không thể trách em.” Nghe Đường Lâm giải thích, mấy người trong nhà đầu đầy vạch đen.

Lord nhún vai, dáng vẻ lực bất tòng tâm, bước ra khỏi phòng. Arthur thấy Da La nghiêm mặt, mặt lạn lại, biết chuyện này phải để cô tự giải quyết, an ủi: “Lâm vô về Da La thật tốt đi. Anh đi ra ngoài trước.” Dứt lời, hắn quay sang nhìn Da La đang âm u ở góc tường, “Đừng quá lâu. Hôm nay bộ lạc Thiết Chùy sẽ tới, giữ thể lực chờ bọn hắn khiêu khích.”

Đường Lâm ngơ ngác mà nhìn bóng lưng rời đi của Arthur, chợt cảm thấy có loại bi thương gió hiu hiu sông Hịch lạnh lùng ghê. Cô chưa kịp bắt được Arthur thì đã thấy hắn đóng cửa lại.

Loạt xoạt! Tiếng di chuyển nhẹ nhàng, từ từ ma sát xuống mặt đất khiến Đường Lâm cứng đờ người, kẻ cà không dám quay đầu lại. Cô khóc không ra nước mắt quay lưng về phía hơi thở âm u càng ngày càng gần. Arthur, các anh thật không có tình người.

Trong những người này, người khiến Đường Lâm sợ nhất là Da La tà tứ này. Hắn bá đạo mà tàn bạo. Tính tình của rắn bạc bẽo lạnh lùng, Đường Lâm vẫn nhớ kỹ điểm này. Lúc này ở chung một phòng với Da La đang nổi giận, có thể nào cô cũng không yên tâm được.

Trong đầu cô không ngừng lóe ra kết quả bị kịch, hai chân không nhịn được mà bắt đầu run lên, ngay cả răng cũng bắt đầu lập cập va vào nhau. Đôi môi đỏ thắm dần dần trở nên trắng bệch, đồng tử co lại không ngừng.

“Lâm ——” Hắn kéo âm cuối thật dài, rõ ràng giọng đậm đà như rượu vang nhưng lúc này vào tai Đường Lâm lại giống như quỷ sứ vừa ra khỏi địa ngục, âm u mà tàn bạo. Cô nuốt nước miếng một cách cẩn thận, có làm sao cũng không dám quay đầu lại mà liếc Da La một cái. Lúc quanh quẩn bên bờ vực của cái chết, cô cũng chưa từng sợ hãi như vậy. Nhưng đối mặt với khuôn mặt ma quỷ của Da La, tự dưng trong lòng cô lại dâng lên sự sợ hãi.

Đốt ngón tay dài nhỏ mà lạnh như băng nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Đường Lâm. Rất lạnh! Rất nhẹ! Tựa như gõ vào lòng Đường Lâm một cái. Nhịp tim cô tăng lên không ngừng, sợ hãi cũng tăng lên theo.

Đồng tử xanh thẫm chứa đầy thú vị mà nhìn Đường Lâm đang sợ hãi, đáy mắt cũng chứa nụ cười quỷ dị. Lâm như vậy dường như rất thú vị. Đồng tử sáng như ánh mặt trời càng tròn trịa hơn, vành mắt tràn đầy sợ hãi rồi lại bướng bỉnh không mở miệng, không sôi nổi cường thế như ngày xưa. Lâm như vậy thật khiến người ta muốn đè dưới thân, làm tàn bạo không kiêng nể.

Cảm thấy Lâm thay đổi, ngửi mùi hương thơm ngát thanh nhã, hơi thở hơi gấp gáp, hết thấy đều khiến Da La động lòng không thôi.

“Lâm đang sợ? Ừ hừm ••• để anh đoán thử. Là sợ anh ăn thịt em? Hay là sợ anh sẽ xé xác em —— Mỹ vị như vậy thật khiến người ta chọn rộn!”

“•••••”

Nghe giọng điệu uy hiếp của Da La, thân thể cứng ngắc của Đường Lâm càng cứng hơn, không thể tự kiềm chế. Cô biết hắn đang nói đùa nhưng sâu trong lòng cũng biết Da La có thể làm vậy thật. Nếu chọc giận hắn thật thì hắn có thể làm thế, sẽ nuốt sống cô vào bụng.

“Không có. Ai bảo em sợ? Em là đang đói!” Đường Lâm bướng bỉnh nói xong thì khóe môi run rẩy, đồng thời tay trái không quên nắm thành quyền đánh vào tay phải. Cô gật đầu xác nhận sự thật, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Trừ hai chân đang run lên không ngừng ra, cái cơ cô lấy thật không tệ.

“À! Thì ra là Lâm đói bụng. Vừa hay anh cũng đói!” Dứt lời, dùng thứ gì đó mà chọc vào miệng Đường Lâm một cách hạ lưu vài cái. Hắn nhẹ nhàng cọ cọ, hơi thở ấm áp phả lên không nhanh không chậm.

Ặc! Ý thức được lại bị Da La chết tiệt này đùa giỡn, Đường Lâm lệ rơi đầy mặt. Ai nói người thú thật thà chất phác? Cô nóng nảy gì chứ? Rõ ràng đây là cầm thú không biết xấu hổ. Hắn mà thật thà chất phác thì trên thế gian này sẽ không có ai là người ngay thẳng nữa.

Người cô căng lên, cười ngược ngùng, nói: “Arthur nói hôm nay bộ lạc Thiết Chùy sẽ cử sứ giả tới. Anh chắc chắn không muốn nghỉ ngơi dưỡng sức?” Bàn tay nhỏ bé thử xoa eo để thăm dò. Cô tuyệt đối sẽ chết sớm vì túng dục quá độ, tuyệt đối! Bị đám cầm thú này tập luyện mỗi đêm, dù cho cô có mạnh hơn nữa cũng không chịu được vất vả như vậy!

Để sáng mai hỏi Kama một chút xem. Trên phương diện này, hai người nhà cô ấy nhất định không thuy gì. Joss thì coi như thôi. Dường như tộc trưởng được ưu đãi nhất trong bộ lạc. Joss thật tốt số! Được Horry chỉ định, những giống đực khác cũng chủ động rút lui. Hèn gì Horry nhìn trúng Joss là được ngay. Chỉ cần nghe thấy Joss oán trách không hài lòng chỗ nào thì ngày hôm sau, ngày thứ hai, ngày thứ ba, nhất định đừng mong thấy Joss trước mặt, nhất định là đã chết trong •••••

“Bây giờ còn sớm, Lâm đói bụng! Anh hết sức vui vẻ mà cho Lâm ăn no. Mấy tên kia của bộ lạc Thiết Chùy chỉ là bình hoa ăn hại, chẳng đáng lãng phí nhiều tinh lực.” Da La hoàn toàn không thèm để ý tới, say mê leo lên người Đường Lâm, ra vẻ muốn khởi động.

“Dừng ••••• Bối Lý bảo chúng ta ra ăn cơm, sau đó còn phải chuẩn bị thức ăn cho bọn heo. Cà chua sau nhà còn phải tưới nước •••••” Đường Lâm không khỏi bắt đầu lải nhải, nói rõ những việc cô phải làm.

Da La nở nụ cười yếu ớt. Sao hắn không biết chút tâm tư này của Đường Lâm. Vốn hắn không định thật sự làm gì. Chút thời gian này ngay cả một lần cũng không đủ, đương nhiên hắn sẽ không tự chuốc lấy cực khổ.

Nhưng thỉnh thoảng dọa Lâm một chút như vậy, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lúc xanh lúc trắng đầy hoảng sợ cũng thật là chuyện tốt. Về mặt này chỉ có hắn mới thấy được. Mùi vị tuyệt vời này khiến người ta ăn đến mức nghiện luôn.

Không đợi Đường Lâm nói xong, Da La cúi đầu chặn đôi môi đỏ mọng đang lăm nhả lại.

“Lâm ồn ào quá. Nợ lại lần trừng phạt này. Lần sau có thời gian anh sẽ đòi lại. Bây giờ thu chút lời là được rồi!” Ngón tay lạnh như băng vuốt ve khuôn mặt của Đường Lâm như mang theo lực hấp dẫn, ngũ quan tà tứ, đồng tử xanh thâm đầy nhu tình.

Mặt Da La từ từ kề tới gần, đôi môi tà tứ nóng bỏng nặng nề bao phủ lên đôi môi Đường Lâm, mang theo mùi riêng của hắn. Hắn thô lỗ cạy răng cô ra, trần trọc mút vào, mái tóc buông xòa quấn quýt với tóc Đường Lâm, không thể phân rõ được ai là ai.

Đôi môi từ từ sưng đau, hô hấp của hai người cũng từ từ trở nên nóng bỏng hỗn loạn. Nụ hôn thô bạo rời đi, chuyển tới cằm, vành tai, cổ rồi chạy dọc xuống xương quai xanh khô gợt.

Đồng tử xanh thâm bắt đầu sâu hơn, ánh lửa xanh biếc tản ra trong mắt. Bàn tay vốn quanh quẩn trên eo bị rút ra, dời xuống váy thú •••••

“Lâm, Da La, ra ăn cơm!” Bối Lý ngoài phòng như không phát hiện ra điều gì, bỗng gọi hai người ra ngoài. Động tác của Da La chợt dừng lại, mắt nhắm nghiền đầy dục vọng đã lui đi và bất mãn thật sâu. Hắn nhìn chằm chằm vào Đường Lâm trong lòng hồi lâu, cuối cùng nở nụ cười khổ đầy bất đắc dĩ. Hắn nhẹ nhàng

cột chắc vấy thú lại cho Đường Lâm, giọng khàn khàn, bức bối mà buồn bã nói: “Ăn cơm ——” Hàm răng trắng tinh phát sáng hơi mở ra, cắn răng nghiền lợi.

“Chuyện bộ lạc Thiết Chùy là sao?” Đường Lâm tò mò hỏi Kama bên cạnh. Giống cái trong bộ lạc cũng đều tập trung lại, nhìn giống đực ngồi đầy trong phòng. Từng đôi mắt như muốn nói lại thôi. Đường Lâm tỏ vẻ áp lực rất lớn!

Người cô mất tự nhiên mà dời ra sau Joss và Kama vài bước, cẩn thận giấu người mình đi, cố gắng để mình trở nên nhỏ bé nhất. Cô vừa động thì ánh mắt của giống cái bên cạnh cũng di chuyển theo. Cảm giác này thật giống như cô là kẻ ăn trộm vậy.

Cuối cùng, Đường Lâm dứt khoát coi như không thấy, dựa vào Joss một cách thoải mái, để mặc cho ánh mắt tò mò xung quanh rơi vào người mình. Từng luồng ánh mắt nóng bỏng liều mạng mà nhìn vào khối thịt mềm mại thẳng tắp trên người cô. Ánh mắt nóng bỏng mà còn mờ ám lại độc ác như muốn xé vấy thú ra.

“Bộ lạc Thiết Chùy cách bộ lạc chúng ta không xa. Khác với bộ lạc Hắc Sơn, bộ lạc Thiết Chùy do voi ma mút hợp thành. Thực lực của chúng rất mạnh chứ không hỗn tạp khác nhau như người thú của bộ lạc Hắc Sơn chúng ta. Lần này chắc là mang theo ý định không tốt.”

Joss quệt miệng, nói đầy giận dữ. Bộ lạc Hắc Sơn mới thành lập không lâu, thực lực kém hơn bộ lạc Thiết Chùy. Lần này bộ lạc kia tùy tiện bước lên, còn không biết mang theo ý xấu gì đây?

Kama gật đầu đồng ý, nói: “Joss nói không sai. Nghe nói bộ lạc Thiết Chùy có tập tục xấu là thấy giống cái vừa ý sẽ đoạt lại. Không biết có phải thật không. Hôm nay mọi người đừng đi loạn, tránh bị những tên lỗ mãng kia hạ gục. Nếu tập tục này là thật thì có thể gặp nguy hiểm!”

Kama dặn dò giống cái xung quanh một cách nghiêm túc. Bộ dạng của cô thật nghiêm trang khiến Đường Lâm giật mình không thôi. Không ngờ Kama cũng có mặt nghiêm túc như vậy. Nghe lời này, trong lòng cô cũng thật hơi tính toán. Thảo nào hôm nay tất cả giống cái đều trốn trong này. Có lẽ là do lo lắng bộ lạc người thú Thiết Chùy có mưu đồ bất chính.

“Quả thật bộ lạc Thiết Chùy có tập tục như vậy. Mọi người đừng di chuyển, tránh bị bọn họ phát hiện. Thực lực của bộ lạc này cường hãn, chuyện cướp đoạt xảy ra không ít. Lại thêm bộ lạc này thích cùng chung vợ. Giống cái trong bộ lạc từ trước tới nay luôn là vật sở hữu chung của tất cả giống đực. Nếu bị bắt thì chắc chắn không có đường sống.” Joss nghiêm túc mà dặn dò tiếp. Lịch sử của bộ lạc Thiết Chùy dài hơn của bộ lạc Hắc Sơn, bất kể là sức mạnh hay là những thứ khác đều mạnh hơn bộ lạc Hắc Sơn. Lần này không chào hỏi mà tới, ai biết có tâm tư gì.

Đường Lâm kinh ngạc. Hóa ra cô gặp bọn Arthur còn tốt chán. Khẩu vị của bộ lạc Thiết Chùy thật nặng. Cùng chung vợ? Chuyện này mà cũng làm thật đương nhiên, thật là mạnh mẽ. Không lo đứa trẻ sinh ra không tìm được cha à?

Những giống cái khác vừa nghe Joss nói như thế thì bị dọa tới mức sắc mặt tái nhợt, cẩn thận mà di chuyển vào góc tối, chỉ sợ gây ra tiếng động lớn gì sẽ rước lấy giống đực bộ lạc Thiết Chùy.

Tuy giống cái có mấy giống đực nhưng không thành vật sở hữu chung của bộ lạc.

Thực ra người thú rất đơn thuần, không có suy nghĩ dư thừa gì. Thích thì ở bên nhau, không có những ý niệm lăng nhăng xiên xẹo gì. Họ rất đơn thuần. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Đường Lâm không từ chối nhiều. Ở đây, cô phải dựa vào bọn họ để sống sót, nhất định phải trả giá. Cô biết bọn Arthur có cảm tình với cô. Tuy bọn họ sẽ không nói nhưng hành động bá đạo khiến cô có thể cảm nhận được.

“Vậy mà giống cái có thể chịu được?” Mặt Đường Lâm vắn vẹo, kinh ngạc mà nhìn Joss.

Joss vô cùng cảm phần mà ngẩng đầu, bĩu môi đầy căm ghét, nói: “Không chịu nổi thì phải làm sao? Giống cái của bộ lạc Thiết Chùy đều bị nhốt lại, căn bản không có tự do.”

“Sao cô biết?”

“Trước kia tôi đi theo tộc nhân khác tới bộ lạc Thiết Chùy, lúc đó tôi đóng giả làm giống đực.”

Đáy mắt cô chứa đầy giễu cợt. Giống cái bị bọn họ xem là công cụ để trút hết tinh lực, bị nhốt trong mỗi căn phòng không lớn, không được nhìn thấy mặt trời. Ngày nào họ cũng sống một cách hèn mọn, nhận lấy tất cả những gì giống đực trút ra.

Dĩ nhiên cũng có giống cái có khả năng mở phòng. Chuyện này chỉ giới hạn trong giống cái có thể sinh thú nhân nhỏ. Dù cho giống cái có thể sinh thú con thì cũng không thể rời khỏi bộ lạc, nhiều nhất chỉ có thể đi lại trong bộ lạc, cửa cũng không được mở.

32. Chương 32: Sắc Lang Khoác Da Người

Lãnh khốc mà nhìn giống đực trâu cao ngựa khỏe trước mặt, từng trận mùi hôi không ngừng tỏa ra. Mọi người nhú mắt liên tục, ào ào lui bước, không muốn tới gần người thú của bộ lạc Thiết Chùy.

Arthur giấu nửa người, không thèm để ý tới ánh mắt tham lam của những người đó. Chết tiệt! Dám dùng ánh mắt bẩn thỉu mà nhìn chằm chằm vào hắn. Nếu không phải nhớ kỹ không thể xúc động thì hắn thật muốn khoét hết mấy con mắt bỉ ổi này xuống, giẫm thật mạnh dưới chân, nghiền nát rồi cho heo ăn hết.

“Giống cái trong bộ lạc đã sắp xếp thế nào rồi? Lâm có ở cùng bọn họ không?” Da La rũ đôi mắt rần xuống, khoe môi tà tà nhếch lên, nụ cười tà tứ xấu xa trên mặt khiến người ta không khỏi nổi da gà.

Thấy vậy, những người xung quanh sợ hãi mà lui về phía sau vài bước, mắt tự nhiên mà run lên. Da La này thật khiến người khác không chịu nổi. Đồng tử xanh thẫm điểm chút âm u, tự nhiên không khác với Arthur lúc tức giận. Giống đực bộ lạc Thiết Chùy không kiêng ăn mặn, đừng nói là mạnh mẽ cướp đoạt giống cái, nếu gặp được giống đực vừa lòng thì cũng sẽ ra tay.

Mấy người bọn họ không giống với giống đực khác mà thân hình thấp hơn, dáng người gầy gò, trên người không có bộ lông rậm rạp cứng rắn. Da họ thiên về màu đồng cổ, làn da sáng bóng hồng nhuận đầy sức sống, không kém hơn giống cái bình thường chút nào. Thảo nào giống đực bộ lạc Thiết Chùy lại rục rịch.

Bối Lý căm ghét mà quay đầu sang một bên. Horry nhảy bèn nhận thấy giống đực bộ lạc Thiết Chùy có ý đồ bất chính. Hắn gật đầu với những giống đực khác. Những người Rocca nhanh chóng chen đám Arthur ở sau người.

“Lâm đang ở với Joss. Chỉ cần Lâm không đi loạn thì bọn họ sẽ không tìm được.” Lord khẽ nói, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vỗ viên thuốc. Nếu không phải chú ý tới bộ lạc Thiết Chùy hắn hận không thể xé nát tất cả giống đực bỉ ổi trước mắt.

“Tôi không yên tâm. Để Wall qua canh chừng. Giống đực của bộ lạc Thiết Chùy có thể so với chó Lạp Dịch Tư, không thể khinh thường.” Da La nghiêm túc mà nói. Nghe lời hắn, những người khác ríu rít gật đầu. Horry gật đầu hiểu ý, cuối cùng giống đực nhanh chóng biến mất. Hành động này rơi hết vào trong mắt giống đực của bộ lạc Thiết Chùy.

Lưng hùm vai gấu, mắt hổ tràn ra sục ham lam, đứng giữa đông đảo giống đực, thân thể lộ ra bên ngoài bị lông che kín. Chắc là bộ tộc voi ma mút trời sinh đã xấu xí, khuôn mặt khó coi đầy dữ tợn. Bởi vì nụ cười âm hiểm mà càng trở nên khó coi, ánh mắt có thần nhìn đầy tham lam một cách khác thường. Khi ánh mắt rơi vào trên người mấy người Arthur thì đầu lưỡi đỏ tươi liếm lên đôi môi dày trắng bệch. Hầu kết rất to không khỏi trượt lên xuống.

“Horry, anh thật không biết suy nghĩ. Biết hôm nay bộ lạc Thiết Chùy sẽ tới, sao không chuẩn bị nhiều đồ ăn một chút? Nghe nói bộ lạc Hắc Sơn có rất nhiều giống cái, sao không thấy ai? Chẳng lẽ các anh đều có quan hệ bất chính với giống đực à? Nhưng giống đực của bộ lạc các anh thật dễ nhìn y giống cái vậy.”

Bỉ ổi mà vén da thú lên, lộ ra thứ khó coi bên trong. Bộ dạng hạ lưu khiến người ta buồn nôn. Theo cử chỉ thô lỗ của Jack, những giống đực xung quanh của bộ lạc Thiết Chùy càng phóng đảng hơn, nhìn chằm chằm vào mấy người Arthur được che ở sau. Những người Arthur có dáng người gầy yếu, ngoài thân thể cao

hơn giống cái một nửa đầu ra thì ngay cả dung mạo cũng không kém chút nào. Nếu không có thực lực mạnh mẽ thì chỉ sợ đã bị những giống đực của bộ lạc khác dòm ngó ao ước bắt đi.

Sắc mặt Horry lạnh lùng, nghe lời thô tục này của Jack thì hắn nắm chặt nắm đấm. Hắn hận không thể tiến lên xé nát người thú không biết xấu hổ này. Tháng bạch trù Maya thứ hai, vừa lúc là thời gian bộ lạc đi săn không kiêng nể gì, bắt đầu dự trữ thức ăn.

Jack này đã tỏ rõ là không yên tâm. Bộ lạc Hắc Sơn mới được thành lập không lâu, cứng đối cứng với bọn họ không có lợi gì, phải cố nén tức giận, căm tức mà nhìn Jack trước mặt.

Da La vắn vẹo eo nhỏ, đi ra từ phía sau, thản nhiên mà bước, đôi chân thon dài như ẩn như hiện dưới lớp da thú ở bên hông. Làn da màu lúa mạch có nhiều chấm đỏ. Thấy thế, đám người Jack điên cuồng nuốt nước miếng, hận không thể nhào vào.

Bàn tay cầm lấy lớp da thú màu xanh mỏng như tờ giấy, mùi thuốc thoang thoảng tỏa ra từ dấu vết ẩm ướt. Thứ đồ chơi này là Lord kín đáo đưa cho hắn.

Jack này thật không biết đầu, lại dám muốn dám bọn họ. Tuy trước kia từng nghe cuộc sống thối nát của bộ lạc Thiết Chùy nhưng hôm nay vừa thấy thì thật khiến người ta buồn nôn. Đôi đồng tử rần âm u chưa nụ cười không mang theo ý tốt.

Liếc nhìn bộ dạng này của Da La, đám người Horry ào ào lùi lại. Bình thường Da La hành hạ những giống đực khác trong bộ lạc không ít. Vừa thấy nụ cười lạnh này của hắn thì mọi người rớt cách xa, sợ chọc giận vị hung thần tôn quý này.

Mấy người Bối Lý ho khê vài tiếng, chuyển người qua chỗ khác, giả vờ như không thấy Da La đã hóa ma.

“Đây chẳng phải là tộc trưởng Jack của bộ lạc Thiết Chùy ư?” Giọng Da La trầm thấp khàn khàn. Hắn gọi từng chữ từng chữ trong tên Jack, khuôn mặt tà tứ chứa nụ cười yếu ớt. Nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, đồng tử xanh thẫm tràn đầy xuân tình. Hắn khê đùng đưa da thú trong tay, giơ tay nhắc chân mang theo mùi dục dãi.

Liếc thấy vẻ mặt này của Da La, người thú của bộ lạc Hắc Sơn đã quen nhưng vẫn không khỏi lau mồ hôi thay Jack. Bọn họ hơi thất thà mà dứt khoát quay đầu sang chỗ khác.

Thấy Da La đi ra từ phía sau, Jack đẩy giống đực cản đường trước mặt ra, vén thứ đồ chơi dử tợn dưới da thú lên. Nước miếng chảy ra khỏi khoe môi hắn, nhìn chăm chăm vào hai đóa hoa mai trước ngực Da La đầy say đắm, hận không thể nhào lên mà thể hiện thú tính.

“Anh...Anh là Da La?”

Khuôn mặt xấu xí của Jack nở nụ cười ác độc, ngốc nghếch mà quan sát Da La một cách chăm chú. Bàn tay to chụp tới, định ôm Da La vào lòng, cái miệng dử tợn mang theo mùi hôi nồng nặc, toàn thân nhưng tiến hóa hoàn toàn thành dã thú. Chấn động người vô cùng! Xoa xoa hai tay, ánh mắt nóng bỏng hận không thể chọc thủng da thú bên hông Da La.

“Sao? Tôi là Da La. Anh không tin à?” Khóe mắt khê nhú, lẳng lơ tỏa ra trong nháy mắt. Không chỉ mê hoặc Jack mà ngay cả đám người Horry cũng cẩn thận mà nuốt nước miếng. Có phải Da La diễn kịch hơi quá không? Hắn hơi vén da thú lên, giang rộng chân, phong cảnh giữa hai chân nhìn không sót thứ gì, đôi môi khêu gợi hơi mím lại, cười như không cười khiến trái tim Jack ngứa ngáy khó nhịn.

“Tin •••••” Nắm lấy tay Da La, khuấy động thứ khó coi bên dưới. Da La cười quỷ dị. Jack mở da thú dưới lòng bàn tay cầm tay hắn bao lên thứ khiến người ta buồn nôn. Lord đứng phía sau Jack thấy động tác vội vàng này của Jack thì đôi mắt vàng chợt lóe vẻ tính kế rồi biến mất.

“Gầm gừ! Thật thoải mái, không hổ là người thú của bộ lạc Hắc Sơn. Ngay cả giống đực cũng đều chơi vui như vậy. Ừm! Thoải mái quá •••••” Jack hưởng thụ tiết tấu lên xuống của Da La, híp mắt lại, đồng tử chứa đầy tình dục.

“Rất hưởng thụ phải không?” Da La cười xấu xa, sức trong tay chợt mạnh hơn, thuốc mỡ dính trên tay từ từ thấm vào thứ xấu xí kia. Cảm giác nóng rực đau đớn từ từ tràn vào tứ chi Jack.

“Ừm! Chuyện gì thế này? Da La chết tiệt, anh đã làm gì với tôi?”

Bỗng Jack che chặt phân thân của mình, cảm giác đau đớn mà tê dại không ngừng xông lên, lòng thầm kêu gào mong muốn nhưng sự đau đớn lại truyền tới không ngừng. Vừa đụng tới thì lại càng đau đớn khó nhin hơn. Sự đau đớn tận xương khiến Jack phát điên.

“Á! Tộc trưởng Jack sao vậy? Người người bộ lạc Hắc Sơn có gai, sao lại không cẩn thận để bị thương thế?” Cười lạnh đầy ranh mãnh, nhấc chân đạp một cước thật mạnh lên háng Jack. Những giống đực đ L q đ khác của bộ lạc Thiết Chùy cũng đều bị kìm nén tới mức đỏ bừng mặt nhưng không dám mở miệng. Đùa giỡn giống đực sẽ bị giống đực trả thù. Thấy Jack bị đau mà quỳ nửa người xuống, những người khác lui lại vài bước một cách cẩn thận, chỉ sợ sẽ chọc giận Da La. Họ xoa nhẹ chỗ kia rồi kẹp chặt lại.

Nếu thứ đồ chơi này bị đá hỏng thì hạnh phúc say này sẽ mất.

Đá xong, hơi khom người, vươn tay nâng cằm Jack lên, kéo nhẹ bộ lông to lớn cứng rắn phía trước, sức lực trong tay rất tàn nhẫn, trực tiếp bóp cằm Jack tới mức đỏ bừng.

“Chắc chắc! Bộ dạng này của tộc trưởng Jack thật thảm hại. Lúc này mới là tháng Maya thứ hai, sao đã không nhin được mà muốn qua cướp?” Da La châm chọc Jack trên đất không chút lưu tình nào. Hắn vừa mở miệng thì sắc mặt những người xung quanh lạnh xuống trong nháy mắt, xoa tay muốn ra tay.

Sắc mặt Jack trầm xuống, cố nén sự đau đớn giữa hai chân, cười nói: “Da La đùa gì vậy? Hôm nay tới đây chẳng qua là muốn trao đổi chút thức ăn với bộ lạc Hắc Sơn. Nghe nói bộ lạc mới có một giống cái gia nhập. Giống cái này mang tới không ít đồ chơi mới mẻ. Tò mò về điều khác biệt này nên tôi liền tới xem một chút.”

Khuôn mặt thật thà chất phác hoàn toàn không còn nhìn ra trước đó đã trải qua gì. Thấy bộ dạng này của Jack, Horry nhanh chóng che Da La ở phía sau, sự tàn nhẫn chợt lóe trên khuôn mặt thô kệch. Tâm tư của Jack kín đáo, hắn lo lắng hôm nay Da La đắc tội y, sau này sẽ bị nhớ kỹ.

“Ha ha! Xin lỗi, hôm nay giống cái đều đi ra ngoài hái rau dại, không có trong bộ lạc. Chỉ sợ là Jack phải tay không một chuyến rồi.” Horry lúng túng gãi gáy, giả vờ ngu ngốc, đẩy Da La ra sau lưng, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu lắng của Jack. Thân hình ngang với Jack, đứng song song với y.

“À! Vậy à? Thật đáng tiếc. Vốn là lần này định trao đổi chút muối với các anh. Đây là lúc trước trao đổi với bộ lạc khác mà có.”

Jack nói một cách vô cùng đáng tiếc. Về mặt này khiến người ta bóp trán. Vừa nghe thấy thứ Jack muốn trao đổi là muối, về mặt Horry không khỏi thay đổi. Muối trong bộ lạc không nhiều lắm, mỗi lần phải tới bộ lạc vùng duyên hải trước một tháng Maya để trao đổi. Không ngờ vậy mà lần này Jack lại lấy muối ra trao đổi. Thật đúng là rắp tâm bất lương!

“Jack muốn trao đổi gì? Chúng ta có thể bàn bạc thật kỹ lại.” Horry uyển chuyển nói. Muối vô cùng quan trọng với bọn họ. Bộ lạc vừa được thành lập, nhu cầu về muối rất cao. Bởi vì không tích trữ nên lần nào cũng tràn ềo lội suối để trao đổi muối. Rõ ràng Jack này nhìn trúng điều này. Horry bất đắc dĩ mà cúi thấp đầu.

“Đó là đương nhiên! Sao Horry không mời tôi ngồi một chút? Lần này bộ lạc chúng tôi đặc biệt trao đổi không ít muối. Trước đó vài ngày nghe nói bộ lạc Hắc Sơn khám phá được không ít thức ăn mới mẻ, chúng tôi cố ý tới xin chỉ giáo.”

Thức ăn rất thiếu thốn, nhất là khi dạ trí phủ xuống. Thức ăn tươi là chuyện lớn với mỗi bộ lạc. Thảo nào Jack lại xuất hiện vào lúc này. Dĩ nhiên không thể buông bỏ nghi ngờ. Y nói thế là chỉ trên danh nghĩa, muốn tính kế giống cái bộ lạc Hắc Sơn mới đúng.

Trước đó vài ngày nghe nói bộ lạc Thiết Chùy có vài giống cái trưởng thành bị chết. Việc này đoán chừng vào bạch trù không tốt lắm! Dù sao giống đực bộ lạc Thiết Chùy cũng cường tráng, nhu cầu cũng lớn, nếu không có giống cái sợ rằng thật đúng là không chịu nổi qua bạch trù.

Nháy mắt với những người khác, Arthur mở ra một con đường, dẫn đoàn người Jack tới sân trong bộ lạc. Người thú khác mang thức ăn lên rất nhanh, “Mời sang bên này. Chuẩn bị thịt heo chiều đãi đoàn người

Jack.”

Mặt Jack âm trầm, nhìn chằm chằm mấy người Da La đang đi qua đi lại trước mặt, tầm mắt rơi vào mấy người Arthur, không khỏi càng mập mờ kỳ lạ hơn. Đầu lưỡi đỏ tươi liếm môi không ngừng, bộ dạng dâm tà khiến người ta buồn nôn. Đường nhiên mấy người bên cạnh hắn cũng không khác gì, đều gáp như khi mà tìm tòi giống cái của bộ lạc Hắc Sơn.

Bộ dạng bỉ ổi khiến những người thú khác xung quanh ào ào cách xa, nhìn chằm chằm vào đoàn người đáng ghét đang giả vờ giả vịt ở giữa.

33. Chương 33: Tính Kế Nam Nhân Của Tôi?

Nhìn thịt nướng tỏa hương thơm ngát trên bàn, bên cạnh có súp nấm tươi ăn kèm, vài chén rau dại, thịt nướng ở giữa, mùi thơm nồng nàn không ngừng thu hút con sâu tham ăn trong bụng mọi người.

Jack liếm môi, trợn tròn đôi mắt to, cánh mũi phập phồng không ngừng, lau nước miếng nơi khóe miệng liên tục. Mấy người Arthur căm ghét mà nhìn bộ dạng thô bỉ này của đám người Jack. Horry ho khẽ mấy tiếng, trong lòng càng thở sâu hơn. Giống được bộ lạc Thiết Chùy này không phải là bọn biết nể mặt.

Jack dẫn đầu xé thịt nướng trên bàn, múc chén súp nấm trước mặt, ăn kèm với nhau. Trước mặt mỗi người là một củ khoai lang. Đám người Jack đã bao giờ thấy được thể trận thể này, lập tức cố gắng nuốt nước miếng, nắm thịt nướng nhét vào miệng, bộ dạng ăn như hổ đói, thật giống như mới ra khỏi tù.

“.....”

Horry kinh ngạc cầm lấy một miếng thịt nướng trên bàn. Thức ăn trên bàn bị càn quét trong thời gian ngắn ngủi, sau khi ăn sạch thịt nướng thì uống súp nấm trong chén gỗ một cách thỏa mãn. Đôi mắt bọn họ mở to, nhìn khoai lang bên tay trái, liếc nhìn liên tục, một lúc sau, ngẩng đầu nhìn Horry, bẻ khoai lang, nhét vào cái miệng đầy mỡ.

“Horry, đây là thứ đồ chơi gì đấy?”

Những người khác cũng là một bộ dáng tò mò. Mấy người Arthur ngay từ lúc bọn họ cướp đoạt thịt nướng thì đã nhượng bộ lui binh. Tốc độ của Da La nhanh nhất, trực tiếp quơ một mâm thịt nướng vào tay.

Thịt nướng này là Lâm cực cực khổ khổ nướng ra, bị bọn măng phu kia ăn, quả thật chính là lãng phí thức ăn. Hắn đau lòng mà nhìn khoai lang và súp nấm trên bàn, cười toét miệng, hận không thể há miệng cắn chết đám người Jack.

Mấy người Arthur hờ hững mà nhìn hành động của Da La, không có hiệu ứng dư thừa. Lord cười như không cười đứng bên cạnh, cười với mấy người Jack tới mức lảng lơ. Mấy ngày trước, lúc hắn đang chế thuốc, Lâm tò mò đi tới, hỏi hắn thuộc tính của các loại dược thảo, vô tình nói một câu: Lord, sao anh không có thuốc xổ?

Hắn nghi ngờ, không biết thuốc xổ là gì? Thuận miệng hỏi về dược tính, sau khi nghe thì thấy thì vị liên tiện phổi một chút. Nhìn ánh mắt tham lam của Jack, ý cười nơi đáy mắt của hắn càng khiến người khác giật mình hơn.

Nếu nói Da La cười khiến người ta sợ hãi thì Lord cười sẽ khiến người ta hoảng sợ, sợ từ đáy lòng.

Thấy nụ cười này của Lord, bàn tay nắm thịt của Da La càng nắm chặt hơn. Y sư Lord căng thẳng chuyện của Lâm, việc này cả bộ lạc Hắc Sơn ai cũng biết. Nếu ai dám quấy rối Lâm, ngày hôm sau tuyệt đối đừng nghĩ tới chuyện xuống giường.

Mấy người Jack này điên cuồng càn quét thức ăn trên bàn như vậy, Lord yên tâm mới lạ. Bối Lý cẩn thận di chuyển về phía Arthur, bĩu môi nói: “Này! Các anh nói xem có phải Lord định ra tay với bọn Jack không?”

Arthur liếc Da La mấy lần, nói mĩa mai: “Ngu ngốc! Lord đã sớm ra tay, làm gì đợi tới lúc anh nói.” Khuôn mặt tuấn mỹ chứa đầy âm ngoan. Da La thấy vậy thì rùng cả mình. Không hổ là đệ đệ của Joss. Tâm tư này, miệng lưỡi độc ác này, không kém Joss chút nào.

Hắn buồn bực cúi thấp đầu, yên lặng ăn thịt nướng trong tay, quyết định không lên tiếng nữa. Mấy người kia hẳn không đắc tội nổi một ai, vẫn nên an phận thì tương đối an toàn hơn. Ai biết bọn họ có thể làm khó dễ hắn không?

Bối Lý cười ngây ngô, khuôn mặt tuấn lãng tràn đầy thản nhiên, tinh quang chợt lóe lên nơi đáy mắt rồi biến mất, nói: “Da La đừng lo lắng. Dù cho anh ngốc thế Lâm cũng sẽ không có không nhớ anh. Cùng lắm thì bảo Lord lấy cho anh chút dược thảo để anh bồi bổ!”

Lời Bối Lý vừa dứt, người Da La cứng ngắc, trực tiếp hóa đá! Hắn rơi lệ đầy mặt. Mấy người này •••• vẫn muốn lấy hắn làm chỗ trúт giận. Hắn cầm hận cắn thịt nướng trong tay, nhận thấy một luồng ánh mắt không chút ý tốt nào.

Ngẩng đầu lên thì chống lại ánh mắt tham lam của Jack. Đồng tử rắn của Da La căng thẳng, lạnh lùng nhìn thẳng, khoa tay múa chân làm thành một thủ thế với đám người Jack, dọa về mặt Jack cứng đờ, lúng túng cúi đầu, không dám có ý xấu nữa.

“Jack, vậy muối biển kia thì sao?”

Thấy ăn sắp xong, Horry chậm rãi buông chén gỗ trong tay, nhìn Jack thăm dò. Tuy nói Jack này tới đây để trao đổi hàng hóa nhưng không thấy ai mang theo hàng hóa trên người.

Suy nghĩ của Horry chìm xuống, giống đực của bộ lạc vây đám người Jack vào giữa. Thức ăn đều vô cùng quan trọng với mỗi bộ lạc. Lần này bọn Jack ăn thức ăn bằng một ngày của bộ lạc, nếu không trao đổi muối biển thì sao Horry có thể ăn nói với mọi người trong bộ lạc.

Ngoài ăn mừng cỡ lớn thì chỉ có bộ lạc lớn mới qua lại. Bình thường đồ để trao đổi cũng tùy theo thứ mà giống đực ra ngoài trao đổi được chứ đâu có giống như Jack. Rõ ràng hắn không có lòng tốt, đâu có giống ra ngoài trao đổi hàng hóa mà giống kết bè kết đội hơn! Thật như ăn cướp đồ sẵn được, chỉ sợ cũng chỉ có bộ lạc Thiết Chùy này như vậy mà thôi.

“Muối biển? Đương nhiên thứ này đã được chuẩn bị xong, đang ở bộ lạc Thiết Chùy. Anh để Da La theo chúng tôi về, sau đó thì cho người của anh qua lấy. Tôi thấy canh thịt này uống ngon lắm. Là rau dại gì vậy? Chuẩn bị vài bọc để bọn tôi mang về. Không ngờ bộ lạc các anh lại giàu có như vậy, có thể giúp đỡ bộ lạc Thiết Chùy chúng tôi. Các anh em nói xem có phải không!” Jack không biết xấu hổ mà nói, thậm chí thêm bớt. Không ngờ bộ lạc Hắc Sơn này lại giàu có như vậy. Nếu biết thì nên tới sớm vài ngày.

Jack vừa dứt lời thì những giống đực khác của bộ lạc Thiết Chùy gầm gào ứng tiếng, bộ dạng dữ tợn hung hãn, rõ ràng là muốn trực tiếp ra tay cướp đoạt, càn gấp gáp cầm cây gậy phía dưới lên, muốn ra tay.

Thấy một màn này, ánh mắt Horry trầm xuống, hét lớn một tiếng, hóa thành con vượn lớn trong nháy mắt. Đồng tử hắn đỏ tươi, chứa đầy cuồng bạo, nắm lấy giống đực gần nhất, xé nát tay chân một người sỡ sờ. Máu tươi bay đầy giữa không trung.

Mọi người lẳng lặng nhìn một màn này. Jack ngơ ngác, trợn to mắt mà nhìn Horry hung bạo, có thể nào cũng không ngờ Horry sẽ không nói hai lời liền động thủ. Nhớ lại bình thường bọn họ tới những bộ lạc khác, không cần phí miệng lưỡi những người đó đều sẽ ngoan ngoan đưa thức ăn và giống cái lên, chưa bao giờ gặp áp chế như ở bộ lạc Hắc Sơn.

Liếc nhìn hình thù cao lớn tàn bạo của Horry, đáy lòng Jack hơi thấp thỏm. Bộ lạc Hắc Sơn do những người thú khác nhau tạo thành, thực lực không kém. Thực lực của bộ lạc Thiết Chùy mạnh mẽ nhưng vô cơ xuất binh thì hẳn không thể chắc chắn có thể thắng Horry không. Thực lực của vượn lớn không kém voi ma mút, cộng thêm với chuyện Horry đang trong thời kỳ cường tráng.

Người thú rục rịch, rồi rít bị cử động này của Horry dọa. Người thú vây quanh Jack ào ào chuẩn bị hóa hình. May mà lúc này bộ lạc đủ rộng, đủ lớn, nếu không chỉ mình Horry cũng đủ để phá hủy toàn bộ nhà gỗ của bộ lạc. Mấy người Da La đứng ngoài xoa tay, nhìn chằm chằm đám người Jack bị vây vào giữa một

cách lãnh huyết. Bộ lạc Hắc Sơn ít người nhưng cũng gần trăm người, không so được với bộ lạc lớn như bộ lạc Thiết Chùy, giống đực có gần trăm người.

Joss ở nhà gỗ phía xa nghe thấy tiếng rống giận mãnh liệt của Horry thì người run lên, nắm chặt cánh tay Đường Lâm, khuôn mặt bình tĩnh tràn đầy lo lắng và sợ hãi.

Đường Lâm nghi ngờ nhifnn qua cửa sổ ra ngoài, quay sang nhìn Joss đang run rẩy, hỏi vội: “Joss sao vậy? Đói bụng hay khó chịu ở đâu?”

Về mặt Kama nghiêm túc, mím chặt đôi môi, “Tiếng rống giận vừa rồi là của Horry. Bộ lạc Thiết Chùy nổi tiếng khó chơi, bình thường Horry cực ít nổi giận, chỉ sợ là đã xảy ra chuyện.”

Về mặt Kama không đổi, những giống cái khác nghe lời cô nói thì đều giữ vững im lặng, an ủi Joss đang lo lắng. Đường Lâm nghiêng đầu, lắng nghe tiếng động ngoài phòng, một lúc sau cũng chưa thấy tiếng đánh nhau truyền tới.”

“Đừng gấp. Chắc là bộ lạc Thiết Chùy khiêu khích, Horry nóng nảy mới có thể hóa thành hình thú. Nếu đánh nhau thật, chắc đã sớm lật trời rồi! Hơn nữa không phải Wall đang đứng ngoài phòng sao? Hỏi hẳn một chút là biết, Joss đừng vội.” Đường Lâm từ từ phân tích rất có lý. Cô vừa từ từ tới gần cửa chính, khẽ chọc mấy cái. Kẹt! Cô mở một khe cửa nhỏ, phất tay với giống cái sau lưng, ý bảo các cô hãy di chuyển vào trong góc phòng. Nếu có nguy hiểm thì lập tức lui ra cửa trốn.

“Wall có ở đây không?”

“Có. Đường Lâm có chuyện gì hả? Có phải đói bụng không? Tôi lập tức đi chuẩn bị thức ăn.”

Wall thấy khuôn mặt kiêu mỵ của Đường Lâm thì tay chân luống cuống, định chạy về phía bộ lạc. Hai giống đực đứng ở cửa, nhìn Đường Lâm đầy áy náy. Hai giống đực này cũng có giống cái nên không luống cuống như Wall, khuôn mặt ngăm đen chỉ hơi ửng đỏ, ngưng ngừng gãi ót.

“Đừng, không đói. Tôi muốn hỏi có phải bộ lạc xảy ra chuyện không? Tiếng gầm vừa rồi là sao?” Không kịp nghĩ nhiều, Đường Lâm vươn tay nắm tay Wall, vội vàng hỏi: “Có phải bọn Horry đã xảy ra chuyện không? Bọn Arthur ở đâu? Sao các anh lại ở đây?”

Cảm nhận xúc cảm bàn tay mềm mại nhỏ bé, Wall lảng lảng, khuôn mặt thật thà chất phác thô lộ thoáng chốc đỏ bừng, hận không thể vươn tay trực tiếp ôm Đường Lâm vào lòng mà nắn bóp một bữa cho đã.

“Không ••••• không, không có chuyện gì đâu. Những người bộ lạc Thiết Chùy đó đòi hỏi quá đáng, Horry nhất thời kích động, không nhịn được nên ra tay.” Wall quẫn, xấu hổ không thôi, nhìn cánh tay bị Đường Lâm buông ra, mất mát không ngừng. Hẳn thậm chí tháng Maya này không rửa tay là được. Tay được Đường Lâm sờ qua, nếu nói chuyện này ra, phỏng chừng sẽ ghen chết đám giống đực trong bộ lạc.

Thấy Wall ngây ra, hai giống đực bên cạnh đầu đầy vạch đen. Thảo nào gần đây Wall rất xui xẻo. Biết rõ Đường Lâm là giống cái của mấy người Arthur mà còn nằm mơ giữa ban ngày, đây chẳng phải là tự tìm đường chết à?

Đừng nhìn mấy người Arthur thân hình nhỏ gầy, sức mạnh cũng không kém những giống đực khác trong bộ lạc chút nào.

Đường Lâm rút tay về, xoa lên váy thú phía sau lưng, khoe môi hơi co rút mấy cái. Thấy vẻ mặt Wall không đúng, lập tức cả người cô liền nổi da gà. Chẳng lẽ Wall lại định vén da thú lên à?

Nghĩ tới khả năng này, Đường Lâm không nhịn được mà rung mình một cái, nháy mắt xoay người đá Wall trước mặt lùi lại mấy bước. Đường Lâm buồn bực nhìn Wall chỉ lùi lại vài bước, bấu bấu môi. Chết tiệt! Nếu ở trái đất, sao có thể chỉ lui lại vài bước như vậy? Ít nhất cũng phải vài chục bước, người yếu thì trực tiếp bị đá bay.

Vặn chân trái mấy cái, vỗ vỗ váy thú, thân thủ nhanh nhẹn. Thấy vậy những người xung quanh kinh ngạc không thôi. Mấy người Joss trong nhà trợn to mắt, nhìn Đường Lâm chăm chăm.

Sự sùng bái tràn ra trong mắt. Wall vốn là gấu, sức mạnh đứng hàng cao nhất trong bộ lạc, lại bị Đường Lâm đá lui? Giống cái thoáng chốc nổ tung, rồi rít đi ra cửa, nhìn thẳng vào Đường Lâm, thật như chưa

từng thấy chuyện như vậy. Chỉ có Kama là vô cùng bình tĩnh. Nói thế nào thì vài ngày trước ra ngoài đi săn thì cô đã sớm biết bản lĩnh của Đường Lâm.

“Thật là lợi hại!” Lâm dạy chúng tôi làm sao đi?” Joss nhảy phắt lên người Đường Lâm, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn treo trước ngực cô, lắc lắc đầu làm nũng, đầu còn có vẻ như trước. Đồng tử xoay tròn, đảo qua đảo lại nhìn Đường Lâm, tựa như đang nói nếu cô không nhận lời thì tôi sẽ không xuống.

Đường Lâm ôm hông Joss nâng người cô lên, lui lại một hai bước, dưới chân hơi mất trọng tâm, không nói gì mà nhìn Joss. Joss này không khỏi được nuôi quá tốt. Trọng lượng cơ thể cũng không nhẹ. Cô rên lên một tiếng, giống đực bên cạnh giật mình, nhìn hành động của Joss, nhìn Đường Lâm đầy khâm phục. Thảo nào mấy người Arthur lại quấn chặt như vậy. Giống cái vừa xinh đẹp lại vừa có thực lực mạnh như thế, bất kể là ai cũng sẽ động lòng.

“Xuống đi!”

“Không muốn. Lâm, đồng ý dạy tôi đi, dạy tôi có được không?”

Đồng tử sáng như sao, làm nũng với Đường Lâm, những giống cái bên cạnh cũng đều mang vẻ mặt hâm mộ. Tính tình của giống cái dịu dàng nhưng trong đó không có Joss và Kama. Joss là người tinh quái, Kam thì mang theo chút điều ngoa. Bộ lạc có ít giống cái là vấn đề lớn nhất. Những giống cái khác co lại trong góc khuất nhưng ánh mắt nhìn Đường Lâm hết sức nồng nhiệt.

Đường Lâm run rẩy khóe môi, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, nói: “Không được. Nếu cô làm tư thế này thì ít nhất cũng bị gãy xương. Nghĩ xem nếu Horry biết cô gây chuyện thì sẽ ra sao?”

Âm trầm nói khẽ bên tai Joss, Đường Lâm lại cố ý dè thấp giọng, có sự quý dị không nói ra được. Thân thể Joss cứng đờ, cuối cùng bấu môi đầy bất mãn, buông hai chân đang quắp chặt eo Đường Lâm ra.

“Bây giờ sao rồi?”

“Jack nói để Da La theo bọn họ trở về bộ lạc lấy muối biển, còn muốn chúng ta chuẩn bị mấy bao nắm và nắm con heo. Horry không làm theo. Có lẽ lúc này còn đang đàm phán.”

“Sao lại để Da La về bộ lạc theo bọn họ?”

Đường Lâm nhảy bén nhận ra được trong này có mờ ám. Đang tốt lành sao lại để Da La theo bọn họ về bộ lạc Thiết Chùy? Cô cũng không quên Joss từng nói, bình thường bộ lạc cực ít đi lại. Người thú bộ lạc Thiết Chùy yên tĩnh hay là lòng lang dạ thú?

Giống đực ho khê mấy tiếng, vô cùng cảm phần mà nói: “Từ trước tới nay bộ lạc Thiết Chùy vốn không kiêng dè gì. Thấy thân hình mấy người Arthur và Da La nhỏ nhắn xinh xắn liền đánh suy nghĩ xấu xa lên người bọn họ. Bộ lạc Thiết Chùy bị chết không ít giống cái trong bạch trú lần này. Vì để nuôi giống cái dự trữ đầy đủ, bọn họ định ra tay với bộ lạc Hắc Sơn chúng ta. Tộc trưởng nói giống cái ra ngoài hái lượm hết rồi. Jack không biết xấu hổ kia liền để mắt tới mấy người Da La.”

“Cái gì?” Sắc mặt Đường Lâm trầm xuống. Bộ lạc Thiết Chùy này thật đúng là không tệ. Dám chú ý tới trên đầu cô. Mấy người Da La rõ ràng là giống đực của cô. Hành động lần này của Jack rõ ràng là không để cô vào mắt.

Đồng tử đen lạnh lùng, sát khí phủ mờ mịt. Trong nháy mắt căn phòng trở nên lạnh như băng khiến Joss và giống cái khác không nhận được phải rung mình, sợ hãi mà nhìn Đường Lâm đang u ám.

Giống đực ở cửa trợn to mắt, nhìn Đường Lâm. Mùi máu tươi này không kém bọn họ. Hấn tò mò quan sát Đường Lâm, ánh mắt mọi người đều kinh ngạc. Đường Lâm này giống yếu đuối như vẻ ngoài chút nào.

Nghĩ tới thực lực của mấy người Arthur, trong nháy mắt liền thả lỏng nghi ngờ. Bọn Arthur rất mạnh, làm giống cái của bọn họ, Đường Lâm mạnh cũng không tồi. Tính tình người thú đơn giản, sẽ không ghen tỵ. cũng sẽ không nghi ngờ. Cá lớn nuốt cá bé, Đường Lâm mạnh mẽ thì bọn họ cũng không cảm thấy có gì. Mà ngược lại họ còn thấy mừng rỡ, mừng rỡ vì trong bộ lạc có thêm một người mạnh mẽ.

“Bọn họ ở đâu?”

“Ở trong tế điện của bộ lạc.”

Vốn định đi thẳng tới, sau suy nghĩ một chút thì vẫn dừng bước, nhón chân một cách thần bí, bước tới kề sát lên tai giống đực khê dặn dò vài câu. Mặt giống đực đầy nghi ngờ nhưng cũng làm theo ý Đường Lâm.

Joss tò mò hỏi: “Lâm, cô bảo anh ta đi làm gì vậy?”

“Không có gì. Sau này mọi người sẽ biết. Tôi sẽ để cho bọn họ biết dám ra tay với bộ lạc Hắc Sơn là sai lầm lớn nhất!” Đồng tử đen nhánh đóng băng, sự tàn ác tích lại không có chỗ thoát khiến giống cái xung quanh không nhìn được mà nuốt nước miếng.

34. Chương 34: Đi Theo Anh? Được Thôi!

Lord nghi ngờ đi theo sau lưng giống đực, đi tới trước nhà gỗ.

Thấy Đường Lâm bữu môi với hắn, bước chân bỗng nhanh hơn. Đường Lâm nói với Joss vài câu rồi lúi Lord đi ra sau nhà, không để ý tới ánh mắt tò mò của mọi người.

“Lâm có chuyện gì vậy? Người thú bộ lạc Thiết Chùy còn chưa rời đi, tốt nhất đừng đi lại, tránh phải gặp chuyện.” Lời nói và vẻ mặt của Lord không ăn nhập gì với nhau, tay xoa xoa mang theo sự xảo trá.

Không thèm chú ý tới bộ dạng xấu bụng của Lord, Đường Lâm kéo hắn, nói vài câu vào tai hắn. Ban đầu là Lord không tán thành, sau đó thì gật đầu lia lịa. Đồng tử đen nhánh của Đường Lâm chứa đựng tính kế. Bộ lạc Thiết Chùy chết tiệt. Cô đứng ở trên tán cây cao nhất bộ lạc, nhìn người thú ở đàn tế trong bộ lạc, hình dạng xấu xí khiến người ta buồn nôn. Tự tin từ đâu ra để họ có thể sống ở thế giới này? Đường Lâm im lặng, nhìn đoàn người Jack đang kiêu ngạo ở phía xa.

“Lần trước em bảo anh làm mấy loại thuốc kia, anh làm xong chưa?”

“Thuốc gây ngứa á hả?”

“Đúng! Chính là nó. Bộ lạc Thiết Chùy bảo để anh đi mới đồng ý giao muối ra hả?”

Lord khê gật đầu, không hiểu ra sao mà nhìn Đường Lâm, không rõ chuyện này thì có liên quan gì tới bộ lạc Thiết Chùy?

Đường Lâm vuốt cằm, cười nói: “Cải trang một chút, em và anh cùng đi tới bộ lạc Thiết Chùy một chuyến, cầm muối tới tay. Thú của bộ lạc Hắc Sơn không thể ăn chùa được.” Ngoài muối biển này thì trong ấn tượng của cô hình như còn có cả muối mỏ nữa. Về phần những thứ khác thì cô chưa quen thuộc lắm. Sau đó cô bàn bạc với bọn Lord một chút, xem có giải quyết được vấn đề muối này không.

“Lâm định làm gì?” Lord hoảng sợ mà nhìn Đường Lâm, hai tay nắm chặt lấy cô, mặt sợ hãi. Chẳng lẽ Lâm định tới bộ lạc Thiết Chùy cùng với bọn họ? Chuyện này tuyệt đối không được. Bộ lạc Thiết Chùy là chỗ nào chứ? Người thú mới sinh cũng biết.

“Đợi lát nữa anh bảo Horry đồng ý với điều kiện của Jack, sau đó em sẽ để bọn họ nhỏ ra gấp hai lần.”

“Gi?”

“Trước đừng hỏi, cứ làm theo lời em đi. Đúng rồi, chuẩn bị thuốc ngứa nhiều một chút, tới lúc đó chúng ta sẽ diễn một vở kịch thật hay.”

Lord nửa tin nửa ngờ mà nhìn Đường Lâm. Động tác cô nhanh nhẹn, bắt đầu chuẩn bị mọi thứ, kéo Lord tránh khỏi người thú bộ lạc Thiết Chùy, đi tới căn nhà gỗ ở giữa của bọn họ. Cô nhanh chóng cầm theo vài thô, quấn chặt khối thịt trước ngực. Lord nhìn mà chảy nước miếng, nhìn thân thể trần trụi của Đường Lâm, tròn mắt bắt mắt mà nhìn cô chà đạp thân thể của mình.

“Lâm, em đang làm gì vậy? Nếu dè hổng thì phải làm sao?” Nắm lấy khối thịt khê dè xuống, cảm giác mềm mại dưới tay khiến Lord không khỏi tâm ý viên mãn, đôi mắt vàng nhiễm ngọn lửa nóng bỏng.

Đường Lâm liếc Lord một cái, vuốt ve bàn tay đang làm loạn của hắn, nói: “Đi lấy một bộ da thú tới đây, mặc cho em, nhanh lên, sau đó em sẽ giải thích cho anh.”

Bình thường giống được đều để trần nửa người trên, chỉ quấn da thú ngang hông. Nhưng có một số ít giống được sẽ mặc cả người trên. Dù sao ra ngoài đi săn, không mặc da thú thì trên người rất dễ bị tổn thương. Giống được nhiều lông thì không ngại vài vết thương nhỏ này. Giống được ít lông thì vẫn sẽ chú ý nhiều hơn.

“Được!”

Lord nhanh chóng biến mất, quay về chỗ ở trước kia, lấy một bộ da thú ở dưới cùng của tủ gỗ, giao vafot ay Đường Lâm, run rẩy khoe môi mà nhìn cô từ giống cái biến thành giống được. Cô vuốt mái tóc đen trên vai, hơi bất mãn, liền định ra tay cắt bỏ. Lord vội vàng bắt lấy tay cô.

“Tết thành đuôi sam là được. Trong bộ lạc có giống được thân thể yếu ớt, trước khi trưởng thành sẽ để tóc dài, để cầu phúc với thiên thần, mong được thiên thần che chở.” Lord giải thích một cách thản nhiên, bàn tay thon dài trắng tinh nhanh chóng tết mái tóc dài của Đường Lâm thành một cái đuôi ngựa nhỏ, thả sau người.

Đường Lâm khẽ vẫy vài cái, gật đầu hài lòng, nhận thuốc ngựa Lord đưa tới, đi theo hắn về phía đàn tế. Cô vừa đi vừa khẽ giải thích với hắn.

Đi tới chỗ đàn tế, mấy người Arthur liếc thấy Đường Lâm thì người run lên bần bật, đồng tử đồng thời thu nhỏ lại, nụ cười trên mặt cứng đờ, bàn tay giấu hai bên người nắm thật chặt. Horry thấy Jack đói khát mà nhìn ra sau lưng thì cau mày nghi ngờ, quay đầu lại, tầm mắt rơi vào Đường Lâm bên cạnh Lord thì khoe môi co rụt, tò mò là cô định diễn trò gì?

Xác nhận theo sau Lord chỉ có mình Đường Lâm thì hắn mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, Nếu giống cái bộ lạc đều đi ra thì hắn thật lo lắng đoàn người Jack này có thể cá chết lưới rách hay không.

Jack si ngốc mà nhìn Đường Lâm bên cạnh Lord, đôi mắt hồ trần đầy tinh quang, bộ dạng bí ẩn khiến người ta rất khó chịu. Lord hơi nghiêng người, bất mãn nói: “Tộc trưởng Jack, bộ lạc Hắc Sơn chúng tôi sắp bị nước lũ nhấn chìm rồi đây.” Nửa là trêu ghẹo, nửa là giễu cợt.

Jack này ở ngay trước mặt bọn họ mà muốn Đường Lâm, thật khiến người phát hỏa!

Hắn nhìn đám người Arthur, trên mặt tràn đầy lửa giận, rồi rít xoa tay định ra tay. Đường Lâm cúi thấp đầu, quét vũng máu trên đất, sắc mặt hơi ngói giận, tò mò quan sát hình thú của Horry. Thảo nào có thể chiếm được Joss, đoán chừng cũng không có mấy người có thể là đối thủ của hắn.

Bộ lông đen thui dày rậm dựng thẳng lên, mắt hổ mở to có thần, thân cao sáu bảy thước, chỉ cần đứng đó cũng khiến cho người ta có cảm giác áp bách vô cùng.

Cô quét qua bàn tay còn dính máu của hắn, móng vuốt sắc bén như ẩn như hiện, đáy lòng thầm so sánh. Quả nhiên vẫn là hình thú của bọn Arthur dễ nhìn. Tuy hình rắn của Da La hơi kinh khủng nhưng cũng dễ nhìn hơn Horry một chút. Bộ lông cứng rắn thô to toàn thân, chỉ nhìn thôi đã thấy đáng sợ!

“Hi hi! Y sư Lord thật biết nói đùa!”

Jack cười thật thà, khuôn mặt xấu xí bởi vì nụ cười này mà càng thêm dữ tợn đáng sợ. Bàn tay đầy lông to quấn chung với nhau, xoa tay một cách cẩn thận, xấu hổ mà nhìn Đường Lâm. Bộ dạng giả vờ này khiến mọi người bộ lạc Hắc Sơn hận không thể giết thứ chứng mắt này.

“Xin lỗi! Tôi cũng không nói đùa.” Lord trả lời lời không biết xấu hổ của Jack một cách khô khốc, ngoảnh đầu đi, không dám nhìn nữa, nếu không hắn lo mình sẽ không nhận được mà trực tiếp hủy diệt cái thứ này một cách không nhân đạo.

Đường Lâm cố nén cảm giác buồn nôn, nhìn sinh vật xấu xí trước mặt. Cô lại khen ngợi mấy người Arthur cũng không tệ một lần nữa. Nếu trưởng thành mà có bộ dạng như Jack thì cô cảm thấy nên tự sát quay về thiên đường thì an toàn hơn.

“Không phải tộc trưởng Jack định trao đổi hàng hóa sao? Muối biển ở đâu?” Đường Lâm đi thẳng vào vấn đề, vừa cẩn thận vuốt da gà trên người mình. Thảo nào Horry điềm tĩnh mà cũng phát điên. AI gặp thứ

đồ chơi này cũng sẽ phát điên thôi.

Da La vô cùng cảm phần, đi tới trước người Đường Lâm, vươn tay đặt lên vai cô, nói: “Sao Lâm không nghỉ ngơi trong phòng. Vết thương trên người còn chưa khỏi, lộn xộn không yên là sẽ khiến em nằm thêm vài ngày trên giường đây.”

Giọng điệu dịu dàng khiến Đường Lâm rung mình vài cái. Tức giận! Đường Lâm ngượng ngùng sờ sờ mũi. Trời vừa vào tháng Maya thứ hai, khá nóng. May mà cô quần ngực, nếu không lấy có thật dễ khiến đám người Jack nghỉ ngơi.

Da La nói vậy cũng coi như là tìm một cái cớ cho cô. Chỉ có điều Da La có thể dùng âm dương quái khí như vậy hay không? Ánh mắt này khiến người ta sợ hãi. Đường Lâm cố gắng bình tĩnh, lập tức khiến đám người Jack mê muội mất phương hướng.

“A! Muối biển? Muối biển gì?” Cười đến mức ngốc nghếch với Đường Lâm, bộ dáng háo sắc xấu xa khiến toàn thân khó chịu. Những giống đực khác của bộ lạc Thiết Chùy cũng không kém mấy. Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, làn da trắng ngần, khuôn mặt lớn bằng lòng bàn tay, không khỏi hấp dẫn thị giác của bọn họ. Hơi thở gấp gáp nặng nề không ngừng nặng thêm. Có mấy giống đực không kìm được, gờ cây gậy lên ngay trước mặt Đường Lâm.

Kích thích to lớn khiến người ta nhìn mà thở dài, hít thật sâu mấy hơi. Cô nhếch môi cười nói: “Tộc trưởng Jack thật hài hước. Chẳng lẽ anh tới bộ lạc Hắc Sơn chúng tôi không phải để trao đổi hàng hóa? Tháng Maya thứ hai là lúc săn bắt tốt. Hóa ra tộc trưởng Jack định tới bộ lạc Hắc Sơn của tôi để săn?”

Lời nói mỉa mai khiến các giống đực bộ lạc Hắc Sơn nín cười không thôi. Lúc này Jack mới phản ứng kịp Đường Lâm hỏi gì. Hắn nhếch môi, mùi hôi thối tỏa ra nồng nặc từ miệng hắn, khiến không ít người thú bị hun phải lui lại.

Ưc ực!

Tiếng nuốt nước miếng vang lên không ngừng. Jack xấu hổ gãi gáy, nói: “Muối biển ở trong bộ lạc Thiết Chùy. Anh theo chúng tôi về một chuyến là được.” Jack không hề đề cập tới những điều kiện khác. Nhưng ánh mắt bỉ ổi không khỏi rơi vào trên người Da La, ham muốn tham lam sâu trong mắt tiết lộ ý nghĩ thật của hắn.

“Tộc trưởng Jack nói thật ư? Muối biển quả rất quan trọng, chẳng trách tộc trưởng Jack lại cư xử nghiêm túc như vậy. Vậy chúng ta lập tức lên đường. Chuyện trao đổi hàng hóa này phải xử lý nhanh một chút. Anh thấy sao hả tộc trưởng Jack?” Đường Lâm nắm chặt tay Da La, khẽ chớp mắt, ra hiệu hắn đừng kích động.

“Được. Vậy bây giờ chúng ta lên đường ngay. Có ai đi theo nữa không?” Đầu lưỡi đỏ tươi liếm lên môi, tỏa ra màu sắc phấn khởi. Những giống đực khác của bộ lạc Thiết Chùy vừa nghe những lời này của Đường Lâm thì nhất thời kích động vô cùng, bàn tay đang nắm cây gậy càng di chuyển một cách vui vẻ hơn. Ham muốn nơi đáy mắt tăng mạnh, thân thể giật giật, phun ra từng luồng dịch trắng, làm dơ không ít ghế. Đường Lâm thấy vậy thì cảm ghét, quay đầu đi, giả vờ không thấy.”

“Mang theo số người bằng với số người tộc trưởng Jack mang tới được không?” Đường Lâm cười khế, đáy lòng âm u. Thứ không biết xấu hổ. Để xem tôi hành hạ các anh thế nào. Cô cười tới mức dịu dàng như nước. Arthur phía sau chẳng hiểu ra sao mà nhìn Đường Lâm đang hưng phấn. Lord khẽ lắc đầu, nói cho bọn hắn biết đừng gấp. Không biết cái đầu nhỏ của Lâm chứa bao nhiêu cách thức. Chắc là Jack sắp gặp xui xẻo rồi. E rằng cả bộ lạc Thiết Chùy cũng bị Lâm giận cá chém thớt.

“Cụ thể là sao?” Ánh mắt liếc mấy người Da La không ngừng, không cần nói cũng biết là Jack tính toán điều gì. Mấy giống đực trước mặt còn dễ nhìn hơn Da La nhưng Jack lòng tham không đáy, không định buông bỏ mà dòm ngó mấy người Da La. Dù sao giống đực có dáng dấp tốt như vậy cũng không nhiều lắm. Nếu có thể chơi một lần, trả giá lớn một chút thì sao? Huống chi bộ lạc Hắc Sơn vốn là mới thành lập không lâu, dù bị bọn họ chiếm đoạt vài người thì cũng không dám làm gì.

“Tôi, Da La, Arthur, Bối Lý, Lord, Horry, thêm vài giống đực khác, khoảng mười người. Anh thấy thế nào?” Dứt lời thì cô quay sang khẽ hỏi Horry. Thực lực của bộ lạc Hắc Sơn cường hãn, hình thù khổng lồ, người

có thể bay tốt nhất là ai?

Horry nghi ngờ mà nhìn Đường Lâm, mù tịt không biết cô dặn những điều này làm gì. Hắn hơi lo lắng những người này tới bộ lạc Thiết Chùy là có đi không về. Đường Lâm không biết, Lord có thể không biết sao? Sao có thể để mặc Đường Lâm làm liều. Lúc này lại không thể nói thẳng, nhanh chóng giải tai.

Tuy vậy nhưng Horry vẫn làm theo lời Đường Lâm dặn dò, sắp xếp thật ổn.

Bộ lạc Thiết Chùy cũng không gần bộ lạc Hắc Sơn. Nhưng nếu hóa thành hình thú thì dĩ nhiên là khác. Vừa ra khỏi bộ lạc Hắc Sơn, mọi người nhanh chóng hóa hình. Jack nghi ngờ mà nhìn Đường Lâm đứng cạnh Arthur. Arthur hóa thành hình thú trong nháy mắt, hình thú cao lớn trắng như tuyết, như hạc giữa bầy gà, bề ngoài nổi bật.

“Sao Lâm không thay đổi hình dạng?” Giống đực đều có thể hóa hình, giống cái mới không thể. Jack liếc nhìn dáng vẻ đứng yên không giống như sắp hóa hình của cô, lập tức nói ra chỗ kỳ lạ.

Đường Lâm cười nhạt một tiếng, nói: “Trước đây vài ngày thân thể bị thương, Lord dặn không được hóa hình. Tôi để Arthur mang theo tôi một đoạn, sẽ không kéo dài thời gian của mọi người.”

Mí mắt khẽ chớp, Jack cười mỉa: “Vậy hay Lâm ngồi lên vai tôi đi?” Hắn ngửa mặt lên trời rống to, hình thú cũng coi như cao lớn giữa đám người bộ lạc Thiết Chùy, cũng khỏe mạnh. Thảo nào Jack có thể làm tộc trưởng bộ lạc Thiết Chùy. Chỉ riêng hình thể thì người bình thường đã không thể so sánh được.

Liếc nhìn tầng tầng ghét bên ngoài người Jack, Đường Lâm cố nén khó chịu nơi cổ họng, nụ cười trên mặt vô cùng méo mó, “Tốc độ của Arthur rất nhanh. Mời tộc trưởng Jack dẫn đường.”

Jack còn định nói gì thì Da La đi tới, ôm Đường Lâm vào lòng, nhanh chóng nhảy lên lưng Arthur: “Mời tộc trưởng Jack chuẩn bị! Thân thể Lâm bị thương, tôi dẫn anh ta là được rồi.” Giọng điệu lạnh nhạt, lộ ra chút mất kiên nhẫn. Thấy thế, Jack đành phải im lặng đi lên trước, bắt đầu phi nước đại.

“Da La, anh có ý gì?” Arthur bất mãn, quay đầu sang chỗ khác, trùng Da La đang ngồi trên người hắn. Sự tàn ác từ từ tụ lại nơi đáy mắt. Những người khác ào ào hóa hình, vây Arthur vào giữa, chuẩn bị lên đường. Horry khẽ dặn dò Wall mấy câu, để bọn họ yên tâm sống trong bộ lạc. Trong khoảng thời gian này đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Da La cười lưu manh, “Biết rõ hình rắn của tôi không theo kịp tốc độ của các anh, chở tôi một đoạn, tiện thể tôi có thể che chở Lâm, tránh bị Jack chiếm lời.”

Nghe thấy lời Da La, Arthur cúi đầu xuống, không tranh cãi nữa. Ai không biết da mặt Da La dày nhất.

Mắt Đường Lâm lóe lên tinh quang, nhìn Bối Ly và Lord trong hình thú đứng quanh đó. Bối Ly là báo đen, bộ lông ngắn mảnh dán chặt vào thân thể khiến thân hình hoàn mỹ lộ ra hoàn toàn, có lực và đẹp dễ khiến người ta không khỏi nhìn mà mê mẩn. Lord là sói màu xám bạc, trên trán có một viên tinh thể màu xám bạc. Đồng tử màu vàng tỏa ra sự lạnh lùng nghiêm nghị, thân thể cường tráng mạnh mẽ, răng nhọn hơi lộ ra, khiến người ta không rét mà run.

Cánh tay ôm Đường Lâm của Da La không khỏi cứng đờ. Hừ! Hắn cắn vành tai cô, nói như trút giận: “Lâm, không công bằng, sao thấy hình thú của anh là hoảng sợ? Em nói xem phải đền bù anh thế nào?” Sức lực rất mạnh khiến người Đường Lâm run lên, im lặng mà nghe Da La nói lời ghen tuông.

Cầm nhận được Da La lớn mật vuốt ve thân thể cô, “Đừng làm loạn. Sau này còn có một trận đánh ác liệt. Cát hai thứ này cho kỹ, ngậm rễ cây vào miệng. Bột phấn thì khi tới bộ lạc Thiết Chùy liên vẩy lên người.”

Đường Lâm u ám nghiêm mặt, lộ hàm răng trắng tinh ra khiến ham muốn đang rục rịch của Da La dừng lại, cẩn thận nhận lấy thứ cô đưa, đặt vào khoe môi, khẽ ngửi.

“Lord làm?” Da La cẩn thận nhìn Đường Lâm. Lúc trước hắn đã từng thấy thứ này. Là hắn đích thân cầm thứ đồ chơi này hạ độc thủ với Wall. Đến giờ bộ dạng Wall đau đến mức không muốn sống vẫn còn là ký ức mới mẻ trong hắn.

“Ừ, tới lúc vào bộ lạc Thiết Chùy thì nhớ vẩy thứ đồ chơi này lên người. Không phải Jack chú ý các anh sao? Em muốn để hắn quỳ xuống cầu xin chúng ta.” Sát ý sắc bén, đồng tử lộ ra vẻ sâu xa, có phong tình

không nói nên lời. Da La thấy thế thì ngẩn ra, cúi đầu, mãnh liệt gặm Đường Lâm một trận. Nếu không phải sắp lên đường thì Da La đã nổi thú tính rồi.

Arthur phía dưới hừ lạnh một tiếng, thức tỉnh Da La!

35. Chương 35: Bối Lý Ăn Vụng

“Anh đi chuẩn bị cái thùng, chiêu đãi đoàn người Hắc Sơn cho chu đáo.”

Không tới nửa ngày, trước khi màn đêm buông xuống, mọi người đã tới bộ lạc Thiết Chùy. Liếc nhìn cánh cổng chính xa hoa, hai bên lấy xương trắng làm nhà xương, bộ xương dữ tợn tản ra mùi máu tanh thoang thoảng. Trên chỗ cao nhất của bãi đất trống bày một xương của vua rừng rậm đầy mạnh mẽ. Máu đỏ tươi nhỏ xuống theo bộ xương.

Đắm máu mà tàn bạo khiến người ta không khỏi thâm sợ hãi. Đường Lâm quệt khóe môi, thâm thấy bộ lạc Thiết Chùy thật tàn nhẫn. Cô ngẩng đầu nhìn giống đực tụ tập xung quanh, từng khuôn mặt xấu xí khiến người ta rất khó chịu.

“Lát nữa đừng rời khỏi bọn anh.” Da La khó có khi thu hồi khuôn mặt cười đùa, nghiêm túc dặn dò sát bên tại Đường Lâm. Bộ lạc Thiết Chùy ở xung quanh lộ ra sự u ám, ánh mắt nhìn về phía bọn họ mang theo sự háo sắc, ríu rít xoa tay, thật như bọn họ đã là vật trong túi, để mặc bọn họ chiếm lấy.

Cô gật đầu thật mạnh, nhanh chóng phân phát đồ trong tay ọi người. Lord phối hợp giải thích ọi người. Sau khi Horry nghe xong thì mắt sáng lên. Kế của Đường Lâm có thể thực hiện được. Tới lúc đó bộ lạc Thiết Chùy không thể không sợ hãi.

Lúc trước bị bộ lạc Thiết Chùy áp chế gắt gao, lửa giận trong lòng đã sớm tích tụ thành sông. Cá lớn nuốt cá bé, nếu không phải Jack tính kế bọn họ thì hôm nay bọn họ cũng không ra tay giết người như vậy.

“Bình tĩnh một chút, giả vờ không biết, làm theo kế hoạch.”

“Không hổ là Lâm.”

Lord nghiêng người, mượn thân hình cao lớn của đám người Horry trước mặt, khéo léo giấu người phía sau, ôm Đường Lâm vào lòng. Đôi môi ẩm áp cọ lên vành tai trắng nõn của cô, đôi mắt vàng lấp lánh rực rỡ.

Mặt những người khác đều ngạc nhiên mừng rỡ. Nếu không phải chú ý tới chỗ không đúng thì hận không thể dè thiên hạ kiểu mị trước mặt xuống mà dây dưa, triển miên một phen. Da La nhếch đôi môi mỏng, không chịu yếu thế mà chen vào, luồn tay vào dưới da thú của Đường Lâm. Cô nhắc chân đạp Da La. Yêu nghiệt chết tiệt!

Sau khi vào bộ lạc Thiết Chùy, Đường Lâm thăm than, không hổ là bộ lạc lớn nhất gần đây. Bên trong lớn hơn bộ lạc Hắc Sơn nhiều. Nhưng cực ít gặp được giống cái. Dù có gặp họ cũng đều né tránh thật xa.

Đoàn người Đường Lâm đi theo Jack, tới chỗ tế của bộ lạc Thiết Chùy. Ngọn lửa đỏ tươi đốt bốn phía, chiếu rọi hơn nửa bầu trời. Vài giống cái nhỏ nhắn đi quiddi lại, đưa từng thứ đã chuẩn bị lên. Phần lớn giống đực nhìn đám người Đường Lâm chằm chằm, không che giấu ham muốn trong mắt chút nào.

Jack hài lòng nhìn sự hoảng hốt trong mắt đám người Đường Lâm, vung tay lên, nói: “Tôi ném thịt heo tươi một chút đi. Mùi vị kém bộ lạc Hắc Sơn các anh nhưng giống đực ăn cái gì cũng nên phóng khoáng.”

Theo lời Jack, vài con heo nướng được đưa lên bàn gỗ. Trước mặt mỗi người bày một cái chén gỗ thật to. Jack dẫn đầu xé ăn một cách thô lỗ. Lời hắc ám chỉ bộ lạc Hắc Sơn keo kiệt, không giống như bộ lạc Thiết Chùy hân hoan đãi khách bằng thịt heo.

Đường Lâm khẽ gật đầu với Lord. Lord đứng dậy, đi về phía Jack.

Thấy thịt lợn đầy bàn, Đường Lâm ghét bỏ ngoảnh đầu đi. Bộ lạc Thiết Chùy này thật không có tiến hóa gì. Ngay cả nội tạng heo cũng chưa xử lý, trên móng heo còn có bùn đất, cũng chỉ có bấy dã thú này là ăn ngon như vậy. Mười mấy tên giống đực bộ lạc Thiết Chùy ào ào ngồi xuống, thấy thể trạng này, Đường Lâm thâm than. Lúc này còn chưa tìm được lúa nước, nếu không thì ừ chút rượu, có lẽ sẽ rất được giống đực này thích. Sau này phải để đoàn người tìm chút trái cây, xem thử có thể ừ chút rượu không.

Cô quan sát giống cái đi lại xung quanh thì thấy vẻ mặt họ lạnh lùng. Ánh mắt nhìn đám người Đường Lâm mang theo vài phần tàn nhẫn. Cô thâm hừ lạnh. Không hổ là người bộ lạc Thiết Chùy, ngay cả giống cái cũng mang theo ba phần sát khí, quả nhiên không phải thứ gì tốt.

“Thiên thần! Thiên thần!” Jack vừa dứt lời thì giống đực bộ lạc Thiết Chùy cũng đứng lên, giọng cao thịt nướng trong tay, hô lên thiên thần không ngừng.

Thiên thần là thần của đại lục này. Nghe nói ông ta có hai cái đầu dài, bốn tay, sức lực vô cùng lớn. Đồng thời cũng là người vô cùng độc ác tàn nhẫn. Lord khinh thường bọn thô lỗ này. Chỉ bằng các người mà muốn được thiên thần che chở. Bàn tay phải đang thả xuống bên người thuần thực di chuyển, bột phấn trong tay lạng lẽ rơi vào thịt nướng trên bàn theo động tác của hắn.

“Tộc trưởng Jack, đây là gia vị mà bộ lạc Hắc Sơn mới phát hiện ra, cho thêm vào thịt nướng sẽ có mùi thơm vô cùng, dùng làm đồ trao đổi lần này. Không biết tộc trưởng Jack cảm thấy thế nào?” Lord cười tới mức trong sáng, má lúm đồng tiền hiện ra trên khuôn mặt tuần lãng, trong ánh lửa lò mờ có sự quyến rũ không nói nên lời.

Nhìn vào sự nặng nề nơi đáy mắt Jack, Đường Lâm cười tới mức vô cùng dịu dàng. Jack khốn kiếp! Vậy mà dám có ý dâm với nam nhân nhà cô. Muốn chết à! Cô cắn thịt nướng trong tay, nghiêng ken két. Mấy người bên cạnh khẽ run lên, ríu rít cầu nguyện cho Jack. Thủ đoạn chinh người của Đường Lâm khiến người ta sợ hãi!

“Ồ!” Mượn bàn tay vươn ra đưa túi gia vị của Lord, Jack khẽ vuốt ve lên bàn tay trắng nõn của hắn, nắm trong lòng bàn tay tinh tế vuốt ve. Hầu kết lên xuống, hận không thể nhào vào Lord, vẻ mặt gấp như khi.

Ngửi thấy mùi hôi tản ra từ trên người Jack, mặt Lord tái mét, cố gắng rút bàn tay bị bóp đỏ lên ra, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị: “Tộc trưởng Jack, vậy muối biển đâu? Có thể cho tôi xem trước một chút không?” Khóe môi nhếch lên thành độ cong giễu cợt. Dám chiếm lợi của hắn, bọn mày chết đi! Từ từ chờ thuốc có tác dụng.

Đường Lâm khẽ kéo Bối Lý, khẽ gạt đầu với Horry, bóng dáng hai người vụt biến mất.

“Đây chính là nguồn nước của bộ lạc Thiết Chùy?” Đường Lâm vịn lưng Bối Lý, móc một túi đồ ra, khẽ vẩy vào. Thứ này không có gì, cũng lắm chỉ khiến người bộ lạc Thiết Chùy miệng nôn trôn tháo mấy ngày mà thôi. Giống đực bộ lạc Thiết Chùy này lòng lang dạ thú, không có lòng tốt gì. Nhìn Arthur nhất định sẽ rục rịch. Thuốc ngứa cộng thêm thứ đồ chơi này, có lẽ mấy ngày này bộ lạc Thiết Chùy sẽ rất vui vẻ.

“Ừ!” Bối Lý khẽ gạt đầu, thân thể nhanh nhẹn, rơi xuống đất không một tiếng động. Hắn cẩn thận tránh người bộ lạc Thiết Chùy. Bộ lạc này lớn như vậy mà vô cùng yên tĩnh, không có gì ngoài đồng lửa ở đàn tế.

“Bối Lý có thể xác định muối biển ở đâu không?”

Đường Lâm ngẩng đầu nhìn Bối Lý. Mượn bóng đêm, giấu mình trong bóng đêm, xung quanh yên tĩnh, chỉ có đồng lửa nóng rực tí tách cháy không ngừng. Phía đông có vài ngọn đèn yếu ớt chiếu ra từ nhà gỗ, từng hồi tiếng côn trùng kêu vang lên bên tai. Muối biển có mùi tanh, dễ bị ẩm trong không khí. Người bình thường cũng có thể ngửi được. Chẳng qua là do bộ lạc Thiết Chùy quá lớn, không thể chỗ nào cũng vào lục soát.

Bối Lý ngửa đầu, khẽ ngửi trong không khí, nương theo ánh trăng, Đường Lâm say mê mà nhìn gương mặt đen thui của hắn. Cô đảo qua từng chút trên xương chỏ lông mày, cuối cùng rơi vào cánh môi dày dặn của hắn, sự thay đổi chợt lóe rồi biến mất.

Jack không thể đồng ý giao muối biển cho bọn họ. Bọn họ đã sớm nhận ra từ khi rời khỏi bộ lạc! Cho nên Jack bắt nhân thì cũng đừng trách bọn họ bất nghĩa. Lord ở phía trước kéo Jack và một đám giống đực. Cô và Bối Lý nhân cơ hội lên vào lấy muối biển đi, tiện thể trừng trị bộ lạc Thiết Chùy lòng tham không đáy.

“Bên này!”

Bối Lý ôm chầm lấy thân thể mềm mại của Đường Lâm, nhanh chóng chạy về phía bắc. Lúc chạy, hai thân thể cọ sát không ngừng khiến đôi mắt vàng của Bối Lý thoảng qua dị động. Tốc độ bỗng tăng nhanh hơn một chút, hưởng thụ thân thể mềm mại mịn màng của Đường Lâm cọ vào, từ từ nhanh hơn. Một luồng xao động trào ra từ trong người, cây gậy to lớn không kiềm được mà đứng lên, chọc vào cái mông tròn lẳn của Đường Lâm. Da thú hơi xộc xệch, Bối Lý thừa cơ hội vén da thú lên ngang eo, chạy như bay, chen thứ kia vào cái mông tròn trịa của Đường Lâm. Cô tròn mắt nhìn hành động to gan của Bối Lý, dở khóc dở cười, thật đúng là không phân biệt được nơi phát tình.

Đường Lâm tức giận, vịn cổ Bối Lý, người trầm xuống, kẹp chặt cây gậy đang chống trên mông, hài lòng nghe Bối Lý nặng nề hít một hơi khí. Cô cười đắc ý, ai bảo anh phát tình. Kẹp gậy thứ làm loạn của anh. Cô chỉ lo tức giận, xấu hổ mà không nghe thấy hơi thở của Bối Lý càng nặng thêm.

Trên người Bối Lý có mùi rừng rậm thoang thoảng. Có lẽ do là con của rừng rậm nên khiến Đường Lâm cảm thấy hân bình tĩnh mà ấm áp. Tư thế kẹp chặt của cô không khỏi lỏng ra.

Nhận thấy Đường Lâm khác thường, cánh tay khỏe mạnh của Bối Lý ôm ngang cô lên.

Bàn tay to lớn mang theo vết chai vươn vào trong da thú của cô • • • • •

Đường Lâm kiềm chế, thở gấp thật khế, muốn nhìn rõ vẻ mặt của Bối Lý. Nhưng lúc này tối om, có cố gắng thế nào cũng không nhìn rõ hẳn. Xung quanh đen như mực, bàn tay chai sạn vuốt ve miếng vải quần lấy khối thịt trước ngực cô.

Đường Lâm bắt giác định tránh khỏi bàn tay kia nhưng hành động này lại khiến hai người đều hít một hơi.

Họ cũng không biết chuyện này còn có thể kích thích như vậy. Cấn chặt môi, bọn họ tới bộ lạc Thiết Chùy không phải để yêu đương vụng trộm.

“Bối Lý, nếu bọn họ phát hiện thì phải làm sao?” Đường Lâm thả lỏng người, khẽ nói với Bối Lý.

Người Bối Lý cứng đờ, trán rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, liếc nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Đường Lâm, hân hơi không kiềm chế được.

Giọng cô êm dịu, cái cổ trắng ngần hơi nghểnh lên, tạo thành một đường cong duyên dáng. Nương theo ánh trăng mờ mờ, thật giống như bạch ngọc thượng đẳng vậy, quyến rũ động lòng người.

Bối Lý khẽ ngửi mùi thơm thoang thoảng trên người Đường Lâm, đáy lòng như bị một cái chổi lông vũ phất qua. Không thể diễn tả được mùi vị là gì nhưng vô cùng mê người, lúc ẩn lúc hiện, rơi thẳng vào đáy lòng Bối Lý.

Bất chấp lời Đường Lâm, ma đưa lối quỷ dẫn đường khiến hắn nhảy vào một góc khuất nơi căn nhà gỗ cách đó không tới trăm thước. Bàn tay trái khẽ xoa lên gáy cô, hơi thở nóng ấm quen thuộc phả lên mặt khiến cô không khỏi giật mình!

Đùa à • • • • • cô há miệng, giọng bỗng nghẹn lại. Làn da dưới tay hơi căng lên. Bộ dạng dửng dưng mãnh lúc Bối Lý phát tình không khỏi hiện ra trong đầu cô.

Thật như nổi điên, bàn tay Bối Lý đụng vào Đường Lâm không làm sao mà thu lại được. Biểu tình hôm đó Đường Lâm ẩn nhẫn mà động tình dưới người hắn khiến hắn thỏa ước mong quay về. Như có ma lực, người Đường Lâm cứng đờ, cảm nhận ngọn lửa của Bối Lý và sự đụng chạm nóng bỏng. Không thể nghi ngờ rằng một giây sau Bối Lý sẽ nhào tới.

”Không sao đâu. Được thảo của Lord không có tác dụng nhanh vậy đâu. Có lẽ lúc này bọn Lord vẫn còn đang pha trò với Jack. Chỉ cần lấy được muối biển là được. Mấy ngày nay vẫn không đụng vào em, anh không nhịn được.

Giọng Bối Lý trầm thấp, xôn xao, mang theo chút tình cảm khó có thể nhẫn nại dục vọng, rất thu hút người khác • • • • •

Bàn tay thô ráp rơi vào chỗ quần vải trước ngực Đường Lâm, vạch ra, khẽ kéo, sức không mạnh. Bàn tay mang theo vết chai chạy trên người Đường Lâm, ngứa ngáy không thôi khiến cô cũng trở nên nóng ran.

Đồng tử màu đen ngập hơi nước, trợn mắt nhìn Bối Lý. Tên này nhìn có vẻ thật thà chất phác hiền lành mà cũng xấu bụng, cũng không phải người. Sao lúc đầu cô lại chọn ở bên hắn nhỉ?

Thấy Đường Lâm không giãy giụa nữa, bàn tay Bối Lý càng dao động nhanh hơn, vui vẻ hơn. Chỉ hai ba cái hất đã vạch miếng vải thô Đường Lâm đang quấn ra, hai khối thịt mềm mại nhảy ra, làn da trắng nõn trơn mịn •••• chỉ nhìn thôi mà Bối Lý đã không nhịn được phải chảy nước miếng.

Cúi đầu ngậm đóa hồng mai, đùa bỡn, bên dưới cũng chen thẳng vào người cô, để ở chỗ đó. Cây gậy nhỏ dịch trắng, tựa như chỉ thăm dò một cái, không vội đi vào.

Trời đêm lạnh lẽo, ánh trăng xấu hổ thẹn thùng liếc nhìn cảnh nóng bỏng bên dưới, lập tức xấu hổ trốn vào trong tầng mây. Trong nhà gỗ cách chỗ hai người không xa vang lên một giọng nói chuyện nhẹ nhàng, hình như thăm dò vào bộ lạc Thiết Chùy. Tiếng thở nặng nề không khó nghe ra là của giống đực cùng với một giọng dịu dàng kiều mị khác.

Cảm nhận sự tiến lên đầy cuồng dã của Bối Lý, Đường Lâm khẽ vận vẹo người, nghiêng hợp ——

Bỗng, trước nhà gỗ vang lên một tiếng thét kinh hãi, không lâu sau tiếng hét là tiếng giống đực vội vàng thở hổn hển, tiếng thân thể chạm vào nhau, cùng với tiếng rên rỉ không che giấu chút nào của người trong nhà, tiếng ngâm nga.

Đường Lâm khẽ kêu một tiếng. Phì! Giống đực trong bộ lạc Thiết Chùy thật không biết xấu hổ. Ngay cả giống cái cũng rất dũng mãnh! Bên tai truyền tới tiếng ngâm nga nũng nịu cao hơn, người không khỏi căng lên theo.

Bối Lý cười khẽ một tiếng, cắn lên vành tai Đường Lâm, cười nói: “Lâm rất hưng phấn?” Lúc nói chuyện, động tác bên dưới cũng không chậm đi, đôi mắt vàng tỏa ra ngọn lửa nóng bỏng. Hắn liếc nhìn Đường Lâm dưới thân, hài lòng mà nhìn thân thể cô khi mình ra vào, cảm nhận sự bao bọc chặt chẽ căng khít tốt đẹp. Hắn di chuyển nhanh hơn, không ngừng đòi hỏi nhiều hơn ••••••••

“Để tôi sờ thử một chút!” Jack vươn tay tóm Lord tới, liền định ra tay. Những giống đực khác xung quanh kêu ngoa ngoa, ào ào gõ lên bàn, ánh mắt nóng như lửa nhìn chăm chăm vào mấy người Lord.

Jack bí ối nhìn Lord chăm chăm, ánh mắt thẳng thắn đảo qua Arthur và Da la không che giấu chút nào. Hắn nghi ngờ sao lại không thấy Bối Lý và Lâm. Nhưng trái tim hắn đang sục sôi, không nghĩ quá nhiều. Dù sao đều đang ở bộ lạc Thiết Chùy, không phải vội. Cứ thỏa mãn trước đã rồi nói sau. Hắn giả trò ngay trước mặt mọi người, định vén da thú của Lord lên, bàn tay to lớn đen thui, bộ lông dày rậm, khuôn mặt xấu xí tràn đầy ham muốn.

Không ít giống đực vén da thú lên, lộ ra thứ khó coi đang ngẩng cao đầu bên dưới, quang minh chính đại lộ ra trước mặt bọn Lord. Horry giận tới mức cả người run lên. Arthur vươn tay chọc mũi khiến hắn tỉnh táo lại, không biến thân lập tức.

Lord cười dịu dàng, mở năm ngón tay, ngăn bàn tay đang vươn tới của Jack. Hắn liếc nhìn Jack một cách lạnh nhạt, nói: “Có phải tộc trưởng Jack đã quên thân phận của Lord? Lần này d d L q chúng tôi tới đây là vì muối biển. Tộc trưởng Jack định nuốt lời à? Đừng quên thiên thần vẫn nhìn con dân của người, tộc trưởng Jack có từng nghĩ tới không?” Hắn cười để lộ lúm đồng tiền khiến Jack bị mê mất ba hồn sáu phách, sao còn nhớ tới thiên thần gì?

“Nuốt lời thì nuốt lời. Thiên thần không quản được bộ lạc Thiết Chùy. Bây giờ tôi muốn anh, tôi xem thiên thần có thể nổi giận không?” Hắn ngậy ngốc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần lãng của Lord, cố gắng nuốt nước miếng, không khỏi nói ra lời rất bất kính.

Đầu lông mày Lord khẽ nhếch. Mãng phu chính là mãng phu! Hai ba câu đã bị giam lại. Giống đực xung quanh nghe thấy lời này của Jack thì không nhịn được mà lui về sau mấy bước, ham muốn trong lòng lui đi vài phần.

“Tộc trưởng Jack cố ý trêu chọc bộ lạc Hắc Sơn chúng tôi?” Giọng hắn từ dịu dàng trở nên sắc giọng, nhìn thẳng vào Jack, nắm chặt nắm đấm, cho Jack một quyền. Hắn ngoảnh đầu lại nhìn giống đực vây xung quanh mình, hừ lạnh, nói: “Thiên thần cũng không che chở cho con dân nuốt lời. Lần này tộc trưởng Jack đối xử như vậy với bộ lạc Hắc Sơn mà không sợ thiên thần giáng giận dữ xuống sao?”

“Thiên thần, thiên gì” Lời Jack vẫn chưa hết thì người bỗng co quắp, té xuống đất: “A! Nhột quá, đau quá” Hắn vội vàng xé da thú trên người mình, sức rất mạnh. Chỉ trong nháy mắt nửa người trên đã bị cào ra máu. Jack lẫn lộn, những người khác cũng gấp, định bước lên đỡ hắn. Ai ngờ lập tức có người thứ hai ngã xuống, rồi người thứ ba. Giống cái đứng bên cạnh sợ hãi mà nhìn một màn này, tiếng hét chói tai đầy hoảng sợ vang lên, quỳ xuống đập đầu không ngừng. Đám người Lord mím chặt môi, cười như không cười mà nhìn da thú Jack từng chạm. Lord từ từ đi tới trước người Jack, ngồi xổm xuống.

“Rất đau?”

“Ừ! Đau quá! Cứu tôi . . . cứu tôi.”

Hắn một cước đá văng Jack đang cầu cứu, không kiên nhẫn mà nhìn phía sau, “Bọn Lâm còn chưa về?”

Da La bất mãn đá văng cái ghế chường mắt, lạnh lùng nói: “Không nhanh vậy đâu. Cơ hội tốt như vậy, sao Bối Lý có thể bỏ qua.” Giọng nói nhạt nhẽo đầy bất mãn. Lâm thật thiên vị. Lần này trở về có thể nào cũng phải “dạy dỗ” cô ấy thật tốt một phen. Đồng tử xanh thẫm chứa đầy ham muốn.

Nghe lời của Da La xong, mấy người cùng ngoảnh đầu đi, giả vờ không nghe thấy lời nói đầy vị chua của hắn.

Khóe môi Lord run rẩy, đá mạnh lên Jack bên cạnh chân một đá. Hắn hoàn toàn không phải là người có máu ghen? Hoàn toàn không phải người có máu ghen. Chẳng qua là nhìn Jack không vừa mắt mới muốn trút ra, tuyệt đối chỉ là như vậy.

36. Chương 36: Thứ Đồ Chơi Này Có Thể Ăn?

Jack nhìn đám người Lord van xin, bỏ tới định ôm đùi Lord. Tiếng kêu rên bật ra khỏi miệng đám người thú nằm đầy đất. Khuôn mặt vốn xấu xí, bởi vì đau đớn nên càng khó coi hơn. Máu máu đỏ tươi chói mắt dính đầy bộ lông to cứng dày rậm, có quỷ dị nói không nên lời.

“Chỉ có chút bản lĩnh này mà muốn ra tay với bộ lạc Hắc Sơn chúng ta? Thật là không biết sống chết.”

Da La vô cùng căm phẫn, bất mãn đứng trước người Jack, chân phải đạp lên ngực Jack, nghiền vài cái thật mạnh, miệng nhếch lên thành độ cong duyên dáng. Trong đồng tử xanh thẫm chứa tàn nhẫn và sát ý. Dù Jack đang chìm đắm trong sự đau đớn ừng không khỏi bị sự ác độc này dọa. Thân thể cường tráng dù cuộn lại cỡ nào cũng thành một cục thịt to.

“Cứu với! Cứu cứu ta” Bất chấp thể diện, Jack và đám người thú bộ lạc Thiết Chùy than trời trách đất, giống cái thì ào ào núp một bên, sợ hãi mà nhìn người của bộ lạc Hắc Sơn.

“Cứu anh? Sao phải cứu? Mạo phạm thiên thần của người thú thì bị trừng phạt nghiêm khắc nhất. Điều này dù cho là người thú mới sinh trên đại lục này cũng biết.” Arthur lạnh nhạt ngồi đó, bắt chéo chân, khuôn mặt tinh xảo lộ ra sự ác nghiệt, có cảm giác như rơi từ trên thiên đường xuống địa ngục.

“Thức ăn, muối biển, giống cái . . . đều có thể trao đổi.”

Jack không ngốc. Bộ lạc Hắc Sơn vẫn tốt đẹp, không tổn hao gì mà tất cả bọn họ lại cứ gặp chuyện không may. Trong đó không có gì mờ ám thật sao? Hắn ngẩng đầu lên tìm một người nhỏ xinh của bộ lạc Hắc Sơn, là giống đực tên Lâm.

Lâu sau cũng không thấy. Vì để đe dọa mọi người bộ lạc Hắc Sơn, tối nay phần lớn giống đực đều tập trung ở đàn tể, chỉ còn lại vào giống đực canh gác xung quanh bộ lạc. Hắn không cho rằng dựa vào những người kia là có thể trấn áp bộ lạc Hắc Sơn. Trước không nói tới thực lực của mấy người Da La, chỉ riêng Horry thì giống đực bình thường đã không thể chế ngự được.

“Ngại quá, chúng tôi thích tự mình ra tay.”

Giọng Đường Lâm hơi khàn khàn mang theo sự quyền rũ, phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm. Lửa vẫn cháy tí tách, Bối Lý thỏa mãn nguyện vọng ôm lấy cô. Bọn họ đi ra từ trong góc tối của bộ lạc Thiết Chùy, trong tay xách theo một cái bao không lớn. Mùi muối biển tỏa ra, không khó nhận ra bên trong bao là thứ gì.

Đường Lâm vừa xuất hiện, Horry liền khẽ gật đầu với giống đực bên cạnh. Giống đực hiểu ra, giấu người, đi về phía lầu bằng xương ở cổng chính bộ lạc Thiết Chùy. Jack tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm cái bao trong tay phải của Bối Lý. Muối này là thức ăn cả năm của bộ lạc bọn họ. Vì trao đổi thứ này mà bộ lạc đã hy sinh vài tên giống đực mới đổi được muối về từ cách bộ lạc rất xa.

Lúc đầu tới bộ lạc Hắc Sơn trao đổi hàng hóa cũng chỉ là lấy có, định cướp giống cái và thức ăn của bộ lạc mới là thật. Không ngờ lại chọc phải tai học. Hắc vô cùng kinh ngạc mà nhìn mọi người bộ lạc Hắc Sơn, trong mắt thoáng qua chút lo lắng.

“Anh... các anh định làm gì?” Jack nóng nảy, vẻ mặt trở nên sợ hãi. Nếu muối bị bộ lạc Hắc Sơn lấy đi hết thì sao bộ lạc Thiết Chùy có thể sống qua bạch trú này. Bộ lạc cũng sẽ đuổi hắc đi, lấy danh nghĩa là đã mạo phạm thiên thần.

Lờ mờ nhận ra được ánh mắt căm hận của giống đực chung quanh, Jack biết nếu xử lý chuyện hôm nay không tốt, hắc sẽ bị trục xuất ra khỏi bộ lạc. Không tôn trọng thiên thần, khiến bộ lạc mất đi muối biển, dù là điều nào thì bộ lạc cũng không cho phép hắc tồn tại.

“Tộc trưởng Jack không tôn trọng thiên thần, thiên thần giáng giận dữ, trừng phạt đám bộ lạc Thiết Chùy các anh. Muối biển này coi như là bồi thường cho bộ lạc Hắc Sơn chúng tôi là được.” Chỉ vào lầu bằng xương ở cổng chính, Đường Lâm trịnh trọng nói. Mọi người không kịp suy nghĩ nhiều, ríu rít ngoảnh đầu nhìn. Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, lầu bằng xương cao ngất vậy mà không có dấu hiệu nào đã sập.

Arthur thả hai chân, cười như không cười, trên mặt mang theo lạnh lùng khiêu khích, nói: “Thiên thần sẽ không che chở con dân không tôn trọng người. Tộc trưởng Jack lật lọng, dường như đã chọc giận thiên thần. Chúng tôi cầm muối biển đi, tin rằng bộ lạc Thiết Chùy các vị sẽ xử lý tốt những cái khác chứ?”

Mọi người đau đớn khó chịu, ào ào nhìn Jack đầy độc ác tàn bạo, sự tàn nhẫn nơi đáy mắt khiến Jack nơm nớp lo sợ, không khỏi lui về phía khoảng đất tối. Trên mặt hắc tràn đầy máu tươi và hoảng loạn.

Lúc rời bộ lạc Thiết Chùy, Đường Lâm nhìn Horry đầy nghi ngờ, hỏi: “Sao lại không diệt luôn bọn họ?” Cô đã quen quanh quẩn bên bờ sinh tử, từ trước tới nay chém giết rất quyết đoán, không hiểu thời điểm tốt như vậy mà sao Horry không nắm chắc, nhỡ bộ lạc Thiết Chùy tận gốc, trực tiếp xóa bỏ.

“Người mạnh mới sống được trên đại lục này. Tiêu diệt một bộ lạc, chuyện này nhất định không thể xảy ra. Thiên thần đang nhìn con dân của người, trừ phi thôn tính chứ với thực lực bây giờ của bộ lạc Hắc Sơn thì còn chưa đủ từng bước xâm chiếm bộ lạc Thiết Chùy, chỉ có thể khiến nó từ từ yếu đi. Hôm nay nếu chúng ta tiêu diệt bộ lạc Thiết Chùy thì ngày mai chính là lúc bộ lạc Hắc Sơn chúng ta bị xóa tên.” Có lời đồn rằng sứ giả của thần vẫn luôn đi khắp đại lục này, thay thiên thần trông coi cả đại lục.

Tuy bộ lạc Thiết Chùy quá đáng nhưng cũng không ảnh hưởng tới sự sống còn của bộ lạc.

“Là vậy ư?” Đường Lâm khẽ gật đầu. Quả là cô suy nghĩ quá đơn giản. Thấy Đường Lâm im lặng không nói, Da La vuốt mái tóc xoắn của cô, gỡ nó ra, để mái tóc đen đón lấy làn gió đêm. Mái tóc tùy ý tung bay, mang theo đường cong xinh đẹp, “Lâm đừng nóng. Mấy ngày nữa bộ lạc Thiết Chùy sẽ đưa Jack tới, tùy chúng ta xử lý.”

Cũng không dễ dàng phát hiện chuyện Lord hạ thuốc. Bộ lạc Thiết Chùy chỉ biết làm thiên thần nổi giận nên nhất định sẽ dẫn Jack tới bộ lạc Hắc Sơn xin lỗi. Ký ức của hắc vẫn còn mới mẻ về hành động bí ối của Jack. Vẻ mặt âm ngoan chợt lóe rồi biến mất.

“Ừ, đúng rồi, gần bộ lạc có thứ này không?”

Đường Lâm cẩn thận mở lú nước trong tay ra. Thứ này là cô tình cờ phát hiện ra trong phòng giữ đồ của bộ lạc Thiết Chùy vừa này, lập tức mừng rỡ không thôi. Có thứ này thì sau này không lo không có đồ ăn nữa.

“Đây là cái gì?” Thấy Đường Lâm quý như vậy, Da La tò mò nhìn chăm chăm vào bọc vải căng phồng trong tay cô. Thứ gì đó màu vàng, dẹp dài, nhỏ xíu. Arthur đang chạy nhanh cũng tò mò ngoảnh đầu lại, liếc nhìn xem thứ đồ chơi mà Đường Lâm đối xử cẩn thận như vậy là cái gì. Hai người nhìn một hồi lâu, cuối cùng lắc đầu, tỏ vẻ không rõ.

Lord thả chậm tốc độ, đi tới bên cạnh Arthur, đôi mắt vàng nhìn chăm chăm vào thứ trong lòng bàn tay Đường Lâm, hơi suy nghĩ, “Anh từng thấy thứ này. Chỗ đất trũng sau ao nước ẩm có vài cây. Lúc đầu anh nghĩ có thể là thuốc nên từng hái một ít, nếm thử thì thấy thô thô nhám nhám, rất khó ăn. Lâm cần thứ này làm gì?”

Đất sau ao nước ẩm hơi nghiêng, nhiệt độ vừa phải. Lúc không có việc gì thì Lord thích tới đây phơi nắng. Ở chỗ này có không ít dược thảo mọc. Lúc đầu thấy đồ chơi này, hắn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, hái một chút ném vào miệng, không ngờ lại bị ngứa họng vài chỗ trên lưỡi nên không chạm vào nó nữa.

Đường Lâm vui mừng khôn xiết, hận không thể chạy về lập tức, tới chỗ đất trũng sau ao nước ẩm mà tìm kiếm một chút. Nếu rãnh nước này có nhiệt độ thích hợp thì một năm có thể trồng hai ba mùa. Đường Lâm kén ăn, không quen ăn đồ ăn phương Tây.

Cất kỹ bọc lúa nước trong lòng bàn tay, cô cười nói: “Thứ này chính là vật cứu người. Có nó sau này bộ lạc không phải lo lắng không có thức ăn. Horry, sau khi về bộ lạc thì anh bảo mọi người ra ngoài tìm. Đúng rồi, Lord, chỗ trũng sau ao nước ẩm rộng bao nhiêu? Có thể quay lại không?”

Horry thấy vẻ mặt Đường Lâm nghiêm túc. Có Đường Lâm gia nhập, bộ lạc không sống túng thiếu như năm trước nữa. Thấy vẻ mặt kích động của cô hắn cũng biết đây nhất định là thứ tốt, gật đầu một cách nghiêm túc, lòng thầm tính toán sau khi về bộ lạc thì phân chia công việc thế nào.

Lord ngờ nhác nghe Đường Lâm nói, sao cũng không hiểu thứ cắt rách lưỡi hắn có gì tốt? Hắn ngượng ngùng nói: “Chỗ trũng sau ao nước ẩm không nhỏ hơn chỗ tế lễ. Xung quanh đều là rừng cây, mặt sau có một con sông nhỏ, không có dã thú có hình lớn, hẳn là có thể quay lại được.”

“Vậy thì tốt rồi. Lord, sau khi trở về anh dẫn em tới đó xem một chút. Em phải xác định xem đó có phải là lúa nước hay không trước.”

Phải hiểu rõ trạng thái con đường để tiết kiệm nước là gì. Nhìn lúc nước màu vàng trong tay, tròn tròn mẩy mẩy, khê cắn vỡ một hạt, cảm nhận mùi thơm và sự sần sùi lan ra nơi đầu lưỡi, khoe môi cong lên thành nụ cười ấm áp. Hãy để cô thúc đẩy tiến trình phát triển của đại lục này.

“Ăn ngon lắm à?” Nhìn vẻ mặt say mê của Đường Lâm, Da La cẩn thận hỏi. Vẻ mặt Lord thì rất bức bối. Thứ này thì ăn ngon gì? Lúc đầu cắt đứt cả lưỡi của hắn.

Đường Lâm khê lắc đầu, nói: “Thứ này gọi là lúa nước. Ở chỗ trước đây của em, nó là món ăn chính, một ngày ba bữa cũng không thể bỏ nó. Nó mềm mại ngon miệng, hương vị đằm đằm ngọt ngào, là món ăn ngon. Chờ các anh ăn rồi thì sẽ hiểu chỗ tốt của nó.” Nắm lấy lúa nước trong lòng bàn tay, Đường Lâm hơi mê muội. Chẳng lẽ đây không phải là trái đất thời cổ xưa thật?

Nhìn ánh nắng ban mai từ từ dâng lên, ba mặt rời đột phá chỗ giao nhau nơi đường chân trời, dâng lên. Ánh bình minh phá tan tối tăm, vạn vật sống lại. Lúc bạch trù mặt rời cũng sẽ không lặn xuống, chỉ ẩn dưới đường chân trời, ánh sáng cũng không rực rỡ như ban ngày, không giống dạ trù mọi tiếng động đều không có, không có chút sức sống nào.

“Lâm nói nó tốt thì là vậy.” Da La vươn dài tay ra ôm chặt Đường Lâm, mái tóc khê cọ qua cổ cô, mang theo sự ngứa ngáy. Theo ánh nắng ban mai vừa hiện, mọi người nhanh nhẹn chạy thẳng về bộ lạc Hắc Sơn.

Thật giống tuyên bố cuộc sống tốt đẹp sau này.

Trở về bộ lạc, tộc nhân trong bộ lạc đều đứng ở cửa, nhìn về phía xa, chờ bọn họ quay về.

Theo đường chân trời nhìn thấy đoàn người bình an vô sự trở về, lập tức phát ra tiếng rít gào kinh thiên động địa, không đợi mọi người hóa thành hình người đã vây đoàn người Đường Lâm lại.

Chống lại từng đôi mắt tràn đầy nhiệt tình, người Đường Lâm run lên, trong lòng dần dần xao động mềm mại.

Joss hờn dỗi nínu chặt lấy cánh tay Đường Lâm, hừ lạnh nói: “Thật là to gan. Ngay cả bộ lạc Thiết Chùy cũng dám xông vào. Cô muốn hừ chết bọn tôi hả! Horry cũng thật là, vậy mà lại để mặc bọn họ làm bậy. Xảy ra chuyện thì phải làm sao?”

Những người khác cũng rói rít trách cứ Horry, giống cái thì kéo Đường Lâm, quan sát cô thật cẩn thận. Họ lo cô bị thương, thấy cô vẫn tốt không tổn hao gì thì mới thở phào nhẹ nhõm.”

Được đối xử như vậy, Đường Lâm cảm thấy đáy lòng nóng hầm hập. Bao nhiêu năm rồi không được người khác quan tâm thế này? Đã lâu tới mức cô cũng quên rồi. Cô chỉ vào cái bao trong tay Bối Lý, nói: “Đây là muối biển. Joss phân ọi người. Mọi người sẽ không phải buồn rầu vì bạch trú nữa.”

Những người khác nhìn thấy muối biển tròn trịa trong tay Bối Lý thì lập tức há hốc miệng, trố mắt cứng lưỡi. Joss há hốc miệng, nhận lấy muối biển Bối Lý đưa tới, vẻ mặt hết sức kích động, “Đây...Đây là thật hả?”

Ngày trước trao đổi, khó nhất chính là muối. Thứ này ăn hết sẽ không còn. Nếu không cần thì bộ lạc hết sức tiết kiệm. Lần trước Đường Lâm thấy cục muối lớn như vậy là bởi vì thân phận Lord đặc biệt, tộc nhân trong bộ lạc đặc biệt tiết kiệm, để lại cho hắn. Hôm nay thấy bao muối lớn như vậy, có thể không kích động được sao?

“Đương nhiên. Joss mau chuẩn bị chút thức ăn. Bọn anh sắp chết đói rồi. Thức ăn của bộ lạc Thiết Chùy không phải cho người ăn.” Thân thể to lớn của Horry dựa vào người Joss, dựa sát đầu vào mặt cô, hôn vài cái vang dội lên mặt cô, chọc cho đoàn người cười ầm ầm, ào ào chế giễu Joss.

Joss nhéo Horry vài cái, bĩu bĩu môi, liếc Horry vài lần, kéo vài giống cái qua, đi chuẩn bị thức ăn cho đoàn người. Những giống đực khác thấy đoàn người Horry về tộc, lục tục tản đi, bận rộn làm những chuyện khác. Dù sao bộ lạc lớn như vậy, không thể ngồi mát ăn bát vàng được. Mọi người làm theo lời Horry dặn dẫu vào đây, bắt đầu hái rau dại và thức ăn mà Đường Lâm nói. Giống đực thì tốp năm tốp ba đi săn, học theo cách đặt bẫy của Đường Lâm, bắt sống con mồi, sau đó đưa về bộ lạc nuôi.

Ăn no bụng, Lord dẫn Đường Lâm và vài giống cái đi về phía chỗ trũng sau ao nước ấm. Về phần mấy người Arthur thì đang mở rộng nhà gỗ. Đường Lâm định khai khẩn vào mảnh ruộng xung quanh, tạo đồng lúa, xem có thể dùng sức người hay không. Tuy biết lúa nước là trồng ra nhưng chi tiết cụ thể thì cô không rõ, đành phải từ từ mò mẫm. Muối biển đã dự trữ đầy đủ, có thể tạm hoãn chút thời gian tìm muối. Vì vậy Đường Lâm liền suy nghĩ xem nên trồng lúa nước này thế nào.

Đi theo Lord tới chỗ trũng sau ao nước, Đường Lâm quan sát chỗ trũng này thật cẩn thận, lòng thầm tính toán nhanh. Chỗ trũng này thật ra hơi ẩm, cách khoảng trăm thước có một con sông nhỏ lượn quanh, chia chỗ đất trũng này thành hai phần không bằng nhau.

“Lâm, chúng ta tới đây làm gì?” Joss nghi ngờ mà nhìn Đường Lâm và Lord. Những giống cái khác cũng rói rít quay sang, liếc nhìn Đường Lâm. Chẳng lẽ hái thứ mới?

“Tìm chút đồ. Lord, anh nói lúa nước ở đâu? Mau dẫn em đi xem một chút.” Cỗ đại mộc thành bụi xung quanh chỗ đất trũng, cây cối mọc không ít. Mấy đóa hoa dại tranh nhau khoe sắc, nụ hoa tản ra sự xinh đẹp, tăng thêm không ít sức sống cho chỗ trũng này.

Lord gật đầu, “Joss, các cô đứng nguyên tại chỗ. Tôi và Lord đi xác nhận, sau đó các cô hãy tới.” Đất dưới chân có không ít lá rụng, đạp lên vô cùng mềm mại nhưng mũi ngửi thấy mùi nấm mốc khiến người ta hơi không chịu nổi. Đường Lâm bước khẽ, theo sát sau lưng Lord.

Thấy bên cạnh rãnh nước nhỏ có vài cây lúa nước thấp thoáng, đã trổ hoa nhưng chưa kết trái. Đường Lâm mừng như điên, đúng là lúa nước, “Ngoài sáu cây này còn có những cây khác không?”

Lúa nước mọc hoang không giống loại lúa nước sau này. Thân nó cao và thẳng, rễ rất nhỏ, hoa nở cũng không nhiều. Nhưng trong mắt Đường Lâm thì tốt hơn bất cứ thứ gì.

Lord lắc đầu. Hắn chỉ thấy sáu cây quanh đây. Thấy nét mặt Đường Lâm hưng phấn, toát ra sự kinh ngạc khác thường. Thứ này tốt vậy thật à? Cho dù lúc đầu Lâm thấy khoai lang cũng không kích động như vậy.

Gọi Joss và vài giống cái qua, nói: “Joss, cô ra ngoài có thấy cây nào như vậy không?” Vừa nói vừa để Lord nhổ sáu cây lúa nước lên, đào cả đất xung quanh lên.

Giống cái ào ào lắc đầu. Joss thấy Đường Lâm quý thứ này như vậy, tò mò hỏi: “Lâm, đây là cái gì? Là gia vị à?” Kể từ khi Đường Lâm nói ra gia vị, giống cái trong bộ lạc liền rút bắt chước, thấy cây vừa mất thì sẽ đào về, mang tới cho Đường Lâm xem. Trong khoảng thời gian ngắn, quanh bộ lạc Hắc Sơn đã trồng không ít cây các loại.

Ngay giữa đàn tể cũng không bỏ qua. Nguyên nhân là Đường Lâm cũng phát hiện không ít thứ tốt, theo đặc tính khác nhau, phân phát cây ổi giống cái, để bọn họ dốc lòng chăm sóc.

Đường Lâm thần bí lắc đầu: “Chờ sau này sẽ nói cho các cô biết, bảo mọi người cẩn thận, đưa sáu cây lúa nước này về. Tôi sẽ bảo bọn Arthur khai khẩn đất xung quanh nhà gỗ. Nhớ là đừng làm rớt bùn đất, cũng đừng bóp hư rễ cây.”

Thấy vẻ mặt Đường Lâm nghiêm túc, mọi người càng cẩn thận hơn, dùng lá cây bọc đất xung quanh lại, từ từ đi về bộ lạc.

37. Chương 37: Có Vài Thứ Không Chạm Vào Được

Bỗng, Đường Lâm bị một vật màu đỏ trên vách núi hấp dẫn, chợt dừng bước chân.

“Joss, các cô đi về trước đi, tôi đi hái vài thứ.” Dứt lời, cô kéo Lord đi về phía chỗ trũng. Lord bối rối giao lúa nước trong tay cho Kama, nghi ngờ mà nhìn về miệng rõ của Đường Lâm.

Đáy mắt thoáng qua sự hứng thú nhàn nhạt. Lâm, là em kéo anh, không phải anh ép!

“Lâm, thấy cái gì vậy?” Cái ao này hẳn biết rõ hơn tất cả mọi người, sao có thể không biết cây ăn quả đặc biệt trên vách đá này? Thứ đó không thể ăn bậy. Thấy Đường Lâm vui vẻ như vậy, Lord đoán hay cô vốn không biết đó là thứ gì? Nếu không thì cô sẽ không sốt ruột mà kéo hẳn vào.

“Có phải là trái cà chua không?” Đường Lâm chỉ vào cành cây giữa lưng núi, quay đầu lại nhìn Lord, thấy đôi mắt ranh mãnh của hắn thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng ngay lập tức. Cô kéo vảy thú trên người một cách bất an. Theo động tác của cô, khối thịt rất tròn lộ ra.

Dường như là lộ ra hơn nửa, làn vải thô che đi đóa hồng mai trên đỉnh núi, đứng thẳng lên dưới cái nhìn chăm chăm của Lord.

Lord thấy vậy liền chuyển tầm mắt, hầu kết trượt lên xuống, hai tay quấn vào nhau, không muốn buông ra. Hắn sợ sẽ không kiềm được mà nhào lên. Kế hoạch còn chưa bắt đầu, sao có thể khởi động trước được.

Cái trán sáng bóng dâng lên từng giọt mồ hôi lóng lánh, lặng lẽ trượt qua gò má, rơi xuống mặt đất.

Trong không khí như có hơi thở mập mờ. Đường Lâm thu hồi ánh mắt nhìn vách núi, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần láng của Lord, rơi lên cánh môi no đủ. Đôi môi này vừa đầy đặn lại còn dày, cô bỗng muốn ngậm chặt lấy nó, nắn bóp thưởng thức một phen.

Cô suy nghĩ, đầu lưỡi phấn nộn liếm lên đường viền đôi môi, vẽ ra một vòng ánh sáng lóng lánh. Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng hơi trở nên mê mông như mộng ảo, lộ ra chút triền miên.

Thấy vậy, Lord xoay chuyển ý định, hơi thở bình tĩnh nho nhã thay đổi, nắm lấy eo Đường Lâm, giọng trong trẻo trêu trọc như tiếng dòng suối mát róc rách nơi khe núi, “Lâm —— kéo anh tới đây có phải ”

Lời lảm bảm trầm trầm khe khẽ, mang theo sự mê hoặc, lấy một cái hộp nhỏ ra từ trong ngực, khoét lấy một chút àu trắng, bàn tay tinh tế ma sát.

“Không phải, không ” Giọng nói mềm mại nũng nịu, mềm yếu khiến người ta nghiện. Nghe giọng nói nhu mì của Đường Lâm, Lord căng cứng người, bỗng run lên mấy cái, gân xanh căng ra.

Hắn khẽ thở trầm đục, gương mặt tuấn tú kìm nén tới đỏ bừng, rút tay phải ra tinh tế phác họa trên mặt Đường Lâm, vuốt mái tóc đen buông xõa, thuận theo xương mặt xuống dưới, “Lâm, lần trước rất không ngoan.”

Rơi vào ngây ngốc! Đường Lâm chỉ cảm thấy toàn thân như ở trong căn phòng ẩm áp, bốn phía tràn đầy ẩm áp, đẩy lòng dâng lên từng luồng sóng, thân thể không khỏi trở nên mềm đi, dựa sát vào Lord, hơi thở như lan.

Cô miệng đắng lưỡi khô, bất chấp rứt rè, mở đôi mắt đang khép hờ, nhìn chăm chăm vào xương quai xanh khôu gọi của Lord. Cô nghiêng đầu, hơi liếc lên đôi môi cong cong của hắn, đầu ngón tay xanh nhạt nâng lên, rơi lên mặt hắn, khẽ chạm vào, phác họa đường viền đôi môi, gò má trắng như tuyết lộ ra bên ngoài, giọt mồ hôi lỏng lách, mái tóc rối, da thú bông bình rơi xuống đất.

“Không có —— ”

”Ha ha! Lâm nói xem anh phải trừng phạt em thế nào đây? Chỗ này cứng lên, tươi đẹp ướt át, đẹp hơn giọt máu của người trong tộc ba phần.

“Ừ! Anh...Anh xoa gì lên người em vậy?”

Thân thể mềm mại nóng như lửa, giãy giụa không ngừng. Trong không khí dần dần được bao phủ mùi mập mờ. Đã từng nếm mùi vị của dục vọng nên sao Đường Lâm không rõ sự thay đổi của cơ thể mình.

Khuôn mặt kiều mỹ hơi héch lên, hé mở đôi môi đỏ mọng, đôi mắt mơ mơ màng màng, hơi thở ham muốn nhộn nhạo trong mắt. Cô bám vào cổ Lord rồi kéo xuống. Lord hơi giật mình mà nhìn hành động to gan của Đường Lâm, hơi khựng lại, lại bị Đường Lâm đè thẳng xuống đất. Da thú trên người hắn đều bị Đường Lâm xé nát một cách thô bạo. Hơi thở hắn nặng nề gấp gáp bất ổn, ngửa mặt nhìn Đường Lâm trên người.

Động tác quá lớn nên lớp vải trên người Đường Lâm đã sớm rơi ra. Váy thú lơ lửng ở bên hông, tròn trịa bọc bên trong, vải thô trên mông cũng bị Đường Lâm cởi ra từ cạnh sườn, dưới váy thú không có bất cứ vật che đậy gì.

Cô khẽ thở gấp, cắn đôi môi Lord, nghiền, cọ sát vào, quần lầy, không biết đang ní non điều gì. Thứ tròn trịa nhếch lên, đôi mông vô ý thức cọ vào. Thấy Đường Lâm nhiệt tình như vậy, Lord khép chặt vòng tay đang ôm eo cô, kéo cô vào lồng ngực to lớn. Hai tay Đường Lâm quanh quẩn một chỗ, trêu chọc, đẩy bay chút thần trí không còn lại bao nhiêu của hai người.

“Lâm muốn?” Giọng khàn khàn của Lord khe khẽ truyền tới tựa như rượu nguyên chất lâu năm, hùng hậu mà hạ thấp. Bị một kích của Lord, người Đường Lâm như không còn gì chống đỡ, mềm mại mà tựa vào hắn, mơ mơ màng màng lác eo, dán chặt má vào ngực hắn.

Lord vươn ngón trở nhẹ phủ lên cánh môi của Đường Lâm, phác họa đôi môi đỏ thắm. Vết chai cọ vào mang theo từng hồi tê dại, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, ngậm lấy ngón trở đang làm loạn, ẩm ướt, cái lưỡi liếm nhẹ.

Một dòng khí nóng dâng lên như thủy triều, cuốn đi tất cả thần trí của Lord. Hắn xâm lược một cách cường thế, lật người đè cô xuống, lưỡi to bá đạo cạy hàm răng cô ra, đuổi theo cái lưỡi cô, quần lầy nó, không buông tha bất cứ chỗ nào trong miệng cô.

“Ừm!”

Đường Lâm không kiềm được mà thở gấp, mở miệng, vươn tay, người hơi cong lên, ôm chặt lấy Lord, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, cắn bách đưa đôi môi mình lên. Đôi tay cô gấp không dần nổi mà sờ lên lồng ngực trần trụi của hắn.

Lord điên cuồng đáp lại, đè nặng cô vào ngực mình, ngón tay chạy theo cái cổ trắng như mỡ đông, lướt xuống gò núi trắng nõn, tùy ý mà nắn, bóp, “Lâm, gọi tên anh.”

“Lord —— ” Cô vô ý thức gọi khẽ. Nghe Đường Lâm ní non, Lord cúi đầu, ngậm lấy đóa hồng mai trên gò đôi trắng như tuyết, khẽ mút, hút, mơ hồ nói “Lâm, Lâm ”

Cô ôm chặt Lord, ao ước trong cơn gió lốc có một điểm dừng chân, nặng nề chen chỗ ngửa ngáy trên người lên hẳn, gắng sức ma sát, khao khát có thể giảm bớt hơi nóng đang dâng lên không ngừng nơi đáy lòng.

Bỗng, cô cảm giác được chỗ bên dưới có thêm một thứ.

Đường Lâm mơ mơ màng màng, ngẩn người, cúi đầu.

Ánh mắt dần dần thấy thứ khổng lồ đặt ở chỗ đó, dề thịt mềm đang mấp máy hai bên xuống, từ từ lấp đầy vào trống rỗng

Mặt trời chậm chậm lặn xuống, từ từ ngã về tây, chiếu lên hai người trên đất. Đường Lâm từ từ mở mắt ra, mơ màng nhìn xung quanh, đáy mắt từ từ khôi phục lại thần thái, ngay sau đó thì kinh ngạc không thôi.

Bàn tay dán lên trái tim đang đập mạnh mẽ trầm ổn, cúi đầu, ánh tà dương chiếu lên thân thể gầy gò của Lord phía dưới, tạo thành vầng sáng, óánh nhuận mê người. Đường Lâm thấy thế thì mặt lộ vẻ ngượng ngùng.

Hắn đứng lên, ôm lấy Đường Lâm, giọng khàn khàn lộ ra cứng chiều, “Sao lại ăn xong chùi mép thế. Lâm định trở mặt à?” Hắn trêu đùa khiến cô ngượng ngùng. Bộ dáng e lệ này của Lâm cũng không thấy nhiều.

Khóe môi nhếch lên, Đường Lâm đứng lên, thông thả nhặt lấy vấy thứ bên cạnh, mặc kệ Lord mặt dạn mày dày,

Thấy Đường Lâm phớt lờ, Lord sờ mũi, đứng dậy mặc đồ rất nhanh, ngồi bên cạnh mê mẩn mà nhìn thân thể đầy đà của cô, kẹp chặt hai chân, che giấu thứ đang chọn rợn.

“Vậy thứ đó là gì?” Đường Lâm chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Có độc à?”

Lord vươn tay ôm cô, cười nói: “Không phải. Đó là quả đỏ. Lúc giống đực trong bộ lạc trưởng thành sẽ hái, tiện cho giống cái tìm bạn đời sử dụng. Quả có thể không rụng sau mấy tháng Maya, cũng không thể tùy tiện hái.”

Nghe Lord giải thích xong, gò má Đường Lâm ửng đỏ. Thảo nào Joss thấy thứ kia thì vẻ mặt có gì đó không đúng. Thì ra là còn có ý nghĩa thế này.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, khóe môi hơi co quắp, lơ đãng di chuyển vài bước rất tự nhiên, để mặc Lord ôm chạy về bộ lạc. Cô nhìn quả đỏ đỏ tươi đầy tiếc nuối, chộp miệng mấy cái, thật muốn ăn!

Ý nghĩ này thoáng qua trong đầu cô khiến cô giật mình ngay lập tức! Ham muốn ăn uống, cô có suy nghĩ này từ bao giờ? Cô đảo cặp mắt trắng dã, hơi khó hiểu với ý nghĩ xuất hiện bất thành linh này. Cô suy nghĩ một lúc lâu, không nắm bắt được, liền vứt ý nghĩ này ra sau đầu.

“Lord, lúa nước này có thể trồng không?”

“Em nói đào cỏ dại này về? Cỏ dại này không khó trồng, Lâm định làm gì?”

“Trồng. Nếu có thể trồng được lúa nước thì sau này bộ lạc không phải lo thiếu thức ăn nữa.”

Lord kinh ngạc, thứ cỏ dại sẵn sẵn sùi sùi, có quả không lớn bằng móng tay này mà có thể thỏa mãn dạ dày của bộ lạc gần trăm miệng ăn? Thấy Lord không tin, Đường Lâm cũng không giải thích. Mất thấy là thật tai nghe là giả. Cô có nói nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng gì. Vẫn nên suy nghĩ xem làm sao trồng được thì hay hơn.

Vừa về tới nhà gỗ thì liền thấy không ít người tụ tập trước nhà, tò mò mà nhìn lúa nước trong tay mấy người Joss. Lord nói nó là cỏ dại nhưng Joss nhớ kỹ lời Đường Lâm dặn dò nên không dám chậm trễ, tỉ mỉ đặt sáu cây lúa nước ở chỗ thoáng mát.

Lá cây bao lấy bùn đất chưa được gỡ ra. Mấy người Arthur thì mở rộng khoảng đất phía sau nhà gỗ ra không ít, phát quang một khoảng đất lớn, dùng xẻng đá lật đất lên. Giống cái thì tỉ mỉ nhặt đá lẫn trong đất ra, đặt bên cạnh, xây thành một vòng rào nho nhỏ.

Thấy Lord ôm Đường Lâm về, mọi người rới rít nhường đường. Da La ném thứ trong tay xuống rất nhanh, kéo Đường Lâm ra khỏi cánh tay Lord, u ám mà nhìn chăm chăm vào Lord. Lord cười dịu dàng, lướt qua Da La, hoàn toàn không thấy vẻ mặt ghen ghét của hắn.

Joss cười khúc khích, chỉ vào lúa nước đặt trong bóng râm, nói: “Bây giờ xử lý lúa nước này thế nào?”

Cô chớp đôi mắt to, hỏi ra vấn đề mà mọi người nóng lòng muốn biết. Đường Lâm vỗ nhẹ Da La, khẽ sát vào tai hắn nói vài câu. Da La lập tức mặt mày rạng rỡ, buông bàn tay đang ôm cô ra, hùng dũng oai vệ đi vào trong nhà. Bộ dáng kia vô cùng vô sỉ. Thấy Da La trẻ con như vậy, Đường Lâm lắc đầu đầy ngượng ngùng.

“Đây là lúa nước. Ở chỗ trước kia của tôi chính là thức ăn chính. Lúa nước khi kết trái sẽ có màu vàng, khi thu hoạch thì chà vỏ, dùng nồi nấu rồi ăn.” Đường Lâm cố gắng dùng ngôn ngữ dễ hiểu giải thích cho người thú xung quanh. Mọi người cái hiểu cái không, kinh ngạc mà nhìn vài cây cỏ dại ở chỗ thoáng mát, lông mày nhíu lại thành một cục.

Cây nhỏ vậy, dù có kết trái cũng chỉ lớn cỡ móng tay. Nhưng nhìn Đường Lâm không giống như đang nói dối nên mọi người không chất vấn.

Thấy vẻ mặt đám người rối rắm, Đường Lâm cười khẽ, nói: “Đương nhiên chỉ những thứ này thì không đủ. Tôi muốn để Lord thử một chút xem chúng ta có thể trồng không, tới lúc đó có thể nhân rộng diện tích trồng trọt.”

Chuyện này không phải một hai ngày là có thể làm được, phải trường kỳ kháng chiesn. Cô cẩn thận dời cây qua đám đất sau nhà gỗ, đào sáu cái hố, sau đó đắp đá xung quanh.

“Arthur mang nước tới đây.” Cô làm ẩm bùn đất xung quanh, vì nhiệt độ bạch trú vô cùng thích hợp, sau khi làm xong mới thở phào nhẹ nhõm. Những người khác giương mắt nhìn hành động nhẹ nhàng của Đường Lâm, biết rằng cô là vì tốt cho bộ lạc.

Sau khi Đường Lâm tới bộ lạc thì bộ lạc thay đổi rất lớn, không sống túng quăn như trước. Ngay cả heo bình thường khó ăn cũng trở nên ngon lành. Bây giờ ngày nào cũng có thể ăn thịt nướng tươi ngon.

Cô rửa sạch bùn đất trên tay, ngẩng đầu nhìn Joss, hỏi: “Những con heo nuôi nhốt giờ sao rồi?”

Vừa nghe những lời này của Đường Lâm thì sắc mặt của Joss liền hơi xấu hổ, nói: “Vốn là rất ổn, đột nhiên mấy ngày nay liền trở nên rầy nóng nảy, có mấy lần suýt chút nữa thì xổng ra. Tôi vừa định nói cho cô biết.”

38. Chương 38: Có?

“Đột nhiên trở nên nóng nảy?”

Đường Lâm cau chặt mày, đồng tử màu đen có chút mờ mịt. Đúng ra tính tình của heo rất ngoan ngoãn, không thể xuất hiện cảm xúc nóng nảy mới đúng. Chẳng lẽ ăn nhầm cây leo nào có tính mạnh?

Cô chỉnh lại váy thú, mấp máy môi, nói: “Trong khoảng thời gian này là ai chăm sóc heo? Có phải cho nó ăn rau dại có thuộc tính mạnh không?” Thời không này có rất nhiều sinh vật kỳ diệu. Có vết xe đổ của quả đỏ, Đường Lâm chú ý nhiều hơn.

“Trong khoảng thời gian này vẫn là tôi chăm sóc heo. Thức ăn cũng đều là dây khoai lang mà Horry cắt ở gần đây, không khác với bình thường lắm.” Joss nghiêm túc nghĩ lại, nhớ lời Đường Lâm đã dặn dò. Tất cả mọi người trong bộ lạc đều dốc lòng chăm sóc heo và những dã thú khác, chỉ sợ chọc phải tai họa gì. Từng tốp luân phiên canh giữ ở nhà gỗ trông bọn chúng.

“Vậy à? Vậy chúng ta cùng đi xem xem.” Nghi ngờ không thôi, Đường Lâm quay sang nhìn, nói: “Lord, anh đi theo em một chuyến. Mấy cây lúa nước này phải chăm sóc đặc biệt. Nói với những người khác trong bộ lạc đừng đập hỏng.”

Cô đã thấy sự dã man của những người thú này, bất kể là cao hứng hay tức giận đều thích dùng nắm đấm để giải quyết, động một chút là khôi phục hình thú để đánh nhau. Tốc độ xây nhà gỗ trong bộ lạc lại được đẩy nhanh không ít.

Vì vậy Đường Lâm buồn bực không ít. Nhưng đây được coi là niềm vui thú duy nhất của giống đực, cô cũng không định mở miệng tước đoạt.

Arthur cũng biết coi mấy cây lúa nước này như bảo bối, gặt đầu thật thận trọng, cẩn thận dùng đá đập thêm một vòng, còn không quên cầm một cái bảng gỗ cảnh báo, ghi chú: Cấm đánh nhau ở đây, người vi phạm phải ngủ chuồng heo!

Trước kia khi đi săn đều là mang vật chết về, không có thứ gì là đồ bắn. Nhưng bây giờ Đường Lâm bảo đảm người nuôi nhốt heo. Mùi phân và nước tiểu heo rất thối, tràn ngập khắp trong không khí bộ lạc Hắc Sơn.

Nếu có người tùy tiện đánh nhau, Đường Lâm đề nghị Horry ném những giống đực không nghe lời đó vào nhà gỗ nuôi heo. Từ từ, giống đực đánh nhau ít đi không ít. Chuồng heo bị giống đực liệ vào hàng cấm địa. Sống trong chuồng heo, giống cái sẽ đá giống đực ra khỏi nhà, không tới năm ba ngày thì không cho vào cửa. Giống đực chịu không ít khổ nên từ từ cũng có kinh nghiệm.

Cách chuồng nuôi heo còn trăm thước, bên tai liền truyền tới tiếng heo gầm gừ đầy nóng nảy bất an, không ngừng đụng vào hàng rào gỗ. Suy nghĩ tới nguyên nhân hình thể, heo đực và heo nái được tách ra nhốt riêng. Hình thể heo đực nhỏ hơn heo nái một vòng, thân thể gầy gò hơn heo nái lực lưỡng. Chúng cũng không có hình thể mập mạp như heo nái.

Đi vào chuồng heo, giống cái canh ở đó thấy mấy người Đường Lâm thì lo lắng bước lên, nói: “Lâm, cô mau nhìn xem heo này bị làm sao vậy? Vẫn đập vào hàng rào gỗ như thể điên rồi vậy.”

Vài con heo nái nóng nảy gầm gừ, nền chuồng heo bị đào lên không ít hố. Mà heo đực bên cạnh cũng vậy, gầm gừ cào đất, không ngừng nhảy lên, phát ra thông tin nóng nảy từng hồi.

“Sáng nay các cô cho chúng ăn gì?”

“Dây khoai lang, không có rau dại gì khác.”

Thấy Wall đứng cạnh giống cái, Đường Lâm nhìn heo đang nóng nảy, sờ cằm, hơi mơ hồ, “Wall, anh gỡ hàng rào ở giữa ra đi —— ”

Một suy nghĩ lơ mơ thoáng qua đáy lòng Đường Lâm, nhanh tới mức cô không kịp nắm bắt. Wall nhanh tay nhanh mắt đi tới ngoài chuồng heo, vươn tay kéo hàng rào ở giữa ra. Heo ngửa đầu, vọt vọt phả khí nóng, hừ hừ. Heo đực lượn một vòng, cố gắng hít ngửi trên người heo nái.

Đường Lâm nghiêng đầu, hơi khó hiểu rốt cuộc heo này bị sao? Vài giống cái bên cạnh Joss thì hai má đỏ bừng, ào ào cúi đầu, hiển nhiên là hiểu nguyên nhân heo trở nên nóng nảy.

Lord co quắp khóe miệng, thầm nghĩ mấy con heo này thật biết phân biệt tốt xấu. Hắn nhìn bọn heo chen nhau trước mặt Đường Lâm đầy ranh mãnh.

Thấy Lord cười tới mức quỷ dị, vẻ mặt mấy người Joss thẹn thùng, Đường Lâm mở miệng nói: “Heo này là sao vậy? Đói bụng hay khát? Sao lại gắng sức đè lên heo nái? Wall, lấy gậy đuổi heo đực ra đi.”

“Phì!” Nghe lời này của Đường Lâm, Joss và vài giống cái không nhịn được mà cười thành tiếng.

Không thể trách Đường Lâm trì hoãn được. Động vật động dục nên tìm bạn đời, cô thật không biết. Thấy heo đực cố gắng đè lên heo nái, đương nhiên cô đau lòng. Heo này đã làm bọn họ tổn không ít tâm huyết, nếu xảy ra chuyện gì thì cô đau lòng chết mất.

“Sao? Tôi nói gì sai à?” Cô mở mồm ngẩng đầu nhìn về phía Lord. Thân thể Wall căng cứng, gương mặt ngăm đen kim nén tới mức cổ cũng đỏ bừng. Lord kéo Đường Lâm qua, dán vào tai cô nói khẽ vài chữ. Cô bỗng cứng ngắc, hóa đá.

Trời ạ, thì ra đây là dã thú tìm bạn đời! Cô còn tưởng rằng phân tán như kiểu phấn hoa chứ? Nghĩ tới mình gây ra chuyện cười, Đường Lâm từ từ quay đầu lại, bình tĩnh mà nói: “Cách tìm bạn đời của chúng còn lỗ mãng hơn mấy người ”

Lời của Đường Lâm còn chưa dứt thì heo đực đã leo lên lưng heo nái, thứ bên dưới cắm thẳng vào, miệng phát ra tiếng thở dốc hừ hừ, thật sự ứng với lời Đường Lâm, còn lỗ mãng hơn cả người thú ——

Lord co rút khoe môi, nói: “Lâm, bọn nó là dã thú, không thể so với bọn anh.”

“Em nghĩ nếu bọn nó so với bọn anh thì mấy con heo nái này sẽ gặp nguy hiểm.” Đảo mắt, người thú giống đực này động một chút là thích đem chim đi dạo, còn thô lỗ hơn cả heo đực này ba phần.

Nghe lời trêu ghẹo của Đường Lâm, đám người Joss bật cười, cười thật to.

Cô dẫn dò Wall trông coi cho kỹ. Dù sao chuyện heo phát dục này cô thấy cũng bình thường. Nghĩ tới lúa nước cạnh nhà gỗ, cô liền chạy về nhà. Thỉnh thoảng đi qua người thú đều ríu rít chào hỏi cô. Người thú con mới sinh trong bộ lạc cũng không nhiều lắm, chỉ khoảng năm sáu người. Đường Lâm vừa đi ra thì bỗng thấy hai người thú nhỏ đang ấu ả ở chỗ ngã rẽ.

Đứa chạy phía sau khóc rống lên có thân hình nhỏ bé, vừa nhìn liền biết là giống cái. Trước mặt nó là một đứa thân hình cường tráng. Là giống đực gây chuyện, trêu đùa, lấy mấy quả màu xanh trong tay giống cái, quơ trên tay mình.

“Anna đồng ý làm giống cái của anh, anh sẽ cho em quả chua. Nói nhanh lên, nếu không anh ăn hết quả chua một mình đấy.” Yzer là con của Kama. Nó còn nhỏ nhưng luôn nhớ kỹ lời Kama dạy, phải sớm lừa Anna về nhà, tránh để các người thú giống đực khác chiếm mất.

Đường Lâm buồn cười, đỡ Tiểu Anna ngã dưới đất lên, cười nói: “Sao vậy Anna? Lại bị Yzer bắt nạt à?”

Anna ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, gương mặt hơi đen, lộ ra đôi mắt như đá quý, rất đáng yêu! Thảo nào tiểu tử

Nhà Kâm lại ra tay dụ dỗ.

Nó núp trong lòng Đường Lâm, tức giận mà trề môi, bất mãn mà trừng Yzer, phồng đôi má nhỏ, thở hổn hển mà nói: “Yzer hư hỏng, đáng ghét.” Nghe giọng trong trẻo của tiểu Anna, Yzer sợ hãi nhìn nó, bó tay hết cách mà nhìn Đường Lâm.

Nó nhìn vào đôi mắt chứa đầy ý cười của cô, quần bách xấu hổ mà quần lấy vạt áo da thú. Lord đứng cạnh im lặng không nói. Tiểu tử nhà Kama không hiểu chuyện quá sớm, nhỏ vậy mà đã biết ‘ăn hiếp’ giống cái?

“Này! Em không cần quả chua thật hả? vậy anh ăn một mình đấy!”

Thấy Đường Lâm và Lord không lên tiếng, Yzer khề nói, giả vờ đưa quả cà chua tới khoe môi, định ăn.

Anna ngẩn đầu lên nhìn từ trong lòng Đường Lâm, nuốt nước miếng, nhìn chăm chăm vào quả cà chua trong tay Đường Lâm, cái miệng nhỏ nhắn chu lên rất cao, lau nước mắt nơi khoe mắt, mềm mại mà nói: “Em muốn, không cho Yzer ăn.”

Dứt lời, đoạt lấy quả cà chua trong tay Yzer thật nhanh, giành được hết thì bỏ chạy tới bên cạnh Đường Lâm, giấu quả cà chua sau lưng, làm một cái mặt quỷ với Yzer. Nó ngửa đầu nhìn Đường Lâm, nói: “Cho chị ăn.”

Nó nhanh chóng nhét một quả cà chua vào trong tay Đường Lâm, biến mất rất nhanh trước mặt mọi người. Yzer mắt thấy bóng dáng tiểu Anna biến mất, thầm than dự đoán thất bại, xấu hổ mà nhìn Đường Lâm. Đồng tử nhỏ nhỏ chuyển động liên tục. mọi người đều nói giống cái của bọn Lord là giống cái xinh đẹp nhất trong bộ lạc.

Yzer không tin. Nó cho rằng mẹ Kâm của mình mới là giống cái xinh đẹp nhất bộ lạc Hắc Sơn. Nhưng hôm nay gặp Đường Lâm, nó thừa nhận mọi người nói rất đúng, giống cái nhà Lord là giống cái đẹp nhất bộ lạc.

Thấy Yzer nhìn chăm chăm mặt Đường Lâm không chớp mắt, mặt Lord tối sầm. hần vươn tay búng mạnh lên trán Yzer, vòng tay qua eo Đường Lâm, bá đạo tuyên bố chủ quyền của hần.

Yzer rụt rè cúi đầu xuống, bước từng bước về phía nhà mình, không quên quay lại nhìn Đường Lâm chăm chăm. bộ dạng lưu luyến quên lối về khiến Lord giận tới mức hận không thể đá bay tiểu tử Yzer này.

Thấy Lord nổi giận, Đường Lâm vươn tay khẽ nhéo mấy cái lên mặt hắn, cười nói: “Yzer còn là một đứa trẻ, có thể làm gì?” Dứt lời, lau quả cà chua mà Anna đưa cho cô vào vải khô vài cái, đặt lên môi cắn một miếng.

Chua chua ngọt ngọt thanh thanh, ăn ngon quá,” Lord, quả cà chua này ăn rất ngon,. Lần sau nhớ hái nhiều một chút, em thích ăn.”

Đi về phía trước vài bước cô mới phát hiện Lord không theo kịp nên kinh ngạc quay đầu lại thì thấy hắn đứng cứng ngắc tại chỗ, mặt mùng như điên khiến cô không hiểu ra sao.

“Quả cà chua này hiếm lắm à?” Liếc mắt thấy mặt Lord từ từ méo mó, giọng Đường Lâm không khỏi chậm lại. cô nói gì sai rồi à? Nếu không sao vẻ mặt của Lord lại như gặp quỷ vô cùng kinh ngạc mà quan sát quần áo trên người mình. Chết rồi, cô sờ sờ phía sau, không có gì! Cô đặt quả cà chua trong tay xuống, vương tay quơ quơ trước mặt Lord vài cái.

Hầu kết trượt lên trượt xuống rất nhanh, khẽ nắm lấy bàn tay đang quơ của Đường Lâm, vẻ mặt kích động, hỏi: “Lâm, em không thấy quả cà chua này rất khó ăn à?” Quả cà chua vô cùng chua, trong bộ lạc chỉ có giống cái mang thai mới muốn ăn. Còn có cả vai thú nhân nhỏ ngứa răng sẽ hái ăn. Lâm đang tốt lạnh sao lại bỗng thích ăn quả chua này?

“Ngọt ngọt, chua chua, thanh thanh, ăn ngon mà! Sao có thể rất khó ăn?”

Đường Lâm bất mãn mà liếc Lord, cố gắng muốn rút tay về. Lord ôm cô lên ngay lập tức, phi như bay về nhà gỗ, rống to vào trong nhà, “Arthur, nhanh, nhanh kêu Lạc Á trong bộ lạc tới đây.”

Lạc Á là giống cái lớn tuổi nhất trong bộ lạc, kinh nghiệm phong phú. Lord trong lúc hoảng loạn mà hoàn toàn quên mất mình là y sư của bộ lạc Hắc Sơn. Nghe giọng rít gào của Lord, mấy người đang bận rộn trong nhà gỗ chui ra rất nhanh.

Liếc thấy Đường Lâm được Lord ôm vào lòng, mặt hắn kinh hoảng, mấy người Arthur cũng bị dọa sợ. mấy người hoảng hốt chạy loạn, va vào nhau, ngã xuống thành một cục, xoa trán bị đụng đau. Bối Lý hồi thần đầu tiên, hỏi: “Sao vậy Lord? Vừa rồi không phải Lâm còn khỏe à? Gọi Lạc Á tới làm gì?”

Đường Lâm nhún vai đầy vô tội, ý bảo cô cũng không rõ là Lord phát điên cái gì! Mặt cô thoải mái mà gặm quả cà chua, đau lòng nhìn trán bị đụng đỏ của Arthur, trợn mắt trừng Bối Lý và Da La vài lần.

“Lâm, Lâm...”

Lord kích động, vẫn cứ kêu tên Đường Lâm, làm sao cũng không nói ra được nguyên nhân. Đường Lâm không nhịn được mà nhéo Lord, nói: “Không sao đâu. Em vừa ăn quả chua thì Lord đã có vẻ mặt này rồi!”

“Quả chua...”

Mấy người ngả ngồi trên đất, lấp bắp nhìn Đường Lâm trong lòng Lord, mạch máu trên từng khuôn mặt căng ra, không khá hơn Lord chút nào. Arthur bật người lên, thất thần mà nói: “Tìm Lạc Á, đúng tìm Lạc Á...”

Trong miệng nói tìm Lạc Á nhưng người lại đi vào nhà. Bối Lý và Da La đứng sững tại chỗ cũng không tốt hơn là mấy.

39. Chương 39: Không Uống Được Không?

“Lạc Á, thân thể Lâm...Lâm thế nào?”

Về mặt mấy người Arthur kích động. Lord đảo được thảo trong tay nhưng lại liếc Đường Lâm liên tục khiến giống đực đang cần dùng được thảo gấp sốt ruột không thôi. Hắn ngại uy phong ngày thường của Lord nên cố gắng nắm vững thú, không dám lên tiếng.

Thấy mấy người bên cạnh không khỏi sốt ruột, mặt Lạc Á nhẹ nhõm, cười nói: “Không sao. Vài ngày nữa mới có thể xác định. Mấy ngày nay để y sư Lord chăm sóc.” Bà buông tay Đường Lâm ra, không nhanh không chậm dần dờ.

Đường Lâm quyết miệng, đứng dậy vặn eo, nói: “Con đã nói không sao mà mấy người Arthur ngạc nhiên cái gì không biết?” Cô vỗ váy thú, vẻ mặt thần nhiên, đáy lòng lại rơi lệ, trời ạ! Cục cứng trong bụng là của ai? Đường như rất khó để làm rõ được! Cô không giống bọn họ, có thể sinh ra thứ “bình thường” được không?

“Thời gian đầu giống cái mang thai cần cẩn thận an toàn chút. Váy thú trên người Lâm là ai làm?”

Lạc Á nhìn váy thú trên người Đường Lâm. Nó khác với váy thú dùng cây đan trên người những giống cái khác mà như dùng thứ gì đó thật nhỏ khâu lại mà thành. Đây là sợi tơ thô trên trái đất nhưng ở thời không này thì có vẻ vô cùng quý giá.

Cô nhìn theo tầm mắt Lạc Á, liếc nhìn vải thô trước ngực và váy thú, “Lạc Á nói cái này?”

Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ôn hòa của Lạc Á trước mặt. Tuổi Lạc Á không lớn, chỉ khoảng hơn hai mươi nhưng người thứ trưởng thành sớm, tuổi thọ của Lạc Á cũng tính là lớn, đối nhân xử thế ôn hòa, vô cùng có nhân duyên trong bộ lạc Hắc Sơn.

“Ừ! Đây là sợi tơ à? Sao chưa từng thấy trong bộ lạc? Nhất thời tò mò nên hỏi.” Lạc Á chạm vào váy thú phía dưới Đường Lâm, sợi tơ thật nhỏ, liền với da thú, rất đẹp mắt.

“Con cũng không biết tên nó là gì. Vài ngày trước vô tình đi dạo trong rừng cây, phát hiện ra thứ này, lột vỏ bên ngoài ra thì thấy trong có sợi tơ rất mảnh, mềm mại nhưng đặc biệt bền chắc, vô cùng dễ khi dùng để may da thú. Bà không nhắc tới, con suýt nữa đã quên.” Đường Lâm bình tĩnh đại ngộ, đứng dậy, rút ra vài cây đay ở tầng dưới cùng của tủ gỗ. Cô cũng không biết thứ này tên là gì.

Lạc Á thấy mấy cây đay trong tủ gỗ của Đường Lâm, khẽ kêu: “Đây chẳng phải là cây đay à? Vẫn là Lâm lợi hại. Thứ này ngay cả dã thú cũng không dám đụng. Chúng ta cực ít quan tâm tới, không ngờ lại có công dụng này.”

Lạc Á tấm tắc khen ngợi, nhận lấy cây đay Đường Lâm đưa tới, lột ra một cách cẩn thận, rút lớp sợi bên trong ra.

Thử vài lần cũng không thành công, Lạc Á không khỏi hơi nản lòng. Đường Lâm cười khê, nói: “Đừng vội, vừa mới bắt đầu sẽ như thế. Con cũng không rút được lớp sợi này ra. Sức lực không thể quá mạnh cũng không thể quá nhẹ.”

Dứt lời thì Bối Lý đi vào từ bên ngoài, “Lâm, Horry nói có tộc nhân phát hiện ra đất mà em nói ở phía nam cái ao trên núi.” Đất có tầng sương trắng đọng trên mặt, ném thì thấy vị mặn nhàn nhạt.

“Cái gì?” Đường Lâm mừng rỡ không thôi. Vốn cô không ôm nhiều hy vọng. Dù sao muối mỏ cũng không dễ khai thác, ở đây lại không có công cụ thay thế, chỉ dựa vào mắt thường thì quá khó.

Ôm chút suy nghĩ thử xem, để tộc nhân trong bộ lạc khi ra ngoài thì chú ý trên đất có muối đọng hay không. Có câu nói thế sự xoay vần, vạn vật biến đổi. Ngày xưa biển sâu hôm nay đã là núi cao. Nước biển kết lại thành muối chôn trong đất, cũng không phải không thể. Cô chà thứ trong tay, tạo thành chỉ gai.

”Hôm nay bọn Rocca ra ngoài săn thú, phát hiện ở sườn núi phía bắc, phía nam cái ao có hạt muối màu trắng mà em nói, có vị mặn nên bọn họ mang theo không ít về>”

Dứt lời thì Rocca sải bước vào, mở bọc đất được gói bằng da thú ra. Trong đất lẫn không ít hạt muối lớn chừng hạt gạo, lẫn vào đất màu vàng, vô cùng nổi bật.

Đường Lâm gạt đất ra, nhặt vài hạt lên thổi vài cái, vượn lưới liếm nhẹ, vị mặn nhàn nhạt lan ra. Cô mừng như điên mà nhìn gói đất bọc bằng da thú giữa bàn.

Ngay sau đó, cô bình tĩnh lại, nhìn mọi người xung quanh, “Còn ai biết chuyện này không?” Phát hiện muối trên núi, nếu chuyện này truyền ra, với thực lực bây giờ của bộ lạc Hắc Sơn thì chắc chắn không thể độc chiếm được, e rằng còn dẫn tới họa lớn.

“Chỉ có chúng tôi biết. Sao vậy?” Rocca nghi ngờ mà nhìn Đường Lâm, không hiểu sao cô lại hỏi vậy. Phát hiện muối quanh bộ lạc, đây là chuyện vui lớn với bộ lạc.

Mỗi lần đổi muối biển, bộ lạc đều hy sinh không ít giống đực. Nhưng muối biển là thứ bộ lạc nhất định phải có. Vốn Horry vẫn đang lo lắng về chuyện muối biển năm nay của bộ lạc, không ngờ lại trải qua chuyện như với bộ lạc Thiết Chùy nên năm nay bộ lạc không lo chuyện muối biển.

“Chuyện này không thể truyền ra. Phát hiện muối gần bộ lạc, nếu truyền ra ngoài, e rằng bộ lạc Hắc Sơn sẽ chọc phải họa lớn. Bảo Horry dặn dò những người khác đừng tiết lộ chuyện này.” Đường Lâm nghiêm túc nhìn mọi người trong nhà.

Nghe lời của Đường Lâm, sống lưng Rocca phát lạnh. Sắc mặt của mấy người Arthur cũng rất khó coi.

Lạc Á vỗ vấy thú, bóc chỉ gai ra, đặt trong lòng bàn tay xoa mấy cái, dịu dàng mà nói: “Chuyện muối ở ao trên núi đừng lan rộng, để giống đực tính tình thận trọng trong bộ lạc xử lý, bí mật một chút.”

Lạc Á đã lớn tuổi nên hiểu sự lo lắng của Đường Lâm. Lúc này thực lực của bộ lạc chưa đủ, nếu chuyện này truyền ra, chỉ sợ sẽ đưa tới sự dòm ngó của các bộ lạc khác. Tính tình của người thú thật thà chất phác nhưng cũng không ít người thú lòng lang dạ thú, không thể không phòng.

Mọi người hiểu ra, rồi rít gật đầu.

“Chuyện này để Horry xử lý là được, Lâm đừng đi theo.”

Mặt Lord lạnh lùng, ấn Đường Lâm lên ghế, lấy chăn đắp lên, không thêm để ý tới Đường Lâm đầu đầy vạch đen, bưng một chén thuốc đen thui tới, đặt trước mặt cô, ý bảo cô uống hết.

“Đây là thứ gì?” Đường Lâm nhìn thuốc đen thui trong tay chằm chằm, nhíu mày, người bắt đầu lùi lại. Thứ đồ chơi này vừa ngửi đã thấy vô cùng đáng. Nếu uống vào thì khó uống tới mức nào.

Lord cười nhạt, khoe môi nhếch lên thành độ cong, dịu dàng nói: “Thuốc dưỡng thai, mùi hơi nồng nhưng tốt cho thân thể. Lâm mau uống hết đi!” Hắn không nhìn vẻ mặt đau khổ của Đường Lâm. Những người khác cũng quay đầu đi, giả vờ không thấy khuôn mặt tràn đầy ảm ức của cô. Chỉ số khủng bố của Lord khi làm y sư còn hơn cả bão tố. Nếu dám từ chối thì kết quả tuyệt đối thê thảm.

Thấy mọi người lảng tránh, Đường Lâm thầm rửa những người này không có nghĩa khí, nở nụ cười khó coi, “Lord, em vừa ăn no, bây giờ còn hơi nóng, để uống sau được không?” Da mặt dày kéo Lord làm nũng.

“Không được.” Hắn quả quyết từ chối lời đề nghị của Đường Lâm, khẳng khái đưa thuốc tới khoe môi cô.

Cô nhắm mắt bóp mũi, đổ hết thuốc vào miệng. Lord thấy vậy mới vui vẻ ra mặt, bưng chén không rời đi,

Lord vừa đi khỏi, thấy mặt Đường Lâm đầy đau khổ, Arthur hiểu rõ tình hình Lord ở bên cạnh vội vàng đưa thịt khô qua. Thịt khô này là lần trước đi săn, heo chất đông quá nhiều nên Đường Lâm bảo giống cái phơi thịt heo thành thịt khô để tiện cho giống đực ra ngoài đi săn ăn. Không có đồ ngọt nên Arthur trong lúc bối rối đành dùng thịt khô để loại vị đắng trong miệng Đường Lâm.

Cô nhai thịt khô không e dè, đồng tử chứa tăng hơi nước thật mỏng. Thấy sức lực của Đường Lâm tàn nhẵn như vậy, người mấy người Arthur khẽ run lên, đoán Lâm coi thịt khô trong miệng như Lord mà nhai.

Lạc Á che miệng cười khê. Lord có chấp niệm với được thảo, đám người bộ lạc Hắc Sơn rất rõ ràng, “Lâm, thuốc này giống cái có thai trong bộ lạc đều từng uống. Lúc này cô mới chỉ coi là bắt đầu thôi.”

“Cái gì?” Không nhận được mà rống lên, đồng tử uất ức nhìn Arthur bên cạnh, “Arthur, có thể không uống được không?” Không sợ trời không sợ đất, duy chỉ với thuốc là Đường Lâm thật hơi sợ. Cô nghĩ tới vị đắng ngét lan ra trong miệng khiến người ta có xúc động muốn phát điên.

“Không được. Nếu bị Lord biết em từ chối uống thuốc, hậu quả ——” Mặt Arthur méo mó, thật như đang nhớ lại chuyện kinh khủng gì đó, ngoảnh mặt đi, giả vờ không thấy mặt làm nũng của Đường Lâm.

“Lâm ngoan ngoan uống thuốc chút đi! Tính tình Lord sẽ không tốt với người lãng phí thuốc của hắn. Những cây đay này tôi mang về trước, bàn bạc với giống cái khác xem có thể dùng cách đơn giản mà rút sợi ra,

vậy thì việc làm vậy thú sẽ dễ dàng hơn.” Lạc Á dứt lời, lấy cây đũa đi, đoán rằng mấy ngày nữa Lâm cũng không thể đựng vào những thứ này.

Cô quệt miệng, không nói gì mà nhìn ánh mắt trên gheo của Lạc Á, co mình trên ghế. Arthur và Bối Lý trước sau rời đi, bàn bạc chuyện muối với Horry. Lord vội vàng chuẩn bị thuốc cho Đường Lâm, chỉ còn lại Da La ở nhà gỗ chăm sóc cô.

Thấy Đường Lâm nghiêng người tựa vào ghế, Da La mê mẩn ngắm nhìn, vươn tay vuốt ve mặt cô. Cái lưỡi rần thè ra thụt vào, liếm lên chỗ bàn tay vuốt qua, mang theo sự lưu uẩn và thâm tình vô hạn.

“Lâm ——” Hần khẽ gọi tên Đường Lâm, tay quần lên, xoa gò đồi trắng như tuyết trên người cô, nắm lấy hồng mai, nhéo không nhẹ không nặng, trêu đùa. Đồng tử xanh thắm từ từ trở nên sâu hơn, ham muốn ngừng tụ lại, nhìn Đường Lâm đang dựa vào ghế đầy khát khao.

Thân thể giãy giụa của cô bị Da La đè lại, không thể chống lại Da La đang tràn đầy ham muốn, thấy ánh mắt hần thì người cô bỗng cứng đờ.

Ánh mắt quen thuộc này khiến cô hơi không chịu nổi mà muốn tránh ra khỏi ánh mắt nóng bỏng của hần.

“Da La, anh đè em!” Cô mất tự nhiên mà ngoảnh đầu đi, không thèm để ý tới ánh mắt nóng bỏng của Da La. Không thể trách Đường Lâm làm đà điếu. Mỗi người trong đám người này đều như sói đói. Nếu không phải Lord vẫn luôn điều dưỡng thân thể cô thì sao cô có thể nhẹ nhàng như vậy.

Hần cúi người, vùi đầu vào cổ Đường Lâm, răng cắn khe khẽ, gặm cắn. Ngửi mùi thơm thanh nhã trên người cô, hần không khỏi trầm luân. Hần cười tà tứ, “Lâm đừng trốn tránh! Nên thanh toán món nợ lần trước. Tiếp nhận tinh hoa sơ khai của Arthur, lại được được thảo của Lord điều dưỡng, mức độ thừa nhận của Lâm mạnh hơn người bình thường nhiều.”

Ngón tay lạnh như băng chạy trên thân thể nhạy cảm của Đường Lâm một cách thuần thực. Cô cảm nhận từng trận ngứa ngáy, tê dại mà bàn tay đang chạy trên mảnh đất của mình mang lại “Ừm •••” Phì cười, phát ra tiếng ngâm khẽ, nhận thấy ánh sáng vụt qua trong mắt Da La, Đường Lâm mím chặt môi, bướng bỉnh ngoảnh đầu sang một bên, không muốn chống lại đôi mắt nóng bỏng của hần.

“Lâm, cho anh có được không?” Hần há miệng ra liếm, nụ hôn quần quýt với răng môi Đường Lâm, mười ngón tay linh hoạt cởi vấy thú của cô ra, nhìn chăm chăm vào gò đồi trắng nõn óanh nhuận như tuyết bật ra, ham muốn nơi đáy mắt càng sâu. Hần thừa dịp cô thất thần mà càn rỡ cấn lên đôi môi ngọt ngào của cô, cái lưỡi chui vào một cách linh hoạt, cướp lấy sự ngọt ngào trong miệng cô.

Đầu lưỡi khêu gợi tựa như con rắn lửa, điên cuồng mà bá đại, nụ hôn mạnh mẽ khiến Đường Lâm như bị đoạt hô hấp, vô lực mềm mại nghiêng người, hơi khép mắt. Hơi nước tràn ngập trong mắt cô. Cô mơ mơ màng màng nhìn Da La phía trên, cánh tay mảnh khảnh chủ động đặt lên người hần, khô nóng dần dần đánh úp vào thân thể, hai chân quần lên thắt lưng Da La.

Thấy thân thể hoàn mỹ phía dưới, Da La yêu thương không thôi. Da thú trên người được cởi ra hết, lộ ra thân thể không hề có vết sẹo khiến người ta phải liếc mắt, cúi người ép xuống •••••

Gió mát dễ chịu, bầu trời quang đãng.

Mọi người trong bộ lạc ở ngoài phòng bận rộn đi qua đi lại như con thoi, bên trong phòng cảnh xuân tràn ngập, vài con sóng dâng lên, kết hợp, thân thể dây dưa, tấu lên khúc nhạc vui vẻ, che đi một phòng cảnh xuân

40. Chương 40: Nghi Thức Hẹn Thề

Lord bước vào nhà gỗ, liền ngửi được mùi ngai ngái của tình dục tràn ngập trong không khí. Khuôn mặt dịu dàng như nước trở nên lạnh lẽo ngay lập tức. Bước chân nhẹ nhàng chậm chạp của hần từ từ trở nên nặng hơn, đẩy mạnh cửa gỗ ra, vẻ mặt không đổi mà liếc nhìn Da La tràn đầy thỏa mãn, tứ chi mềm mại quần chặt lấy Đường Lâm.

“Lord ” Đường Lâm khẽ gọi tên Lord, đồng tử màu đen tràn đầy uất ức. Người cô còn đang bị Da La ôm trước người, vuốt ve như có như không.

Hắn đoạt lấy người Đường Lâm, liếc Da La một cái như muốn xẻo thịt, bỗng đá Da La một cước thật mạnh, đá thẳng Da La từ trên giường xuống đất. Bộ dáng hắn căng thẳng nghiêng lợi, hận không thể quăng Da La này ra khỏi nhà gỗ, tránh ở chỗ này làm chứng mắt. Hắn khẽ phủ tay lên bụng Đường Lâm, kéo chân lên bọc cô thật kín, đi ra ngoài mức nước tắm rửa cho cô.

“Da La rất cẩn thận, em không sao!”

Cô liếc nhìn dáng vẻ cẩn thận từng ly từng tí của Lord thì hơi buồn cười. Vừa nghĩ tới chuyện lúc trước Lord ép cô uống thuốc đắng như vậy thì nụ cười lập tức cứng lại, chép chép miệng rồi thở phì phò, xoay đầu đi, không nhìn Lord nữa.

Hắn lúng túng xoa xoa hai tay, nhìn dáng vẻ tức giận của Đường Lâm. Từ khi biết mình mang thai thì vẻ mặt của Đường Lâm phong phú không ít. Mấy người Lord vô cùng vui mừng. Theo bọn họ thì Lâm quá mức độc lập, sự độc lập này khiến bọn họ cảm thấy mình rất vô dụng.

Trên đại lục này, giống đực chăm sóc giống cái là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nhưng Lâm thì khác. Thứ Lâm biết quá nhiều khiến bọn họ không nhịn được mà tự ti. Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn vốn nên được giống đực che chở đầy đủ. Trong bộ lạc vì có sự tồn tại của cô mà thay đổi nghiêng trời lệch đất. Bọn họ không phải lo lắng chuyện thức ăn. Giống đực mơ ước cô trong bộ lạc quá nhiều khiến bọn họ lo cô sẽ vứt bỏ bọn họ.

Chắc hẳn đây là nguyên nhân chính khiến Da La có ý nghĩ kia, mới có thể liều lĩnh mà đòi đáp án.

“Lâm đang tức giận.”

Hắn tỉ mỉ cột chắc váy thú cho Đường Lâm, cầm vải thô dài nhỏ lên, đứng sau lưng cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc dài chấm vai, xúc cảm xẹt qua đầu ngón tay khiến hắn mê mẩn, nhẹ nhàng chạm chạm lau mái tóc dày cho cô.

Cảm nhận sự đụng chạm nhẹ nhàng của Lord, thoải mái mà dựa vào người hắn, ngửi mùi mồ hôi kết thơm thơm vẩn vấy trên tóc. Cô vừa bị Da La dày vò nên hơi mệt mỏi. Động tác nhẹ nhàng của Lord khiến cô thấy vô cùng thoải mái. Cô lắc đầu, nói: “Không. Em chỉ không thích chạm vào thứ đắng.”

Cảm giác nó thật giống máu sền sệt dính dính, xẹt qua yết hầu khiến người ta buồn nôn. Hai tay cô dính đầy máu tươi nên vô cùng kiên trì với điều này. Cô nhìn bầu trời xanh qua cửa sổ. Sắp bước vào tháng Maya thứ ba, ban ngày dường như trở nên dài hơn, giống đực trong bộ lạc cũng càng ngày càng bận rộn hơn.

Bộ lạc Thiết Chùy không tới gây sự, chỉ phái người vớt Jack ở cửa bộ lạc Hắc Sơn. Liếc nhìn Jack như kẻ tàn phế, Đường Lâm im lặng không nói, lặng lẽ nhìn đám người Horry dẫn Jack vào trong núi lớn • • • sau đó xảy ra chuyện gì thì cô không hỏi nhiều, có lẽ không nên hỏi thì tốt hơn.

Trên bầu trời thính thoảng có mấy con chim nhạn lướt qua, để lại từng hồi tiếng hót. Đường Lâm hơi khép mắt, vẻ mặt lười nhác thảnh thơi, tay phải khẽ vuốt ve bụng, khóe môi từ từ nhếch lên thành đường cong duyên dáng, “Lord, anh nói xem cái thai trong bụng em là giống đực hay là giống cái?”

Đứa trẻ trong bụng là của ai, bọn Arthur chưa từng quan tâm. Theo bọn họ thì là của ai cũng không quan trọng. Người thú nhỏ đáng để mọi người trong bộ lạc che chở. Nếu là giống đực, khi biến thành hình thú sẽ biết. Nếu là giống cái thì là của mọi người.

Điểm này Đường Lâm không chỉ ra, bọn Arthur cũng sẽ không nhiều lời.

“Vẫn chưa nhìn ra. Dù là giống đực hay là giống cái, chỉ cần là do em sinh thì bọn anh đều rất thích.” Lord nói khẽ, giọng nói khàn khàn thuần hậu tựa như chứa ma lực, an ủi Đường Lâm đang căng thẳng thần kinh.

Cô không phải là người của thời không này, trong lòng có quá nhiều bí mật. Tin tức mang thai thành linh tới khiến Đường Lâm có chết thì mặt vẫn không đổi sắc trở nên kinh hoàng ngay lập tức.

Chưa từng nghĩ tới cô cũng sẽ có một ngày làm mẹ. Cô sờ lên bụng còn bằng phẳng, suy nghĩ không khỏi bay xa.

Bối Lý và Arthur đi vào liền nhìn thấy Đường Lâm đang dựa vào Lord, khuôn mặt tươi cười chứa đựng dịu dàng, một tay vuốt ve bụng. Họ khẽ buông quả chua trong tay xuống, nhìn nhau, đi ra ngoài. Mấy ngày này Lâm lo lắng, bọn họ đều nhìn trong mắt nhưng không thể giúp được gì, chỉ có thể nhìn mà lo lắng suông.

“Hôm nay có chuyện gì à?”

Đường Lâm nghi ngờ mà nhìn mọi người trong bộ lạc đang bận rộn. Ngay cả giống đực thường hay ra ngoài đi săn cũng ào ào trở về bộ lạc. Mặt trời chưa lặn, lửa đã được nhóm lên. Mấy người Joss càng thần bí mà cười khúc khích với cô.

Sau khi tỉnh ngủ cô chưa từng thấy bóng dáng của bọn Arthur. Có chuyện gì vậy?

Đang nói thì Lạc Á và Kama đi vào, trong tay cầm một cái vảy thú. Nó không thô ráp như bình thường mà được thêu hoa văn, tốt hơn da thú bình thường rất nhiều.

Lạc Á đỡ Đường Lâm đang mờ mịt dậy, vỗ nhẹ lên mặt cô, cười nói, “Thử xem có vừa người không. Để làm ra vảy thú này người trong bộ lạc đã tốn không ít tâm tư đấy. Thay vảy thú này trước đi, sắp bắt đầu rồi!”

Kama thả vảy thú trong tay xuống, ra hiệu Đường Lâm thay ra, nhìn cái bụng của cô đầy hăm mộ. Lúc đầu cô và Rocca, Geogie cũng không nhanh như vậy. Lâm không chỉ có năng lực mạnh mẽ mà ngay cả bản lĩnh này cũng không kém.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Đường Lâm không hiểu ra sao mà nhìn hành động của Lạc Á và Kama. Cái gì với cái gì? Trước đây không lâu cô mới làm hai bộ vảy thú. Bộ trên người vừa mặc, sao phải thay?

Lạc Á và Kama nhìn nhau, thấy sự kinh ngạc trong mắt nhau, rồi rít lắc đầu, nói: “Lâm không biết chuyện tối nay?” Giọng điệu thăm dò, liếc nhìn Đường Lâm, khuôn mặt tràn đầy ý cười.

“Biết? Tôi phải biết gì à?” Cô hơi nhú mày, dường như rất bối rối về trò đánh đố của bọn Lạc Á. Đồng tử màu đen chứa đầy kinh ngạc. Bọn Lạc Á làm sao vậy? Thật như từ sau ngày đầu tiên biết cô mang thai, mọi người trong bộ lạc liền trở nên thần bí như vậy. Đường Lâm ngắc đầu, nhìn Lạc Á và Kama chăm chăm, tay đỡ dần nhận lấy vảy thú.

“Không sao đâu. Cô thay quần áo trước đi.”

Dứt lời, hai người liền đi ra ngoài, khoe môi mang theo ý cười xấu xa, cười tới mức Đường Lâm không hiểu ra sao. Cô quay người, vẫn thay vảy thú, vuốt ve lên cái vảy nhỏ bé trơn mịn, sự kinh ngạc nơi đáy mắt càng đậm. Da của vảy thú này được thuộc rất tốt. Nhớ lại lời Lạc Á nói rằng vảy thú này khiến giống cái trong bộ lạc mất không ít sức lực. Vảy vảy thú này có ý nghĩa gì?

“Mặc xong rồi!”

Cô nghe thấy tiếng cửa nhà gỗ “kẹt” một tiếng, mở ra! Hai người Lạc Á bước lên, chỉnh sửa lại cho cô, đẩy mắt lóe lên kinh ngạc rồi biến mất. Họ cởi vải thô Đường Lâm đang buộc tóc, hanh chóng búi thành một búi, cuối cùng dùng một cây trâm gỗ cố định lại, quấn vải thô lên, giữ hai lọn tóc hai bên cổ.

Liếc nhìn búi tóc mới tinh trên đầu, Đường Lâm ghen hờn nhìn trần trối, không nghĩ ra sao đang tốt lành mà cách búi tóc cũng phải thay đổi. Kama đứng bên cạnh, cầm lá cây màu đỏ và vài quả lớn như quả dưa hồng.

Thấy Lạc Á búi xong tóc, buông lá cây màu đỏ trong tay ra, xếp trên bàn, dùng dao nhỏ nhẹ nhàng tách quả kia ra, để lộ chất lỏng màu trắng đặc sệt, mùi thơm thoang thoảng theo đó lan ra.

Mắt thấy Kama cẩn thận lột quả đỏ ra, lưỡi dao khe khẽ lột vỏ ra để lộ lớp chất lỏng bên trong, để lộ ruột quả lớn cỡ lòng bàn tay. Kama cẩn thận dùng vỏ cây dính một chút lên lòng bàn tay rồi khẽ nắn, xoa lên mặt Đường Lâm. Mùi hoa bách hợp thoang thoảng bay vào mũi.

“Đây là quả mẹ con, không thể ăn, dùng để lau mặt và người cũng không phải không được, nhưng rất hiếm thấy. Quả này là tôi đặc biệt dặn bọn họ lúc ra ngoài thì chú ý, sau đó chia đều ọi người.”

Quả mẹ con dùng để lau mặt và người có hiệu quả rất tốt, sưng, ngứa, bị tróc da • • • cũng có thể dùng.

Khỏe môi Đường Lâm co rút mà nhìn quả gọi là mẹ con kia. Rõ ràng là nước thiên nhiên dùng để dưỡng da, mùi thơm nhẹ nhàng, không dính, cảm giác thật thoải mái. Cô cầm lấy lá cây màu đỏ trên bàn lên, “Đây là cái gì?”

“Lá đỏ. Khẽ lột lớp màng bên trên ra, ngâm lên môi. Thứ này rất rắc rối, bình thường mọi người đều lười dùng, chỉ dùng trong những buổi lễ long trọng của bộ lạc.” Kama ầm một lá lên, khẽ chà vài cái trên mép lá, bóc lớp màng mỏng kia ra, để lộ ra lá cây màu đỏ tươi bên trong. Kama chuẩn bị xong thì đưa tới khỏe môi Đường Lâm, ý bảo cô ngâm vào.

Cô nhận lấy lá đỏ, khẽ ngâm trên môi, nhấp nhẹ vài cái, không có gương nên không thấy được. Đường Lâm cúi người trên chậu gỗ, lẳng lặng nhìn cái bóng trong nước, ngay sau đó nhấp nhấp mấy cái, hiểu ra lá đỏ này được dùng để tô môi.

“Thật là đẹp.” Thấy khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ của Đường Lâm, Lạc Á và Kama không khỏi thất thần. Mấy tiểu tử Arthur thật có phúc. Họ nhìn cô si ngốc, cười khúc khích.

Đường Lâm mất tự nhiên mà nhìn hai người mê gái kia, lạnh lùng nói: “Nước miếng chảy ra kìa!” Cô đưa tay chỉ cầm của hai người Lạc Á, ngoảnh đầu đầy ghét bỏ. Thấy vẻ mặt này của Đường Lâm, hai người nhanh chóng lấy lại tinh thần, giơ tay lên, dùng lực mạnh mà lau khỏe miệng, phát hiện không có gì cả thì mới kịp phản ứng là mình bị Đường Lâm trêu ghẹo.

“Xong chưa?”

Một giọng nam thô to vang lên bên ngoài. Kama đứng dậy mở cửa gỗ ra, “Xong rồi. Sao lại là anh hử Geogie? Bọn họ đâu?” Kama liếc nhìn bên ngoài thì chỉ thấy có một mình Geogie, không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Rocca đi đâu rồi?

“Bọn họ đi chuẩn bị rồi!” Hấn gãi gáy, cười ngây ngô với Rocca. Thân thể cao lớn mang theo vẻ mặt tươi cười không hợp chút nào. Kama cười hì hì, đi tới bên cạnh Geogie, vươn tay để hấn ôm chặt, hai chân nhanh chóng quăn lên eo hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong lòng hấn, cọ sát không ngừng để làm nũng.

Lạc Á và Đường Lâm đứng trong phòng tròn tròn mắt nhìn Kama da mặt dày. Lạc Á thấy nhưng không thể trách, lắc đầu, đầy mắt tràn đầy hâm mộ. Đường Lâm thì nhún vai. Đây không phải là lần đầu tiên cô thấy cử chỉ to gan của Kama. Cô liếc nhìn thân thể nhỏ nhắn xinh xắn đang đeo trên cánh tay khỏe mạnh của Geogie, nhìn thế nào cũng không cảm thấy vui mừng.

Khoảng cách của hai người này cũng không phải nhỏ. Nói gì đi nữa thì Geogie cao chừng hai thước mà tới đa thì Kama chỉ cao chừng một thước sáu. Hai người chênh lệch như vậy mà ở cùng một chỗ, nhìn thế nào cũng cảm thấy quỷ dị.

Nhưng dường như người trong cuộc không phát hiện ra. Geogie để mặc Kama dựa vào người, khuôn mặt hiền lành tràn đầy thỏa mãn. Hấn cười nhìn Kama vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong bộ lông dày rậm trước ngực, khẽ trêu chọc, xoa nắn đỏ hồng trước ngực.

“Lâm, đây là Geogie - giống đực của tôi. Sao? Có phải cảm thấy Geogie rất cường tráng, có cảm giác rất an toàn, rất đẹp mắt không?” Kama kiêu ngạo mà ngẩng đầu, giới thiệu giống đực của mình cho Đường Lâm, bàn tay nhỏ bé làm loạn, nắn bóp khắp người Geogie, thấy thế nào cũng giống dáng vẻ của một sắc nữ.

“Cô thích là được rồi.” Đường Lâm thờ ơ nói. Mắt thẩm mỹ của cô nhìn thế nào cũng không thấy Geogie cao chừng hai thước trước mặt này rất đẹp? Nhưng cường tráng cũng không phải không tốt. Chắc có lẽ nặng hai ba trăm cân? Cô tính không ra cân nặng của bọn họ.

Không thèm để ý tới thái độ lạnh nhạt của Đường Lâm, Kama hăng hái nói: “Lâm có muốn tôi giới thiệu một giống đực cho cô không? Cô cũng biết đấy.” Qua đêm nay là không còn phòng trọ (thành ngữ, ý chỉ bỏ qua rồi sẽ không tìm thấy được nữa), dù sao thì cô cũng đã đồng ý nói tốt cho Wall trước mặt Đường Lâm, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội cuối cùng này.

“Không cần đâu. Tôi cảm thấy bọn Arthur rất tốt.” Cũng biết Kama có thể nói như vậy, Đường Lâm nhanh chóng từ chối. Cô mới không cần tự tìm đường chết. Tìm nam nhân như tinh tinh lớn, chỉ riêng nhìn đã

cảm thấy áp lực gấp đôi.

Hơn nữa có bọn Arthur, cô đã cảm thấy không chịu nổi, thêm một người nữa thì chẳng phải sẽ khiến mình mệt chết à? Vì mạng nhỏ của mình mà suy nghĩ, phải từ chối tất cả các giống đực trong bộ lạc. Hơn nữa có bọn cuồng thích ăn dấm chua kia, cô cũng không thấy những giống đực khác có cơ hội tiếp cận cô.

Một đám quanh nhà gỗ đều đã bị bọn họ cảnh cáo, quả dấm kèm mật ngọt. Những người kia cho là cô không biết gì cả sao? Cô chỉ là chẳng muốn quan tâm. Có mấy người này đã cảm thấy mệt mỏi, sao có thể quấy rầy những giống đực khác. Cô cũng không phải ăn no rửng mỡ đi tìm việc mà làm.

“Không cần thật à? Wall rất tốt. Cô không cần nhắc thật à?”

Dứt lời, Kama không cần thận mà nói ra tên Wall. Đường Lâm vừa nghe tới chữ Wall này thì người không khỏi rung mình, nhìn Kama với vẻ mặt thông cảm. Lúc này Da La đã xoa tay, đứng cách Geogie không tới nửa thước.

Hắn hít đồng tử xanh thẫm, sự u ám tàn ác vương lên Geogie ngay lập tức. Hắn cười tà tứ, nói: “Kama, cô nói ai tốt? Gió lớn quá, nhất thời tôi nghe không rõ.” Da La vờ vể tai mấy cái, nhìn Kama cứng đờ, khuôn mặt vốn tà mị càng thêm dọa người.

Kama hốt hoảng ngoảnh đầu lại, nhìn Da La đang nắm chặt nắm dấm tới mức nó vang lên tiếng rắc rắc, đầu ngón tay khẽ run. Đồng tử cô quay tròn không ngừng nhưng không dám nhìn vào đôi mắt lạnh khốc của Da La.

Geogie vỗ về Kama bị hoảng sợ, cau mày bất mãn mà nhìn Da La, “Đừng dọa Kama. Kama chỉ nói một chút thôi mà!” Hắn đau lòng vì Kama bị giật mình, lui lại vài bước.

“Dừng! Trông nom giống cái của anh cho tốt. Nếu lần sau mà còn để tôi nghe thấy cô ta lừa Lâm thì không thoát dễ dàng vậy đâu.”

Hắn lạnh lùng nói, mang theo chút âm trầm. Geogie gật đầu hiểu ý, ôm Kama, nói với Lạc Á: “Tôi đưa Kama đi tới đàn tế trước, mọi người nhanh tới đó đi.” Nếu ở lại, ai mà biết Da La có thể làm ra chuyện gì gây bất lợi cho Kama không. Tính tình Da La xảo quyệt, thực lực mạnh mẽ. Tuy không chắc sẽ làm gì Kama thật nhưng chỉ sợ sẽ để Kama không sống dễ chịu. Cho nên Geogie cảm thấy đưa Kama rời đi trước thì an toàn hơn.

“Được!” Lạc Á che miệng cười khê, nhìn thân thể nhỏ nho đang sợ hãi của Kama, hơi gật đầu.

“Có chuyện gì vậy?”

“Sau này Lâm sẽ biết ngay.”

Hắn ôm Đường Lâm, ba người tới đàn tế trong bộ lạc. Hai bên đều được đốt lửa, toàn bộ lạc như được ánh lửa vây lại. Đường chân trời lộ ra dưới ánh sáng mặt trời, có một phong vị khác.

Đàn tế được xây trên nền đất cao, xung quanh nhóm lửa, hai bên đặt bàn thật sài, trên bày la liệt thức ăn. Thịt nướng tỏa mùi thơm ngát. Horry và Joss đứng giữa đài, hai bên cũng có không ít người thú lớn tới, trong tay mỗi người cầm một cái chén gỗ.

Ba người Lord, Bối Lý, Arthur đứng chính giữa. Da La dắt Đường Lâm đi từng bước một lên đàn tế, khuôn mặt người thú xung quanh tràn đầy vui vẻ, nhìn mấy người. Đường Lâm chớp mắt, không hiểu là chuyện gì xảy ra.

“Joss, chuyện này là sao?”

Đi theo Da La lên đàn tế, người thú lớn tuổi xung quanh rồi rít nỏ nụ cười, tay trái cầm chén, tay phải cầm cây dài, gõ lên đất không ngừng. Dưới đàn tế, trước một đồng lửa cháy to nhất có vài giống cái đeo mặt nạ, nghe tiếng gõ trên đất mà nhảy múa.

Arthur bước lên kéo tay phải Đường Lâm, khuôn mặt yêu nghiệt lộ ra dưới ánh lửa càng say lòng người hơn. Giọng hắn trầm thấp, khàn khàn nói: “Sao Lâm lại quên nhỉ? Tối nay là nghi thức của chúng ta. Sau tối nay thì em chính là giống cái của bốn người bọn anh, mang thai con nối dõi của bọn anh.”

41. Chương 41: Hương Vị Của Hạnh Phúc

Bàn tay thô ráp của Arthur mang theo cảm giác ấm áp khiến Đường Lâm không khỏi thất thần. Thảo nào hôm nay bộ lạc lại kỳ lạ như vậy. Thì ra là chuẩn bị nghi thức cho bọn họ. Cô vươn tay đặt vào lòng bàn tay Arthur, khẽ cầm tay hắn, khoe môi cong lên thành nụ cười khoe lúm đồng tiền làm say lòng người.

Cô liếc bốn người khôi ngô đẹp trai trước mặt, đáy lòng không khỏi mềm mại. Gả cho bốn người cùng lúc, nếu là ở trái đất thì thật sự không thể thấy. Khoe môi cong lên thành đường cong duyên dáng, da thú trên người bốn người và vảy thú của cô hoàn toàn giống nhau.

Thảo nào Lạc Á nói mất không ít công sức.

“Hôm nay Arthur đẹp lắm!” Cô dán sát vào Arthur, hơi thở như lan, cười khẽ mà nói, khẽ gầy khuyên tai của Arthur, hài lòng mà nhìn thấy cổ hắn đỏ lên ngay lập tức.

Da La không hài lòng lắm mà nhìn hai người đang dính vào nhau, chất vấn: “Hai người thăm thì gì vậy? Nghi thức sắp bắt đầu.” Dứt lời, hắn kéo người Đường Lâm qua, đi về phía mấy người kia.

Joss kinh ngạc mà nhìn Đường Lâm, trên mặt tràn đầy vui vẻ. Vũ điệu phía dưới cũng bước vào cao trào. Wall có người, đứng phía ngoài cùng, vẻ mặt như đưa đám mà nhìn năm người trên đàn tế. Cảnh cây trên tay hắn không ngừng ngăn lại, cuối cùng chỉ còn vài nhánh cây trụ lại.

Wall thất thần nên không chú ý tới giống cái nhỏ nhắn xinh xắn bên cạnh đang mang theo vẻ mặt tính kế mà nhìn hắn chằm chằm. Đôi mắt xanh chứa ý cười quỷ dị, đi tới bên cạnh Wall, nói tay hắn, “Wall, đầu tôi hơi choáng, anh ôm tôi về có được không?”

“Karen, cô làm sao vậy?” Karen nhỏ tuổi hơn Wall, là người bạn mà Wall nhìn cô trưởng thành. Thấy Karen khó chịu, Wall hỏi đầy lo lắng, mắt thỉnh thoảng ngoảnh lại nhìn Đường Lâm bắt đầu trao đổi đồ trang sức trên đàn tế, hơi không tập trung.

Thấy Wall ngoái đầu lại liên tiếp, Karen giả vờ choáng váng, ngã vào lòng Wall. Joss trên đài khẽ liếc một màn này, khẽ gạt đầu với Karen ngã trong lòng Wall. Vẻ mặt Karen xúc động, cúi đầu nhìn thứ Joss đưa cho cô trong lòng bàn tay, không khỏi thấy nóng lên, toàn thân nhanh chóng rúc vào lòng Wall. Bàn tay nhỏ bé núp lấy hắn, người khẽ run.

Thấy Karen ngất xỉu, Wall hốt hoảng ôm cô chạy về nhà gỗ, nhớ trong nhà còn thuốc của Lord, bước chân không khỏi nhanh hơn vài phần.

Karen dựa trong lòng Wall, đáy mắt chứa chút quỷ dị, bàn tay nắm tay Wall từ từ chặt lại, ném thứ trong lòng bàn tay vào miệng. Cô nhai khe khẽ, nuốt thứ đó xuống, cọ khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực Wall mấy cái. Tứ chi từ từ trở nên nóng ran, há miệng thở ra khí nóng.

“Joss, cô đang nhìn gì vậy?” Đường Lâm ngẩng đầu nhìn Joss cười tới mức quái dị, không khỏi hơi nghi ngờ. Mỗi lần Joss cười như thế chứng tỏ cô đang hại người! Nhưng bên cạnh chỉ có những người này, Joss định làm gì?

“Không, không có gì.” Joss che giấu biểu cảm, khuôn mặt cười đùa lập tức trở thành giàu kinh nghiệm.

Vũ điệu kết thúc, nghi thức trên đàn tế cũng chính thức kết thúc. Hai giống đực mang tới một con heo nướng chín thả xuống bàn gỗ giữa đài tế rất nhanh. Mấy cái chén gỗ được bày trên đó, bên cạnh còn để một con dao gỗ sắc bén. Trong chỗ tối của đàn tế đang giam vài con dã thú hung hãn. Liếc nhìn mấy người Arthur đi xuống từ trên đàn tế, giống đực canh chỗ chuồng giam gỡ cái chuồng giam ra. Mấy con dã thú đã bị đói mấy ngày nhảy bật ra, mở to cái miệng như chậu máu rít gào với mấy người Arthur.

Nhìn mặt Đường Lâm mờ mịt, Joss khẽ giải thích: “Đây là bước quan trọng nhất của nghi thức: giết dã thú, sau đó cùng uống máu nơi cổ họng nó với giống cái.” Ý nghĩa là sau này ngày càng phát triển. Nghi thức này đã được lưu truyền từ lâu, đương nhiên không thể bỏ qua.

Đường Lâm khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Arthur dẫn đầu bước lên, cầm một con dao gỗ, chuẩn bị coo g kích. Ba người kia chia ra chiếm ba góc thành hình tam giác, vây đã thú lại,

Giống đực không thể hóa thành hình thú trong nghi thức này, nhất định phải tay không ché ngự rồi giết đã thú. Nếu giống đực không thể giết được đã thú thì chứng tỏ nghi thức không thành, không được thiên thần chúc phúc. Joss trầm mặt, giữ vững hô hấp mà nhìn hành động săn thú của Arthur. Việc này liên quan tới hạnh phúc sau này của Arthur, sao cô có thể không lo lắng,

Thấy Arthur không nói nhiều tới chuyện nghi lễ, đoán là mấy người kia không muốn để Đường Lâm lo lắng cho bọn họ. Đường Lâm nhận thấy hô hấp xung quanh như ngừng lại, sắc mặt mọi người từ từ trở nên nghiêm túc, vẻ mặt Đường Lâm đầy nghi ngờ nhưng không hỏi nhiều.

Mấy người đánh nhau, Arthur đâm thẳng con dao trong tay vào sau lưng đã thú, dòng máu nóng hổ phun ra theo lưỡi dao, một kích đắc thủ. Arthur nhanh chóng lui lại, giao con dao trong tay cho Da La ở phía sau.

Da La đâm trúng bụng, Bối Lý đâm trúng chân trước, nhát dao cuối cùng vung vàng đâm vào cổ đã thú. Giơ tay phải lên, mấy người Arthur lập tức chuyển chén gỗ tới, hứng lấy dòng máu nóng nơi cổ đã thú.

Sau đó, Joss khẽ đẩy Đường Lâm ra. Năm người đã giết được đã thú đang tiếp nhận lời chúc phúc của mọi người. Đường Lâm bưng chén gỗ tới, liếc nhìn máu tươi vẫn còn bốc hơi nóng trong chén, không khỏi nôn khan vài cái.

Mặt Lord cứng lại, móc dưới da thú ra một thứ lớn bằng ngón tay, hòa vào trong chén gỗ. Theo thứ trơn bóng kia đi vào, mùi thơm ngát lành lạnh xua đi mùi máu tươi ngai ngái. Đường Lâm mở to mắt, tò mò mà nhìn Lord chăm chăm. Vừa rồi hắn đã làm gì? Lord khẽ lắc đầu. Bây giờ không phải lúc để giải thích.

Sau khi uống chén máu nóng, mấy người dắt Đường Lâm tới bên cạnh bàn gỗ, xé tứ chi heo, đưa chỗ mềm nhất cho Đường Lâm, sau đó rống to vài tiếng. Sau khi bọn hắn làm xong thì những người thú còn chưa thành niên hoặc chưa từng tổ chức nghi lễ rồi rít bước lên xé thịt heo. Ăn thịt heo sau nghi lễ thể hiện may mắn, cũng có thể mau sớm tiến hành nghi thức.

Sau khi nghi thức kết thúc, bọn Đường Lâm cũng không ở lại chỗ đàn tế mà rời khỏi đó, trở về nhà gỗ.

Đoạn đường này cực kỳ yên tĩnh, cũng không có người thú khác xuất hiện.

Đường Lâm mím chặt môi, để Arthur ôm vào lòng, chạy về phía khoảng trời của bọn họ.

Cô rúc vào lòng Arthur, ngửi mùi hương thoả mái như ánh mặt trời, thả lỏng thân thể. Xuyên qua kẽ hở tán cây, từng chấm sáng rải đầy mặt đất, “Lâm không trách bọn anh không nói trước cho em biết chứ?” Giọng Arthur mang theo chút cẩn thận. Sở Lâm từ chối nên bọn họ bàn bạc trực tiếp để ọi người trong bộ lạc giúp cử hành nghi thức. Từ nay về sau Lâm cũng chỉ có thể thuộc về bọn hắn.

Nghi thức là chuyện thành kính nhất của đại lục. Một khi cử hành thì cũng sẽ không cho phép làm trái, nếu không thiên thần sẽ giáng giận dữ, xử phạt người bất khiết.

Cô khẽ lắc đầu, “Không. Chẳng qua là cảm thấy nghi thức hơn đã man. Nếu bọn các anh không giết được đã thú thì phải làm sao?” Cô không đồng ý lắm mà vỗ lên mặt Arthur. Với cô mà nói, Arthur là đặc biệt, là người đầu tiên cô gặp ở thời không này. Hắn không chỉ là giống đực của cô mà còn là người mà cô tín nhiệm nhất. Bất kể là hình thú sư tử nhỏ hay là hình người như yêu nghiệt tỏa sáng cũng khiến cô khó có thể dứt bỏ.

Được Đường Lâm chạm lên, tai thú của hắn không khỏi khẽ rung, hưởng thụ sự vỗ về của cô. Mặt ba người kia tràn đầy ý cười, ào ào đuổi theo nhìn vẻ mặt làm nũng hiềm thấy của Arthur.

“Không giết được đã thú chỉ chứng tỏ bọn anh không đủ mạnh mẽ, không thể chăm sóc giống cái của mình, chết chưa hết tội!” Arthur dịu dàng nói. Trong lời nó có vẻ dịu dàng tràn đầy tàn nhẫn. Đường Lâm khẽ cau mày, néo mạnh lên tai thú của Arthur, khẽ gầm lên: “Nếu bọn anh gặp chuyện không may có nghĩ tới em phải làm sao bây giờ không? Lần sau còn dám làm thế em lột da các anh ra.”

Dứt lời, cô nhìn chăm chăm mấy người bên cạnh đầy hung dữ. Sao mấy người kia không suy nghĩ trên lập trường của cô? Nếu bọn họ gặp chuyện không may thì lúc đó cô phải làm sao? Cách làm vô trách nhiệm

này khiến Đường Lâm tức giận vô cùng, lại hơi bất đắc dĩ.

“Sẽ không xảy ra chuyện!” Da La ha ha nói, đồng tử xanh thẫm mang theo sự kiên trì. Bọn họ sẽ không xảy ra chuyện.

“Hừ!” Cô hừ lạnh, ngoảnh đầu đi, không thèm để ý tới ánh mắt nóng hừng hực của Da La. Mấy người kia chưa từng chịu thiệt thòi, còn ỉnh là thiên hạ vô địch! Thấy vẻ mặt thể hiện bất mãn một cách rõ ràng này của Đường Lâm, mấy người Arthur không cảm thấy tức giận mà còn thấy dễ chịu.

Điều này chứng tỏ Lâm quan tâm tới bọn họ. Ý nghĩ này khiến mấy người bọn họ không khỏi kích động.

Khẽ bước về phía nhà bọn họ, trái tim lạnh lẽo từ từ tràn đầy ấm áp, nội tâm trống rỗng được lấp đầy, tỏa ra hương vị hạnh phúc. Phôi thai trong bụng từ từ thành hình, trên con đường tràn đầy hạnh phúc này có một sinh mạng bắt đầu hình thành.

:th_53:

42. Chương 42: Chọc Giận

Còn đang trong giấc mộng, Đường Lâm cảm thấy trên mặt ướt ướt dính dính. Cô cau mày bất an, muốn xua người làm phiền mình đi, vươn tay đẩy người đang áp trên người mình ra. Cô hơi mở mắt, liếc nhìn Da La đang làm loạn trên người mình. Những người khác thì hoặc ngồi hoặc kê sát vào.

“Tĩnh rồi!” Da La chớp đồng tử rần rần xanh thẫm hẹp dài, nhìn chăm chăm vào Đường Lâm, nhẹ tay phủ lên bụng đã hơi gồ lên của cô, vẻ mặt dịu dàng. Hắn dán mặt vào bụng cô, lắng tai nghe nhưng không thấy bên trong có động tĩnh gì.

“Ừ, Da La, anh đang làm gì vậy?” Đường Lâm nhú mày, mơ màng mà nhìn hành động thân thiết của Da La. Cô nâng ánh mắt đầy nghi ngờ, vừa xoa bụng: “Đã nổi lên rồi. Sao hôm nay không ra ngoài săn thú?”

Thân thể Đường Lâm khó chịu, mỗi ngày ngoài tản bộ thì toàn ngồi một chỗ chờ được ăn. Thỉnh thoảng cô ọi người ý kiến về cái gì đó, theo dõi bộ lạc chăn nuôi dã thú và lúa nước sau nhà gỗ. Cuộc sống đơn giản mà bận rộn nhưng cũng an nhàn thoải mái.

“Quên rồi à? Hôm qua Lord nói gì?” Arthur nhéo mũi Đường Lâm, đỡ cô dậy, cẩn thận đặt một cái đệm ở eo cô để cô có thể dễ chịu hơn một chút. Da La phối hợp khẽ xoa nắn lên eo cô.

Cô chớp đôi mắt mơ mơ màng màng. Theo cái bụng càng lúc càng lớn, cô càng lúc càng lười. Nếu không phải Lord đứng giờ kéo cô ra ngoài đi vài bước thì cô hận không thể nằm cả ngày trên giường. Không biết nguyên nhân gì mà mới nửa tháng Maya mà bụng cô đã to hơn cả người mang thai sáu bảy tháng Maya vậy. Cái bụng tròn trịa phồng lên, trắng muốt sáng lóng lánh. Mấy người Da La hận không thể luôn gần bên cạnh Đường Lâm, thỉnh thoảng sờ sờ vào cái bụng gồ lên một chút, lộ ra vẻ mặt vui mừng.

“Mới nửa tháng Maya thôi mà. Lord gấp quá vậy!”

Cái miệng nhỏ nhắn cong lên. Vì cô mang thai nên người càng đầy đặn hơn, vải thô bọc trên gò núi trắng như tuyết vẽ ra đường cong duyên dáng. Hồng mai trên gò núi trắng tinh đứng thẳng, khẽ run lên.

Da La vươn bàn tay ra tác oai tác quái, thử bóp, nắn vài cái, ngay sau đó nhìn mọi người đứng xung quanh để khoe khoang, “Á! Đau.” Thân thể nhạy cảm bị Da La bóp như vậy không khỏi khẽ run lên, một luồng nhiệt nóng bỏng tuôn ra tứ chi từ bụng, miệng không kiềm được mà khẽ ngậm nga. Nghe tiếng ngậm dịu dàng êm dịu, thứ dưới người mấy người trong phòng ngẩng cao đầu. Mấy ngày cảm dục này thật khó sống! Trước kia chưa từng ăn thịt, không biết vị thịt là gì nhưng hôm nay đã hưởng vị thịt lại không thể ăn thịt, sự khổ sở trong đó thật như bị hàng nghìn hàng vạn con kiến gặm cắn trong lòng, ngứa ngáy khó chịu!

Cô liếc nhìn Arthur, ánh mắt chợt tỏa ra ánh sáng kỳ dị khiến hắn không khỏi rung mình một cái, nghi ngờ mà đối mắt với cô. Lâm lại nghĩ tới cách hành hạ người gì à? Trong khoảng thời gian này, không chỉ có bọn hắn mà tất cả mọi người trong bộ lạc đều không tránh khỏi sự hành hạ của cô.

“Ừm ~” Cô khẽ rên rỉ, đồng tử chứa đầy hơi nước khẽ mở lớn, nói: “Arthur, anh biến về được không?”

“Biến về? Biến cái gì •••” Hắn cẩn thận hỏi thăm, khóe môi lại không kiềm được mà co quắp vài cái. Không phải như hắn nghĩ chứ? Trong lòng thoáng qua ý nghĩ không hay rồi!

Đẩy cái chân đạp trên người ra, để lộ đôi chân thon dài trắng nõn, từ từ gác lên nhau, phần gốc như ẩn như hiện, tản ra sự dụ hoặc vô cùng, “Lần đầu tiên gặp trong rừng rậm không phải Arthur là một cục nho nhỏ à? Arthur biến về được không?”

Cục nho nhỏ trắng như tuyết, cảm giác ôm trong lòng bàn tay rất tốt.

Người hắn cứng đờ, vẻ mặt hơi cứng lại. Những người khác cười như không cười mà nhìn hắn. Giống đực cục ít biến thành hình nhỏ. Theo bọn họ thì càng lớn mới càng uy vũ. Hình thú nhỏ nhắn xinh xắn thật sự không hợp với quan niệm của người thú.

Một lúc sau, nhìn ánh mắt van xin của Lâm, Arthur tâm không cam nhưng vẫn thu nhỏ hình thú lại, bước một cách ưu nhã về phía cô. Những người khác ào ào quay đầu sang chỗ khác, giả vờ không thấy hình thú nhỏ nhắn xinh xắn của Arthur. Nhưng hai vai rung rung đã chứng tỏ biểu cảm thật của họ. Đồng tử Arthur đảo tròn, ánh mắt thoáng qua chút bất mãn.

“Thật đáng yêu!” Đường Lâm vui vẻ ôm lấy Arthur, cục lông trắng như tuyết vô cùng đáng yêu. Khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào Arthur, hôn lên mấy cái. Những người xung quanh nhìn Arthur trắng mịn, cuộn lại thành một cục chằm chằm đầy ghen tỵ. Chết tiệt, lại bị Arthur chiếm lợi. Sớm biết có phúc lợi này thì dù bị chế giễu cũng có sao? Nửa tháng Maya chưa từng ăn thịt, húp chút nước cũng tốt!

Arthur híp đôi mắt đáng yêu lại, tiến tới bên môi Đường Lâm, cái lưỡi phấn nộn thè ra, liếm lên môi cô. Đôi mắt thú hơi khép tỏa ánh sáng kỳ lạ, đặc ý liếc ba người bên cạnh tựa như đang khoe khoang.

Người Da La cứng ngắc. Lâm không thích hình thú của hắn. Hắn bá đạo bước lên giường, ôm Đường Lâm vào lòng. Bối Lý và Da La cũng liếc nhau một cái, nhanh chóng hóa thành hình thú. Hình thú nhỏ nhắn xinh xắn một trước một sau rơi xuống trước mặt Đường Lâm, liếm lên người cô như làm nũng.

Đồng thời, trong mắt thả ra vẻ sung sướng.

“Lâm, tôi đem quả chua tới cho cô đây.”

Giọng Joss hơi có ý trêu ghẹo truyền tới từ ngoài phòng. Nghe giọng Joss, mấy người rít rít hóa thành hình người. Da La da mặt dày dựa vào người Đường Lâm, há miệng gặm cổ cô, cực kỳ phiếm tình! Đường Lâm mất tự nhiên mà vịn vào eo vài cái.

Joss vào nhà thì thấy ngay Đường Lâm đang lưỡi nhác rúc vào lòng Da La, nói một cách tinh nghịch: “Lâm sắp sinh mà còn không an phận chút. Tối lúc đó không tốt cho cục cưng đâu! Dù cho cô rất muốn ••• ”

Dứt lời, nụ cười trên mặt mang theo ý tốt bụng, không yên tâm. Nghe rõ ra ý trêu chọc trong lời Joss, người Đường Lâm hơi cứng đờ, mặt tự nhiên vài giây. Ngay sau đó, cô bình thường lại, “Tối đây khoe khoang với tôi phải không? Hôm qua Horry không cho cô ăn no à? Horry cũng thật là. Nếu mình không cho ăn no được thì cũng đừng độc chiếm. Trong bộ lạc còn không iys giống đực trườn thành, thỉnh thoảng cũng phải chia sẻ cho bọn họ một chút, đỡ phải khiến thân thể mình thiệt thòi.” Tầm mắt rơi vào Horry đã bước nửa bước vào phòng, khóe môi nhếch lên thành độ cong tính kế.

“Cái gì •••” Joss nghe không hiểu ý trêu chọc trong lời Đường Lâm, vẻ mặt hơi mang theo chút nghi ngờ, không biết rằng vẻ mặt này đã rơi vào trong mắt Horry phía sau đã thành khẳng định lời Đường Lâm là đúng. Khuôn mặt thô kệch thoáng chốc thoáng qua sự dữ tợn. Thảo nào gần đây Joss vẫn luôn tránh hắn.

Chẳng lẽ thật như lời Đường Lâm? Joss cảm thấy hắn không thỏa mãn được cô? Trên người hắn dần dần lộ sự ác độc. Những người khác thấy thế thì nhìn mà giật mình.

“Sao? Chẳng lẽ không đúng?”

“Đúng cái gì mà đúng? Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

Cổ không khỏi rụt rụt. Khoảng thời gian này cô vẫn lảng tráng Horry, chủ yếu là bởi vì áy náy. Cô ở cùng Horry đã mấy năm nhưng vẫn không thể sinh con cho hắn. Cô cảm thấy hơi áy náy. Đường Lâm mới tới bộ lạc Hắc Sơn vài tháng Maya mà thôi.

“Joss, đúng như lời Lâm nói hả? Em chê anh không thỏa mãn được em à?” Giọng nói vang lên như sấm đánh trên đầu khiến Joss bị dọa sợ tới mức nhảy lên. Tay dài của Horry chụp tới, ôm Joss vào lòng, khuôn mặt thô kệch tràn đầy mây đen. Thấy bộ dáng này của Horry, Joss có ngốc đến mấy cũng hiểu hắn tức giận. Chết tiệt, lại bị Đường Lâm tính kế! Bảo sao cô thấy Đường Lâm đang tốt lành sao lại kéo chuyện tới trên người Horry. Thì ra là vì tính kế cô.

“Không, anh đừng nghe Đường Lâm nói bừa. Em mới không có ý đó.”

“Cô ấy không có ý đó, chỉ có ý nghĩ kia. Ngay cả giống cái của mình cũng không thỏa mãn được, Horry thật thất trách!!”

Cô cau mày lại, mượn sức của Da La để ngồi dậy từ trên giường, hơi vuốt ve cái bụng nhô cao, vẽ mặt mang theo chút khiêu khích. Lời Đường Lâm vừa dứt thì vẽ mặt Horry càng dữ tợn hơn.

Bàn tay nắm bên hông Joss bỗng chặt hơn.

Hắn cúi đầu, ngậm mạnh vào miệng Joss, điệu bộ cuồng dã. Đường Lâm thấy vậy thì sửng sốt, chuyện này.... chuyện này....

“Joss, anh không thể thỏa mãn em thật à –”

Dứt lời, hắn liền xé váy thú trên người Joss ra, đồ chơi cao ngất bên dưới đâm thẳng vào giữa hai chân Joss. Thứ to đen có lực đó bập lên với sức mạnh kinh người, vỗ lên đùi Joss.

Thấy vậy, Da La lập tức che mắt Đường Lâm, trợn mắt liếc Horry một cái, liền ôm cô ra khỏi nhà, để không gian lại cho hai người Horry. Cách biểu đạt của người thú rất đơn giản, rất thẳng thắn!

Horry nghe thấy lời Đường Lâm thì liền cho rằng Joss tránh hắn là vì thấy hắn không thỏa mãn được cô thật. Hắn lập tức vén da thú, đưa thứ to lớn bên dưới vọt thẳng vào đào nguyên, cúi người ngậm chặt miệng Joss, nuốt hết tất cả tiếng rên rỉ, nũng nịu vào bụng.

“Ừm ừ! Đau, Horry, chậm một chút!” Mấy ngày này không có mưa móc nên Horry thô lỗ như vậy khiến Joss hơi không chịu nổi. Lưng cọ lên vách tường đau đớn mà ngứa ngáy. Hai tay cô vịn Horry, hy vọng có thể giảm bớt chút va chạm.

“Nói, nói anh có thể thỏa mãn em.” Thân thể to lớn của Horry đè chặt Joss trên tường, vòng eo nhanh chóng tiến lên cùng với lời nói ra, cái nào cũng chạm vào chỗ sâu nhất, sau đó rút ra thật mạnh, cảm nhận xúc cảm căng chặt dịu dàng. Khuôn mặt hắn tràn đầy thỏa mãn và méo mó.

“Thật là giỏi, nhanh, nhanh hơn chút nữa...” Joss khẽ nức nở, vừa để mặc Horry khuấy trong khoang miệng, vừa ngênh hớp với sự tiến lên của hắn, “Có thể, có thể. Á...ừm...”

Chỉ một lát, trong nhà liền vang lên tiếng động mập mờ. Đường Lâm đầu đầy vạch đen, thầm nghĩ người thú lúc phát tình thật đủ thẳng thắn, chẳng phân biệt trường hợp, chẳng phân biệt nơi chốn...

Da La khẽ cắn vành tai Đường Lâm, hơi thở ấm áp không nhanh không chậm phả lên cổ cô, “Lâm, làm sao bây giờ? Chỗ này cứng ngắt rồi!” Giọng khàn khàn lộ ra chút uất ức. Hắn nắm tay Đường Lâm đặt lên chỗ cứng rắn đang ngẩng cao đầu.

Thứ đó nóng nóng mà còn gồ ghề. Phòng Đường Lâm đã bị hai người Horry chiếm. Da La ôm Đường Lâm vào phòng Lord ở bên cạnh. Lord là y sư, ở gần nhất. Phòng hắn có mùi thuốc thoang thoang. Thứ Đường Lâm nắm trong tay hơi thay đổi nên cô không kiềm được mà nắm chặt hơn. Cảm thấy bàn tay nắm chặt của Đường Lâm, mồ hôi nóng rục chảy đầy trên trán Da La. Hơi thở gấp gáp nặng nề càng nặng hơn, thứ kia cũng càng to hơn, như thể một tay không thể cầm hết được.

Đường Lâm nằm trên giường, Da La vén da thú lên. Nhìn mãnh thú trong tay, đáy mắt Đường Lâm táng qua sự hoảng hốt. Lớn quá! Nhưng không thể khiến cô giật mình như thú Horry lộ ra kia. Thứ khiến cô

giật mình là bên cạnh còn có một cái túi đang phồng lên, bên trong như thể bọc lấy một vật to lớn khác. Cô nhớ Da La từng nói có hai cây, chẳng lẽ –

Ngón tay xẹt qua cái túi lớn, khẽ cạo một cái, vò thử, hài lòng nghe thấy tiếng Da La thở hổn hển, thỏa mãn kèm theo đau khổ.

Theo sự trêu đùa của Đường Lâm, giữa cái túi từ từ mở ra, “phịch”, một vật lớn bắn ra từ bên trong, không khác với thứ Đường Lâm đang nắm bóp. Hai cây gậy dữ tợn đang phun tinh dịch ra trước mặt cô.

“A!” Đường Lâm không kiềm được mà kinh hô thành tiếng, ngây ngốc mà nhìn thứ đồ chơi đang ngẩng cao đầu. Ngay lập tức người cô hóa đá, nuốt nước miếng một cách cẩn thận. Trời ạ! Có phải cô lại làm chuyện không nên làm không? Tò mò hại chết con mèo, lời này không sai chút nào.

Chống lại đôi mắt trở nên sâu thẳm của Da La, Đường Lâm có cảm giác như rơi vào bẫy. Da La như vậy thoạt nhìn thật đáng sợ!

“Da La, chuyện này.... chuyện này, thật xin lỗi! Em đói bụng, đi tìm bọn Bối Lý trước đây.”

“Ha ha! Lâm, tự em gây họa thì phải tự xử lý chứ! Chạy trốn như vậy là không được.”

Giọng nói mê hoặc mang theo chút ma mỵ và mùi vị đặc ý. Hắn duỗi cánh tay dài ra, bắt Đường Lâm lại.

43. Chương 43: Thú Nhỏ Ra Đời

“Da La, anh định làm gì?”

Đường Lâm cuộn tròn người, sợ hãi mà nhìn ánh mắt âm u của Da La, thật đáng sợ! Thảo nào có người nói người chưa thỏa mãn dục vọng là đáng sợ nhất. Quả đúng là không giả. Vẻ mặt này của Da La thêm ba phần lạnh lùng hơn bình thường khiến người ta không khỏi run rẩy.

Cô che chở cái bụng nhô ra, móng cắn thật xé dịch tránh khỏi sự quấy nhiễu của Da La, mắt liếc ra ngoài phòng. Lòng bàn tay cô phủ lên bụng. Sự rung động truyền tới khiến lòng bàn tay khẽ rung lên, ngay lập tức mặt cô vui mừng khôn xiết, “Động, Da La, cực cực động đây này!”

Cô nắm lấy tay Da La, không kịp nhìn vẻ mặt muốn cắn người của hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nhu tình. Trong khoảng thời gian này cực cực trong bụng thỉnh thoảng sẽ đập khẽ, thỉnh thoảng sẽ lật người nhưng rung động mạnh mẽ như vậy là lần đầu tiên.

Được Đường Lâm cầm tay đặt lên bụng, rung động khe khẽ này khiến ham muốn vừa bùng lên từ từ biến mất. Hắn nhẹ nhàng chạm lên cái bụng tròn căng. Trong này đang thai nghén con của bọn họ.

“Chuyện này là sao?” Lord đẩy cửa gỗ ra, nhìn hai người dè lên nhau, sự nghi ngờ chột lóe lên rồi biến mất.

Thấy Lord bước vào, Da La nhẹ nhàng đỡ Đường Lâm đứng lên từ trên đất, nói đầy tức giận: “Không có gì. Chỗ này giao cho anh, tôi đi xả dục hỏa.” Hắn khẽ nâng Đường Lâm, xấu hổ mà khép hai chân, ham muốn đã lui đi nhưng phản ứng không gạt được người. Da thú bị đội lên thật cao, lóe ra một vòng sáng ảm Ứt. Bởi vì hai chân cố gắng kẹp chặt nên thứ đang ngẩng cao đầu dường như được vẽ lên một cách rõ ràng.

Đường Lâm vừa vươn tay đặt lên người Lord thì tần số động đập trong bụng càng nhanh hơn. Cô thu tay về, ôm bụng đang tụt xuống liên tiếp, mồ hôi lạnh từ từ bao phủ lên trán cô. Sự co rút mãnh liệt mang tới từng hồi đau đớn khó nhịn. Cô không kiềm được mà rên khẽ, nói: “Ưm! Lord...Lord đau, đau quá. Em sắp sinh!”

Một suy nghĩ đáng sợ xẹt qua đầu Đường Lâm. Đây là thời không khác chứ không phải trái đất, không chừng cực cực cũng không đợi đủ mười tháng. Hơn nữa ở đây là tháng Maya, thời gian cách xa ở trái đất, căn bản không có mặt trời mọc lặn. Chết tiệt, bây giờ cô mới nhớ ra. Mồ hôi lớn như hạt đậu chảy xuống theo khuôn mặt, rơi xuống đất.

“Cái gì?” Thấy vẻ mặt Đường Lâm bất thường, Lord không nhận được mà rống to, chân tay luống cuống mà nhìn Đường Lâm trượt xuống đất theo tay mình. Mấy người bên ngoài nghe thấy tiếng gầm của Lord thì vội vàng buông công việc trong tay, chạy như bay chen vào. Thấy mặt Đường Lâm đầy mồ hôi, ôm lấy bụng, nước ối giữa hai chân tràn ra thấm ướt hơn nửa váy thú. Lúc này Lord đang hoảng loạn dờ dẩn đứng bên cạnh, dáng vẻ không biết phải làm sao. Bước chân Arthur bắt ổn, đẩy Lord đang ngơ ngác ra, ôm Đường Lâm chạy như bay về phía ao thánh, không quên quay đầu lại nói với Bối Lý, “Đưa Lord tới ao thánh, tiện thể bảo Da La dẫn Lạc Á tới.”

Dứt lời, nhảy mấy cái vọt ra khỏi nhà gỗ, chạy thẳng về phía ao thánh.

“Đau đau quá ~” Đường Lâm thất thần, khẽ kêu đau không ngừng, môi dưới bị cắn chặt tới mức xuất hiện vết máu, khuôn mặt trắng bệch hơi vằn vẹo khiến lòng người khác đau đớn.

“Sắp tới rồi, sắp tới rồi” Không biết Arthur đang an ủi Đường Lâm hay là động viên mình, bước chân ổn định không khỏi hơi lộn xộn. Lord tỉnh lại, cầm theo chút thuốc, nhanh chóng chạy tới.

Có lẽ bởi vì giọng của Lord trước đó quá lớn, không bao lâu sau, quanh ao thánh đã vang lên một loạt tiếng bước chân. Arthur ôm Đường Lâm chạy thẳng tới trước ao thánh, cẩn thận đặt cô vào trong ao.

“Sao Lạc Á còn chưa tới?” Arthur khẽ lau cái trán đang đổ mồ hôi không ngừng của Đường Lâm, người cứng ngắc, ngón tay khẽ run, gầm nhẹ mang theo lo lắng.

Lord nhanh chóng mở hộp gỗ trong tay ra, đổ một viên thuốc xanh biếc ra, khẽ cạy đôi môi đang cắn chặt của Đường Lâm, thuốc vừa vào miệng liền tan ra lập tức, mùi vị trong lành thơm mát theo miệng truyền tới tứ chi bách hại. Hàng mày nhíu chặt của Đường Lâm từ từ giãn ra, mở mắt liếc nhìn hai người đang lo lắng. Nửa người cô ngâm trong ao thánh, dùng đạo co rút không ngừng cảm nhận được nước ao lạnh như băng đang không ngừng bôi trơn nó. Theo viên thuốc vào miệng, sự đau đớn cũng giảm bớt không ít. Đường Lâm điều chỉnh hơi thở, mở hai chân ra.

“Nào, thở chậm theo anh, đừng vội, bọn Lạc Á sẽ tới nhanh thôi.” Giọng trầm thấp, không nhanh không chậm lộ ra sự trấn an nhẹ nhàng khiến thần kinh căng thẳng của Đường Lâm từ từ giãn ra, hít sâu liên tiếp.

“Sao lại nhanh như vậy?” Đám người Joss đi tới. Nhưng họ không tới gần ao thánh mà chỉ đứng xa xa. Hai người Bối Lý và Da La một trái một phải kéo Lạc Á chạy tới từ đằng xa. Lạc Á nhìn Đường Lâm trong ao thánh, nhìn vài lần về phía Joss. Kama đi theo tới, đuổi mấy người Arthur ra xa.

Lạc Á gật đầu với Kama, vài giống cái phía sau cũng bước tới. Giống cái bước lên đều đã sinh con. Kama đứng bên phải, Lạc Á và giống cái vừa bước lên vào trong ao thánh, cưỡi váy thú trên người Đường Lâm ra, để lộ cái bụng tròn trịa. Tay Lạc Á đặt ở dùng đạo, thử thăm dò xem dùng đạo đã mở chưa.

“Ừm ư!”

“Cắn chặt cây ngải, đừng cắn nát môi.” Kama nhanh chóng đặt một cây ngải ở môi Đường Lâm ý bảo cô cắn chặt nó. Ngải tính đắng, có tác dụng ngưng thần tĩnh khí. Để đề phòng đau quá mà ngất đi, ngải coi như là thứ cần thiết.

Trên đại lục này không có dụng cụ chữa trị. Nếu băng huyết thì chỉ có một con đường chết. Lúc giống cái sinh thì tuyệt đối không thể ngất xỉu. Một khi ngất đi thì có thể một xác hai mạng. Về mặt mấy người đứng ngoài căng thẳng, trắng bệch.

“Đã chuẩn bị ngải chưa?” Arthur xoa xoa tay, liếc nhìn Đường Lâm đang không ngừng kêu đau trong ao thánh, gân xanh căng ra. Không khó nhìn ra sự căng thẳng nơi đáy lòng hắn. Lâm dù có bị thương cũng không thêm kêu đau, lúc này lại kêu đau to như vậy, có thể thấy được là đau đến tận cùng!

Lord gật đầu, bắt tay vào trộn, nói: “Chuẩn bị không ít ngải. Tôi cảm tới hết rồi. Mấy ngày này chúng ta đề mở rộng, thân thể Lâm tốt hơn giống cái bình thường nhiều, không sao đâu.” Tuy nói vậy nhưng tay thì nắm chặt, không khó nhìn ra tâm trạng của hắn lúc này. Bối Lý yên lặng ngồi dưới bóng cây, vẻ mặt bình tĩnh. Da La bên cạnh dựa vào cây, mặt cúi thấp, thỉnh thoảng nhìn vào Đường Lâm trong ao. Từng tiếng kêu đau khiến lòng bọn họ thất lại.

Joss vỗ cánh tay Arthur, an ủi: “Đừng lo lắng, Lâm không sao đâu. Các anh còn không biết bản lãnh của Lâm à? Lâm và cục cưng sẽ bình an, thiên thần sẽ che chở họ!”

Joss vừa dứt lời thì những người khác ào ào khoa tay múa chân thành một dấu thập trước ngực, đặt một nắm đấm lên ngực, ngửa đầu nhìn trời xanh. Lấy Joss làm đầu, đám người trong bộ lạc đều đứng ngoài ao thánh, miệng khẽ hát bài hát Đường Lâm chưa nghe thấy bao giờ. Theo tiếng hát truyền tới, Đường Lâm từ từ bình tĩnh lại, theo tiết tấu của đám người Lạc Á, tần số co rút ở bên dưới từ từ trở nên có tiết tấu.

Nửa canh giờ trôi qua, da thú trên người mọi người đều bị mồ hôi thấm ướt. Nhưng lúc này ai cũng không có thời gian mà để ý tới những thứ này. Anna nhu thuận dựa vào người Trạch Nhã, khẽ hát theo mọi người, giọng mềm mại mang theo kiên định.

“A . . . ”

“Oa . . . ”

Hai tiếng thét qua đi, đám người Lạc Á reo hò, giờ cao đứa trẻ đang lớn tiếng kêu gào. Nó còn dính máu tươi đỏ thẫm, tiếng khóc tuyên bố với người đời nó đã được sinh ra. Mấy người Arthur lập tức vọt tới. Lạc Á thuần thực cất cuống rốn, dùng nước ao thánh rửa sạch vết máu trên người đứa trẻ, sau đó nâng cao nó lên, “Người đừng cảm! Người đừng cảm!”

Arthur nhận lấy đứa trẻ trong tay Lạc Á, nói với mọi người trong bộ lạc, “Người can đảm. Người can đảm vừa được sinh ra.” Hai tay nâng cao đứa trẻ lên, mọi người trong bộ lạc điên cuồng hô lên theo.

Đứa trẻ trong tay Arthur run rẩy mở mắt ra, phát ra tiếng kêu “a a”, sau đó nó từ từ từ hình người hóa thành hình thú ngay trước mắt mọi người. Là một con sói con chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, đứng lên trong tay Arthur. Thân thể nhỏ gầy ngẩng đầu lên thật cao, gào thật to về phía giữa rừng già “gào gào”.

Arthur kích động, nhìn thú nhỏ trong tay. Đây là con hắc. Nhưng nhìn kỹ thì sự kinh ngạc chợt lóe lên rồi biến mất. Tuy là hình dạng sói nhưng màu lông lại kế thừa của Bối Lý, đồng tử thì kế thừa của Lord, còn khuôn mặt thì mang theo sự tà tứ của Da La, tập hợp tất cả ưu điểm của bọn họ, là sinh mạng nối tiếp của bọn họ!

Nhìn thú nhỏ trong tay Arthur, tứ chi nhỏ gầy bướng bỉnh đứng lên, khí thế kiêu ngạo bất tuân khiến Đường Lâm không khỏi cảm thấy hài lòng. Đây chính là con của cô! Cô khẽ vuốt cằm, ngã vào lòng Lord, thả lỏng thân thể, chìm vào giấc ngủ.

Cầm lấy da thú mềm mại, bọc thú nhỏ thật kín, đặt trước ngực Đường Lâm. Thú nhỏ ngửi thấy mùi mà mình quyến luyến, cọ cọ mấy cái lên đó, liền rơi vào giấc ngủ trước ngực Đường Lâm. Mọi người thả chậm bước chân, nhìn một lớn một nhỏ yên lặng ngủ, khóe môi chứa mùi vị sung sướng. Arthur vươn tay ôm lấy Đường Lâm và thú nhỏ, gật đầu với mấy người bên cạnh, nói: “Chúng ta về nhà cùng nhau đi. Lâm mệt muốn chết rồi!”

44. Chương 44: Lau Súng Cướp Cò

“Ừm!”

Đường Lâm động dậy người, từ từ mở đôi mắt cay cay ra, khẽ chớp mắt vài cái thì nhìn thấy Arthur đang nằm ghé vào mép giường.

“Tỉnh rồi! Có đói bụng không? Thức ăn đã được hâm nóng, nếu đói thì anh mang vào cho em.” Đường Lâm vừa động thì Arthur đang nằm bên mép giường đã dán tới, bước lên khe khẽ chỉnh người cho Đường Lâm, sau đó bưng một chén thuốc màu đen từ trên bàn qua, “Đây là Lord sắc riêng cho em, bảo anh khi nào em tỉnh lại thì cho em uống.”

“À! Có lợi gì?” Biết là Lord sắc, cô không dám từ chối. Lord cổ chấp có tiếng trong chuyện này. Trừng phạt lần trước tới bây giờ vẫn khiến cô lòng mang sợ hãi.

Arthur vén mái tóc buông trên trán cô, “Dưỡng thân thể nữ nhân mới sinh. Lord đặc biệt tới Ác Cốc hái về cho em, gãy mấy cái xương sườn, bây giờ còn đang nằm trong nhà.” Bỗng nhớ tới gì đó, Arthur không nhìn được mà bật cười.

“Gãy mấy cái xương sườn? Ác Cốc là chỗ nào?” Lord thân là y sư, sức mạnh không kém hơn những người khác d;đ;l;q;đ trong bộ lạc mà còn mạnh hơn một chút. Ác Cốc này đến cùng là chỗ nào? Cô khẽ cau mày, mang theo vẻ lo lắng, ngửa đầu lên uống hết chén thuốc đen thui trong chén gỗ một hơi. Thứ này là Lord dùng mạng đổi lấy, có đắng nữa cũng phải uống.

“Không có chỗ nào bất ổn chứ? Sao Lâm không hỏi thú con của chúng ta?” Arthur nhanh chóng chuyển trọng tâm câu chuyện, rõ ràng là không muốn Đường Lâm biết chỗ Ác Cốc. Chỗ đó quá nguy hiểm, nếu không cần thiết thì tộc nhân trong bộ lạc sẽ không tới đây săn thú. Với bọn họ mà nói thì chỗ đó quá nguy hiểm.

Arthur nhắc tới, Đường Lâm vỗ về bụng bằng phẳng, vẻ mặt nghiêm trọng, sốt ruột nói ngay: “Mau ôm cục cưng tới đây cho em nhìn một chút.” Trước khi ngắt đi, thú nhỏ thân thể yếu đuối kiêu ngạo đứng trong lòng bàn tay Arthur, một màn kia vẫn khiến cô nghĩ lại mà sợ.

“Anh còn tưởng Lâm không thích thú con, tỉnh lại cũng không hỏi tới chuyện của nó.” Arthur nhú mày lại, mang theo ý trêu chọc mà liếc nhìn vẻ mặt lo lắng của Đường Lâm, đứng dậy đi tới chỗ cách giường gỗ hai thước. Ở đó có một cái giường gỗ nho nhỏ, thú con được bọn họ lqđ đặt giữa giường. Da thú mềm mại bọc lấy thú con đang ngủ say, khoe môi thỉnh thoảng thối bong bóng nho nhỏ, bàn tay nho nhỏ trắng nõn nắm lại thành nắm đấm nhỏ, giơ lên cao qua đầu. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn có bảy phần giống với Đường Lâm, còn ba phần giống Da La, nhất là khoe mắt.

Cô cẩn thận nhận lấy thú con trong tay Arthur, đặt tới trước người, vươn tay khẽ bóp má mềm mại của đứa bé trong lòng. Xúc cảm trơn nhẵn khiến Đường Lâm yêu thương không thôi. Đây là cục cưng của cô, cục cưng có huyết mạch tương liên với cô.

Arthur vui vẻ, cũng khẽ bóp theo bàn tay Đường Lâm, nắn cái tai tròn của thú nhỏ, cười nói: “Thú con của chúng ta không hổ là người dũng cảm. Thú nhỏ bình thường được sinh ra sau mười ngày Maya mới có thể xác định được giới tính. Tiểu thú nhân của chúng ta trong khoảnh khắc ra đời đã biến thành hình thú, sức mạnh chưa đủ, không thể biến về hình cũ.”

Cái tai tròn của tiểu thú nhân không có màu như tai Arthur mà là đen như Bối Lý. Bong bóng thi nhau phập phồng nơi khoe môi, vô cùng đáng yêu. Có lẽ là ngửi được mùi của Đường Lâm, cái miệng nhỏ cong lên, phát ra tiếng nức nở khe khẽ, nhưng làm sao cũng không thể mở mắt ra.

“Gọi là tiểu thú nhân khó nghe muốn chết. Phải gọi là cục cưng, cục cưng của chúng ta.” Cô vươn tay chọc vào cái miệng nhỏ. Có lẽ là đói bụng, bị Đường Lâm chọc một cái, cục cưng cuối cùng bất giác mở to cái miệng phẩn nộ, mút, hút lấy ngón tay cô. Đầu lưỡi nho nhỏ liếm không ngừng, hồi lâu cũng không uống được giọt sữa nào, không khỏi hơi nóng nảy, tiếng mút hút càng lớn hơn.

“Được, gọi là cục cưng. Lâm, cục cưng đói bụng!” Arthur vươn tay xoa gò núi trắng như tuyết một tay ôm không hết qua lớp vải thô. Vì vừa sinh cục cưng, bị Arthur nắn như vậy, đóa hồng mai lập tức tiết ra sữa, thấm ướt lớp vải thô. Đường Lâm liếc Arthur, cởi vải thô phần trên ra, để lộ gò núi trắng nõn nà, ôm lấy cục cưng, đặt nó sát lại gò đồi trắng trẻo. Ngửi được mùi thơm ngọt, cục cưng vô sự tự thông (không thầy dạy mà biết), cắn chặt đóa hồng mai, bắt đầu mút sữa.

“Lâm, làm sao bây giờ? Anh cũng đói!”

Arthur nắn gò núi trong lòng bàn tay, không nỡ buông ra, xúc cảm mềm mại càng tiêu hồn hơn trước. Nghe mùi sữa thơm ngọt tràn ra trong không khí, hẳn không khỏi vươn lưỡi liếm môi, cúi người d.đ.l.q.đ ngậm lấy gò núi trắng trẻo bên phải, mút theo tiểu bảo bảo. Nhịp mút cũng không quá mạnh, chơi tới bắt diệp nhạc hồ. Vừa sinh con, thân thể cô vô cùng nhạy cảm, bị Arthur trêu chọc như vậy, làn sóng không khỏi tuôn về tứ chi từ bụng dưới. Cô khẽ mở đôi môi đỏ mọng, khẽ thở ra khí nóng.

“Arthur, anh —— ” Đường Lâm cắn môi, một tay ôm lấy tiểu bảo bảo, một tay đè đầu Arthur, miệng phát ra tiếng thở gấp thật khẽ. Tuy nhẹ vô cùng nhưng lại vô cùng chọc lòng người. Arthur cắn hồng mai trong

miệng thật mạnh, hài lòng khi nghe thấy Đường Lâm thở gấp dồn dập ngay lập tức. Hắn giang chân ra, để lộ thứ đồ chơi đã phần chấn, cọ vài cái vào bắp đùi trắng tinh của Đường Lâm.

“Lâm rất không an phận! Vậy mà lại dụ hoặc anh.” Nhìn tiểu bảo bảo thỏa mãn ợ một cái trong lòng Đường Lâm, cái miệng nhỏ phần nộn còn dính chút sữa, Arthur nhận lấy nó, dùng ngón trỏ lau sạch khoe môi cho nó, kê sát lại hôn mấy cái. Sau đó hắn nhanh chóng thả vào giường gỗ nhỏ, động tác lưu loát liền mạch, đợi tới lúc Đường Lâm phản ứng kịp thì tiểu bảo bảo đã sớm bị Arthur thả vào giường gỗ, đắp kín chăn!

“Arthur, sao anh lại •••”

Đường Lâm bực mình là trường Arthur. Arthur thế này là sao? Cô còn chưa hôn cực cứng, hơn nữa cực cứng còn chưa no hẳn.

“Lâm lại đang quyến rũ anh.” Arthur nói xong liền nhào lên, năm ba cái đã cỡi hết da thú trên người Đường Lâm, vuốt ve làn da mịn màng trong tay. Không ngờ sau khi sinh cực cứng làn da của Lâm lại càng mềm mại trơn bóng hơn, khiến người ta yêu thích không buông tay, nhất là gò núi trước ngực. Arthur cúi người xuống, gặm bằng lực lớn, cảm giác mềm mại khiến hắn rất thích thú. Hắn không vội vàng như Da La mà thích hôn từng cái từng cái nhỏ vun một cách chậm chạp. Cứng chiều Lâm dưới thân như vậy càng khiến Arthur mê mẩn hơn là nước sữa giao hòa.

Cảm nhận được sự vuốt ve thành kính của Arthur, thân thể mềm mại của Đường Lâm không khỏi càng mềm hơn, dán chặt lấy thân thể gầy gò không có chút thịt dư nào của hắn, thật như hận không thể để mình tan ra trong lòng hắn. Cố há miệng tiếp nhận Arthur, hai chân cũng từ từ mở ra. Không biết có phải bởi chén thuốc của Lord hay không mà thân thể vừa sinh con xong lại không hề có chút đau đớn nào. Được Arthur đối xử như vậy lại sinh ra một sự khát khao.

“Arthur muốn. Nhột quá •••” Cô ngênh hợp với Arthur, người mềm dẻo như rắn nước, vặn vẹo không ngừng. Cô quần lên người Arthur, hắn xé thứ dư thừa trên người. Thứ phần chấn phía dưới hông dưng oai vệ chống lên chỗ của Đường Lâm, mở cái miệng rộng phun ra bạch trọc một cách hung dữ, định vọt thẳng vào mật đạo ướt át mềm mại này.

Bồng, bàn tay nhỏ bé của cực cứng nằm trên giường gỗ đánh lên mép giường, tiếng vang mạnh mẽ khiến Arthur trầm eo xuống, đi vào rất nhanh. Mật đạo đã lâu chưa được thoải mái, bồng thứ to lớn vọt vào như vậy, cự vật khiến người Đường Lâm căng lên, từng tầng thịt trong mật đạo quần lấy cây gậy bên trong.

“Ừm! Lâm thả lỏng chút, chặt quá!” Mật đạo thật chặt ôm lấy thứ kia của Arthur, mồ hôi nóng hổi nhỏ xuống trước ngực Đường Lâm từ mặt Arthur, tạo thành từng đóa hoa nhỏ.

Ôm nhau, một lát sau Đường Lâm khẽ từ chối Arthur trên người, nói: “Arthur anh đi ra ngoài có được không? Có phải cực cứng đã tỉnh rồi không? Em qua xem một chút.” Chịu đựng sự trống rỗng trong lòng, Đường Lâm định đứng dậy, không ngờ cô vừa khẽ động thì người càng co lại chặt hơn.

“Em định làm anh ngột chết hả •••” Giọt mồ hôi to như hạt đậu, rơi xuống từ mặt Arthur như mưa, tay ôm eo Đường Lâm, cố gắng cọ vào, chôn đồ chơi của mình càng sâu hơn. Hắn ngẩng đầu nhìn Đường Lâm đã thích ứng phía dưới, ngay lập tức đánh thẳng vào một cách mãnh liệt, liếc mắt đầy áy náy về phía tiểu bảo bảo một cái. Tiểu bảo bảo phải biết, nếu dừng lại lúc này thì không phải là giống đực!

Hôn nhẹ lên đôi môi đo đỏ của Đường Lâm, quần lấy cái lưỡi trơn mềm một cách linh hoạt, hay tay đặt lên chỗ nhạy cảm của cô, cảm nhận đóa hồng mai trong tay. Đường Lâm không ngờ Arthur lại vội vàng như vậy, cứ cứng lên một cách lạnh lùng như thế. Cô để mặc Arthur muốn làm gì thì làm. Liếc thấy đồng tử đen nhánh của Đường Lâm đã nhiễm một tầng hơi nước, biết ham muốn của cô đã được mình khơi lên.

Mặt Arthur tràn đầy thương yêu nhìn vào người dần dần bị ham muốn bao phủ, nắm cô trong tay, trên khuôn mặt tuần tú yêu nghiệt dâng lên làn mây đỏ mờ mờ. Hắn di chuyển, đôi môi đỏ mọng của cô ngậm nga từng hồi tiếng nhạc mập mờ. Vốn tiếng rên rỉ du dương từ từ trở thành lớn tiếng kêu tên nhau •••

Bối Lý đứng ở cửa khựng lại, vốn định gia nhập vào nhưng nhìn tới tiểu bảo bảo đã mở mắt ra, mò mẫm khắp nơi trên giường gỗ nhỏ thì lập tức mặt như thịt nguội. Chông lại ánh mắt tò mò của cực cứng, có suy nghĩ nhiều hơn nữa cũng biến mất gần hết. Hắn bước lên ôm tiểu bảo bảo, rón rén đi ra ngoài, không quay

rầy hai người đang chìm đắm trong ham muốn, thầm nghĩ: Lần sau để Lâm bồi bổ cơ thể lại thật tốt. Hắn cúi đầu nhìn người anh em đã ngẩng cao đầu, uất ức mấy lần này, lần sau nhất định sẽ để mày ăn no.

Lord già thuốc, đi tới thì nhìn thấy Bối Lý đang ôm tiểu bảo bảo trên đùi ngoài phòng, không khỏi ngạc nhiên mà hỏi: “Lâm còn chưa tỉnh à? Được tỉnh cũng nên hết rồi mới đứng.” Buông thuốc trong tay, rửa sạch tay, bắt đầu đùa với cục cưng trắng mịn trong tay Bối Lý.

Cục cưng không giống tiểu thú nhân vừa ra đời khác trong bộ lạc. Nó vừa sinh ra đã có thể biến thành hình thú, điều này khiến bộ lạc kinh ngạc, giặt mình xong thì không khỏi vui hết mình. Có thể biến thành hình thú càng sớm thì chứng tỏ sức mạnh càng mạnh. Cục cưng từ lúc ra đời đã có thể thay đổi.

Sau này chắc chắn có thể trở thành dũng sĩ số một số hai trong bộ lạc.

Dáng vẻ đáng yêu càng khiến giống cái trong bộ lạc chạy theo như vịt, hận không thể ôm lấy không buông tay, nhất là mấy người thú vị thành niên trong bộ lạc. Không biết bọn họ lòng vòng quanh nhà gỗ bao nhiêu vòng trong thời gian này.

Thấy vẻ mặt tiểu tử Trạch Nhã kia đề phòng mà nhìn cục cưng chằm chằm, sợ cục cưng chạy theo Anna, Lord liền không nhìn được muốn cười to ba tiếng. Phải biết rằng từng vị mặt mày mà mấy người bọn họ không được giống cái trong bộ lạc thích.

Kể từ lúc Lâm tới bộ lạc, giống cái mới từ từ thay đổi quan điểm trước kia, từ từ tiếp nhận bọn họ. Đối với bọn họ mà nói, Lâm hoàn toàn thay đổi cuộc đời bọn họ. Hôm nay cục cưng ra đời càng khiến bọn họ có chỗ dựa, không có gì khiến bọn họ thỏa mãn hơn điều này.

“Lúc này Lâm không thoát thân được đâu. Arthur ở trong phòng, đoán chừng phải ít nhất hai ba canh giờ mới có thể ra ngoài được.”

Bối Lý khẽ nói, vừa cầm ngón trở cục cưng đặt trong tay, cảm nhận ngón tay mềm mại, đáy lòng từ từ mềm đi. Đây là con của hắn và Lâm, càng kế thừa ưu điểm của mấy người bọn họ, hồng hồng tròn tròn, mềm mại tới đáy lòng.

“Thật đúng là không chịu ăn chút thua thiệt nào. Quên đi, dù sao Da La không có ở đây, tôi còn phải già những thứ này. Lần sau để Lâm bồi bổ lại ——” Dứt lời, đôi mắt vàng chợt lóe tính toán rồi biến mất, sau đó hai mắt nhìn nhau với bối Lý, ngầm hiểu ý nhau.

45. Chương 45: Thiên Phú Dị Bẩm

“Lâm, Lâm nhanh lên, nhanh lên ••• ”

Sáng sớm, Joss đã đứng ngoài cửa phòng hô to gọi nhỏ, giọng điệu nóng nảy. Arthur cau mày mở cửa, nhìn tỷ tỷ mình, nói: “Sao vậy? Sao mà sáng sớm đã ồn ào ở đây? Cục cưng còn chưa tỉnh, nhỏ giọng chút đi.”

“Arthur, Lâm dậy chưa? Heo trong bộ lạc sắp sinh, mọi người không biết nên xử lý thế nào. Tỷ qua gọi Lâm tới xem xem chuyện gì xảy ra.” Joss thu lại một chút, hạ giọng kéo Arthur hỏi thăm, ánh mắt liếc về phía cửa đằng sau không ngừng, “Cục cưng còn chưa dậy? Tỷ tưởng nên thức rồi!”

“Joss có chuyện gì à?” Lâm ôm cục cưng đi ra từ bên trong. Cục cưng vừa bú no, đang quan sát chung quanh đầy hưng phấn, quơ múa nắm đầm nhỏ. Nắm đầm nhỏ trắng nõn bắt lấy mái tóc buông xõa của Đường Lâm, có vẻ tinh thần sáng láng. Mấy người Da La theo sát phía sau, cẩn thận sửa sang lại váy thú hơi xộc xệch của cô. Bối Lý lẳng lặng đi tới phòng bếp đơn sơ phía ngoài, Lord thì đi tới một căn phòng bên cạnh, chuẩn bị sắc thuốc cho cô.

Da La dựa vào cửa, vươn tay nhéo tiểu bảo bảo trong lòng Đường Lâm. Bàn tay nhỏ nhỏ mềm mềm khiến Da La hơi mê mẩn.

Có lẽ sức lực của hắn hơi mạnh, gò má trắng nõn hiện ra dấu tay đo đỏ. Thấy vậy, Đường Lâm vươn tay lẹ vút ve bàn tay đang làm loạn của Da La, khẽ cựa cứng sát vào mặt, hôn chụt vài cái, hài lòng nhìn khuôn mặt tươi cười của cục cưng.

“Cho tỷ ôm!” Joss không nói không rằng mà cướp lấy cục cưng từ trong lòng Đường Lâm, hôn vài cái mới buông ra, ngẩng đầu nhìn cô, nói: “Lâm, heo nuôi trong chuồng sắp sinh con. Tỷ chạy ngay tới đây thông báo uội. Heo mẹ kêu tới hơn nửa đêm, bên dưới cũng rữ xuống bằng chừng ngón tay, chắc cũng sắp sinh.”

“Thật à?” Đường Lâm mừng rỡ không thôi. Heo này đúng là mang thai rất nhanh. Mấy ngày nữa lúa sau nhà cũng chín. Mấy ngày nay thân thể cô bất tiện, vẫn luôn là mấy người Arthur chăm sóc. Từ khi vào bạch trú thì thời tiết cũng ấm áp hơn, nhiệt độ thích hợp nên lúa nước sinh trưởng cực tốt.

“Chúng ta mau qua xem một chút đi. Bọn Horry về chưa? Hôm qua ra ngoài săn thu được những gì?” Cô đi theo Joss, đi về phía chuồng heo, trong tay còn ôm tiểu bảo bảo. Có lẽ là vừa tỉnh ngủ nên nó mở to mắt đầy linh lợi.

Đường Lâm vô cùng kinh ngạc mà nhìn cục cưng phản chấn nhanh nhẹn, thầm nghĩ không hổ là có huyết thống người thú. Đứa bé này vừa sinh ra được vài ngày vậy mà lại có sức khỏe như đứa trẻ đã được vài tháng. Sức đập của chân nhỏ cũng không nhỏ. Nếu đói bụng, Đường Lâm mà chậm một chút thì gào khóc ngay, giọng lớn tới mức cả bộ lạc đều nghe thấy. Tiểu tử này bước bình vô cùng!

“Horry làm theo lời muội dặn dò, ra vào cũng hết sức cẩn thận. Hình như dưới gò núi có không ít muối có màu xanh. Sau này cuối cùng thì bộ lạc không cần phải lo lắng tới chuyện muối rồi.” Joss khẽ nói, “Tất cả chuyện này đều nhờ Lâm.” Về mặt Joss kích động. Sau khi Đường Lâm tới, bộ lạc không phải lo lắng vì thức ăn, cuộc sống cũng từ từ được cải thiện.

“Ừ, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền*”

* xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bổ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” (,) – cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kỹ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

“Joss, Lâm đã tới. Vài con heo mẹ này đã kêu một ngày nhưng không có chút động tĩnh sinh con nào.” Giống cái canh giữ ở chuồng heo lo lắng mà nhìn vài con heo nằm bẹp trên đất đang kêu la.

“Tình hình này đã xảy ra bao lâu?” Nhìn từng giọt máu nhỏ xuống đất, Đường Lâm cau mày, “Joss bảo người gọi Lord tới đây. Muội cũng không rõ lắm heo sinh con thế nào.”

“Được.” Joss gật đầu, bảo giống đực phía sau tới nhà gỗ một chuyến nữa. Giống đực vừa mới đi, bỗng một con d.đ.l.q.đ heo trong số đó cong mông, gào lớn tiếng, sau đó liền sinh ra một con heo con chỉ lớn bằng lòng bàn tay, sau đó lại sinh ra vài con nữa.

Không tới một canh giờ, bốn con heo lần lượt sinh ba mươi mấy con heo con. May mà vài con đã được tách ra, nếu không nói không chừng heo con sẽ bị đạp chết.

“Cầm gậy trúc tới đây.” Lord ra hiệu giống cái tới gần chuồng heo lấy gậy trúc tới, bước về trước vài bước, cát cuống rốn đang nhỏ máu ra, sau đó để giống đực đào một cái hố to cạnh chuồng heo, chôn hết những thứ này xuống.

“Lord, có cần tách những con heo nhỏ này ra không? Chuồng heo này không lớn, em lo heo con sẽ bị đè chết.” Heo mẹ thân thể mập mạp, heo con nhỏ như vậy, nói không chừng heo mẹ chỉ xoay người một cái là nó đã bị đè chết. Vậy chẳng phải là công dã tràng à? Những con chim nuôi gần chuồng heo cũng sắp bắt đầu đẻ trứng. Nghe Đường Lâm nói vậy, giống cái tách hết những quả trứng kia ra cát, chuẩn bị đánh dấu.

“Không sao đâu. Heo mẹ sẽ chăm sóc heo con tốt. Bây giờ nếu em tự tiện di chuyển heo con thì không chừng heo mẹ sẽ liều mạng với em đó.” Lord lắc đầu, kéo Đường Lâm qua, nhìn cục cưng tinh thần sáng láng trong lòng, nói: “Lâm, nên về uống thuốc!”

“Vẫn uống à? Người em đã khỏe rồi, không cần phải uống tiếp đâu.” Đường Lâm bắt mẫn mà ngửa đầu. Thân thể này của cô giống người bị bệnh lắm à? Hôm qua Arthur còn kéo cô vận lẹ động một ngày. Không phải nói nên ở cứ hơn một tháng à? Nhưng vấn đề này đặt ở đây thì chẳng thích hợp chút nào. Nghe nói

ngày xưa lúc Kama sinh Trạch Nhã thì chỉ khó chịu hai ngày. Sau hai ngày thì lại sinh long hoạt hổ. Mà cô sau khi sinh cục cứng một ngày, ngay cả vận động mạnh mẽ cũng có thể làm.

Cô có nên nói là không hổ là người mạnh mẽ không? Khóe mắt cô giật giật, không nói gì, để mặc Lord dẫn về nhà gỗ. Thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng trêu đùa sau lưng.

“Uống thêm mấy ngày nữa là được. Em đã nhận tình dịch lần đầu của Arthur, có được một chút khả năng của anh ta • • • ”

“Nghĩa là sao?” Đường Lâm dừng chân, mặt hơi mất tự nhiên. Không phải là như cô đang nghĩ chứ! Thứ đó còn có tác dụng gì nữa? Về mặt cô mờ mịt mà nhìn Lord chăm chăm, xấu hổ tới mức hai má đỏ bừng.

“Chính là ý mà Lâm nghĩ. Thân thể lâm tốt hơn những giống cái khác nhiều. Chẳng lẽ Lâm không cảm nhận được?” Lord cười xấu xa nắm lấy gò núi trắng nõn của cô, xoa nắn không chút e dè, mang theo chút mùi ghen tỵ, “Có phải mùi vị của Arthur tốt lắm nên khiến Lâm lưu luyến quên về hả?”

“Nói bừa!” Cô trợn mắt nhìn Lord, bước chân loạng choạng. Giống đực trong bộ lạc thật đúng là không có ai đứng đắn. Lord lại càng hơn thế. Mỗi lần yêu đều bắt cô làm những tư thế xấu hổ muốn chết.

“Đường Lâm đã về. Tiểu thú nhân thật là cường tráng, mạnh hơn tên khốn kia nhà tôi nhiều!” Rocca nhìn cục cứng trong lòng Đường Lâm, khoa trương mà nói. Bàn tay to còn không quên bóp vài cái trên người cục cứng. Hắn đen hơn mấy ngày trước, đôi mắt sáng trong nhìn cục cứng chăm chăm, giọng không nhỏ.

Da La nhắc chân đá về phía Rocca, nói: “Dừng, đó là đương nhiên. Không nhìn xem cục cứng là giống của ai? Dừng động tay động chân với cục cứng nhà tôi, muốn đánh thì chúng ta ra ngoài.”

Dứt lời thì Arthur cũng đi tới, Bối Lý cũng thả thứ trong tay ra, mấy người đi ra ngoài. Lord bên cạnh chọn rộn, xoa xoa lòng bàn tay, hận không thể đi theo. Đường Lâm đảo mắt trắng dã. Giống đực lúc nào cũng tìm cơ đánh nhau. Có điều để bọn họ động tay cũng tốt, giảm bớt tinh lực dồi dào. Gần đây bộ lạc dư thừa thức ăn, không cần phải ra ngoài đi săn, chắc có không ít giống đực không tìm được mà ngứa tay muốn ra tay!

Chuyện này cũng không có gì. Bọn họ vừa mới bắt đầu thì những giống đực xung quanh đã nghe tiếng mà đến, nhao nhao biến thành hình thú. May mà sân của bộ lạc rộng, đủ để bọn họ làm loạn. Bụi bặm bay đầy trời, tiếng gầm gừ kèm theo tiếng đánh nhau • • •

Liếc Lord, Đường Lâm đi thẳng vào phòng. Chắc chuyện Rocca phải chờ bọn họ đánh nhau xong mới nói tiếp được. Cô vươn tay che mắt lấp lờ tinh quang của cục cứng, khóe mắt càng giật mạnh hơn • • •

Cầm da thú khoa tay múa chân vài cái, chuẩn bị làm vài da thú vừa người cho cục cứng. Hình như lúc trước hơi nhỏ. Sau khi uống thuốc Lord đưa tới thì cô bắt đầu se sợi dây.

Một lúc sau, mấy người Rocca hài lòng mà kẻ vai sát cánh đi vào. Đường Lâm bắt măn cau mày, “Rửa sạch sẽ rồi hãy vào. Mùi hôi đây người mà không sợ hun cục cứng à?” Cô ngẩng đầu quát, đuổi mấy người ra ngoài.

Mấy người Arthur nhìn nhau vài lần, nhanh chóng chạy ra sau nhà. Rocca vừa chạy vừa nói thầm, rõ ràng Kama nói tôi vậy là hấp dẫn nhất, dễ nhìn nhất! Hắn đầm ngực đầy lông, mơ màng mà nhìn ba người Arthur bên cạnh.

Thân hình mấy người Arthur dừng lại, khóe môi khê giật, tức giận mà nói: “Hấp dẫn cái rắm. Nếu không tắm thì Lâm tuyệt đối không cho chúng tôi vào nhà.” Giống đực cầu thả, tắm rửa với bọn họ mà nói còn đau khổ hơn làm thịt họ. Rocca nhìn ba người Arthur đầy thông cảm. May mà Kama không bắt bọn họ tắm rửa hàng ngày.

Nếu không hắn không điên, tuyệt đối Geogie sẽ điên!

Da La khinh bỉ mà nhìn Rocca, cười nhạo: “Kama nhà anh là không thèm để ý. Có điều anh khẳng định với bộ dạng thú hoang này của anh, cô ấy sẵn lòng cho anh ôm à? Lâm nhà tôi toàn thân thơm ngát, ôm vừa mềm vừa thoải mái, tắm rửa thì có là gì?”

Rocca suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng gật đầu thật mạnh, không thể không thừa nhận lời Da La nói rất đúng.

Mỗi lần sạch sẽ mà ôm Kama thì cô càng thêm hăng hái dâng à để hân và Geogie càng thỏa thích. Có vẻ hân nên tìm Geogie mà nói chuyện này. Thảo nào bọn Đường Lâm có thai d;đ;l;q;đ nhanh như vậy. Có phải là có liên quan tới chuyện tắm rửa không? Rocca càng nghĩ càng cảm thấy đúng. Chờ hân lấy lại tinh thần thì mấy người Arthur đã sớm không thấy tăm hơi. Hân liền một mình cởi da thú, lộ ra thứ đang ngẩng cao đầu bên trong.

“Các anh quá vô tình rồi! Lại để mình tôi ở đây.”

Lầm bầm đi vào nhà, mắt hồ trừng Arthur bên cạnh Đường Lâm. Arthur xoay người, giả vờ như không nghe thấy Rocca nói gì, đóng cửa cánh tay nhỏ của cục cưng.

“Cục cưng đang ngủ, đừng làm nó tỉnh.” Đường Lâm ngấm nhìn Arthur và Da La đang dày vò cục cưng, đáy mắt mang theo ý giận. Cục cưng vừa ngủ, nếu bị bọn họ dày vò tỉnh thì chắc sẽ khóc lớn mất.

“Không hổ là cục cưng nhà ta, còn nhỏ mà đã có thiên phú dị bẩm.” Da La tiếp tục gầy gầy cây gậy mềm của cục cưng, nói rõ ràng mạch lạc. Arthur bên cạnh không nhin được. Rocca cũng gật đầu đồng ý. Nhìn mấy giống đực không mặt mũi không da mặt này, Đường Lâm giận tới mức không phản đối. Cục cưng mới chừng đó, không sợ bị ảnh hưởng bởi những người này.

“Da La, nhớ đó. Sau này không cho phép anh tới gần cục cưng.” Đường Lâm sử dụng đòn sát thủ. Da La này nổi tiếng da mặt dày. Cục cưng vừa ra đời mà hân đã nói lời không biết xấu hổ như thế. Không biết sau này sẽ dạy cục cưng làm chuyện không biết xấu hổ gì. Cô còn nhớ rõ cách cư xử không biết thẹn của Da La vào lần đầu tiên cô gặp hân.

Nghe Đường Lâm nói vậy, Da La lập tức biết điều, im lặng ngồi bên cạnh.

Rocca mở cái gói mang theo ra, đặt trước mặt Đường Lâm, “Lâm, muối xanh này có thể ăn trực tiếp được không? Đây là mang về từ bên kia gò núi.”

Đường Lâm di chuyển ngón tay, vươn đầu lưỡi liếm hạt muối trên đó, chép miệng mấy cái, không ngờ màn này rơi vào trong mắt mấy người Arthur bên cạnh lại trở nên phiền tình mập mờ khác thường. Bọn họ nhìn nhau, thoáng nở nụ cười quỷ dị.

“Phơi nắng là được. Lấy nhiều muối xanh này một chút, phơi dưới nắng là có thể ăn trực tiếp được.”

“Phơi thế nào?”

“Đặt dưới ánh nắng mặt trời phơi nửa ngày, sau khi hơi nước bốc hết thì sẽ cô thành muối, vậy sẽ không bị ẩm.” Lau muối trên ngón tay, Đường Lâm thần nhiên nói.

Rocca khẽ gật đầu, đi ra tìm Horry.

46. Chương 46: Mấy Người Gặp Chuyện Không May

Uể oải vươn vai ngáp, nghiêng đầu nhìn sang tiểu bảo bảo đã mở mắt ra trên cái giường gỗ nhỏ bên cạnh. Đồng tử màu vàng kim giống Lord, ánh sáng lóng lánh như lúa mạch màu vàng, khuôn mặt mũm mĩm không đen như những tiểu thú nhân khác trong bộ lạc mà lại càng giống Đường Lâm hơn.

Trắng muốt nho nhỏ mềm mềm, thật giống như đậu hũ non mịn, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng cong lên, mắt liếc qua liếc lại như đang tìm gì đó. Quả đấm nhỏ nắm lấy da thú trên người, phát ra tiếng nứt nẻ khe khẽ, mong dẫn tới sự chú ý của Đường Lâm, vịn giường như muốn bò lại gần.

“Cục cưng đói bụng?” Đường Lâm ngạc nhiên mà nhìn tiểu tử đã có thể bò. Mới qua nửa tháng mà tiểu tử đã tăng không ít cân, không thêm chút sức thì thật đúng là không ôm được. Cô bóp tay nhỏ của cục cưng, để sát lại mà cắn vài cái vô cùng thân thiết, “Sao hôm nay lại yên lặng vậy?” Nếu là ngày thường thì bọn Arthur đã sớm tới đây trêu đùa tiểu tử. Hôm nay sao vậy?

Cô cố vãi thô ra, để lộ gò núi trắng tinh, ngay sau đó cục cưng liền mút một cách vui vẻ. Tay trái cô vỗ nhẹ lên cánh tay cục cưng, trong miệng ngậm nga một lần điệu không biết tên, gương mặt quét nhìn căn nhà gỗ trống không. Bọn Arthur đi đâu? Ngay cả Da La luôn thích dính lấy cô cũng không thấy bóng dáng.

Mấy ngày này cô loáng thoáng nhận ra được bọn họ có chuyện giấu mình. Cô hỏi bọn họ thì ai cũng không nói, chỉ giả vờ thần bí.

“Lâm chắc chưa ăn nhỉ? Tỷ đem đồ ăn tối uội đây!”

Ngoài cửa vang lên giọng Joss. Tay cô cầm cái giỏ, thần nhiên mà vào. Cô lấy từ trong giỏ ra một chút thịt nướng, một chén rau dại. Theo sự chỉ bảo của Đường Lâm, tay nghề của đám người càng ngày càng tiến bộ, từ từ cô cũng lười, chỉ ngồi bên cạnh nói vài lời. Mỗi ngày nay vẫn luôn là Bối Lý xuống bếp.

Ngửi mùi thơm của thịt nướng, Đường Lâm ôm cục cưng tới cạnh bàn, đưa chân dịch cái ghế ra.

“Joss, bọn Arthur đi đâu vậy?” Một tay cầm đũa gỗ chuẩn bị ăn, nhìn xung quanh vẫn không thấy bóng dáng mấy người Arthur, cô chau mày, lòng thầm thấy lo lắng.

“Sao? Tỷ đặc biệt học với Bối Lý, Horry ăn xong cũng nói rất ngon.” Joss lệch miệng, nhìn Đường Lâm bằng ánh mắt ngây thơ, thật giống như học sinh mong được giáo viên công nhận vậy. Về phần chuyện mà Đường Lâm hỏi, cô hoàn toàn giả vờ như không nghe thấy.

Đường Lâm hơi híp mắt, lau sữa dính trên khóe môi cục cưng. Cục cưng còn chưa đầy tháng. Cục cưng ở thời không khác phải tròn hai mươi ngày mới có thể coi là đầy tháng. Hôm nay là ngày thứ tư cuối tháng Maya. Đợi đã! Bỗng một suy nghĩ không tốt nảy ra trong lòng Đường Lâm. Cục cưng đầy tháng, chẳng lẽ

•••••

“Bọn họ đi đâu?” Mặt Đường Lâm lạnh lại, nhìn thẳng vào Joss, buông bát đũa trong tay ra, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, tràn đầy sát ý. Nhiệt độ trong nhà đột nhiên hạ mạnh xuống. Cục cưng trong lòng Đường Lâm như cũng nhận ra cô hốt hoảng, thông minh mà nép vào lòng cô, ngậm ngón cái, nhìn Joss ở đối diện.

“Ra ngoài đi săn thôi mà! Không sao đâu. Lâm nên mau ăn cơm thì tốt hơn, tránh để bị nguội.” Joss mất tự nhiên mà quay đầu đi, vẻ mặt hơi lúng túng, thầm nghĩ những người này vậy mà lại quảng chuyện này cho cô. Biết rõ chỉ cần Đường Lâm biến sắc mặt là ai trong bộ lạc cũng không dám lên tiếng, hu hu ••••• Vẻ mặt của Lâm thật là khủng khiếp! Ai có thể cứu rồi cô đây? Người cô không khỏi bắt đầu lùi lại.

“Đi săn? Chỉ là đi săn thật à? Joss, muội không thích nghe lời vô ích.” Đường Lâm mím môi, khẽ cau mày, mang theo chút mùi vị không kiên nhẫn. Cô khẽ nhếch mày, quét nhìn Joss, hơi thở nguy hiểm tràn ngập.

Khụ khụ! Joss không khỏi ho khẽ vài tiếng, buồn rười rượi mà nhìn Đường Lâm.

“Sao lại không muốn nói? Nghe nói gần đây Joss không thèm ăn, không biết có phải là ghét bỏ Horry vì cố lấy gò núi bên kia mà lạnh nhạt Joss không? Là một thành viên bộ lạc Hắc Sơn, muội có trách nhiệm suy nghĩ vì mọi người. Tỷ thấy sao hả Joss?” Âm cuối kéo thật dài, để lộ lửa giận bùng phát trong lòng cô lúc này. Mấy người này chơi cái gì sau lưng cô vậy? Thật như cả bộ lạc đều biết mà chỉ có mình cô không biết?

Cảm giác này khiến cô rất khó chịu!

Thấy Đường Lâm giận thật, Joss vờ vẹo người, xê dịch về phía cửa, rụt cổ, nói: “Tháng sau cục cưng đầy tháng, mấy người Arthur ra ngoài đi săn, để ăn mừng cục cưng đầy tháng.” Cô giải thích d.đ.l.q.đ thật nhanh một lần, nói xong cũng bắt đầu nhìn ngang nhìn dọc, hai tay xoắn vào nhau. Nếu không phải ngại vì khí thế chèn ép của Đường Lâm, cô thật muốn tông cửa chạy trốn.

“Có chuyện này à? Đi săn ở đâu? Sao lại giấu muội? Trong chuyện này có âm mưu gì?” Đường Lâm đặt cục cưng lên giường gỗ nhỏ, nhặt đũa lên, bắt đầu thong thả mà ăn. Có điều không thu lại sự độc ác đang vương vấn xung quanh lại chút nào.

“Vực, vực phía tây.” Joss ưỡn ngực lớn tiếng nói xong thì trốn ra sau cánh cửa ngay lập tức, sợ hãi mà lộ đầu ra, xoắn hai tay lại, vẻ mặt rụt rè, “Bọn Arthur cho rằng chỉ có máu bạo long trong vực phía tây mới có thể ăn mừng cục cưng đầy tháng.”

“Vực phía tây!” Con tức giận cuồng bạo phô thiên cái địa mà ập vào mặt, dọa Joss sợ tới mức mặt trắng bệch. Ai trong bộ lạc cũng biến hẻm núi phía tây là cấm địa, cho dù đi săn bình thường thì mọi người cũng sẽ cố gắng tránh xa vực phía tây này. Vực này được gọi là vùng đất tử vong, cực ít người có thể sống sót mà ra.

Bạo long độc ác tàn nhẫn sinh sống quanh vực, quần cư với liệt điểm sư và sói hung dữ khát máu •••••

Bất kể là gặp chuyện gì cũng chỉ có một con đường chết. Bọn Arthur không muốn sống nữa nên mới bước vào vực phía tây, còn định săn bạo long. Bàn tay cô nắm chặt đôi đũa tới mức gân xanh nổi lên, “rắc”, trực tiếp bẻ gãy đũa gỗ. Khuôn mặt mỹ lệ vụn vẹo mang theo sát khí, đồng tử đen nhánh thâm thúy chứa đựng sự tàn nhẫn.

“Xin lỗi! Tỷ không ngăn cản được.” Joss tràn đầy áy náy mà nhìn Đường Lâm.

“Không quan tâm tới lời tỷ, bốn người bọn họ vẫn đi?” Cười vân đạm phong khinh, khóe môi chứa ý cười nhàn nhạt nhưng nụ cười này trong mắt Joss càng khiến cô thấy lo lắng hơn.

Joss nuốt nước miếng, gật đầu: “Bốn người bọn họ cùng đi, để muội không lo lắng, bọn họ sẽ về nhanh thôi.”

47. Chương 47: Mấy Người Gặp Chuyện Không May (2)

“Joss, trước giao cục cương cho tỷ chăm sóc, muội...”

Đường Lâm thay váy thú, gài chủy thủ ở đùi, buộc chặt giày cỏ trên chân, hôn vài cái lên mặt cục cương trong lòng, đưa cục cương cho Joss, vẽ mặt tràn đầy cứng rắn. Cô không thể biết mấy người Arthur vào vực phía tây mà vẫn thờ ơ được.

Sắc mặt Joss khó xử, nhìn Đường Lâm với vẻ mặt kiên quyết, nhận lấy cục cương, muốn nói lại thôi.

Săn bạo long là một chuyện cực kỳ nguy hiểm. Cô không ngăn cản được, cũng không thể ngăn cản. Nhìn bóng dáng từ từ rời đi của Đường Lâm, cô nói với bóng đen: “Horry, anh nói xem em làm vậy có sai không? Biết rõ nếu Lâm biết bọn họ vào vực thì nhất định sẽ đi theo mà còn làm vậy.”

Thân thể cao lớn của Horry vọt ra ngay lập tức, ôm lấy Joss, khẽ nói, “Đây là chuyện của bọn Arthur, chúng ta không thể tham gia. Chắc hẳn Đường Lâm cũng hiểu. Nhóm lửa đi, tin rằng bọn họ sẽ trở về nhanh thôi.”

Nếu trong bộ lạc có giống đực ra ngoài đi săn thì mọi người sẽ đốt đồng lửa ở chỗ đàn tể. Lửa đỏ rực mà nóng hầm hập là mọi người ở bộ lạc chờ người ra ngoài cầu khẩn cho tộc nhân của họ bình an trở về.

Đi thẳng một đường, dáng người cường tráng nhanh chóng di chuyển trong rừng như con thoi. Vực phía tây cách bộ lạc Hắc Sơn chừng năm ngày đi đường. Thấy vậy, Đường Lâm không khỏi hơi sốt ruột. Cô không thể biến thành hình thú, tốc độ cũng chậm. Biết với tốc độ này thì căn bản không đuổi kịp bọn Arthur. Lúc cô đang lo âu thì bước chân trở nên hơi lộn xộn.

Bất thành linh, một ý nghĩ xẹt qua đầu Đường Lâm. Cô còn nhớ lúc vừa tới thời không này, lúc Arthur làm chuyện kia với cô thì đã nói sau khi giống cái trưởng thành đón nhận tinh dịch ban đầu của giống đực đầu tiên thì có xác suất rất lớn có thể biến thành hình thú. Có điều xác suất quá nhỏ. Joss chỉ có thể biến tay, Kama chỉ có thể biến thân.

Tứ chi Đường Lâm chạm đất, trong đầu suy nghĩ về thân thể sư tử to lớn của Arthur, từ từ, một cảm giác đau đớn thấu tận xương phóng mạnh về tứ chi từ trong lòng. Cô cắn chặt môi, biết lúc này tuyệt đối không thể ngắt xiu. Một khi ngắt đi thì liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Vốn là Arthur định sau khi cô sinh cục cương thì hướng dẫn cô xem cô có thể biến thành hình thú không. Dù sao cho tới tận lúc này trong bộ lạc cũng không có bất kỳ giống cái nào có thể biến thành hình thú thành công.

Arthur từng nói giống cái cực kỳ khó để thay đổi thành hình thú. Chủ yếu là thân thể giống cái quá yếu. Lúc trải qua sự biến đổi không chịu nổi thì nỗi đau lớn lao đánh thẳng vào thần kinh, chỉ có rất ít giống cái có thể biến thành hình thú từng bộ phận.

Đau triệt nội tâm, Đường Lâm cuộn tròn người, gian nan kéo thân thể trốn vào dưới một cây đại thụ. Cô cắn chặt môi, từng giọt máu đỏ rỉ ra theo tứ chi. Làn da trắng nõn như bị ngâm trong hồ máu vậy.

Từ từ, đầu bắt đầu biến hóa, tiếp theo là thân thể, cuối cùng là tứ chi.

Tới cuối cùng, một con sư tử trắng như tuyết vô lực quỳ trên đất, hình thể cân xứng duyên dáng, gầy gò nhưng tràn đầy sức mạnh. Không có chỗ nào trên người con sư tử trắng này không tồn tại lực sát thương mạnh mẽ.

Đường Lâm mở mắt ra, nhìn tứ chi. Hình thú? Sự vui mừng khôn xiết tràn vào lòng cô. Cô thành công, biến thành hình thú thành công. Không biết đã chậm trễ bao nhiêu thời gian. Cô nhìn mặt trời ngã về tây qua kẽ cây. Một ngày đã qua. Cô thu hồi móng vuốt sắc nhọn, tứ chi nhẹ nhàng chạm đất, như đứa trẻ bị bỏ tập nói đang chập chững bước những bước đầu tiên, mơ màng đi ra từ cái hang làm bằng rễ cây.

Nhìn lên bầu trời bắt đầu chuyển tối, lòng thầm lo lắng. Cô kéo dài càng lâu thì bọn Arthur càng nguy hiểm. Cô nhất định phải mau chóng sử dụng thành thạo hình thú của mình. Đường Lâm đoán hình thú của mình nhỏ hơn của Bỉ Á Sát hai ba bậc. Khác với Arthur có đôi mắt vàng, khi Đường Lâm biến thành hình thú thì mắt vẫn là màu đen như cũ. Trong đồng tử đen nhánh lộ ra chút tàn nhẫn.

Sau thời gian khoảng mấy chục trà, Đường Lâm đã có thể bước đi một cách mạnh mẽ. Cô ngửi mùi hương quen thuộc còn sót lại trên đất, nhanh chóng chạy thẳng về phía tây. Thừa kế khả năng của Arthur, cộng thêm kỹ xảo lúc làm sát thủ, đoạn đường này Đường Lâm đi rất thuận lợi, lần nào cũng rời đi trước khi đã thú phát hiện ra tung tích của cô.

Bối Lý ẩn mình trên cây đại thụ, nắm trong tay cọc gỗ sắc nhọn. Những người khác chia ra ẩn nấp ở những nơi khác nhau xung quanh đó, nhìn chằm chằm vào bạo long đang nằm ở mép hồ phía dưới. Đây là một con bạo long cái trưởng thành, thân thú cao lớn cường tráng, chân sau có lực, cái cổ thật dài phủ đầy vảy, mở to cái miệng như chậu máu mà xé con mồi trong miệng. Mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập khắp cả bầu trời trên hồ. Nó gào lên mấy tiếng, đuổi tất cả dã thú đang chọn rốn xung quanh mình đi.

Bạo long trưởng thành đều rời khỏi cuộc sống theo đàn. Bạo long cái trước mắt bắt kể là thân hình hay là khí lực đều đạt tới tiêu chuẩn trưởng thành. Nó vờ mỗi một cách dã man tàn nhẫn, sức lực hung hãn mà cuồng dã.

Mấy người Bối Lý hơi nặng nề. Săn bạo long không khó, khó là không kinh động những dã thú độc ác tàn nhẫn khác trong vực. Nhưng nghe hành động tuyên bố địa bàn của mình của bạo long cái, có lẽ hồ này thuộc địa bàn của nó.

Lord vươn tay vào trong vạt áo, sau đó làm vài thủ thế với những người khác. Một người Arthur mau chóng móc ra mấy bọc nhỏ trong vạt áo. Thứ bên trong là thảo dược Lord đã chuẩn bị trước. Cỏ này có dược tính khiến bạo long buồn ngủ. Thức ăn của bạo long đều cao cấp, thủ đoạn bình thường không thể nào chế ngự được bạo long hung tàn.

Bạo long cái ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng trong không khí lúc ăn, không khỏi hít nhiều thêm vài hơi. Thân thể khổng lồ vì hít quá nhiều mà hơi lão đảo, bước đi nặng nề khiến mặt đất vang lên từng hồi tiếng vang như tiếng nổ.

Bối Lý nắm lấy cơ hội, dẫn đầu ra trận, cây giáo sắc bén trong tay đâm ngập vào người bạo long cái. Máu tươi d'đ'l'q'd chảy ra ngay lập tức. Hành động của Bối Lý khiến bạo long cái rơi vào điên cuồng. Con sâu nhỏ bé mà lại khiến bạo long vĩ đại bị thương! Cái đuôi dài mà có lực vung về phía Bối Lý.

Mấy người khác không cam chịu yếu thế, ào ào nhảy xuống từ trên cây, múa cây giáo cắm vào chỗ hiểm của bạo long.

Một lực khua lớn quảng thẳng mấy người ra ngoài.

Mấy người bị quăng bay ra ngoài lập tức biến thành hình thú, đánh úp về phía bạo long cái từ bốn góc, cắn chặt lấy khắp nơi trên người bạo long. Có lẽ nhận thấy không thể chiến thắng, bạo long cái bỗng buông bỏ giấy giũa mà ngửa mặt lên trời kêu dài.

“Không hay rồi. Arthur, nhanh dùng bình gỗ đựng máu. Con bạo long cái này bắt đầu gọi bạn lữ của mình rồi.”

Lord nhảy mạnh một cái, rơi lên cổ bạo long, móng vuốt sắc bén cắt qua động mạch của nó ngay lập tức. Máu tươi phun ra đầy trời. Arthur nhanh chóng khôi phục hình người, mở bình gỗ buộc ở eo ra, hứng lấy máu nóng đang phun ra không ngừng.

“Gào gào gào!” mấy người còn chưa kịp rút lui thì một con bạo long đực lớn hơn bạo long cái một cỡ chạy như điên ra từ trong rừng. Cách thật xa mà mùi máu tanh tàn nhẫn đã chui vào khoang miệng mấy người.

Nín thở ngưng thần, không ngờ bạo long cái cũng lạc đàn mà cũng có bạn lữ, hơn nữa còn là bạo long đực dũng mãnh đã trưởng thành. Con bạo long đực cường tráng trước mắt này đang tuổi tráng niên, sự độc ác hung hãn khiến lòng người kinh hãi. Mấy người rớt rít đề phòng, người căng lên nhìn chăm chăm vào con bạo long đực đang chạy như điên tới. Trên khuôn mặt tối sẫm tràn đầy kinh hãi. Arthur cất kỹ cái bình gỗ, hóa thành hình thú, nhìn con bạo long đực trước mặt chăm chăm. Ngay lập tức, bầu không khí đông cứng lại.

Nhìn bạo long cái chết thảm, bạo long đực mở to cái miệng tanh mùi máu, rống vài tiếng lên bầu trời, ngay sau đó hung hăng mà nhìn mấy người Arthur chăm chăm.

48. Chương 48: Dục Vọng Đau Khổ

Thấy bạo long đực nổi điên, bốn người nhanh chóng lùi lại, cầm chặt vũ khí trong tay, vẻ mặt bình tĩnh mang theo sự chín chắn. Lúc này tuyệt đối không được thả lỏng, hơi sai lầm một chút là có thể mất mạng. Bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng trên đại lục này. Vì Lâm, vì cục cưng, bọn họ không tiếc mạng, thủ đoạn công kích cũng không lưu tình chút nào.

Chỉ đánh nhau một lúc, máu tươi đã thấm ướt người bốn người. Có điều bạo long đực cũng không tốt hơn là bao. Chân trái Arthur bị gãy, sườn trái Bối Lý bị gãy vài xương, toàn bộ tay phải của Da La lqđ bị trật khớp, chỉ còn Lord là hơi khá hơn. Nhưng bụng trái bị rách một đường, máu đang nhỏ ra không ngừng từ miệng vết thương. Toàn bộ đuôi của bạo long đực đã bị chém đứt, máu thịt lẫn lộn, cặp mắt đỏ tươi càng tản ra sát khí tàn bạo, há cái miệng to như chậu máu, thật như hận không thể nuốt sống mấy người bọn họ.

Lúc Đường Lâm tìm tới thì thấy ngay một màn như vậy. Đồng tử co lại của Đường Lâm đang hóa thành hình thú tràn đầy tức giận, nhìn đáng sợ thảm hại như vậy của mấy người Arthur, thậm chí ngay cả hình thú cũng không thể giữ vững. Thân thể bọn họ yếu ớt, té trên đất.

Miệng thú há ra đầy dữ tợn, lộ ra hàm răng sắc bén, tựa như tên rời cung mà rơi xuống người bạo long đực, cắn chặt lấy cái cổ là nơi yếu ớt nhất của nó. Hàm răng sắc bén cắm ngập vào ngay lập tức, máu tươi tuôn ra cuộn cuộn, móng vuốt sắc nhọn ở tứ chi đâm vào người bạo long đực.

Đau đớn thấu tim khiến bạo long đực ngửa mặt lên trời rống to. Nó lâm vào đường cùng, bất ngờ, Đường Lâm bị quăng ra ngoài. Nhưng cô lại cắn lấy cái cổ yếu ớt của bạo long đực cực nhanh. Mấy người Arthur nhìn hình dáng sư tử nhỏ nhắn xinh xắn thì ngạc nhiên không thôi, ngay sau đó mừng như điên, rống to về phía Lord, “Mau ra tay giúp Lâm. Là Lâm đó. Lâm vậy mà cũng hóa hình rồi.”

Mặt Arthur tràn đầy khiếp sợ. Tuy hình thú nhỏ xinh chỉ bằng một phần ba hình thú của hắn, nhưng sự đáp lại từ huyết mạch khiến hắn hiểu được trước mặt là Lâm, là giống cái bọn họ luôn nhớ nhung.

Chưa từng có giống cái có thể biến thành hình thú, không ngờ Lâm vậy mà lại làm được thật, hơn nữa còn dưới tình huống không có bọn họ. Lần đầu tiên hóa hình có bao nhiêu đau đớn, dù hắn không nói thì những người khác đều hiểu. Nước mắt bọn họ lưng tràn mà nhìn Lâm dũng cảm, thật là mạnh!

Bị Arthur rống, Lord nhanh tay luồn vào vạt áo lấy thuốc bột, rắc lên vết thương của bạo ông đực. Sự đau đớn như kim châm muối xát càng khiến bạo long đực điên cuồng hơn. Thừa dịp người bệnh d'đ'l'q'đ mà muốn mạng của người, lời này ai cũng biết, Lord nhếch môi thành độ cong lạnh lẽo, rơi xuống bên kia, phối hợp với hành động của Đường Lâm, cầm hàm răng sắc bén vào bên kia cổ của bạo long đực.

Tiếng gầm gừ càng ngày càng nhỏ, thân thể cao lớn cường tráng của bạo long đực “ầm” một tiếng té xuống, bụi bay đầy trời.

Đường Lâm quỳ rạp trên đất thở hổn hển, hình thù từ từ lui đi, toàn thân bị mồ hôi thấm ướt, yếu đuối nằm trên mặt đất. Cô nhìn Lord bên cạnh, đáy mắt tản ra vui mừng. May mà đuổi kịp, bằng không tuyệt đối cô sẽ hối hận cả đời. Mắt Lord đỏ lên, ôm chặt lấy cô trên đất, giọng mang theo nức nở mà nói: “Lâm, Lâm •••••” Gọi tên Đường Lâm không ngừng, thật như muốn khảm cô vào linh hồn mình. Người hấn khẽ run. Dù cho có đối mặt với bạo long đực cũng không từng sợ hãi như vậy. Trong khoảnh khắc Đường Lâm xuất hiện, trái tim hấn bị sợ hãi lấp đầy.

“Là em. Em không sao, đừng lo lắng.”

Cô vươn bàn tay nhỏ bé vô lực, vỗ nhẹ lên người đang run lên của Lord. Sao cô không biết hấn sợ hãi. Cô cũng như vậy mà!

Cổ không khỏi bị nước mắt nóng ẩm thấm ướt, Lord mừng rỡ mà ôm lấy Đường Lâm, từ từ đi tới bên cạnh mấy người khác, cẩn thận chuyển mấy người bị thương tới cái hang cách hồ nước tầm trăm thước. Chỗ này vừa xảy ra chiến đấu, dư uy của bạo long vẫn còn, những dã thú khác sẽ không tới nhanh như vậy. Dù sao chỗ này cũng được coi là khu vực của bạo long.

Nhanh chóng xử lý vết thương ấy người, sau đó nhìn mặt trời từ từ ngã về tây, đốt một đồng lửa trong hang, lưỡi dao sắc bén nhanh chóng xử lý tốt xác của bạo long.

Arthur không quan tâm tới thân thể bị thương, ôm chặt lấy Đường Lâm, “Lâm, xin lỗi! Lúc em hóa hình anh không ở bên cạnh. Đau lắm phải không?” Hấn hận mình, đồng thời lại càng có ham muốn lqđ vô tận khi đụng vào người cô. Lâm và hấn huyết mạch tương liên, phần huyết mạch này thậm chí còn thân thiết hơn Joss. Mấy người khác im lặng không nói, đều hiểu vì sao Arthur lại kích động như vậy, ào ào nhìn Đường Lâm chăm chăm, trong lòng bắt đầu suy nghĩ lệch lạc.

“Không sao. Sao mấy người các anh tới vực này mà không nói cho em một tiếng.”

Cô hừ lạnh, nhìn Arthur không dời mắt. Arthur nhìn Đường Lâm sau khi bị mồ hôi thấm ướt thì mặt đỏ ửng, sự quyến rũ lộ ra không giữ lại chút nào, chỗ đó sung huyết căng đau cứng rắn, kêu gọi —— đoạt lấy cô ấy, hung hăng mà chiếm Lâm yêu mị trước mắt.

Cây gậy lập tức đứng thẳng, rỉ ra giọt nước trong suốt, cả cây gậy căng lớn tới cực điểm, chống lên đôi móng tròn trịa của Đường Lâm. Cánh tay không bị thương giữ lấy eo cô, kéo cô tới trước người, để đầu cây gậy to lớn tráng kiện vào lối vào của cô, khẽ kháng cự, chà lên, vuốt ve, an ủi thân thể trống rỗng khao khát.

Đường Lâm cảm thấy có thứ gì đó vừa lớn lại vừa cứng rất nhanh, thỉnh thoảng nó còn chọc vào chỗ nhạy cảm phía dưới, cảm nhận nó cọ cọ lên qua làn vải thô mỏng manh. Trong lòng cô sau khi thâm lo lắng thì thả lỏng, trở nên hết sức thoải mái. Lúc bị chọc vào thì người không khỏi run rẩy, nhưng ••• nhìn mấy người như lang như hổ xung quanh, bảo vệ thật chặt phòng tuyến cuối cùng nhưng thân thể khao khát lại ồn ào muốn được thỏa mãn.

Lord chế biến thức ăn, thỉnh thoảng liếm môi nhìn hành động của Arthur. Da La và Bối Lý cũng vậy, đều ngồi trong góc không có bất cứ hành động gì. Nhưng ánh mắt thì từ đầu tới cuối chưa từng rời khỏi thân thể mềm mại trắng như tuyết của Đường Lâm.

Bị Arthur trêu chọc như vậy, vuốt ve như thế, Đường Lâm không kìm được mà di chuyển cái móng trắng, đóng đưa trên dưới, muốn nuốt thứ có thể lấp đầy sự trống rỗng vào. Cọ xát một hồi lâu, không chỉ có hô hấp hai người hổn hển không thôi, ngay cả ba người xung quanh cũng d.đ.l.q.đ phát ra tiếng thở dốc khó nhin. Nhìn Lâm lắc lư thân thể xinh đẹp, đồ chơi bên dưới gần như phát nổ, nhưng ai cũng không nhúc nhích. Arthur cỡi sạch đồ Đường Lâm, chỉ để lại vấy thứ ở dưới. Cái móng trắng như tuyết hợp với nơi riêng tư, như ẩn như hiện, vô cùng mê hoặc thần kinh của mấy người khác trong hang. Đường Lâm di chuyển

người một cách cẩn thận, từ từ cạo nơi trống rỗng của mình lên thứ cứng rắn. Nhưng nó quá lớn, nhất thời không vào được • • • • •

Chân trái Arthur bị thương, tạm thời không thể di chuyển. Đường Lâm ôm chặt lấy thân thể cường tráng của hắn, dán sát gò núi trắng ngần vào

xương quai xanh quỳn rũ của Arthur. Đóa hồng mai nhỏ nhỏ bị đè xuống.

“Arthur, muốn, muốn ...” Không kìm được, trong đồng tử màu đen của Đường Lâm hiện lên sự cầu khẩn. Lúc này cô cần vận động kịch liệt để khẳng định mấy người Arthur bình yên vô sự, thần trí đã sớm bị cô vứt đi thật xa.

Nhìn Lâm như vậy, Arthur giơ tay lên ôm chặt eo cô, bàn tay chạy trên thân thể mềm mại của cô. Hắn nâng thất lưng mảnh khảnh của cô lên, đẩy thứ cứng rắn ở lõi vào vào thẳng chỗ ướt át, vọt tới nơi sâu nhất. “Ồi á” Đau quá! Chưa được bôi trơn mà đã bị một cây gậy tròn cực lớn đâm thẳng vào người, Đường Lâm có cảm giác trong nháy mắt cả người như bị xé rách, còn đau đớn hơn cả lần đầu tiên.

Căng chặt, còn chặt hơn trước kia. Nhận thấy người Đường Lâm căng cứng, bàn tay to bắt đầu từ từ chạm lên người cô, thứ vùi vào u kính tham quan một vòng rồi quay lại, rằng môi quăn quýt, xoa lên đóa hồng mai mềm mại. Ánh mắt sâu lắng quan sát phản ứng của Lâm dưới người. Thấy hai người kết hợp, tiếng thở gấp trong hang không khỏi càng nặng nề hơn –

Một lúc sau, sự đau đớn như bị xé rách từ từ tiêu tan, cảm giác trống rỗng ngứa ngáy tập kích lên người Đường Lâm. Căng quá! Đầy quá! Nơi u kính không ngừng cảm thấy ngứa ngáy, sự ngứa ngáy thấm tận xương khiến Đường Lâm hận không thể vươn tay mà gãi gãi. Vì vậy cô khẽ nâng mông, rồi từ từ đi xuống. Ừm! U kính bị căng ra nhẹ nhàng chậm chạp ma sát, cảm thấy rất dễ chịu!

Arthur thấy nước mắt trong mắt Lâm tan đi, thay vào đó là sự quỳn rũ thấm đẫm ham muốn, trong u kính cũng bắt đầu co rút lại. Hắn biết Lâm đã chuẩn bị xong, thứ to lớn bỗng rút ra, sau đó bỗng chốc tiến vào rất nhanh mà mạnh mẽ, tay nắm chặt lấy mông Đường Lâm, ép chân xuống thấp hơn. Thứ cứng rắn như sắt hung hăng mà xuyên vào, mãnh liệt mà tiến lên, một chút chất lỏng tràn ra. Tiếng va chạm “bành bạch” kèm theo tiếng rên rỉ khe khẽ mà chậm chậm của Đường Lâm vang lên.

Người ba người Da La căng chặt, mắt sáng như đuốc mà nhìn hai người kết hợp cách mình không tới ba thước. Thứ bên dưới đã sớm ngẩng cao đầu, không kiềm được mà nhìn hai người chằm chằm, tay đặt lên thứ cứng rắn mà xoa mà nắn mà bóp. Ham muốn dâng lên từ đáy lòng bọn họ. Họ liếm đôi môi khô khốc, hơi thở càng dồn dập hơn.

“Ừm! Rất dễ chịu” Cảm nhận được sự xuyên qua mạnh mẽ mà có lực của Arthur, Đường Lâm quên đi tất cả lo lắng, hoàn toàn sa vào kích tình. Arthur không hề chần chừ, mở rộng thêm bắp đùi trắng như tuyết, cúi người tiến tới bên tai Đường Lâm, nói: “Lâm, đối tư thế để bọn họ nhìn cho thật kỹ xem anh yêu thương em thế nào.” Dứt lời, hắn liền ôm cô lên, mượn tư thế kết hợp của hai người mà lật cô lại, biến thành ôm cô từ phía sau.

Arthur găm cổ trắng bóc của cô, nhìn những người khác trong hang, khẽ bóp gò núi trắng như tuyết, biến nó thành đủ loại hình dáng trong tay, phía dưới càng thêm dùng lực, đưa thứ căng đau lần lượt tiến vào u kính nhỏ nhỏ, lần sau càng mạnh hơn lần trước, lần sau càng hung hãn hơn lần trước.

Hơi thở của ba người kia nặng nề, nhìn thân thể yếu đuối của Đường Lâm bị đụng lắc lư theo tiết tấu chạy nước rút không ngừng của Arthur. Đường cong trên gò núi trắng nõn như mỡ đông càng thêm mê người. Điểm đỏ phần nộn càng cứng rắn hơn, đứng thẳng hơn

“Ừ! Nhanh quá!” Mở to đôi mắt hơi khép nhìn ba người ngồi ngay ngắn trong góc, một cảm giác xấu hổ xông lên đầu, toàn thân bỗng chốc biến thành màu hồng.

“Lâm không thích anh nhanh chút à?” Arthur nở nụ cười câu hồn trên khuôn mặt tuần mỹ, đánh thẳng vào u kính mềm mại của Đường Lâm không chút lưu tình. Nụ cười của hắn càng ngày càng đậm hơn. Không đủ, làm thế nào cũng không đủ. Chân không thể di chuyển nhưng eo vẫn có thể, sức lực càng nặng hơn.

“Không được, Arthur, chậm một chút bọn họ còn đang nhìn, không, dừng –” Người trống rỗng đã được lấp đầy, nhưng công kích của Arthur khiến cô hơi chịu không được. Người cô như sắp bị đâm hỏng. Hơn

nữa trước mặt còn ba người như lang như hổ đang ngồi đây. Ánh mắt khát khao mang theo ham muốn khiến Đường Lâm càng cảm thấy ăn không tiêu. Cô có thể cảm nhận sự sợ hãi mất đi của bọn họ. Nỗi sợ này hành hạ Đường Lâm gắt gao. Đây cũng là lý do vì sao Đường Lâm không từ chối Arthur cầu hoan. So với cảm giác xấu hổ thì cô càng lo sẽ mất đi bọn họ hơn. Không thể không thừa nhận chuyện cô để tâm tới bọn họ, chú ý tới bọn họ.

Đường Lâm không phải là người kiêu cách, cho nên quyết định ở bên bọn họ, có một số việc buông ra thì sao đâu? Cô vươn đầu lưỡi phấn nộn, vẽ một vòng trên đôi môi khiến nó ướt át đỏ tươi, lộ ra sự mê hoặc vô hình, khiến ba người kia càng không kìm nén được.

49. Chương 49: Trở Về

“Chậm một chút? Nếu anh chậm nữa thì bọn họ đợi không kịp rồi!” Arthur tựa đầu vào người Đường Lâm, giọng nói nặng nề tràn đầy dụ hoặc, nâng cao chân cô lên, để lộ nơi u mật của cô một cách thần nhiên trước mắt ba người kia. Hắn cúi đầu, gặm gò núi trắng tinh, liếm mút lấy quả nho chín mọng, khiến người cô không khỏi cong lên. Mùi vị tiêu hồn vương vấn trong phòng, chọc cho Đường Lâm không kiềm được mà càng kêu to.

“Ừm ư!”

Đột nhiên xuất hiện co rút, vận tới nỗi người Arthur cứng đờ, mồ hôi nóng hổi lớn bằng hạt đậu chảy xuôi trên mặt, nhỏ xuống không ngừng. Hắn không để ý tới tiếng kêu to của Đường Lâm, khoe môi nhếch lên thành nụ cười uể oải, tay vuốt ve nơi u cốc thần bí, thăm dò bí ẩn trong đó. Lực ở eo tăng lên không ngừng, từng hồi tiếng thổ hồng hén bị đè nén khiến không khí như đông lại. Tại nơi yêu diễm không ngừng thăm ra càng nhiều chất lỏng.

Ngón tay dính đầy chất lỏng dò vào dững đạo chật hẹp, nghênh hợp với lực đánh vào không ngừng, trên chọc hoa hạch phấn nộn, hải lòng nghe tiếng thổ gấp đây ham muốn khó nhịn của Đường Lâm.

“Ừ, chậm một chút, không được ••••• ”

Nghe tiếng rên rỉ của Đường Lâm, ba người kia cũng không khá hơn chút nào, trên trán đã sớm toát mồ hôi hột do kiềm chế đã lâu. Thứ bên dưới đã căng cứng tới cực điểm. Thấy người Arthur cứng đờ, bỗng run run mấy cái, sau đó xụi lơ, dựa vào Đường Lâm thổ dốc dồn dập, Da La ra tay trước. Hắn kéo mạnh hai chân Đường Lâm để cô kẹp lấy mình, để hai người dán sát vào nhau. Bả vai bị trật khớp của hắn đã sớm được Lord nắn lại. Hắn rút tay ra, đỡ lấy cây gậy đã lộ rõ gân xanh, đẩy thật mạnh vào trong, chìm vào hoa hành ướt đầm ngay lập tức.

Tiến lên mãnh liệt, vật to lớn rất mạnh đang qua lại ở nơi u tĩnh với sức lực vừa nhanh vừa mạnh, khoe miệng nhếch lên thành đường cong thỏa mãn. Hắn nhanh chóng vận động, đồng thời bàn tay to cũng không quên chạy trên người Đường Lâm.

“A! Không được, Da La, nhanh quá ••••• ừm, ừm!” Da La chết tiệt, không hổ là dã thú. Rõ ràng trước đây không lâu vừa bị thương, sao thể lực còn tốt như vậy chứ? Đôi mắt hơi khép của cô đối mắt với đồng tử đỏ như máu của Bối Lý và Lord bên cạnh, người không khỏi run lên, vô cùng ai oán mà thảm thì.

“Lâm cảm thấy anh thế nào? Có phải tốt hơn Arthur không? Có phải có thể thỏa mãn em hơn hắn không?” Dứt lời, một thứ nóng như lửa khác chộn rộn ở chỗ cái mòng tròn lẳn của cô, thăm dò gì đó. Người Đường Lâm bỗng dơ ra, đầu đầy vạch đen.

Chợt liếc thấy hành động này của Da La, đáy mắt Lord tràn đầy để ý, “Da La đừng quên chúng tôi vẫn chờ, nếu không muốn thứ đồ chơi này thiếu mất một cây thì anh đừng ngại thử một chút xem.”

Động tác thăm dò của Da La cứng đờ, cảm nhận được một ánh mắt âm hàn được phóng ra từ Lord, lưỡi dao trong tay tỏa sáng, nhất là có một tính toán không thành lời nào với thứ đồ chơi bên dưới của hắn. Lập tức, hắn lạnh run người, lực tiến lên nặng hơn, “Dừng! Đây là các anh ghen tỵ.” Dứt lời, eo khẽ uốn một

cái, thứ nổi gân xanh trong người Đường Lâm va chạm mãnh liệt. Chống lại ánh mắt của Lord, miệng lưỡi và tay mang theo sự mê hoặc vô cùng mà trêu chọc, xoa nắn thân thể Đường Lâm. Khuôn mặt tà mị tràn đầy ý cười, giọng điệu vô cùng đáng đánh đòn.

Da La còn chưa xong thì Lord đã dùng lực lớn nhấc Đường Lâm lên, nháy mắt với Bối Lý, đề cô xuống thứ đang ngẩng cao đầu của Bối lý. Nghe hai người phát ra tiếng hít khí đầy thỏa mãn, tay hần từ từ chạy trên người Đường Lâm. Một màn dâm mị này rơi vào mắt Arthur và Da La, không thể nghĩ ngờ gì là đang thêm dầu vào lửa. Dục hỏa vừa phát ra vọt lên ngay lập tức. Đồng tử đỏ như lửa gần như lồi ra ngoài. Da La chưa được ăn no liếm môi, rục rịch định tiến lên, nhìn Arthur cũng nóng lòng muốn thử ở đối diện, đáy mắt bắt đầu bốc lên ngọn lửa hừng hực.

Họ nhìn nhau rồi đi về phía Đường Lâm. Lord thấy thế cũng không cản trở. Có thể hóa thành hình thú thành công, đương nhiên Lâm có thể tiếp nhận tình yêu của bọn họ •••••

“Các anh định làm gì?” Đường Lâm ngạc nhiên mà nhìn mấy người vây tới, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc thay đổi, trong mắt không kiềm được chút sợ hãi và chút chùn bước. Bọn sắc lang này, cô là người đó! Lâm vậy sẽ chết người mất!

“Lâm, em biết mà. Yên tâm, phải tin tưởng bọn anh sẽ cho em vui vẻ. Có thể biến thành hình thú thành công thì em có thể chịu đựng được mấy người bọn anh. Mùi của bạo long còn chưa tan đi, những dã thú khác sẽ không tới đây xâm chiếm nhanh vậy đâu. Chúng ta có ít nhất ba ngày.” Lord kề sát lại tai Đường Lâm, khẽ liếm lấy vành tai cô, giọng nói trầm thấp đậm đà như rượu ủ lâu năm, lúc này vào tai Đường Lâm không thể nghĩ ngờ gì là tiếng sấm rền kinh thiên. Cô giãy giụa, Bối Lý ở phía dưới như nhận ra ý định lui bước của cô, lực tiến lên càng nặng hơn.

Mặt trời dần lặn về tây ở ngoài hang, ráng đỏ nhàn nhạt nhuộm đầy chân trời, mà lúc này, trong hang xuân sắc tràn đầy •••••

Xoa cái eo đau đớn, Đường Lâm cắn răng nghiêng lợi mà nhìn mấy người vô liêm sỉ chằm chằm. Cô vô lực nhũn người dựa vào Da La. Những người này đã hóa thành hình thú, trong tay cầm thịt bạo long đã được mổ ra, chạy như bay về phía bộ lạc.

Da La vừa ôm Đường Lâm trong lòng, một tay không ngừng gạt cành cây, theo sát mấy người khác. Bọn họ rời khỏi bộ lạc đã gần mười ngày. Đường Lâm không khỏi hơi lo lắng cực kỳ khó chịu. Mọi người trong bộ lạc chắc cũng sốt ruột không thôi. Ai ngờ mấy người này lại không an phận, suốt ba ngày không thả cô xuống. Dù cho đã bôi thuốc của Lord nhưng u kính vẫn hơi khó chịu, tinh thần cũng hơi uể oải.

“Lâm thế này có sao không?” Da La lo lắng mà nhìn Đường Lâm yếu ớt mệt mỏi trong lòng. Nếu là bình thường Lâm đã sớm nổi giận. Nhưng lúc này cô lại vô lực dựa vào lòng hắn. Thậm chí Da La còn nghĩ ngờ chỉ cần hắn buông tay thì bất cứ lúc nào Lâm cũng có thể rơi xuống từ trong ngực hắn.

Lord dừng bước chân đang chạy như bay lại, liếc nhìn Đường Lâm đang buồn ngủ trong lòng Da La, “Không sao đâu. Khụ! Mấy ngày này hơi quá mức chút. Lâm vừa trải qua thay đổi, khó tránh khỏi hơi hư nhược. Về nghỉ ngơi vài ngày thật tốt là được.”

Nghe Lord nói vậy, mọi người cũng thoáng yên tâm không ít. Tuy Da La không hóa thành hình thú nhưng tốc độ cũng không chậm hơn những người khác. Vốn là hành trình năm ngày bị bọn họ lợm giảm xuống thành hai ngày. Hai ngày này Đường Lâm vẫn luôn nghỉ ngơi, thật giống như sức khỏe bị cạn kiệt. Mấy người Lord nhìn trong mắt, gấp trong lòng.

Trong hơn mười ngày này, ngày nào mấy người Joss cũng quanh quẩn ở cổng bộ lạc, ngóng về chỗ không rõ nơi phương xa, chờ đoàn người Arthur trở về. Nhìn cực kỳ chỉ vài ngày đã gây một vòng, sự lo lắng nơi đáy mắt họ càng sâu. Vành thâm dưới mắt rất đậm nhưng những người khác cũng không đi đâu. Những ngày qua bộ lạc cũng không ra ngoài đi săn, đều ở đây chờ đoàn người Arthur. Họ rời rít xoa tay định tới phía tây, may mà Horry vẫn ngăn cản quát mắng mọi người chớ làm loạn. Lần đi săn này khác với những lần trước, chỉ có thể để tự bọn Arthur hoàn thành.

“Horry, anh nói xem phải làm sao bây giờ? Mấy ngày này cực kỳ không ăn không uống, phải làm sao đây? Nếu Lâm về thấy cực kỳ không ăn không uống, phải làm sao đây? Nếu Lâm về thấy cực kỳ thể này chắc chắn đau lòng lắm.” Joss vuốt ve khuôn mặt càng ngày càng gầy cực kỳ, nước mắt lập tức tràn đầy

vành mắt. Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn hồng hào trắng nõn bây giờ như chỉ còn da bọc xương, môi cũng khô khốc. Cũng may mà Kama nhắc cô dùng vải thô thấm nước, làm ướt môi cục cứng, nếu không cô còn thật không biết nên làm thế nào cho phải.

Lâm giao cục cứng cho cô chăm sóc, nhưng hôm nay cục cứng lại biến thành thế này, không chỉ có cô sốt ruột mà những người khác trong bộ lạc cũng vô cùng lo lắng. Bọn họ tin chắc thiên tính mẹ con như xương với thịt. Cục cứng thế này chắc chắn Đường Lâm cũng không được tốt. Lúc đầu cô nên để những giống đực khác trong bộ lạc đi cùng Lâm.

“Vẫn không ăn à?” Horry xoa xoa tay, nhìn quả sữa trong tay Kama. Tiếng khóc của cục cứng cũng khô khốc khàn khàn, thỉnh thoảng phát ra tiếng nức nở rất khẽ, có thể khiến người ta thương tận đáy lòng.

Kama lắc đầu, dùng đũa gỗ quấy chút vải thô, thấm chút nước quả sữa lên đôi môi khô khốc tới tróc da của cục cứng. Chắc là cục cứng đói quá, vươn đầu lưỡi tròn tròn liếm vải thô. Thấy cảnh này, Kama bỗng hưng phấn mà khóc lên. Mọi người kiêng ghế gỗ tới, để Joss ngồi xuống, Kama thì chấm nước quả sữa thật cẩn thận.

“Tốt quá! Cuối cùng cục cứng đã ăn một chút rồi.” Joss mừng như điên, ôm cục cứng thật cẩn thận. Sau khi Kama dứt được hơn nửa quả sữa cho cục cứng thì nó mới coi như yên lặng lại, không ồn ào nữa mà ngoan ngoãn ngủ say, một tay nắm một lọn tóc xoắn xoàng của Joss, cái đuôi ở sau mông cũng hoạt bát không ít, cuốn lên tay Joss, thỉnh thoảng quết đuôi qua tay cô.

“Về rồi! Bọn Arthur về rồi!”

Bỗng phía trước có một tiếng rống to, mọi người đứng bật dậy, nhìn vài chấm đen từ phía tây, xuất hiện trước mặt mọi người từ xa tới gần.

Da La ôm Đường Lâm chạy vào bộ lạc đầu tiên, mấy người khác cũng không cam chịu yếu thế mà vác con mồi chạy vào. Đường Lâm mở mắt, dựa vào Da La, chân còn hơi nhũn, nhìn lướt qua bốn phía, hỏi thăm: “Cục cứng, cục cứng ở đâu?” Mọi người nghe câu hỏi của Đường Lâm thì ào ào tản ra để Joss đi tới từ phía sau, ôm cục cứng tới trước mặt cô.

“Không biết xảy ra chuyện gì mà muội vừa đi cục cứng liền không ăn không uống, khóc không ngừng, người cũng gầy một vòng lớn. Vừa mới chịu ăn chút quả sữa, ngủ rồi.” Joss đau lòng mà ôm lấy cục cứng, đưa cho Đường Lâm. Những ngày qua vẫn luôn chấm chút thức ăn dứt cho nó nhưng tiểu tử không phối hợp. Chỉ hơn mấy mươi ngày ngắn ngủi mà đã gầy một vòng lớn.

Nhìn cục cứng gầy gò trong lòng, khuôn mặt hồng hào không chút thịt, cái miệng đáng yêu vì bị tróc da nên hơi có tia máu. Tựa như ngửi được mùi hương quen thuộc, nó cọ vào lòng Đường Lâm lập tức há miệng định bú sữa. Thấy vậy vành mắt Đường Lâm không khỏi hơi đỏ, hung dữ mà liếc Da La một cái. Thấy thế, Da La ôm Đường Lâm, khẽ gạt đầu với những người khác, chạy về phía nhà gỗ.

Cô nhanh chóng cỡi vải thô nửa trên người ra, để lộ gò núi trắng muốt, đóa hồng mai căng đau đã tiết ra sữa thấm ướt vải thô, tạo thành một vòng ẩm ướt. Ngửi mùi sữa quen thuộc, cục cứng nhanh chóng mở miệng cắn lấy, bú mút vô cùng vui vẻ.

Lúc đi tới nhà gỗ thì Da La cẩn thận đặt Đường Lâm trong lòng xuống, nhìn cục cứng gầy gò, không khỏi mang theo chút đau lòng. Phải trách bọn họ quá chậm, nếu không thì cục cứng cũng sẽ không như vậy.

“Anh đi đưa máu bạo long cho Horry, đợi lát nữa để mọi người trong bộ lạc chuẩn bị, sau đó cử hành lễ thử thách dũng sĩ cho cục cứng.” Máu bạo long chỉ là một trong các thứ cần thiết. Bọn họ còn phải ra ngoài bắt một con dã thú, giết nó ngay trước mặt cục cứng, dùng máu nóng của dã thú làm lễ mở đường làm dũng sĩ cho cục cứng.

“Cục cứng thế này có sao không?” Nhìn cục cứng yếu ớt trong lòng, Đường Lâm không khỏi có thêm chút lo lắng. Tay cô khẽ vuốt khuôn mặt gầy nhom của cục cứng, trên mặt tràn đầy lo lắng.

“Dũng sĩ không được lùi bước. Đây là con đường cục cứng phải đi, chúng ta không thể tham gia. Ở đại lục này là cá lớn nuốt cá bé. Em cũng không mong sau này cục cứng luôn phải sống dưới sự che chở của chúng ta chứ!” Lúc Da La nói tới đây thì vẻ mặt vô cùng nghiêm túc chứ không tùy tiện như bình thường. Cục cứng trong lòng như nhận ra Đường Lâm lo lắng, mở mắt ra, an ủi cảm xúc nôn nóng của cô, đôi mắt với

Da La không chút sợ hãi.

50. Chương 50: Chợ

Ánh lửa lấp lánh chiếu sáng nửa bầu trời. Đường Lâm ôm cục cưng, từ từ đi lên đài cao. Xung quanh đốt bốn đồng lửa, mọi người trong bộ lạc vùng gậy gỗ, nhảy điệu múa không biết tên, tiếng động to rõ vang dội khắp bầu trời bộ lạc.

Trên đài cao đặt một cái bàn gỗ, trên đó có một chén máu đỏ tươi, tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc. Hai đầu bàn đặt đầu bạo long mà mấy người Arthur đã giết được. Luồng khí dữ tợn dâng lên một cách tự nhiên.

Đường Lâm đưa cục cưng cho Arthur, sau đó đứng bên trái đài cao, lặng lẽ nhìn cảnh tượng này. Arthur đặt cục cưng trong lòng bàn tay, giơ cao tay lên. Lord đứng bên cạnh thả một con thú nhỏ trong lồng gỗ ra. Như cảm nhận được nguy hiểm, con thú con nhe răng nhếch miệng rống lên với những người xung quanh. Da La cầm dao trên bàn gỗ, nhảy điệu chém giết động vật.

Tay nhanh chóng kiềm chế thú con trên đài cao, lưỡi dao chọc vào cái cổ non nớt của con thú con ngay lập tức. Máu tươi tuôn ra, nhuộm đầy nửa đài cao. Arthur vươn tay hứng chút máu tươi, nhỏ vào trán cục cưng, thì thầm.

Một lúc sau, hắn xoay người bưng chén máu bạo long trên bàn gỗ, đổ xuống đỉnh đầu cục cưng. Cục cưng sạch sẽ lập tức như bò lên từ trong ao máu.

“Luân Ân!” Arthur ngẩng cao đầu, kiêu ngạo mà tuyên bố tên của cục cưng trong lòng bàn tay với tộc nhân xung quanh. Luân Ân - sư tử mạnh mẽ nhất thảo nguyên, vua của rừng rậm. Nghe thấy Arthur gọi ra tên của cục cưng, tộc nhân phía dưới lập tức phát ra tiếng hoan hô vang dội, chào đón người mạnh mẽ của tương lai.

Đường Lâm nghe hai chữ Luân Ân thì đáy mắt trào ra sự vui mừng. Tên này đúng là rất hợp với cục cưng. Hình thù của cục cưng là sư tử trắng, sư tử cường tráng nhất, có thể tranh giành chức vua của bách thú. Cục cưng nghe thấy không? Đây là kỳ vọng của mọi người với con!

Làm xong tất cả chuyện này, sao đó chính là bộ lạc chè chén say sưa.

Đường Lâm chạm lên dây chuyền trên cổ. Nó được làm từ vỏ sò và đá, là sau khi Bối Lý ra ngoài mang về cho cô. Thời gian trước vội vàng việc bộ lạc, cô đã quên hỏi xem dây chuyền này là thế nào.

“Lâm, dây chuyền này đẹp quá. Sao đổi về được vậy?” Kama kinh hỉ mà nhìn dây chuyền trên cổ Đường Lâm. Đá ngũ sắc còn có cả vỏ sò đủ loại, ở trái đất chỉ xem như hàng thô nhưng ở đây lại thành hàng hiếm.

Sự kinh ngạc không hề che giấu nơi đáy mắt Kama khiến Đường Lâm hơi giật mình. Nhưng đây chỉ là dây chuyền bình thường mà thôi. Kiếp trước không phải cô chưa từng có dây chuyền kim cương, đôi khi lúc làm nhiệm vụ tham gia các yến hội, không phải cô chưa từng đeo dây chuyền kim cương trên trăm vạn. Đối mắt với ánh mắt của Kama, nhất thời cũng hơi xấu hổ.

“Đẹp lắm à?” Cô cau mày, nhắc dây chuyền trên ngực lên, đúng là đón ánh lửa đỏ rực cũng có một vẻ đẹp khác. Cô bĩu môi, không thể không thừa nhận dây chuyền này thật đúng là có chỗ hơn người. Cô vươn tay gỡ nó ra, đặt trong lòng bàn tay, ánh chừng vài cái, ngẩng đầu lên nhìn Kama đầy nghi ngờ. Về mặt những giống cái khác xung quanh đều là hâm mộ.

Kama vươn tay chọc lên trán Đường Lâm đầy tức giận, trợn trắng mắt, nói: “Tiểu vô lương, sợi dây chuyền này đủ để bộ lạc chúng ta đổi muối tinh dùng trong hai tháng Maya đó.” Có điều bây giờ bộ lạc không cần tới chợ đổi muối tinh. Dù sao muối tinh ở chợ là có tiền mà không mua được, bộ lạc cư ngụ ở bờ biển cực ít, không có bộ lạc nào sẵn lòng dùng muối tinh ra ngoài đổi thành hàng hóa.

“Đắt vậy à? Tôi còn tưởng rằng Bối Lý làm. Đổi thành hàng hóa? Sao tôi không biết còn có thể trao đổi?” Cô không hiểu ra sao mà nhìn Kama. Cô không biết còn có một cách nói như vậy. Nhưng cô mới tới nơi

này được gần năm tháng Maya, tuy có hiểu biết sơ lược về thời không này nhưng có rất nhiều chi tiết không biết rõ.

Joss mỉm cười đi tới, nói, “Lâm không biết cũng không có gì lạ cả. Chợ này cách bộ lạc chúng ta vài ngày đường. Bình thường tộc nhân trong bộ lạc cực ít tham gia chợ này. Ngoài vài giống đực ra ngoài săn mồi có thể đi mua vài thứ.”

“Còn có chợ nữa à?” Lần này Đường Lâm giật mình thật. Cô tròn tròn mắt nhìn Joss. Tiểu Luân Ân cười ha ha, hóa thành hình thú, được mọi người trong bộ lạc nâng lên. Mấy người Arthur đang ở bên cạnh chăm sóc.

“Ừ! Vừa hay lần này bộ lạc cần đổi không ít đồ, tới phiên Arthur ra ngoài. Muội bảo đệ ấy dẫn ra ngoài xem một chút. Chợ có thể có không ít thứ đấy.” Joss cười nói: “Đá màu trên sợi dây chuyền này của muội tượng trưng cho bảo vệ và hạnh phúc, bình thường chưa chắc chợ đã có. Vận may của Bối Lý không tệ, lại được hần đổi được thật. Dây chuyền này của tỷ cũng không có đá màu sắc sỡ như của muội.” Giọng điệu nhạt nhẽo, mang theo chút phẫn uất, hung dữ mà nhìn Horry chăm chăm. Có điều cô cũng biết có một số việc không cưỡng cầu được, chỉ có thể mang theo nuôi tiếc. Những giống cái xung quanh cũng ào ào gật đầu. Đổi được đồ ở chợ cũng phải có vận may, đúng là có vài thứ bình thường không đổi được.

Đường Lâm cười ngượng ngáp, đáy lòng lại tràn đầy ngọt ngào. Cô cẩn thận đeo dây chuyền vào, xuyên qua mọi người nhìn mấy người Arthur đang bảo vệ Tiểu Luân Ân, có cảm giác ấm áp không nói thành lời. Cô thầm tính đi chợ này một chút.

Chỉ có vài bộ lạc sức mạnh cường đại, sống ở nơi cố định mới có thể tổ chức hoạt động họp chợ trao đổi hàng hóa này. Bộ lạc nhỏ thì vội vàng di chuyển, tìm đủ thức ăn, đâu còn có tâm trạng mà chuẩn bị chợ này. Đường nhiên là có vài bộ lạc nhỏ vì để tránh bị diệt tộc mà nương nhờ vào bộ lạc lớn khác, biến thành bộ lạc phụ thuộc.

Cách lúc giao mùa còn hai tháng Maya, thức ăn dự trữ trong bộ lạc đủ để vượt qua lúc dạ trú phủ xuống. Heo sinh sản vượt qua cả dự đoán của Đường Lâm. Ngay cả lúa nước được trồng cũng sinh trưởng không tệ. Tất cả đều phát triển tốt. Điều đáng lo duy nhất là dạ trú sắp tới, bộ lạc sắp phải di chuyển. Trước mắt phòng ngự của bộ lạc không đủ để ngăn chặn dã thú đánh lên vào dạ trú. Gần đây Horry bắt đầu bảo tộc nhân đi tìm kiếm nơi ở mới.

Chuyện này Đường Lâm cũng lực bất tòng tâm. Cô chưa từng trải qua dạ trú nên không dám mở miệng nói gì. Cuộc sống trong khoảng thời gian này khiến cô hiểu rõ thế giới này tàn khốc cỡ nào.

Dù là bạch trú thì trong bộ lạc cũng sẽ xuất hiện dã thú. Cũng may mà cây dùng để xây nhà gỗ đều vô cùng vững chắc, dã thú vào thì giống cái nhanh chóng trốn vào nhà gỗ, giống đực thì ào ào ra tay áp chế dã thú xông vào bộ lạc. Nhưng dù như vậy cũng thường xuyên có người bị thương, thậm chí chết.

Từ những gì mọi người trong bộ lạc nói với nhau, Đường Lâm biết khi dạ trú phủ xuống thì dã thú sẽ càng bạo động thường xuyên hơn. Hơn nữa lũ lụt cũng càng nhiều. Hạn hán, lũ đất...những chuyện này có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Vì vậy muốn định cư phải xem xét rất nhiều yếu tố. Đường Lâm than nhẹ một tiếng, sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy!

Trở về nhà gỗ, tắm sạch cho Tiểu Luân Ân rồi đặt nó lên giường gỗ nhỏ.

Đường

Lâm dựa vào giường, nhìn Arthur bận rộn. Mấy ngày nay vì tìm kiếm nơi dừng chân mới mà mấy người không có thời gian dày vò cô. Họ thay phiên ở cùng cô mỗi đêm. Dù sao dù là ban đêm thì trong bộ lạc vẫn đáng sợ.

“Ngày mai em đi với anh tới chợ.” Đường Lâm liếc nhìn thân thể gầy gò khỏe đẹp của Arthur, người không khỏi hơi nóng lên, môi hơi khô. Cô kéo da thú che nửa người, thân thể mềm mại nửa hở nửa che, vô cùng đáng chú ý. Thấy thể Arthur đang bận bịu không khỏi hơi có động thái khác thường, người bỗng cứng đờ, dừng lại, bình tĩnh mà nhìn Đường Lâm trên giường, lại nhìn Luân Ân trên giường gỗ nhỏ. Khóe môi hơi cong lên thành đường cong mập mờ, mang theo hơi thở mê hoặc.

“Chợ hơi xa, em chắc chắn muốn đi?” Arthur cởi da thú trên người, để lộ thân thể to lớn. Hơi thở đầy mùi hormone nam tính tràn ra khắp phòng ngay lập tức thứ phía dưới đã sớm ngẩng cao đầu đầy kiêu ngạo. Đường Lâm tức giận trợn mắt trừng Arthur.

“Ừ, tò mò nên muốn đi xem.” Ngoài bộ lạc Thiết Chùy, hình như cô chưa từng đi tới bộ lạc khác. Thật vất vả mới có cơ hội ra ngoài thăm quan, đương nhiên cô không muốn bỏ qua. Hơn nữa qua không bao lâu nữa là tới dạ trú, lúc đó càng không thể ra ngoài.

“Được. Nhưng Luân Ân thì làm sao?” Bọn Bối Lý phải đi ra ngoài tìm chỗ dừng chân mới. Chỗ bọn họ ở bây giờ là lúc bạch trú lần trước tìm được, cũng không hợp để sống vào dạ trú, cho nên nhất định phải tìm được chỗ ở mới.

“Để Lord chăm sóc. Anh ấy cần sắp xếp được thảo, không có thời gian ra ngoài.” Cô suy nghĩ hồi lâu, vẫn quyết định không mang Luân Ân ra ngoài. Dù sao cô không muốn mạo hiểm lẫn lộn đường xa. Ai biết chợ sẽ có chuyện gì xảy ra. Chợ này do bộ lạc khác tổ chức, mang theo Luân Ân ít nhiều sẽ hơi bất tiện.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng hần gật đầu.

Ngồi trên người Arthur, men theo bìa rừng rậm đi về phía trước, liếc nhìn cây cối không ngừng lùi lại phía sau, từ từ hai bên không xuất hiện người thú khác. Cô nhìn chợ càng ngày càng gần phía trước, người cũng càng lúc càng nhiều, đủ loại hình thú xuất hiện.

Nhìn làng nhỏ được bảo vệ chặt chẽ trước mặt, Đường Lâm sững sốt ngay lập tức. Không ngờ còn có bộ lạc có trình độ phát triển như vậy. Hàng rào gỗ nặng nề như mãnh thú ngủ đông. Hai bên hàng rào gỗ có vài giống đực khỏe mạnh, tay cầm cây gậy gỗ sắc bén. Lúc tới nơi, mọi người ào ào biến thành hình người, đi tới trước giống đực trước hàng rào gỗ thì lấy ra một ấn tín bằng đá ném cho giống đực.

“Đó là cái gì?” Đường Lâm chỉ vào ấn tín bằng đá giống đực ào ào ném ra, tò mò mà hỏi.

Đợi tới lúc Đường Lâm xuống Arthur mới hóa thành hình người, ôm cô vào lòng, ngăn cản những giống đực đang ngấp nghé. Lần này đi theo bọn Arthur còn có Wall, bên cạnh là Karen nhỏ nhắn xinh xắn dựa sát vào. Bên cạnh Karen còn có một giống đực khác, vóc người gần bằng Wall, cũng là giống đực của Karen. Giống đực Karen vừa ý là Wall, tới lúc ra ngoài đi săn, không cẩn thận suýt chút nữa bị dã thú giết, vừa lúc được Nặc Mã ra ngoài bắt gặp.

Wall nhìn Đường Lâm được Arthur bảo vệ chặt chẽ trong lòng, đôi mắt hổ chứa nước mắt, ngón tay vịn lên da thú, ngoan ngoãn đứng sau lưng Karen. Karen bĩu môi nhìn Wall đang uất ức, vỗ vỗ Nặc Mã, xoay người đi tới trước mặt Wall, vươn tay kéo da thú của hần rồi chìa tay cho hần ôm. Nhìn Karen trước ngực, lại nhìn Đường Lâm một chút, cuối cùng hần cam chịu mà ôm lấy Karen.

“Karen, thật xin lỗi! Không phải anh cố ý.” Nặc Mã lo lắng mà nhìn Karen. Hần chiếm đoạt cô thì nhất định phải chịu trách nhiệm với cô. Hần ngượng ngùng mà nhìn Arthur. Chuyện của Wall và Nặc Mã, mọi người trong bộ lạc đều biết. Nặc Mã cũng biết nếu không phải nhờ lần đi săn đó thì Karen cũng sẽ không chấp nhận hần. Giống cái trong bộ lạc có mấy giống đực cũng không kỳ lạ. Hần không ngại Wall.

Chuyện này phải do bọn họ giải quyết. Lần tính kế Wall đó hần cũng có tham gia. Thân là giống đực của Karen, hần không muốn cô không vui. Đường Lâm là giống cái của bọn Arthur, đây là chuyện thật. Ngay cả nghi thức cũng đã cử hành. Nếu Đường Lâm có thể tiếp nhận Wall, vậy thì khác rồi. Đường Lâm không chấp nhận hần nên Karen làm vậy cũng chẳng sao. Mọi người trong bộ lạc cũng đều vui mừng khi thấy chuyện thành. Karen theo đuổi sau lưng Wall cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Karen kề sát mặt vào mặt Wall, cầm tay phải của hần đặt lên bụng mình, nói: “Không sao, em không để ý. Không chừng trong này đã có cục cưng của chúng ta. Wall là của Karen, không được nghĩ tới người khác. Nếu không em sẽ đau lòng.” Về mặt cô chân thành mà nhìn Wall, khẽ chạm vào hần, khoe môi tràn đầy ý cười.

Nghe Karen nói vậy, mặt Wall thoáng hiện lên sự xấu hổ, liếc nhìn Đường Lâm một cái thật sâu rồi cúi đầu nhìn Karen, gật mạnh đầu.

51. Chương 51: Giao Dịch Với Bộ Lạc Cự Mục

“Arthur, đã lâu không gặp tiểu tử cậu!”

Vừa bước vào chợ thì một giọng nam hùng hậu liền chen vào. Đường Lâm mở to mắt quan sát xung quanh sân được bố trí đan xen, không tản mát vô kết cấu như bộ lạc Hắc Sơn.

Nhà gỗ trước mặt được chia ra xây hai bên đường, giữa đường bày một hòn đá trắng tinh. Dọc theo cửa hàng hai bên đường là hàng đá cuội thật nhỏ. Cách mười lăm mét là một căn nhà gỗ. Mùi gỗ lâu năm tản ra thoang thoảng. Không chỉ có thể phòng côn trùng mà còn có tác dụng nâng cao tinh thần. Trên đường phố có đủ loại màu sắc quần áo đỏ, xanh, tím ••••• kiểu tóc khác nhau, vóc người cũng vô cùng khỏe mạnh, cũng có không ít người gầy gò nhưng cường tráng như Arthur.

“Gần đây quả thực tiểu tử Drew cậu sống không tệ. Giống cái của nhà cậu à? Nghe nói tháng Maya trước đã lqđ cử hành nghi thức. Sao không thấy cô ấy đâu?” Arthur bước lên, vung nắm đấm về phía giống đực cường tráng trước mặt.

Drew thật thà mà gãi cái gáy, cười nói: “Nacy ở nhà. Nghe nói lần này bộ lạc voi ma mút phía bắc lấy ra không ít đồ tốt. Có muốn tới xem không? Tôi vừa trở về từ bên ngoài, may mà gặp cậu. Tối đây ngồi đi. Ặc! Vị này —— ”

Ánh mắt ngờ nghệch nhìn thấy Đường Lâm sau lưng Arthur thì đáy mắt lóe lên vẻ kinh diễm, ngay sau đó như đã hiểu ra, vỗ vai Arthur một cách thô bạo, hung dữ mà nói: “Tiểu tử cậu không tệ nha! Ngay cả có giống cái cũng không cho tôi biết một tiếng.”

Dứt lời thì đã tới trước mặt Đường Lâm, “Tôi tên là Drew, người bộ lạc Cự Mục. Nếu tôi chưa cử hành nghi thức thì chắc chắn sẽ tới bộ lạc Hắc Sơn theo đuổi cô. Tiểu tử Arthur này được lợi rồi.” Hắn trêu ghẹo, nháy mắt với Đường Lâm.

Thấy vậy Đường Lâm cười khê. Drew này thật ra rất thú vị. Nhanh mồm nhanh miệng, làm bằng hữu cũng không tệ.

“Đường Lâm, giống cái của Arthur. Bộ lạc Cự Mục!” Giọng nói không khỏi mang theo chút kinh ngạc mà nhìn chợ hết sức đông đúc đan xen nhau. Đây chính là bộ lạc Cự Mục. Thấy người thú đi qua xung quanh ào ào chào hỏi Drew, chắc thân phận của hắn bộ lạc Cự Mục vô cùng không đơn giản, đáng để làm bạn. Trước mắt bộ lạc Hắc Sơn còn chưa ổn, cần sự viện trợ từ bên ngoài của những bộ lạc mạnh mẽ có lực.

“Drew là tộc nhân của bộ lạc Cự Mục, trước mắt chính là bộ lạc Cự Mục, không biết mạnh hơn bộ lạc Hắc Sơn chúng ta bao nhiêu lần.” Arthur thổn thức mà nhìn Drew, không thể không thừa nhận bộ lạc Cự Mục quả là lợi hại.

Hàng năm bộ lạc đều cần nộp lượng thức ăn nhất định mới có thể có ấn tín bằng đá vào bộ lạc Cự Mục. Ban đầu lúc bộ lạc Hắc Sơn mới thành lập, may mà quen Drew. Drew là con của tộc trưởng bộ lạc Cự Mục, mở không ít cửa sau cho bộ lạc Hắc Sơn.

“Arthur huynh đệ đừng tự ti. Bộ lạc Cự Mục tôi chỉ riêng tộc nhân đã gặp mấy lần bộ lạc Hắc Sơn của anh. Tính đến nay đã d’đ’l’q’đ thành lập được gần trăm năm. Bộ lạc Hắc Sơn của anh mới chỉ mấy chục năm, kém hơn cũng không có gì lạ cả. Nếu không thì vào bộ lạc Cự Mục tôi đi. Có huynh đệ tuyệt đối sẽ không để bộ lạc Hắc Sơn bị thiệt thòi.” Đôi mắt hổ của Drew đầy tinh quang, nhìn Arthur bằng ánh mắt nóng bỏng.

Tuy bộ lạc Hắc Sơn thành lập không lâu, tộc nhân càng là rỗng rần hỗn tạp, nhưng lại có thể đứng vững vàng ở một phương mấy chục năm, thực lực lại cực kỳ vững mạnh. Việc kết hợp các bộ lạc cũng không hiếm thấy. Không ít bộ lạc thực lực yếu ớt, vì sinh tồn cũng sẽ dựa vào những bộ lạc lớn mạnh mẽ khác.

Arthur lắc đầu, nói: “Chuyện này không vội. Có thể vài ngày nữa sẽ tìm được nơi ở thích hợp. Lần này tới là muốn bàn bạc với các anh, làm một giao dịch.” Hắn chỉ chỉ thứ trong tay Wall đứng sau lưng. Là vài con heo nhỏ. Ngoài heo Đường Lâm còn bảo bọn Joss chuẩn bị không ít thứ có thể giao dịch.

Chợ của bộ lạc Cự Mục có không ít đồ tốt. Lần này đã hoàn toàn chuẩn bị đầy đủ trước. Nếu có thể hợp tác với bộ lạc này thì sau này khi bộ lạc Hắc Sơn yên ổn, cũng sẽ không lo không phát triển được.

Bộ lạc muốn phát triển thì cần nhân, tài, vật. Bất kể là thứ nào trong số này bộ lạc Hắc Sơn cũng vô cùng thiếu thốn. Những thứ này cần phải tích lũy trong thời gian dài, không gấp được, cũng không cưỡng cầu được.

Drew tò mò mà nhìn Arthur thần thần bí bí, vươn tay mở da thú trong tay Wall ra, lập tức người khẽ run lên, đáy mắt thoáng qua tinh quang. Heo con! Thứ này không hay lấy được. Tuy tính tình heo ngoan ngoãn nhưng không dễ bắt. Bình thường heo sống thành bầy, nhất là heo con, cực kỳ khó bắt.

Thịt heo thơm ngon, mọi người rất thích ăn, tiếc rằng có tiền mà không mua được. Drew thân là thiếu tộc trưởng của bộ lạc Cự Mục, nhìn hành động này của Arthur, đáy lòng hiểu rõ vài phần, nhìn Arthur thật sâu vài lần.

“Bộ lạc Hắc Sơn không đơn giản! Heo con không dễ bắt được. Đi theo tôi!” Dứt lời, hắn dẫn đoàn người Arthur đi về phía cuối con đường, đứng trước một căn nhà gỗ khá lớn, khẽ gõ vài cái, “Nancy, anh đã về!”

Một lúc sau, một giống cái nhỏ nhắn đáng yêu mở cửa, “Drew về rồi. Cha vừa đi, bảo sao chưa thấy anh về. Sắp đổi mùa, bộ lạc cần phải chuẩn bị một chút!”

“Ha ha! Đây là Arthur mà anh đã từng nói với em. Những người khác là tộc nhân của hắn. Em mời cha tới đây, nói có chuyện cần bàn.” Hắn ôm Nancy, hôn vài cái lên mặt cô, hài lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô xấu hổ đến nổi đỏ bừng, sau đó mới dẫn mấy người Arthur vào trong. Trong nhà bày vài dụng cụ đơn sơ, sạch sẽ ngăn nắp, tỏa ra mùi thơm lành. Trong góc sân trồng mấy cây hoa. Thời không này còn chưa có đồ sắt nhưng đã có đồ gốm thô ráp. Dụng cụ bình thường đều là đồ gốm nung từ đất sét. Đường Lâm thất thần mà nhìn đồ gốm bày trên bàn, thoáng qua kinh ngạc. Cô chỉ thấy một món đồ gốm trong nhà Joss ở bộ lạc Hắc Sơn, không ngờ đồ gốm ở bộ lạc Cự Mục lại nhiều như vậy, không hổ là bộ lạc lớn.

“Đồ gốm này là do các anh nung thành?” Đồ cổ đó! Đường Lâm ngây ngốc mà bưng đồ gốm lên. Chắc chắn! Nếu lấy thứ đồ chơi này tới trái đất thì chắc chắn là giá trên trời! Cảm giác còn hơi thô ráp, có điều ở thời không này cũng coi như không tệ rồi.

Hắn kinh ngạc mà nhìn Đường Lâm, “Ừ, là tộc nhân bộ lạc nung. Sao?”

“Không sao, chỉ hâm mộ thôi!”

Arthur bỗng ôm Đường Lâm, lực tay không khỏi mạnh hơn. Bộ lạc Cự Mục tốt hơn bộ lạc Hắc Sơn nhiều. Ánh mắt nóng như lửa của Đường Lâm khiến Arthur cảm thấy bất an. Lâm có thể ghét hắn không đủ mạnh, chưa đủ tốt, không cho cô cuộc sống yên bình không?

Đường Lâm nghi ngờ mà nhìn hành động của Arthur, mãnh liệt đối mắt với cặp mắt đầy bất an kia, khóe mắt không khỏi giật giật, nhúc nhích vài cái. Nhưng Arthur không động đậy chút nào.

“Đang nghĩ gì vậy?” Cô vươn tay nhéo tai Arthur, mặt đầy bất mãn.

“Không.” Thấy Đường Lâm không có hành động khác, Arthur lắc đầu đầy ngượng ngập nhưng vẫn ôm chặt cô không muốn buông tay. Hắn cảnh giác mà nhìn Drew chăm chăm, chính là không để Drew nhìn chăm chú vào Đường Lâm. Wall bên cạnh cũng nghiêng người như có như không, ngăn ánh mắt đánh giá của Drew. Karen không nói gì, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Nặc Mã.

“Ha ha, nếu bộ lạc Hắc Sơn bằng lòng gia nhập bộ lạc Cự Mục thì kỹ thuật nung đất này không tính là bí mật gì.”

Drew nhìn thẳng Đường Lâm, đáy mắt hiện lên ánh sao lóe lóe. Hắn mơ hồ nhận ra được mấy người này lấy Đường Lâm làm đầu, nghi ngờ mà quét mắt qua Arthur một cái đầy khó hiểu, hơi cảm thấy kỳ lạ. Địa vị của Arthur ở bộ lạc Hắc Sơn không thấp. Nếu không phải vì thân hình thì lực kêu gọi có lẽ còn mạnh hơn tộc trưởng Horry nhiều.

“Cảm ơn Drew. Có điều tôi cũng biết một chút về kỹ thuật nung đất này. Bộ lạc Hắc Sơn vẫn có thể tự nuôi sống mình. Việc gia nhập bộ lạc Cự Mục này còn phải bàn bạc kỹ hơn. Nhưng không biết lúc nào thì tộc trưởng tới?” Đường Lâm từ chối. Cho dù Drew nói thế nhưng nếu gia nhập vào bộ lạc Cự Mục này thì

sau này đâu còn bộ lạc Hắc Sơn nữa. Không nói tới bọn Arthur có thể chấp nhận không, chắc hẳn những người khác trong bộ lạc cũng không muốn. Tộc nhân bộ lạc Hắc Sơn tới từ năm sông bốn biển, đều là những người tâm cao khí ngạo, sao có thể bằng lòng chịu thiệt ở dưới người khác.

“Drew có chuyện gì à?” Ngoài cửa có một nam tử trung niên đang đứng, không cường tráng như giống đực khác mà gò má gầy nhom hơi hóp lại, lúc đôi mắt màu xám chuyển động thì lóe lên chút ánh sáng.

“Cha, đây là Arthur và giống cái của hắn ở bộ lạc Hắc Sơn.”

Drew vội vàng đứng dậy, khom người đi tới cửa, vươn tay đỡ người tới, Nancy đứng bên kia.

“Bộ lạc Hắc Sơn!” Đức Phí hơi ngẩn người, ngay sau đó liền khôi phục lại, thân thể gầy yếu thoáng chốc tản ra sát khí khổng lồ. Ánh mắt mang theo tính toán mà quan sát mấy người Arthur. Trong ánh mắt bình tĩnh không mang theo chút song.

Đường Lâm hơi đi chậm lại nửa bước, nhắm mắt theo đuôi Arthur, thấy vậy trong mắt Đức Phí thoáng qua vẻ tán thưởng. Địa vị của giống cái này rất cao, cũng khiến giống cái này có dáng vẻ cao cao thại thượng. Đức Phí làm người đứng đầu bộ lạc Cự Mục, năm đó vì cứu bộ lạc mà bị thú dữ đánh bị thương, từ đó bệnh tật không dứt. Nhưng tác phong cường thế vẫn khiến mọi người trong bộ lạc Cự Mục nghe mà sợ hãi.

Thấy Đường Lâm như vậy, rõ ràng là ông hết sức hài lòng. Giống cái được nuôi chiều là chuyện ở nhà, ra ngoài thì không thể chiều chuộng quá mức.

“Hôm nay tôi thay mặt bộ lạc Hắc Sơn muốn làm một cuộc giao dịch với bộ lạc Cự Mục.” Arthur thần nhiên mà ngồi vào chỗ, Wall sau lưng mở da thú bọc heo con ra. Drew cung kính mà đứng sau lưng Đức Phí. Nancy thì châm nước sôi, cẩn thận mà rót trà ọi người, sau đó đứng bên cạnh Drew. Ánh mắt cô thỉnh thoảng quan sát Đường Lâm thoải mái mà hào phóng, đáy mắt thoáng hiện chút tò mò.

“Heo con. Bộ lạc Hắc Sơn quả thật lợi hại. Nhưng chỉ dựa vào hai con heo con mà bàn chuyện giao dịch với bộ lạc Cự Mục chúng ta, e rằng ——” Đức Phí ngừng một chút, hai tay bắt chéo lên trên cây quả trượng làm bằng gỗ, mí mắt hơi hạ. Khuôn mặt hơi vàng vừng vàng như núi, không nhìn ra chút cảm xúc dư thừa nào.

Arthur nghe xong thì cười khế, đứng dậy nhận lấy cái bọc trên tay Karen. Trong đó có không ít thứ được phân loại, đều dùng ống bọc kỹ, bên trên còn đánh dấu.

“Những vật nhỏ này cũng được coi là vật để giao dịch. Tộc trưởng ông thấy thế nào? Hai con heo con này một đực một cái, rất hợp để chăn nuôi.” Arthur cố ý nhấn mạnh hai chữ chăn nuôi. Chăn nuôi với bất cứ bộ lạc nào mà nói cũng đều được cho là hơi xa lạ. Bộ lạc Cự Mục từng nghĩ bắt heo tự nuôi. Thịt heo thơm ngon, dầu cơ kiếm lợi rất tốt, tiếc rằng không biết nên nuôi nhốt thế nào, cuối cùng đành phải từ bỏ.

Heo con cực kỳ khó bắt, dù bắt được cũng không thể vừa hay ghép thành đôi.

Lúc Drew vừa thấy heo con mà Arthur đưa ra thì trong mắt liền thoáng qua kinh ngạc. Phải biết rằng vì heo này mà bộ lạc Cự Mục phí không ít tâm tư. Giờ đây bộ lạc Hắc Sơn lại lấy ra heo con không e dè gì, sao có thể khiến hắn không kinh hãi.

Đức Phí vươn bàn tay gầy đét, mở bình trong bọc ra, tò mò mà kề lại khế ngửi. Nancy đang yên lặng đứng bên cạnh, lúc Đức Phí mở bình ra thì trợn tròn mắt, bước nhanh lên, ôm chặt một bình, nói to: “Đây chẳng phải là hạt giống rau thơm ư? Sao các anh lấy được?” Đức Phí và Drew vô cùng kinh ngạc mà nhìn Nancy. Thứ này là gì mà lại khiến Nancy luống cuống như thế?

52. Chương 52: Di Chuyển Chỗ Ở

“Hạt giống lúa nước. Chỉ nửa bình cũng mất không ít thời gian. Những bình khác là gia vị và hạt giống rau.”

Đường Lâm khẽ giải thích, nghi ngờ mà nhìn Nancy, không hiểu vì sao cô lại kinh ngạc như vậy. Chẳng lẽ bộ lạc Cự Mục đã bắt đầu trồng lúa nước? Cô quét qua đồ gốm bày trong nhà, thăm nghĩ thời không khác này phát triển cũng không chậm.

“Lúa nước? Thì ra là gọi là lúa nước. Các cô hái thế nào vậy?” Nancy thả bình trong tay xuống, quét mắt qua những bình khác, chậm chậm hiện lên sự kinh ngạc. Phải biết những thứ này dù là bộ lạc d.đ.l.q.đ Cự Mục cũng không có. Ngửi mùi là biết gia vị cho vào thức ăn. Về phần những hạt giống mà Đường Lâm nói kia, ngay cả Nancy cũng mặt đầy mờ mịt, rõ ràng không biết rốt cuộc hạt giống rau là gì. Thấy vậy, khuôn mặt bình tĩnh của Đức Phí chợt lóe lên sự giật mình rồi biến mất.

“Tình cờ có được, mấy chút tâm tư nuôi trồng ra. Chẳng lẽ bộ lạc Cự Mục đã trồng được lúa nước này rồi à?” Đường Lâm ngẩng đầu nhìn Nancy, Nancy lắc đầu. Cô liếc mắt nhìn Đức Phí, thấy ông không ngăn cản mới nói: “Lúa nước mà cô nói này là y sư của bộ lạc tình cờ phát hiện có thể ăn được, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa tìm ra cách trồng trọt. Chuyện này không nhiều người biết, vừa rồi thấy cô lấy ra nên mới luống cuống như vậy.”

Nghe Nancy giải thích, Đường Lâm cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Chuyện này cũng không có gì kỳ lạ. Bộ lạc Cự Mục ngay cả đồ gốm cũng có thể nung, phát hiện ra lúa nước cũng không phải là chuyện không thể. Vừa rồi lúc đi qua chợ, phát hiện bộ lạc Cự Mục cũng sắp phát triển tới xã hội nô lệ rồi.

“May mắn thôi!” Đường Lâm ngưỡng ngáp, mở từng bình ra, đặt trước mắt mấy người Đức Phí. Từ lúc bước vào nhà Đường Lâm vẫn quan sát vẻ mặt của mấy người Đức Phí, thấy trên mặt họ thoáng qua kinh ngạc, giật mình, duy chỉ không có sự tham lam.

Đường Lâm mới lớn mật mà mở hết những thứ này ra. Những thứ này chỉ là thứ nhỏ nhặt trong bộ lạc Hắc Sơn, với thực lực của bộ lạc Cự Mục, không thể làm ra chuyện giết người cướp của được.

“Quá khiêm tốn! Các anh định đổi lấy thứ gì? Muối biển hay là thức ăn? Chỉ cần không quá đáng tôi đều có thể thay mặt bộ lạc Cự Mục đồng ý với các anh.” Đức Phí cầm quả trứng, hứa hẹn mà nhìn Đường Lâm. Đồng tử vẫn đục tắn ra tinh quang bốn phía, khiến người ta không d’đ’l’q’đ dám khinh thường. Ông ngừng một chút, ngẩng đầu lên quét mắt qua mấy người Đường Lâm, “Nếu bộ lạc Hắc Sơn bằng lòng gia nhập bộ lạc Cự Mục, có thể xóa bỏ tất cả những gì trở ngại bộ lạc Hắc Sơn đi lại. Hay cung cấp một phần thức ăn cho bộ lạc Hắc Sơn, tất cả những gì mang lại lợi ích cho bộ lạc Cự Mục cũng đều có thể mở rộng cho bộ lạc Hắc Sơn.”

Lời Đức Phí vừa dứt, vẻ mặt Drew và Nancy sau lưng đều rất ngạc nhiên. Lời này của Đức Phí rất nặng. Trong sự quản lý của bộ lạc Cự Mục có không ít bộ lạc nhỏ. Bọn họ đều nhờ vào sự giúp đỡ của bộ lạc Cự Mục để tồn tại.

Nhưng mỗi tháng đều phải giao nộp một lượng thức ăn nhất định và những thứ khác mới có thể hưởng thụ sự che chở của bộ lạc Cự Mục. Nhưng hôm nay Đức Phí hứa bộ lạc Hắc Sơn không cần giao nộp thức ăn, còn được hưởng không ít lợi ích từ bộ lạc.

Đường Lâm mấp má miệng nhưng không nói. Vẻ mặt Arthur và mấy người Wall kích động, thở hổn hển, gân xanh trên tay nổi lên, không khó nhìn ra trong lòng bọn họ đang đấu tranh mãnh liệt xem đồng ý hay không.

Nếu đồng ý thì bộ lạc Hắc Sơn không phải di chuyển. Có thể sau này sẽ không còn bộ lạc Hắc Sơn nữa. Arthur bên này thiện ác giao chiến, Đường Lâm và Đức Phí bên kia im lặng không nói, vững vàng như núi.

Một lúc sau, Arthur ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt bình thản của Đường Lâm, mặt hiện lên nụ cười nhẹ nhõm, lắc đầu mà nói: “Đa tạ ý tốt của tộc trưởng Đức Phí. Bộ lạc Hắc Sơn không muốn dựa vào người khác.” Nghe lời Arthur, khóe môi Đường Lâm hơi nâng lên thành độ cong hài lòng. Nhập vào bộ lạc Cự Mục là tốt nhưng có quá nhiều hạn chế.

Nghe Arthur nói xong, người Đức Phí khẽ run lên, vẻ thất vọng chợt lóe rồi biến mất. Bộ lạc Hắc Sơn thành lập không lâu nhưng thực lực có thể đứng trong mười bộ lạc đứng đầu, cộng thêm tộc nhân bộ lạc này hỗn tạp, đương nhiên có không ít huyết thống hi hữu.

Nhưng bộ lạc Cự Mục sẽ không ép buộc người khác. Ông nhanh chóng thu lại tất cả suy nghĩ, “Arthur nói

vậy thì tôi cũng không tiện cố ép. Để Drew dẫn mọi người đi, truyền kỹ thuật nung đất cho bộ lạc Hắc Sơn các anh. Hạt giống lúa nước và tất cả hạt giống rau này tôi dùng một thạch muối biển và hạt giống khác để đổi. Anh xem vậy có được không?” Đức Phí suy nghĩ một lát, nói.

Đường Lâm hơi chần động, tán thưởng mà nhìn Đức Phí. Không hổ là tộc trưởng bộ lạc Cự Mộc, riêng sự quyết đoán này đã đủ để người ta kính trọng. Nếu những thứ này đưa tới bộ lạc khác, tuyệt đối có thể dẫn tới náo động. Đức Phí này lại có thể bất động như núi, bình tĩnh như vậy.

“Lần này coi như là có lời!” Nhìn thứ trong tay, Karen nở nụ cười. Vốn cô còn lo lắng bộ lạc Cự Mộc không đồng ý với giao dịch này. Dù sao bộ lạc Hắc Sơn cũng ở thế bất lợi.

“Mau tìm nơi chuyển chỗ ở. Hôm nay để lộ quá nhiều thứ. Nếu không mau tìm chỗ khác, em lo sau này bộ lạc Cự Mộc ——” Đường Lâm cau mày, vẻ mặt lo lắng. Bộ lạc Cự Mộc có thân thiện nữa thì cuối cùng có một ngày, chỉ có tự bộ lạc trở nên cường đại mới có thể ngăn chặn tất cả mọi thứ.

Arthur gật đầu một cách nghiêm túc. Hắn hiểu ý trong lời Đường Lâm. Có lẽ hôm nay bộ lạc Cự Mộc có thể không nổi lòng tham nhưng không thể bảo đảm sau này sẽ không. Chuyện như vậy ai cũng không nói chính xác được. Có vết xe đổ của bộ lạc Thiết Chùy, mọi người đều ít nhiều có đề phòng.

Ngựa không ngừng vó chạy về bộ lạc. Cách đây còn có hơn một tháng Maya, phải đẩy nhanh tiến độ.

Trước đó bộ lạc tìm được không ít chỗ có thể chuyển tới nhưng đều không phải vô cùng hoàn mỹ. Không phải quá nhỏ thì cũng không có bao nhiêu đất để mở rộng, cho nên mới kéo dài tới giờ còn chưa quyết định.

Trở về bộ lạc, đem đồ gốm mang về từ bộ lạc Cự Mộc đặt lên bàn xong, còn chưa kịp tới chỗ Lord thăm Luân Ân thì Rocca đã hưng phấn đi vào, bảo bọn họ tới chỗ Horry có chuyện cần bàn.

“Horry sao vậy?” Arthur không hiểu ra sao mà đi theo Rocca và nhà gỗ của Horry. Bên trong nhà có không ít người hoặc ngồi hoặc đứng, ngay cả Lord cũng ôm Tiểu Luân Ân đứng trong góc. Joss đang cầm thứ gì đó dút cho nó, tiểu tử liếm môi, ăn rất ngon. Cái đuôi bên dưới khẽ phất phất, rất thỏa mãn. Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hài lòng, liếc thấy bóng Đường Lâm thì kêu lên mong được cô ôm. Lord tức giận mà vỗ mấy cái lên mông tiểu tử, bĩu môi nói: “Mất lợi hại như kẻ trộm, Lâm vừa đi vào đã nhận ra.”

Tuy là lời trách mắng nhưng lại mang theo giọng điệu thỏa mãn. Đường Lâm nhận lấy tiểu tử, hôn vài cái, thoải mái mà nói: “Luân Ân có ngoan ngoãn ở nhà không? Có quấy rầy cha Lord anh sắp xếp được thảo không?”

Joss cười nói: “Tiểu tử này vô cùng thông minh, không khóc không ầm ỹ, lúc đói bụng mới nức nở vài tiếng. Nếu không thì nằm chơi một mình, rất biết điều.” Trong giọng điệu mang theo ước ao, tay khẽ xoa lên bụng. Chờ lần này sắp xếp xong, cũng là lúc sinh cho Horry một đứa con. Họ đã cử hành nghi thức của bộ lạc nhưng còn chưa sinh con.

Horry nhìn trong nhà, thấy mọi người trong bộ lạc đã đến gần đủ, lấy ra một tờ da thú xù xì, trên dùng đá đen vẽ thành một bản đồ sơ sài. Đường Lâm liếc mắt, không hiểu ra sao. Nhưng những người khác lại như nhìn thấy thứ gì thú vị. Ngón tay Horry chỉ lên một chấm đỏ nhỏ.

“Chỗ này được coi là bí mật cao nhất của bộ lạc Hắc Sơn chúng ta. Mấy ngày trước Rocca phát hiện ra một mật đạo ở đây.” Horry nói tới đây thì đẩy mắt hiện lên tinh quang đậm đà, bàn tay đặt bên bản đồ hơi run, vẻ mặt hết sức kích động.

Đường Lâm chớp mắt, cười nói: “Có phải Horry phát hiện ra chỗ di chuyển thích hợp? Chuyện muối tinh cũng không thể để lộ. Nếu lộ ra, dù có là bộ lạc Cự Mộc cũng sẽ trở mặt thành thù.” Đường Lâm nữa nói giỡn nữa nhắc nhở.

Nếu trước đây cô không cảm thấy gì, thì sau khi sống mấy tháng Maya ở đây, cô vô cùng rõ ràng muối quan trọng bao nhiêu với bộ lạc ở đại lục này. Dù mạnh như bộ lạc Cự Mộc cũng sẽ động lòng.

Mọi người nghe lời Đường Lâm xong thì lập tức nhìn Horry đầy trên ghẹo.

Hầu hết hắn khẽ chuyển động, nuốt nước miếng, ngón tay chạy dọc theo chấm đỏ nhỏ, từ từ hướng lên trên núi, đi thẳng ra vách núi phía sau chấm đỏ đó. Núi Thiên Thần, vùng này hết sức nổi tiếng, không chỉ à

còn vô cùng dốc. Trên đó có không ít hang động tự nhiên, nhưng rất khó leo lên. Nghe nói lúc bộ lạc Cự Mục xây dựng thì cũng từng có chủ ý với núi Thiên Thần này.

Tiếc rằng leo núi quá phức tạp, không tiện đi vào, cuối cùng chỉ có thể buông tha, tìm một chỗ khác ở.

“Núi Thiên Thần rất khó để leo lên, không tiện ra vào. Tộc nhân có thể bay lên quá ít, nếu không thì rất đáng để cân nhắc.” Mặt Arthur đầy nghi ngờ mà nhìn Horry. Ở lưng chừng núi Thiên Thần có không ít hang động liền với nhau, tựa như một cái mê cung cực lớn. Tuy nó bộ lạc Hắc Sơn có người có thể bay nhưng mỗi lần ra vào quá phiền phức, vậy lại càng thêm bất lợi cho bộ lạc phát triển.

“Bọn Rocca phát hiện ra một mật đạo, ở dưới muối tinh. Mật đạo thông thẳng lên sườn núi Thiên Thần. Hơn nữa còn phát hiện trong núi Thiên Thần có rất nhiều hang động rộng rãi. Chỉ cần sửa lại một chút là có thể ở được. Phần lớn muối tinh đã được khai thác, chỉ cần chúng ta sử dụng cẩn thận —— Núi Thiên Thần này cách bộ lạc cũng không xa. Chúng ta có thể dời từng chút qua. Cách dạ trú còn một tháng Maya. Có chuồng nuôi heo và dã thú khác, chúng ta cần bản không phải lo tới vấn đề thức ăn. Trong thời gian này giống cái hái rau dại dự trữ, giống đực bí mật vào núi Thiên Thần trước.” Horry sắp xếp rõ ràng mạch lạc, ngón tay run lên không ngừng, vẻ mặt vô cùng kích động. Lúc Rocca phát hiện ra mật đạo này thì hần liền đi tìm hiểu sơ qua. Hang động bên trong vô cùng rộng rãi, thích hợp để cư ngụ, không ít hang động còn nối liền với hang trên sườn núi. Quan trọng nhất là trong hang có không ít hồ nước, tích lũy được không ít nước sạch. Rắc rối duy nhất là làm sao chuyển được ao thánh của bộ lạc tới.

“Thật à? Vậy thì tốt quá rồi. Mọi người chuẩn bị bắt đầu di chuyển, hành động đừng quá lớn. Du sao bên cạnh núi Thiên Thần này còn có muối tinh. Núi Thiên Thần lộ ra thì không sao, chuyện muối tinh này nhất định không thể để lộ.” Dọn tới núi Thiên Thần, cùng lắm những bộ lạc khác chỉ cho là bộ lạc Hắc Sơn phát điên mà đánh chủ ý tới núi Thiên Thần. Dù sao bọn họ không phải là người đầu tiên chú ý tới nó, không có gì phải xấu hổ.

“Ừ, đều đã sắp xếp thỏa đáng. Chỗ đó có người chú ý, không xảy ra chuyện gì được. Lord, trong thời gian này anh suy nghĩ xem làm sao làm được một cái ao để chuyển ao thánh tới. Ao thánh này vô cùng quan trọng với bộ lạc, tuyệt đối không thể vứt bỏ được.” Ao thánh là gốc rễ của bộ lạc, vứt bỏ gì cũng không thể vứt bỏ nó. Ao thánh đóng vai trò quan trọng trong việc sinh sôi của bộ lạc sau này. Ban đầu bọn họ cho rằng đánh bậy đánh bạ mà phát hiện ra sự tồn tại của ao thánh này, mới không để ý tới mà xây dựng bộ lạc ở đây, tuy rằng nơi này không thích hợp lắm.

Lord nghiêm túc mà gật đầu. Tầm quan trọng của ao thánh không cần Horry phải nói, hần cũng hiểu được. Có lẽ hần nên tới núi Thiên Thần một chuyến, xem ở đó có chỗ nào thích hợp không. Sở dĩ hình thành ao thánh chủ yếu nhất là vì thánh tủy trong ao. Nếu có thể lấy thánh tủy ra thì đương nhiên có thể hình thành ao thánh.

Tuy hơi rắc rối nhưng cũng không phải không thể làm.

53. Chương 53: Ba Người Cùng Đi

Theo bước chân của dạ trú, trời lúc quang đãng lúc âm u, như thể trẻ con thay đổi các vẻ mặt khác nhau. Cùng với thời tiết âm tình bất định, bộ lạc Hắc Sơn bắt đầu có đủ loại dã thú xuất hiện. Cũng may giống cái trong bộ lạc đã sớm di chuyển lên trên núi Thiên Thần, chỉ còn lại vài giống đực đang thu xếp các thứ.

Vì che giấu muối trên núi, Đường Lâm đề nghị Horry đào một lối đi nữa trên núi Thiên Thần, hoàn toàn che giấu mật đạo dưới núi. Cả ngày trên núi Thiên Thần vang lên tiếng đào bới. Giống cái vội vàng thu gom các loại trái cây khô, phục vụ gia cầm nuôi nhốt ở phía tây bộ lạc. Giống đực ngoài những người ra ngoài đi săn thì những người còn lại đều vội vàng mở lối đi mới, còn vài người thì sửa sang lại lối đi trong hang động.

Đá vôi trong hang động kéo dài chằm chằm, tạo thành một cái nền lớn chừng trăm thước, xung quanh đi lên theo hình xoắn ốc, tạo thành một tòa thành thiên nhiên. Thạch nhũ dựng ngược, đón ánh mặt trời tạo

thành cầu vòng năm màu trông rất đẹp mắt. Dù là Đường Lâm cũng không khỏi say mê, thầm than vận may không tệ. Tám trăm dặm xung quanh núi Thiên Thần này cũng đều từng có người đánh chủ ý. Ngay cả bộ lạc Cự Mộc cũng đều từng tới xem, nhưng từ đầu tới cuối không ai phát hiện ra mật đạo để vào.

Bây giờ coi như là lợi cho bộ lạc Hắc Sơn. Núi Thiên Thần dễ thủ khó công, dù là dạ trứ thì đã thủ bên ngoài cũng không tấn công vào được. Thức ăn dự trữ dư thừa, bọn họ căn bản không cần ra ngoài săn. Dạ trứ vừa qua thì thực lực của bộ lạc Hắc Sơn sẽ tăng mạnh.

“Luân Ân lại đi theo Lord à?” Đường Lâm cẩn thận cất hạt giống rau trong tay. Những thứ này là sinh mạng của bộ lạc Hắc Sơn. Gian nhà đá này là cô cố ý xây riêng để cất giữ hạt giống. Chỗ này nhiệt độ thích hợp, cách nhà đá không xa còn có vài ao nước ấm. Bên cạnh ao nước ấm có thác nước cỡ nhỏ, nước sôi trong veo tản ra thành vòng tròn, bao bọc lấy hang động đá vôi. Có thác nước cỡ nhỏ này tồn tại, căn bản không cần lo lắng vấn đề nguồn nước.

Arthur và Da La một trước một sau vào cửa, mang trên mặt nụ cười quỷ dị. Bối Lý ra ngoài đi săn, Lord nghiêm cứu làm sao để sắp xếp thánh tủy trong ao thánh ở trong hang đá vôi này. Thánh tủy là căn nguyên của ao thánh, mấy ngày trước Lord đã lấy nó ra. Vốn cũng không lớn, chỉ bằng nắm đấm, màu sữa, có chín lỗ. Thường cách một thời gian chín cái lỗ sẽ tự động tiết ra một giọt nước màu sữa. Lord cẩn thận thu thập những thứ này.

“Ừ! Luân Ân thích dính lấy hân.” Da La bất mãn mà nói. Không biết Lord dùng cách gì mà tiểu tử lại thích dính lấy, không thân thiết lắm với bọn họ.

Dứt lời, hai tay liền bắt đầu thăm hỏi trên người Đường Lâm. Khoảng thời gian này vì chuyện di chuyển mà Đường Lâm nghiêm cấm bọn họ động tay động chân. Dù sao việc của bộ lạc rất nhiều, không thể phân tâm được.

“Lâm, uống chút canh đi.” Arthur dịu dàng gọi Đường Lâm, vươn tay kéo cô ra khỏi lòng Da La, đặt vào trước ngực. Bất kể là Lâm mạnh mẽ thế nào, ở trong mắt bọn họ cô vĩnh viễn là giống cái mảnh mai, cần bọn họ che chở. Cô ngẩng đầu chống lại ánh mắt dịu dàng của Arthur, gật đầu, “Được!” Cô xoay bả vai đau đớn một chút, vô cùng thân thiết mà rúc vào lòng Arthur. Da La ngoảnh sang nhìn hai người, yên lặng sắp xếp những hạt giống còn lại thật tốt.

Ngậm một ngụm canh thịt, cúi đầu cắn lên đôi môi đỏ mọng của Đường Lâm, hôn lên nụ cười nhưng nhớ đã lâu nơi khóe môi cô. Thật ngọt! Chẳng biết chén gỗ đã được đặt trên bàn lúc nào, vấy thú trên người đã sớm bị cởi ra, người ngọc trần trụi duyên dáng yêu kiều đứng trong ao nước ấm.

Ánh sáng trong hang đá vôi hơi tối, mang theo chút lạnh lạnh u ám, nhuộm đầm một tầng sóng hơi mỏng. Gò núi trắng muốt vì sinh Luân Ân nên càng căng mọng hơn. Cặp nhũ phong tròn lẳn gần như hoàn mỹ lóe lên quang mang mê người, anh đào hồng hồng phủ một tầng mồ hôi thật mỏng, tỏa ra mùi thơm khiến người ta say đắm. Thân thể mềm mại mảnh mai lộ ra dưới ánh sáng lạnh, có vẻ vô cùng ấm áp khiến người ta không kiềm chế được mà muốn tiến vào thân thể ấm áp khiến người ta tan ra này. Hai chân thon dài cọ khê lên người Arthur.

Ngậm cái miệng nhỏ nhắn tiêu hồn, hương vị ngọt ngào khiến Arthur rất lâu không muốn rời đi, bàn tay to đồng thời đặt lên tuyết phong, vân vê nắn bóp gò núi trắng như tuyết một tay không nắm hết. Trong miệng Đường Lâm phát ra tiếng rên rỉ e lệ. Arthur há miệng ngậm lấy tiếng d,đ,l,q,đ ngâm nga mềm mại này, thở gấp đứt quãng càng mê người hơn. Ngón tay thô ráp gầy nhẹ, xoa nắn, vẽ tròn đóa hồng mai đo đỏ lúc nhẹ lúc nặng. Chỉ một lát, đóa hồng mai run rẩy trong không khí, đứng thẳng lên.

Môi lưỡi thuận thế xẹt qua tuyết phong, vẽ vài vòng trên rốn. Sự dịu dàng như nướ cnayf khiến Đường Lâm tâm hoảng ý loạn. Ừm! Arthur rành rẽ như vậy từ khi nào? Cô khép chặt hai chân run run, Arthur ôm lấy eo thon của cô, nhìn động tác mờ ám rất nhỏ không thể nhận ra này, mỉm cười, ngón tay thon dài như một con rắn linh hoạt mà dò vào giữa hai chân Đường Lâm, cố định thân thể cô chặt chẽ, đặt con rắn lớn giữa hai chân cô, cọ qua cọ lại. Con rắn lớn càng căng trương, phảng phất không khống chế được.

Đường Lâm thở gấp, hít một hơi, khẽ gọi tên Arthur, mơ màng nhận lấy từng đợt kích thích của hân. Bên tay nghe tiếng rên rỉ mềm mại đáng yêu của cô, Arthur sao còn nhìn được, mang theo con rắn lớn chống

giữa hai chân cô, “Lâm, em xem nó nhớ em tới mức sắp nổ tung rồi này.” Dứt lời, dùng sức một cái, đi vào một nửa trong u kính, sức lực rất mạnh. Đường Lâm bị đau, hơi nước ngập viền mắt ngay lập tức.

“Arthur, đau ——” Đã lâu không thân thiết, lần này Arthur làm cô đau tới mức suýt chút nữa cắn nát răng.

“Lâm, anh nhìn quá lâu, thật sự là quá khó khiến anh chịu không được.” Dứt lời, Arthur tăng lực ở eo, con rắn lớn đi vào toàn bộ, vùi hết vào giữa hai chân cô. Nhìn u kính phần nộn bao lấy cây gậy của mình, Arthur chợt cảm thấy vô cùng thoả mãn, từ từ nhúc nhích. Một lúc sau, thấy Đường Lâm hơi thích ứng với sự to lớn của hắn, miệng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, cuối cùng yên tâm, nhen tới mức mặt đỏ bừng, động tác bỗng nhiên nhanh hơn. Hắn khẽ lên khẽ xuống, nhìn hoa hành chật hẹp phía dưới đang phun ra nuốt vào không ngừng, thịt non trong hoa hành không ngừng dán lên, thừa nhận sự va chạm của mình.

Người Đường Lâm lắc lư, hơi mở mắt nhìn Arthur đang cày cấy trên người, ánh mắt bỗng rơi lên người Da La đang dựa vào vách hang. Cô hơi hé đôi môi khô khốc, bị Arthur làm khiến không còn chút sức lực nào, cánh hoa non nứt bên dưới vì Arthur ra vào thô bạo mà hơi sưng đỏ, tắn ra màu sắc diễm lệ.

Nhìn mà khiến Arthur lửa dục tăng cao, thoáng chốc cây gậy lại to thêm vài phần, quay lại nhìn Da La dựa vào vách hang, trêu chọc: “Sao, không muốn à? Chỗ này của Lâm không chỉ căng chặt mà còn vô cùng ẩm ướt, khiến người ta lưu luyến quên về.” Tiếng thân thể chạm vào nhau, tiếng nước khiến lời Arthur càng thêm dâm mị.

Da La bước từng bước nhỏ, trên khuôn mặt tuần tú phủ một tầng mồ hôi nóng bỏng, kéo da thú trên người vài cái, để lộ cự vật đã ngẩng cao đầu bên dưới. Nó to đen như phủ một lớp vảy màu xanh thẫm. Hắn vuốt lên xuống vài cái, “Cùng lúc? Hình như lâm rất thích chúng ta làm cô ấy cùng một lúc.” Lời nói vô sỉ khiến Đường Lâm giận tới mức toàn thân phát run.

Arthur cười to, suy nghĩ một chút, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên nên cũng không kiêu cách. Khuôn mặt tinh xảo chứa đầy ham muốn hiện lên nụ cười, gật đầu với Da La, “Cũng được, vậy hình như càng kích thích hơn.”

Da La từ từ bước vào ao ấm áp. Nghe lời bắt lương như đúng rồi của hai người, Đường Lâm xấu hổ, hận không thể chui vào một cái hố đất. Mái tóc dài đen nhánh che bờ lưng như ẩn như hiện, lộ ra làn da trắng nõn. Arthur đặt cô trước ngực, dựa vào mép ao ấm áp, thấy hai người di chuyển thật, Đường Lâm sợ hãi định đứng lên.

Arthur động thân một cái, chôn cự vật càng sâu hơn, bàn tay to vuốt vuốt gò núi trắng tinh, ma sát đè ép qua lại một lúc. Da La sau lưng chậm rì rì mà xoa nắn, ngón tay xẹt qua sống lưng trắng ngần, thuận thể rơi vào khe hở trên cái mông tròn trịa, dùng hết sức toàn thân ép lên người lợm Đường Lâm. Hắn vươn tay giữ lấy hai chân cô từ phía sau, giang rộng chân cô ra. Arthur phía dưới đánh vào không ngừng khiến Đường Lâm bị kích thích càng ứa ứa hơn. Da La không vội chuyển động mà lại phối hợp với lực va chạm của Arthur, đưa đẩy thân thể Đường Lâm từ phía sau. Hắn khẽ hôn lên môi cô, dây dưa với đôi môi cô, cự vật ma sát lên khe hở ở cái mông tròn trịa.

Đường Lâm đành phải phát ra tiếng “Hu hu” vô lực nhen ngào, bị buộc thừa nhận cảm giác mà hai người này mang tới. Người Arthur phía dưới run lên, chợt kiểm chặt eo Đường Lâm, chôn thật sâu con rắn lớn vào trong hoa hành của cô, ngay sau đó phát ra tiếng kêu rên khàn khàn trầm thấp, một lúc sau vẫn không rời khỏi chỗ này, ôm cô từ từ bình phục hơi thở của mình.

Bị Arthur xông vào như vậy, Đường Lâm lâm vào hôn mê trong nháy mắt. Cảnh tượng này kích thích Da La không nhẹ, mượn tư thế chồng lên mà ôm nghiêng người Đường Lâm rồi cắm vào. Có Arthur khai khẩn, tuy hơi căng chặt nhưng cũng rất thông thuận.

Ánh mắt xanh thẫm lúc này sâu lắng không nhìn thấy bất cứ ánh sáng gì. Cự vật bên dưới căng đau khó nhìn, tựa như trút hết vào hoa hành, đánh thẳng vào đó một cách mãnh liệt không chút thương tiếc. Linh xà thô to xông vào hoa hành thật nhỏ căng chặt, mở u kính ra lớn nhất, thịt mềm không ngừng quay cuồng. Thấy vậy, cặp mắt Arthur đỏ bừng, con rắn lớn vừa mềm xuống lại run rẩy đầy sức sống mà ngẩng cao đầu lần nữa.

“Lâm, Lâm, thật thoải mái, thật chặt!” Miệng phát ra tiếng rít gào khó nhìn, bên dưới lại càng chuyển động độc ác hơn, mỗi một cái đều chọc vào nơi sâu nhất, cảm nhận sự ẩm ướt vô tận của hoa hành.

Hắn cúi đầu ngậm lấy mềm mại, tay chạm lên chỗ kết hợp của hai người Da La. Bị Da La xông vào một cách cứng rắn như vậy khiến Đường Lâm tỉnh lại. Hai người bận rộn lập tức nhận thấy chỗ kết hợp nhiều thêm một ngón tay, đồng thời run lên.

Đường Lâm không khỏi khẽ run lên, gương mặt hiện đầy ham muốn lộ ra chút chùn bước. Cô khẽ nhíu mày, người hơi căng lên, định chạy trốn khỏi sự đụng chạm của Arthur. Da La thấy thế thì nhanh chóng ôm chặt cô từ sau lưng, một tay lật người cô qua. Bởi vì hành động này mà hoa hành chợt rụt chặt lại, kẹp lấy cự vật bên trong. Trên người không có chỗ nào không cảm thấy mẫn cảm, bỗng xảy ra thay đổi nên khiến Đường Lâm phân tâm không ít.

Mượn nước ao ấm áp, tay Arthur khẽ chạm tới nếp gấp nơi dừng đạo, ngón tay từ từ vươn vào trong, khuấy đảo không nhanh không chậm. Một trước một sau đều được vỗ về khiến Đường Lâm ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có.

Chết tiệt, sao cô lại nuôi vài con sói như thế chứ.

Chỉ trong khoảnh khắc, phía sau liền bị một thứ nóng như lửa chĩa vào, thăm dò vào, định di chuyển công thành đoạt đất. Động tác của Arthur rất chậm, tựa như từ từ dùng đỉnh để chuyển động. Như nhận ra Arthur sẽ không quá đáng, người Đường Lâm cũng từ từ mềm đi.

Cảm thấy Đường Lâm khuất phục, cự vật nhân cơ hội liền vào rất nhanh, đi vào dừng đạo nhỏ hẹp này cả gốc. Đường Lâm hít sâu vài hơi, ngửa người lên, “Đau! Đi ra —— ”

Lần này thật khiến cô tức giận! Sao cô lại quên mất mấy người thú này bình thường ngoan ngoãn phục tùng cô, duy chỉ trong chuyện này là quyết không thỏa hiệp. Cô bị hai người kẹp ở giữa như một cái lá không chỗ bầu vùi, nhảy múa theo gió, không có chỗ để nương nhờ. Arthur và Da La nhìn nhau, nhìn khuôn mặt chịu đau đớn của cô, đáy mắt chợt lóe lên vẻ yêu thương đau lòng rồi biến mất, nhưng bên dưới lại không giảm chuyển động chút nào. Lên xuống trên dưới, từ từ động tác của hai người càng phối hợp hơn

54. Chương 54: Rượu Trái Cây

“Ng ngoan, đừng lộn xộn!” Da La nghiêm nghị quát lớn, ngón tay rút nhanh ra, cực đại bên dưới chợt đâm mạnh vào.

“Ừ! Đau, đi ra ——” Đau đớn tê liệt khiến Đường Lâm khó chịu mà vặn vẹo người. Cô vừa động liền khiến hai người trước sau cứng đờ, tai nghe tiếng thở hổn hển khe khẽ của cô, u kính bên dưới vặn chặt, cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân từ chỗ kết hợp.

Hai người tăng sức công thành đoạt đất, bỗng húc vào một chỗ hơi gồ lên, người Đường Lâm căng chặt, sắc mặt hơi tái nhợt nhiễm ửng hồng. Hai người liếc mắt một cái, rất ăn ý mà hung hăng công tới chỗ thịt mềm này. Đột nhiên xuất hiện khoái cảm co rút khiến Đường Lâm ngửa người lên theo phản xạ, toàn thân căng chặt.

“Là chỗ này!” Giọng Da La nghe có vẻ rất vui sướng, tăng nhanh tốc độ, đâm vào chỗ thịt mềm nhạy cảm này nhiều lần rất đúng mức, kích thích u kính của Đường Lâm không ngừng co rút lại, mút chặt dị vật trong cơ thể. Nước suối chảy ra không ngừng từ chỗ kết hợp của bọn họ.

Cô mím môi, “Ừ! Ừ ư •••••” Tiếng rên rỉ không kiềm nén được truyền ra từ miệng, toàn thân yếu ớt vô lực áp sát vào người Arthur, để mặc hai người này tàn sát bừa bãi, chiếm đoạt trong cơ thể cô. Từng luồng tê dại ngấm ngấm thấm qua toàn thân. Đường Lâm khó chịu, hơi ngửa đầu thở dốc, dư quang khóe mắt đảo qua phía dưới, cả người không khỏi sửng sốt. Người cô cứng lại, hoa hành co rút, liếc thấy hai cự vật một trước một sau, một nhanh một chậm ra vào hai nơi hoa hành phía dưới, xa mỹ mà đậm mị.

Một lúc sau, cô rúc vào lòng Arthur, bình phục kích thích trước đó không lâu, để mặc hai tay Da La chạy trên người để rửa sạch ỉn. Bên tai thỉnh thoảng truyền tới tiếng ào thạch bích. Cách dạ trữ còn hơn nửa

tháng, mọi người trong bộ lạc đều rất bận rộn, rối rít chuẩn bị chuyện cần cho dạ trú. Nhất định họ phải an cư trước khi dạ trú tới.

May mà hang động đá vôi tự nhiên chỗ này rộng rãi, sửa một chút là có thể ở được. Chỗ không tốt duy nhất là không có lối đi. Toàn bộ giống đực không ra ngoài săn đang sửa sang lối đi trong hang đá vôi. Chim muông vốn sống trong hang đã sớm bị đuổi ra ngoài. Đường lên đây cũng đã được che lại rất kỹ.

Trước đó vài ngày bộ lạc Cự Mục còn truyền tin tới, hỏi bộ lạc Hắc Sơn có tìm được nơi di chuyển thích hợp không? Nếu không tìm được thì dạ trú có thể tới bộ lạc Cự Mục nghỉ ngơi d&d&l&q&d hồi phục trước. Horry thẳng thắn trả lời là bọn họ tới núi Thiên Thần, định thừa dịp dạ trú sẽ cắm rễ ở đó. Nghe câu trả lời của bộ lạc Hắc Sơn, bộ lạc Cự Mục cười cười, không lên tiếng nữa, hơn phân nửa là cười bộ lạc Hắc Sơn không biết suy xét.

Nếu núi Thiên Thần này dễ cắm rễ vậy thì bộ lạc Cự Mục đã sớm ra tay, còn tới phiên bộ lạc Hắc Sơn nhất được món lợi này à. Cho nên chuyện bộ lạc Hắc Sơn không linh tình của bọn họ thì bọn họ cũng sẽ không hạ mình tự kiểm chuyện mất mặt.

Sau khi Đường Lâm nghe thấy thì cười khê, lắc đầu không nói. Nếu không phải phát hiện ra huyền cơ ẩn dưới núi Thiên Thần này thì không chừng cô sẽ khuyên một phen. Tuy là ăn nhờ ở đậu nhưng dù sao cũng tốt hơn là hy sinh.

“Joss bảo anh hỏi em một tiếng, hôm qua bọn Wall ra ngoài đi săn, hái được không ít quả dại, hỏi có cần đưa tới cho em không?” Arthur khê vuốt mái tóc óng mượt của Đường Lâm, chấm chút lá thơm từ từ tấm cho cô. Một thời gian trước, Đường Lâm thần bí dặn dò Horry, bảo giống đực ra ngoài đi săn thấy quả dại thì hái nhiều loại mang về, cô có chỗ cần dùng.

Đường Lâm đã mở miệng, đương nhiên Horry không hỏi nhiều. Sau đó, mọi người trong bộ lạc đi ra ngoài săn đều sẽ hái quả dại giao cho Đường Lâm. Cô rửa sạch những quả này xong thì thần bí đặt lqđ ở một chỗ trong bộ lạc, bất kể mọi người hỏi ra sao cô cũng không muốn nói dùng quả dại làm gì, chỉ nhìn ba cái bình được chôn mà cười vô cùng vui vẻ.

Ba cái bình được chôn kia được Đường Lâm giấu một cách cẩn thận, không cho ai đụng vào. Cô nói phải thêm một thời gian nữa mới có thể biết tác dụng, dần dà, mọi người cũng không hỏi nhiều nữa. Nhưng họ chưa bao giờ quên những quả dại này.

Arthur vừa mở miệng, Đường Lâm gật đầu lia lịa ngay. Cô nghĩ lâu vậy rồi, thứ ủ trong bình cũng đã tới lúc mở ra, vừa hay bộ lạc di chuyển, đợi lát nữa để mọi người ném thử chút mới mẻ.

“Để Joss cầm quả dại qua, sau đó bộ lạc cử hành lễ mừng đúng không? Em ọi người một kính hỉ.” Khóe môi chứa nụ cười thần nhiên, khiến hai người Arthur không hiểu ra sao nhưng cũng không hỏi nhiều.

Da La quay đầu sang chỗ khác, kinh ngạc mà nhìn Đường Lâm, hỏi với ý vô cùng thú vị: “Kính hỉ? Kính hỉ gì?” Lực cầm vừa đủ để Đường Lâm lười nhác dựa lên Arthur không muốn dịch chuyển. Trong hang đá vôi mờ tối, ngoài thạch nhũ phát sáng óng ánh thì từ từ có ánh lửa tỏa ra. Bộ lạc đã đốt lửa rồi. Thấy vậy, động tác của Arthur và Da La cũng nhanh hơn không ít.

Sửa sang lại váy thú xong, Đường Lâm không đi theo hai người Arthur mà là đi một mình về phía hang đá. Cô bới đất để lộ ba cái bình dùng vỏ cây và lá dày kín chôn dưới đất lên, cẩn thận dùng tay d-d-l-q-d gạt đất ra, lại cẩn thận lấy mấy miếng gỗ ra, lấy ra cái bình chôn ngoài cùng phía bên phải. Sau đó cô chôn kỹ những bình còn lại lại, dùng đất che lên.

Bưng bình từ từ đi tới đàn tế chỗ hang đá rộng nhất, tiếng ồn ào từ từ vang lên, tiếng đào và tiếng gõ từ từ bị át đi, chỉ còn lại tiếng cười đùa cạnh đồng lửa.

Bàn gỗ thật dài được bày thành ba hàng ngang, chia ra xung quanh đồng lửa. Bên cạnh đồng lửa có mấy giống đực đang ngồi, quay thịt nướng trên cành cây. Trên bàn gỗ dưới đàn tế bày một con heo, màu vàng sáng bóng tỏa ra mùi thơm mê người. Đường Lâm không nhanh không chậm chào hỏi với người thú xung quanh, bưng bình được chôn kỹ đi thẳng tới chỗ cạnh bàn gỗ, đặt nó xuống, gọi Joss đứng bên cạnh cầm ba cái chén gỗ qua.

Thấy hành động này của Đường Lâm, mọi người lảng lạng nhìn cô, trong mắt mang theo sự tò mò. Nhưng không ai lên tiếng hỏi trước. Horry xoa xoa tay, mũi phập phồng như ngửi được mùi hương thoang thoảng đậm đà. Những giống được bên cạnh hắn cũng không bỏ lỡ, đôi mắt hồ nhìn chăm chăm vào cái bình trong tay Đường Lâm, hận không thể bước lên cướp.

Theo cách thức nung đất học được từ bộ lạc Cự Mộc, Horry vốn định để giống cái làm thử, nhưng chuyện này đành phải hoãn lại. Đồ gốm trong bộ lạc vẫn là được đổi từ bộ lạc Cự Mộc về. Chén, bình gì đó vẫn là bằng gỗ, chỉ chờ ổn định mới có thể tìm cách nung đất.

Đường Lâm nhận chén gỗ từ trong tay Joss, bày từng cái trên bàn. Bàn gỗ giữa dài tể là để tể thiên thần, lúc này còn chưa bày lư hương, trên bàn chỉ có một con heo và vài thứ trang sức bằng vỏ sò.

Cô đưa tay gạt lớp lá cây trên nắp bình, một mùi thơm của rượu trái cây tràn ngập hang động đá vôi. Không chỉ có giống được rục rịch mà ngay cả giống cái cũng có vẻ mặt nhao nhao muốn thử. Joss đứng gần nhất trợn tròn đôi mắt hoa đào, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cái bình trên bàn gỗ, hận không thể đoạt lấy từ tay Đường Lâm.

“Lâm, đây là cái gì?” Nuốt mạnh nước miếng, nếu không phải còn có Horry lôi lại thì e rằng đầu Joss đã vục vào trong cái bình rồi. Những người khác cũng không tốt hơn là bao.

Đường Lâm cẩn thận nghiêng cái bình được chôn kỹ, rót khoảng một phần ba cái chén gỗ, sau đó đẩy kín bình lại, gật đầu mà nói: “Rượu trái cây, dùng quả dại ủ thành, mùi vị quả dại không giống nhau, mùi rượu trái cây cũng có chỗ khác. Bình rượu trái cây này khá ngọt, hợp cho giống cái uống. Những bình khác thì phải chờ thêm vài ngày. Đến lúc đó mọi người nếm thử một chút thật tốt. Trước tể bái thiên thần đi! Sau đó sẽ không thiếu phần tử.” Cô vươn tay búng trán Joss một cái, ý trêu đùa rất đậm.

Joss ngượng ngừng quay đầu đi, giả vờ không thấy Đường Lâm trêu đùa.

Horry đứng trên cùng, bưng một ly rượu trái cây ở giữa, giơ cao qua đầu. Giống cái bên dưới nhảy điệu múa của thảo nguyên, giống được thì gõ gậy gỗ luân phiên, ào ào chạm vào đất. Điệu múa lạ không nhẹ nhàng như múa hiện đại nhưng mang theo sự cuồng dã nguyên thủy, lực và cái đẹp kết hợp khiến Đường Lâm không khỏi thất thần. Cô nhẹ nhàng nhảy múa theo nhịp điệu.

“Lâm, tôi muốn.”

“Tôi cũng muốn.”

“Tôi nữa.”

• • • • •

Vừa tể bái xong, một đám người vọt tới bên cạnh Đường Lâm, trên tay mỗi người là một cái chén gỗ, mắt nhìn chăm chăm vào cô. Ngay cả giống được bên cạnh Horry cũng mang vẻ mặt nóng nảy. Có một đám giống cái không dám lên tiếng nhưng ánh mắt tội nghiệp vô cùng rung động lòng người.

Da La chen thẳng tới bên cạnh Đường Lâm, cúi người nói khẽ: “Lâm đừng quên bọn anh.” Nói là làm nũng, giọng nói kia rõ ràng là đe dọa. Tay hắn dừng cạnh eo cô, néo thịt mềm ở đó, ý tứ không cần nói cũng biết.

Người Đường Lâm cứng lại, bụng dưới nóng lên, cả gương mặt đỏ ửng, tức tới mức thổ hồng hồng, hận không thể một cước đá văng Da La chướng mắt này. Nhưng quay sang nhìn mấy người Arthur, trên mặt đều là dáng vẻ tủi thân, khóe môi cô hơi giật giật.

“Ngồi đằng hoàng đi. Một bình này, mọi người nếm thử trước. Thứ này không khó làm. Ngày mai không thiếu phần của mọi người.” Đường Lâm trợn trắng mắt, tức giận mà nhìn mọi người vây xung quanh.

Nghe Đường Lâm nói thế, mọi người nhanh chóng lùi lại, ngoan ngoãn làm theo lời cô, mắt ngó lơ trông mà nhìn cái bình trong tay cô. Chỉ ngửi mùi đã khiến người ta thèm thuồng, chắc chắn là đồ tốt. Thời đại này không có gì để giải trí, ngay cả thức ăn cũng vô cùng đơn giản. Thấy hành động này của Đường Lâm, đương nhiên không tránh khỏi tranh giành một trận.

Đổ một ít vào chén của mỗi người, không nhiều lắm, vừa đủ mỗi người một miếng.

“Cay cay, ngon ngọt, uống ngon lắm! Lâm, cái này làm thế nào?” Joss mím môi, mắt nhìn chăm chăm cái bình trong tay Đường Lâm, ra sức chép miệng. Horry bưng rượu trái cây trong tay, liếm một chút rồi đưa tới trước mặt Joss. Dáng vẻ này của Joss hẳn còn không hiểu sao.

“Dùng quả đại làm thành. Muội vốn định thử xem có thể làm không, không ngờ lại thành thật. Chẳng phải tỷ nói hôm qua Wall mang về không ít quả đại à? Để muội dạy các tỷ cách làm.” Đường Lâm dốc ngược bình lên, không còn một giọt! Đừng có mà thêm thuốc.

Sau khi ăn uống no say, Arthur kê sát vào tai Đường Lâm, khẽ nói: “Bối Lý chờ em trong phòng.” Dứt lời liền đi theo những giồng đục khác, đào lối đi tiếp. Một thì họ ngủ, không một thì tiếp tục, thời gian không còn nhiều. Dù sao thời gian này khá nguy hiểm, trong lòng mọi người đều biết.

Đã qua thời gian uống cạn chung trà, Đường Lâm đứng trước hang đá, chần chừ không vào. Hang đá vừa sửa sang lại tốt, vốn là hang động đá vôi mà thành, rất rộng rãi, trong đặt năm sáu cái giường gỗ rộng. Bên cạnh đó còn kê một cái giường gỗ nhỏ, trải đệm da thú rất dày. Xung quanh bày chút đồ gia dụng đơn sơ, không có vật gì che chắn. Đường Lâm vừa đứng ở cửa thì Bối Lý bên trong đã thấy ngay.

Cô hơi căng thẳng. Trong thời gian này bận rộn, Bối Lý tính tình chín chắn, không giống Da La. Đường Lâm hơi có sự khác biệt khi đối xử với hắn. Nói thế nào thì Bối Lý cũng được coi là nam nhân đầu tiên của cô, không có cảm giác khác là không thể.

“Vào đây.” Bối Lý hơi vội vàng với sự chần chừ của Đường Lâm. Đã thật lâu không chạm vào cô, thật vất vả mới có cơ hội, đương nhiên không muốn bỏ qua. Da thú trên người đã bị Bối Lý cởi sạch, lộ ra thân thể gầy gò khỏe đẹp. Ánh thạch nhũ chiếu lên, ánh lửa lơ mờ khiến làn da màu đồng cổ càng tỏa ra ánh sáng mê người.

Không đợi Đường Lâm ngồi xuống, Bối Lý đã không chờ kịp mà túm cô qua, để cô giạng chân ngồi ngang eo mình.

55. Chương 55: Ổn Định Cuộc Sống

Trái tim Đường Lâm đập mạnh, vẩy thú trên người bị cởi ra, thân thể trắng tinh như ngọc Dương Chi bại lộ trước mặt Bối Lý. Thấy vậy, hắn không khách khí mà há miệng cắn lên. Trên vai Đường Lâm thoáng chốc có thêm một hàng dấu răng, đỏ tươi đẹp đẽ.

Bối Lý dựa vào đầu giường, da thú trên người chưa cởi hết, ngón tay chậm chạp vuốt ve thân thể mềm mại trơn bóng của Đường Lâm. Cô thở gấp càng ngày càng nhanh. Sự đau đớn do ngón tay chai sạn sạn mang lại càng ngày càng rõ ràng. Có lẽ đã lâu không chạm vào Đường Lâm, thứ to lớn giữa da thú mở rộng khiến cô nhìn mà kinh hồn bạt vía, sợ hãi không thôi.

Biết bọn họ ham muốn nhưng vì lo cho thân thể cô nên lần nào bọn họ cũng thu lại một chút.

Hai chân bị tách ra, mặc cho thứ to lớn chống lên u kính phía dưới, môi lưỡi ra sức gặm lên mềm mại trắng như tuyết, trút hết sự ngọt ngào trong thời gian này ra. “Ưm!” Đường Lâm rên lên một tiếng, không kiềm được mà kêu lên. Dù cho chuẩn bị sẵn sàng nhưng khi thứ có kích thước không giống mình mãnh liệt chen vào thì cô há miệng thở hổn hển. Tuy vẫn luôn được thương yêu nhưng u kính bên dưới vẫn không thể thích ứng với to lớn của bọn họ. Môi cô bị chặn lại.

Tiếng hít khí của Đường Lâm đều bị nuốt sạch. Thứ đáng sợ rốt cuộc đi vào hoàn toàn. Thoáng chốc sắc mặt cô trắng bệch. Bối Lý hôn lên môi cô, vuốt ve thân thể cô yêu thích không lợm bụng tay. Hắn không chờ cô hoàn toàn thích ứng, động tác chuyển động cuồng dã mang theo phát tiết, từ từ trong phòng vang lên tiếng gầm nhẹ như dã thú kêu.

Nghênh hợp với động tác thô bạo của Bối Lý, Đường Lâm hơi đỏ mặt cười. Hơn nửa dấu vết để lại trên người mình là sự tức giận của Bối Lý. Da La cũng thật là, lần nào làm xong cũng rất vui vẻ mà để lại vài thứ trên người cô, chẳng trách hôm nay Bối Lý lại thô bạo như vậy.

Sau một hồi chuyển động kịch liệt, Bối Lý gầm nhẹ mấy tiếng, hai tay ôm chặt eo Đường Lâm không nhúc nhích. Mái tóc cô xõa tung, rơi đầy đất.

“Bối Lý”

Đường Lâm không nhìn được mà phát ra tiếng rên rĩ nhẹ nhàng. Cô mềm nhũn, tựa vào lòng Bối Lý, người như mới được vớt ra từ trong nước. Trong hang đá vôi ngoài ánh sáng bàng bạc mờ mờ chỉ còn lại chút ánh lửa, trong căn nhà tối tăm lộ ra chút ánh sáng mật mờ.

“Lâm, xin lỗi! Anh quá gấp. Có làm em bị thương không?”

Sau khi trút hết ra, Bối Lý vẫn chôn trong u kính của Đường Lâm, tay phải vuốt ve sống lưng cô, uốn lượn xuống cái mông tròn trịa, khe nắn bóp, giọng nói mang theo thương tiếc.

“Ừ!” Uể oải đáp lại Bối Lý một tiếng, không kịp mở miệng, thứ to lớn trong u kính cô lại bắt đầu chuyển động. Khuôn mặt đã sắp tan ham muốn hơi giật giật. Cô sẽ chết trên giường thật. Không để ý tới tiếng thở gấp mềm nhũn của Đường Lâm, động tác của Bối Lý bỗng nhanh hơn. Hắn cực kỳ hưng phấn, ngay cả vảy trên cự vật cũng không thu lại, toàn bộ quần quýt lấy hoa hạnh của cô. Sự đau đớn mang theo tê dại khiến cô quanh quẩn trong đỉnh ham muốn không thoát ra được.

“Ừm!” Đường Lâm tỉnh lại trong mùi sữa thoang thoảng. Trên bàn gỗ thấp một ngọn đèn. Đèn được làm thành từ mỡ thú. Gần đây ngày càng lúc càng ngắn, trong ngực nghẹn thắt khiến cô cảm thấy khó chịu. Cô liếc mắt qua thì chống lại một đôi mắt trong veo.

“Tĩnh rồi. Bối Lý này cũng quá mạnh mẽ. Chắc chắc! Lâm thật hạnh phúc.” Joss trêu ghẹo mà nhìn dấu đỏ chỉ chút trên làn da lộ ra bên ngoài của Đường Lâm. Cô đứng dậy, người khô ráo, ngay cả phía dưới cũng cảm thấy sự mát mẻ. Tứ chi bủn rủn không chịu nổi và eo cũng được xoa bóp qua. Có lẽ trước đây không lâu Lord đã tới.

Cô vươn tay ôm Tiểu Luân Ân trên đệm lên, kề sát vào mặt nó hôn vài cái.

Thấy Đường Lâm dậy, Joss bụng thức ăn trên bàn đá qua giường. Canh rau dại loãng thêm chút thịt d;đ;l;q;đ và măng muối. Là Đường Lâm bảo Joss làm thử, không ngờ mùi vị lại không tệ bất ngờ. Từ từ nó cũng trở thành món ăn kèm trên bàn ăn của bộ lạc. Thức ăn rất đơn giản nhưng trong thời không này lại hết sức phong phú.

Thả Tiểu Luân Ân vào giữa giường nhỏ, nhận lấy chén gỗ, bắt đầu ăn.

Bởi vì có Đường Lâm, những ngày sau này của bộ lạc rất dễ chịu, chân càng hăng hái hơn. Thức ăn phong phú nên bộ lạc không bị đói nữa, thú con mới sinh cũng từ từ nhiều hơn, không còn người thú chết đói nữa.

“Đã che kín muối tinh ở lối đi chưa?” Cô thông thả uống canh, thêm chút thịt nướng và măng muối thơm ngon, cơm canh đậm bạc có một phong vị khsc. Mấy ngày nay bạn thu xếp hạt giống, những thứ khác cô không để ý. Bây giờ rảnh rồi, không tránh khỏi mở miệng hỏi một chút.

Bộ lạc Hắc Sơn cắm rễ trên núi Thiên Thần, sau này nhất định sẽ phải đối mặt với sự tìm hiểu của các bộ lạc khác. Những thứ này đều phải xử lý tốt. Trước khi bộ lạc Hắc Sơn lớn mạnh, những thứ kia không thể bị lộ ra.

Joss cười, gạt đầu, nói: “Horry đã phân phó người có tay nghề cao trong bộ lạc, che giấu rất kỹ, giấu hang này dưới đàn tế rồi. Chỉ có mấy người biết, không xảy ra chuyện được.”

“Vậy thì tốt rồi. Cách dạ trú còn mấy ngày?” Chỗ hang của Đường Lâm vừa hay ở giữa, bên ngoài có không ít khe núi và hang khác. Khe núi và hang đều được giống đực xử lý qua, dù là dã thú biết bay cũng không vào được. Lúc này bên ngoài tối đen như mực, thình lét có tiếng dã thú gầm rú, hơi dọa người.

“Năm ngày. Những ngày qua giống đực cũng không ra ngoài. Horry bảo mọi người sửa sang lại hang động đá vôi. Lối đi bên dưới đã được chuẩn bị xong. Nhưng tới khi bạch trú tới thì mới mở ra.” Joss trêu đùa Tiểu Luân Ân, nói tỉ mỉ chuyện xảy ra mấy ngày này cho Đường Lâm. Những ngày qua dã thú bên ngoài cũng vô cùng nóng nảy, ra ngoài quá nguy hiểm. Horry dặn mọi người che hết lối đi lại.

“Nhanh vậy à!” Đường Lâm giật nảy mình. Thảo nào mấy ngày này nhiệt độ giảm xuống không ít. Cũng may trong động đá vôi không thiếu thứ gì, dưới đệm cũng lót thêm mấy tầng da thú, nước suối cũng hơi lạnh.

Joss thở dài, “Đúng vậy! Dạ trú vừa bắt đầu thì nhiệt độ giảm xuống, may mà năm nay tìm được hang động này, nếu không không biết bộ lạc sẽ chết bao nhiêu đồng bạn.” Nhớ tới cảnh lqđ tượng thê thảm lúc dạ trú trước kia, Joss thổn thức không thôi. Dạ trú đáng sợ không chỉ bởi dã thú thường xuất hiện mà còn kèm theo nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, thức ăn giảm bớt.

“Tuyết rơi?” Đường Lâm vô cùng kinh ngạc mà ngẩng đầu lên. Hình như cô xem thường sự kinh khủng của dạ trú. Dạ trú dài bảy tháng Maya, thảo nào trước khi dạ trú tới, mọi người trong bộ lạc lại nghiêm túc như vậy. Trước mấy tháng Maya đã trữ thức ăn. Cả vùng đất mịt mờ, bao phủ tất cả sự sống trên mặt đất, không thể nghĩ ngờ là tìm thức ăn khó như lên trời.

Trong mắt Joss có sự sợ hãi, sợ khi nhớ lại tình cảnh lúc dạ trú tới, “Lúc dạ trú phủ xuống, bắt đầu là mưa rào, từ từ biến thành mưa đá, cuối cùng là bão tuyết. Bộ lạc nhỏ yếu căn bản là không qua được dạ trú, chỉ có thể dựa vào bộ lạc cường đại.” Hai tay cô vịn chặt vào nhau, khuôn mặt tròn trĩnh thanh tú đáng yêu lộ ra sự sợ hãi với dạ trú. Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên đối mặt với dạ trú dễ dàng như vậy.

“Nếu thế, sao bộ lạc Cự Mộc vượt qua được?” Nhớ tới chợ đã thấy ở bộ lạc Cự Mộc, nhà gỗ dày đặc, đứng sừng sững trên đất, bao chặt ngọn núi lớn kia lại. Nhưng chỉ dựa vào thế mà có thể vượt qua dạ trú thật?

“Lần trước lúc muội tới bộ lạc Cự Mộc xem chợ không thấy ngọn núi sừng sững phía sau à?”

“Thấy chẳng lẽ?” Cô tròn to mắt, không dám tin mà nhìn vào Joss. Sau chợ dựa vào một ngọn núi cao vút tầng mây. Lúc mới thấy Đường Lâm cũng không để ý, sau này nghe Joss nói cô mới không thể không quan tâm.

“Đúng vậy. Ngọn núi kia mới là bộ lạc Cự Mộc thật. Tộc bao trọn ngọn núi lớn, loại mạnh bạo này cũng chỉ có bộ lạc Cự Mộc làm được.” Nửa là khen ngợi, nửa là hâm mộ. Ban đầu cô biết chuyện này thì hơi giật mình, còn cả ghen tỵ. Không hổ là bộ lạc lớn. Một ngọn núi lớn như vậy mà bị vây chặt lại, tất cả sinh vật sống trên đó đều bị tàn sát hết.

“Lợi hại!”

Ngoài từ này, Đường Lâm không biết nên nói gì. Thảo nào lúc Đức Phí nghe bộ lạc Hắc Sơn từ chối thì lại có ánh mắt thương xót như vậy. Dạ trú nguy hiểm như vậy, theo ông ta thì sau lần dạ trú này, nhất định bộ lạc Hắc Sơn sẽ chết hơn phân nửa.

Đừng nói cướp thức ăn với bộ lạc khác, rất có thể lần bạch trú sau tới thì trực tiếp bị những bộ lạc khác nuốt chửng. Hơn phân nửa bộ lạc xung quanh đều dựa vào bộ lạc Cự Mộc mà sinh tồn. Dù mạnh như bộ lạc Thiết Chùy cũng chỉ là bộ lạc lệ thuộc bộ lạc Cự Mộc.

“Đúng vậy!” Joss gật đầu, đáy mắt chợt lóe sự hâm mộ rồi biến mất.

Joss vừa rời đi, Lord bưng ngay một chén thuốc vào. Chén thuốc còn bốc hơi nóng tỏa ra mùi thuốc đắng nghét. Đường Lâm vịn vẹo khuôn mặt xinh đẹp, nhìn cái chén trước mặt, giả vờ không thấy Lord, lập tức bắt đầu trêu đùa Tiểu Luân Ân trong tay.

Khóe môi Lord hơi nhếch lên, buồn cười mà lắc đầu, không ngờ Lâm còn có một mặt trẻ con như vậy. Hắn đi vài bước tới trước người Đường Lâm, “Sao, giả vờ không thấy anh à?” Hắn cắn mấy cái thật mạnh lên cái cổ trắng nõn, sức mút liếm rất mạnh, từng vết hôn hiện ra rõ ràng rất nhanh.

“Đau, Luân Ân còn ở đây, chú ý một chút.” Cô tức giận liếc Lord một cái. Đừng nhìn Lord bình thường chín chắn khiêm tốn, thực ra trương xương rất bá đạo. Cô vươn tay đẩy hắn. Tiểu Luân Ân cũng giả vờ vươn cánh tay nhỏ đẩy Lord đang đè tới ra, miệng phát ra tiếng bi bô không rõ.

“Luân Ân học một chút cũng tốt, vậy mới có thể lập gia đình sớm một chút.” Hắn đang hoàng nắm lấy tay Đường Lâm, bỏ vào trong miệng khẽ gặm cắn. Khuôn mặt anh tuấn hơi héch lên đầy trêu chọc, hơi thở ham muốn mây mưa nổi lên trong đáy mắt.

Khóe môi Đường Lâm giựt mạnh mắt cái, bắt đắ dĩ mà nhìn Lord, “Anh dám dạy hư Luân Ân, em lột da anh.” Cô lạnh giọng nói xong thì rút ta ra, nhéo tai Lord.

“Ha ha! Qua uống thuốc đi.” Hần cười ngậy ngô mấy tiếng, bưng chén thuốc đã hơi nguội trên bàn đá qua. Thuốc này dùng để điều dưỡng cho thân thể giống cái. Mỗi giống cái trong bộ lạc ba ngày uống một chén. Thuốc của Đường Lâm được Lord đích thân sắc. Những giống cái khác thì để giống đực của mình sắc, Lord chịu trách nhiệm chia được thảo.

“Không thể không uống được à?” Đường Lâm bẹp miệng, mơ hồ không muốn nhận lấy chén thuốc, buông bàn tay ôm Luân Ân ra, bóp mũi, nhất cổ tác khí nuốt xuống, “Đắng chết!” Cô cau mày, bất mãn mà nói.

“Không được. Đây là thuốc điều dưỡng thân thể. Giống cái trong bộ lạc đều uống, cường thân kiện thể.” Lord nhanh chóng từ chối. Thân thể Lâm khá hơn giống cái trong bộ lạc, nhưng không thể qua loa. Thuốc này giúp thụ thai, nhưng đương nhiên Lord không nói điều này cho Đường Lâm. Thú con trong bộ lạc nhiều hơn chính là nhờ chén thuốc này. Chuyện này chỉ có giống đực trong bộ lạc biết. Mỗi giống đực trưởng thành cũng sẽ tới chỗ Lord lấy bí dược. Lord đều hết sức căn dặn với mỗi giống đực đến lấy thuốc là không được tiết lộ ra.

“Thần bí như vậy, thật không biết các anh đang làm gì.” Đường Lâm liếc Lord trắng mắt. Nhất định là chén thuốc này có bí mật. Biết Lord sẽ không hại cô nên cô cũng lười hỏi kỹ.

Sau khi uống chén thuốc, cô khẽ xoa cái bụng khó chịu, eo hơi đau nhức, thầm nghĩ có phải sắp tới ngày hay không. Ngực hơi căng đau. Luân Ân sắp được hai tháng Maya, đã sớm cai sữa. Mấy ngày nay nó đều được Lord dẫn đi, cô không gặp. Bây giờ nhìn thấy tứ chi Luân Ân cường tráng, bò thật nhanh trên đệm, lúm đồng tiền trên mặt hiện ra.

56. Chương 56: Ý Nghĩ Xấu Xa

Thoảng chớp dạ trú đã qua hơn nửa. Ngày nào trong hang động đá vôi cũng có tiếng ào bới nhưng cũng không dày cho lắm.

Vài tháng Maya trước, trong bộ lạc có không ít người thú con, thức ăn đầy đủ nên mọi người không còn phải lo lắng về sau. Ngoài khai thác muối tinh trong gò núi thì chỉ cần sữa sảng núi Thiên Thần. Mấy tháng trước núi Thiên Thần còn vô cùng hoang vu, qua một thời gian, trong núi rục rở hẳn lên, khắp nơi tràn đầy hơi thở con người.

“Luân Ân, mẹ con đâu?”

Mấy người Arthur thở hổn hển vọt ra từ trong hang đá, vẻ mặt tràn đầy nghiêm túc. Lord bưng chén thuốc còn bốc hơi nóng trong tay, Bối Lý bưng thức ăn, Da La cầm vảy thú, Arthur bước nhanh tới, nín cổ áo Luân Ân. Qua mấy tháng Maya, Luân Ân đã có thể chạy nhảy, cả ngày chơi đùa với người thú trong bộ lạc, nghiêm nhiên thành thủ lĩnh.

Nó vừa cao hơn đầu gối Arthur, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra sự từng trải trưởng thành, có đôi mắt hẹp dài giống Da La bảy phần. Trên khuôn mặt trẻ con tản ra sức hấp dẫn. Có lẽ là bởi Đường Lâm, mọi người trong bộ lạc đã sớm bỏ đi thành kiến lúc trước.

Giống cái nhỏ cũng thích quẩn lấy Luân Ân, thức ăn ngon hay đồ chơi hay trong nhà đều ào ào để Luân Ân thử trước tiên. Tình thế này uy phong không kém Horry. Nó bất mãn vì bị Arthur xách người lên, vuốt da thú hơi xóc lên, mấp máy cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp.

“Mẹ nói trong lòng buồn bực nên ra ngoài giải sầu, bảo mọi người đừng đi theo. Bây giờ con rất bận, đừng làm phiền con.”

Nâng cao người, nhảy thẳng khỏi tay Arthur, chân nhỏ đạp vào không khí, híp mắt nhìn Arthur đầy bất mãn. Da La tiến lên túm lấy Luân Ân, vỗ nhẹ vai cái lên đầu nó, cười nói: “Tiểu tử này ó tâm tư rất nặng. Trong bụng mẹ con có muối muối. Cô ấy làm việc không biết chừng mực, chúng ta không coi chừng cô ấy thì sớm muộn gì cũng nhảy lên trời. Tối nay về sớm chút, ba Bối Lý nướng móng heo ngon miệng cho con.”

Tuy hình thú của Luân Ân là hình sư tử, nhưng lúc hóa thành hình người rất giống Da La. Bình thường Da La không tim không phổi, thủ đoạn tàn nhẫn, duy chỉ với Luân Ân là yêu thương tận tim. Mấy người Arthur trong bộ lạc cũng không kém. Thực lực mấy người này trong bộ lạc cũng không tệ. Mọi người kính trọng Đường Lâm đương nhiên cũng chiều Luân Ân nhiều một chút. May mà Luân Ân cũng hiểu chuyện, không khóc lóc om sòm tùy tiện gây chuyện.

“Con biết.” Gật mạnh đầu một cái, dáng vẻ tiểu đại nhân, mấy người Arthur cười cười rồi lắc đầu. Luân Ân thể này thật đúng là không để bọn họ phí quá nhiều tâm.

Mấy người Arthur vừa rời đi, các tiểu thú nhân bên cạnh vây chặt Luân Ân ngay, ào ào hóa thành hình thú, đánh nhau thành một cục. Giống cái thì đứng xa xa, mở to mắt nhìn đám Luân Ân ẩu đả.

Đừng thấy Luân Ân không lớn, lúc hóa thành hình thú cũng có da có thịt. Những tiểu thú nhân khá trong bộ lạc không có ai có thể hóa hình thuận lợi, hoặc có thể hóa hình thì cũng không lqđ giữ được lâu. Luân Ân như thể không có giới hạn, lần nào cũng đánh những tiểu thú nhân khác sưng mặt sưng mũi. Thú nhân coi trọng sức mạnh, tiểu thú nhân bị đánh cũng không về nhà mách mà lại vô cùng tin phục Luân Ân.

Bên tai truyền tới tiếng thú con rít gào thật khê, Bối Lý khê lắc đầu, cười nói: “Không ngờ tuổi Luân Ân không lớn mà lúc ra tay cũng mạnh mẽ.” Mấy ngày trước đây, những giống đực khác trong bộ lạc ào ào trên đồi bọn họ, nói bọn họ có cách giáo dục tốt.

Những người khác nghe lời Bối Lý thì ríu rít nhếch mép cười to.

Lord bước đi ổn định, liếc Da La, nói: “Còn không phải là Da La lên lút dạy à. Cái thai này của Lâm vô cùng có khả năng là giống cái. Tôi bận chuyện an thai, không có thời gian dạy Luân Ân, nếu không nhất định dạy nó đánh mạnh đám tiểu tử kia.”

Trước kia mấy người bọn họ cũng bị không ít giống đực trong bộ lạc đánh, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, phong thủy luân chuyển, năm nay tới lượt nhà ta. Tháng qua Luân Ân rất tàn nhẫn nên đám người kia mới có thể ngoan ngoãn được.

Chống lại ánh mắt trên ghẹo của Lord, Da La hào phóng mà gật đầu, “Đừng nhìn tôi. Chuyện này Arthur và Bối Lý cũng có phần. Lâm càng ngày càng trốn kỹ. Lord, thuốc này không thể xử lý à? Tôi ngủ cũng cảm thấy đáng, thảo nào ngày nào giờ này Lâm cũng trốn mất không thấy.”

Đường Lâm vươn tay chọc chọc vào cái bụng tròn tròn, tức giận mà nói: “Tiểu tử, con tới thật đúng lúc, không trễ chút nào. Ngày nào cũng uống thứ đồ hơi này khiến toàn thân đều mang theo vị đắng.”

Joss và Kama nhìn nhau, đảo mắt tức giận mà nhìn hành động trẻ con của Đường Lâm. Nhìn xem! Vậy mà cũng lqđ nói được. Chuyện này còn có thể bàn bạc à? Joss nâng cao cái bụng không khác với Đường Lâm. Dáng người cô cao hơn Đường Lâm một chút, khung xương mảnh khảnh, nâng cao cái bụng bự tròn trịa, nhìn thể nào cũng thấy nguy hiểm. Trong ba người chỉ có Kama là tự do chút, nhưng trong tay cô còn ôm một đứa bé đang bú sữa. Vừa vào dạ trú thì Kama có thai, bị Rocca và Geogie vây trong phòng, không cho ra ngoài.

Nửa tháng Maya mới được bỏ lệnh cấm, Kama trên đồi đứa bé vừa mở mắt đang bú sữa trong tay, nhìn hai bà bầu, cười nói: “Ngày nào cũng diễn màn này, các cô không thấy mệt à?”

Từ sau khi Đường Lâm mang thai thì lẩn tránh như mèo, ngày nào cũng trình diễn vào giờ cố định.

Về mặt Đường Lâm đau khổ, “Không phải các cô không biết chén thuốc này vô cùng đắng. Ngày nào cũng uống thế, sớm muộn gì tôi cũng biến thành cái bình thuốc. Joss, tỷ còn bao lâu? Lord nói có thể cái thai của muội là giống cái. Nếu không thì chúng ta kết thân đi.”

Nghĩ tới chuyện cô dâu d;đ;l;q;đ nhỏ trước kia thấy trong TV, Đường Lâm liền nhịn không được mà rục rịch. Trong tay Kama là một giống cái. Cô không có hy vọng. Arthur không cho cô quan tâm chuyện Luân Ân, cô đành phải đánh chủ ý tới cục cưng chưa ra đời trong bụng.

“Ý là sao?” Chống lại đôi mắt đầy tinh quang của Đường Lâm, Joss chớp mắt tò mò, hỏi: “Dự tính ngày cũng không chênh lệch với muội lắm. Lord bảo có thể là hai quả trứng?”

Joss không xác định mà nói. Thai đôi rất ít. Đây là thai đầu, lần đầu tiên Horry làm ha, ngày nào cũng như thần kinh mà bám chặt lấy cô. Horry vừa đi tới gò núi, cô theo Đường Lâm tới giải sầu chỗ Kama.

Gần đây bão tuyết lớn, cả đại lục phủ thêm một tầng áo khoác trắng tinh, vạn vật cũng bị mất đi sức sống. Trong hang đá vôi ẩm hơn bên ngoài không ít nhưng vẫn lạnh buốt, đồng lửa nhỏ trong nhà chưa từng tắt.

Mấy ngày trước đây giống được trong bộ lạc nói với Horry rằng dưới gò núi có thứ kỳ lạ gì đó. Horry đi qua đó xem. Vốn hấn định để Arthur đi theo, ai ngờ Arthur biến mất không thấy, căn bản hấn không tìm được người, đành phải dấn đi dấn lại Joss không được chạy loạn, hấn đi một lát sẽ về.

Vì để tránh bộ lạc miệng ăn núi lở, cách mỗi nửa tháng Maya Đường Lâm sẽ bảo giống được đặt bẫy xung quanh núi Thiên Thần, bắt những dã thú ra ngoài đi săn.

Vậy không chỉ tránh được dã thú uy hiếp mà còn thu được không ít dã thú. Rau dại dự trữ trong hang không nhiều lắm. Đường Lâm dùng hạt giống thu được, đào mấy cái hố trong hang, một ngày có ánh sáng, cô bảo giống được lấy mấy tảng đá trên thạch bích, đốt đồng lửa.

Thứ nhất là dùng ánh sáng để tránh nhiệt độ xuống thấp khiến hạt giống bị đóng băng. Vốn cô chỉ ôm chút suy nghĩ thử xem, không ngờ lại thành ông thật. Đường Lâm nhìn rau dại mọc mơn mớn, thần thú không thôi! Không hổ là giống của thời không khác, không thể dùng tiêu chuẩn của trái đất để đánh giá. Ngày nào đó có người nói cho cô biết thật ra con thỏ ăn thịt, nước chảy về nguồn, cá đứng thẳng mà đi, cô tuyệt đối sẽ không thấy kỳ lạ.

“Hai quả trứng?” Đường Lâm nghiêng đầu, hơi không rõ ý của Joss.

Kama khê vỗ đùi bé trong lòng, nói tiếp: “Trong bộ lạc có lời đồn rằng trong bụng Joss có hai tiểu thú nhân, chuyện này rất khó có.” Kama ra dấu, giải thích cho Đường Lâm.

“Thai đôi!” Đường Lâm nuốt nước miếng, nhìn cái bụng bự tròn căng của Joss. Thảo nào cô bảo sao rõ ràng d.đ.l.q.đ ngày của Joss không chênh cô là mấy, sao bụng lại lớn như vậy, thì ra là bên trong có hai người. Cô chép miệng, nhìn Joss chăm chăm, “Không ngờ Horry lại mạnh mẽ như vậy, một phát ra ngay hai người. Thật hâm mộ!” Đường Lâm vuốt ve cái bụng tròn. Cô hơi ghen tỵ.

Cục cưng có vẻ ngoài giống nhau! Nhất định sinh ra sẽ chơi rất vui. Nghe nói thai đôi đều có cảm ứng về tư tưởng, không biết có phải là thật không. Cô vừa vuốt bụng vừa nhếch môi thành nụ cười xấu xa.

Bị lời Đường Lâm làm sắc, Joss mắc cỡ, mặt đỏ bừng.

Không bao lâu, bên ngoài truyền tới tiếng gọi của Arthur. Đường Lâm quệt miệng, thầm nghĩ bản lĩnh tìm người của mấy người này lại phát triển. Nhìn bụng Joss, cô cười như tên trộm: “Joss, đứa bé trong bụng tỷ đã định là của nhà muối rồi, sinh đôi nhất định là chơi rất vui!”

Cô khê lăm lăm trong lòng: cục cưng, mẹ đối xử với con thật tốt, đã định cô dâu nhỏ cho con rồi. Sinh đôi! Chuyện này rất hiếm. Ánh mắt quái dị, rõ ràng không phải là chuyện tốt.

“Muội chắc chắn?” Joss vô cùng kinh ngạc mà nhìn Đường Lâm. Khi Lord nói có thể trong bụng Đường Lâm là giống cái thì có không ít giống được vị thành niên trong bộ lạc để mất tới. Nhìn dáng dấp Đường Lâm xinh đẹp, sinh giống cái chắc chắn sẽ không kém. Dáng vẻ của Tiểu Luân Ân cũng khiến không ít người trong bộ lạc thương yêu.

Cô gật mạnh đầu một cái.

“Đường Lâm, bọn Arthur nhà cô tìm tới cửa, sao còn trốn không ra?”

Giọng trầm thấp của Rocca truyền vào từ bên ngoài. Nghe tiếng Rocca, người Joss cứng đờ, không cần nghĩ cũng biết Horry đã về. Vừa dứt lời, Rocca đã dẫn theo mấy người vào. Hấn không để ý tới người Đường Lâm và Joss cứng ngắc trong nháy mắt, tay rơi thẳng vào trước người Kama, thò tay ôm đứa bé trong tay Kama, kề sát miệng vào hôn mấy cái.

Hấn vươn bàn tay chai sạn, trêu đùa, “Cục cưng Jessy, để cha hôn nhẹ, cha nhớ con chết mất.”

Kama tức giận trừng Rocca, quát lớn: “Tay lạnh vậy, coi chừng đông cứng Jessy. Đừng lấy râu anh đâm con. Nó còn nhỏ, sẽ bị rách da đấy.” Cô nhéo mạnh Rocca mấy cái. Geogie theo sau, đoạt lấy Jessy từ trong tay Rocca, khẽ ôm trước ngực.

“Lâm, nên về nhà!” Da La dịu dàng khoác da thú trong tay lên vai Đường Lâm, hôn lên trán cô một cái. Lord và Bối Lý bước lên, đặt thứ trong tay xuống, chuẩn bị phục vụ cô ăn.

Những người khác tròn mắt mà nhìn cảnh tượng này. Joss rất nghiêm trang, thấy nhưng không thể trách! Chuyện mấy người này cưng chiều Lâm không phải ngày một ngày hai, có gì phải ngạc nhiên!

Arthur bước lên, cùng với Da La một phải một trái đỡ Đường Lâm đi. Bên ngoài, Horry thở hổn hển, bước chân mất trật tự, vọt vào, thấy Joss hoàn hảo không tổn hao gì ngồi bên đồng lửa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lúc này mới thở phào một cái.

Trong tay hắn còn cầm bọc gì đó, trên giày cỏ còn dính không ít nắm, hơn phân nửa là vừa từ gò núi về, về nhà thì không thấy Joss ở nhà nên lập tức nóng nảy, đi tìm khắp nơi.

Thấy bộ dạng hốt hoảng của Horry, Đường Lâm im lặng không nói. Giống đực này cứ ở đó mà vui mừng đi. Cô gọi Kama và Joss qua. Trước khi ra ngoài cô đã dặn Bối Lý làm thêm thức ăn, vừa hay mọi người có thể ăn chung.

Đồng lửa trong nhà bập bùng, bên ngoài ánh trăng bàng bạc chiếu xuống. Trên núi Thiên Thần rộng lớn được phủ thêm một lớp áo khoác màu trắng cùng với trong hang như thể hai thế giới. Trong hang động đá vôi như còn vang vọng tiếng cười đùa khi Luân Ân ấu ả với tiểu thú nhân khác.

57. Chương 57: Viên Mãn (đại Kết Cục)

Nằm nghiêng trên giường, tay Bối Lý khẽ vuốt cái bụng nhô ra. Người Đường Lâm đầy da lên không ít, khuôn mặt cũng có thêm không ít thịt, đồng tử đen nhánh tỏa ra hạnh phúc rực rỡ như mặt trăng sáng trong mà tuyệt mỹ.

“Hơi nóng, rút bớt củi đi.” Cô bắt mãn, mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, vừa há miệng ăn quả vên Arthur dứt cho. Gần đây cục cưng động vô cùng vui vẻ trong bụng. Theo dạ trú lui đi, bạch trú lặng lẽ tới.

Cả vùng đất bắt đầu ấm lại. Không bao lâu sau bạch trú sẽ tới thật. Giống đực trong bộ lạc bắt đầu ra ngoài. Qua dạ trú khá dài, cuối cùng giống đực có thể triển lộ tài năng, khôi phục sức sống mạnh mẽ lần nữa. Trong hang động đá vôi buồn chán, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng đánh nhau và tiếng ồn ào của giống đực, hình như đang chuẩn bị một chút cho thời gian tới •••••

“Nóng lắm hả? Không được. Mấy ngày này là giai đoạn nguy hiểm, Lâm vẫn nên nhẫn nại một chút.”

Lord không đồng ý mà lắc đầu nhưng vẫn dịch đồng lửa về phía cửa. Sắp tới ngày sinh, toàn bộ hoạt động đi lại giải trí thường ngày của Đường Lâm bị bãi bỏ, do mấy người bọn họ thay phiên theo bên cạnh.

Giống cái chưa từng có kinh nghiệm chờ sinh chăm chú lắng nghe. Ngoài Đường Lâm còn có Joss sắp sinh. Dạ trú dài đằng đẳng trôi qua, bộ lạc Hắc Sơn không chỉ không có ai chết mà còn có thêm mười giống cái con. Đây là chuyện tuyệt không thể nào trước kia.

Núi Thiên Thần hoàn toàn được cải tạo thành nơi ở của bộ lạc Hắc Sơn. Lối đi bốn phía đã được thông, cửa rất đơn giản. Da thú xung quanh núi Thiên Thần đều bị bắt hết. Vách đá sau lưng, ba mặt xung quanh đều được vây chặt. Ngoài cái cửa đá khổng lồ bên ngoài thì tất cả lối đi vào núi Thiên Thần đều bị che kín, dễ thủ khó công.

Cô bắt an giật giật người, cái bụng bự nhô cao, ngay cả động cũng vô cùng phiền phức. Cô vô cùng cảm phần mà nhéo thịt mềm ở eo Bối Lý. Khuôn mặt tuần lãng của Bối Lý chợt lóe ý cười rồi biến mất, khẽ lắc đầu, dựa theo hành động của cô, đỡ cô dậy.

“Hôm nay không còn sớm, Lâm nghỉ ngơi trước. Anh đi cho thêm củi vào lò lửa bên ngoài.” Bối Lý cẩn thận mà kê cái gối mềm, từ từ hạ người Đường Lâm xuống. Lord tới phòng bên sắp xếp được thảo, Arthur ra ngoài với Horry còn chưa về. Da La ngồi trong góc tước vỏ cây.

Đường Lâm gật đầu. Mấy ngày nay cực căng trong bụng đập rất vui vẻ khiến cô không thể ngủ, quãng thâm rất đậm, thật vất vả mới hơi buồn ngủ. Cô híp mắt nằm nghiêng, tay vỗ nhẹ lên bụng. Nghĩ tới đứa bé trong bụng Joss cũng sắp ra đời. Có thể Joss sinh đôi, còn cực khổ hơn cô. Horry thân là tộc trưởng nên bận việc. Giống cái lớn tuổi trong bộ lạc thay phiên trông chừng Joss, điều này cũng để Horry thở phào nhẹ nhõm.

Dạ trứ sắp kết thúc, mấy ngày sắp bắt đầu bạch trứ này rất quan trọng. Tuy Joss sắp sinh, Horry không thể không bận chuyện khác nhưng ngày nào cũng bắt chấp bao xa, nhất định phải chạy về bộ lạc, canh bên người Joss.

Bối Lý vừa thêm củi nấu nước nóng. Lạc Á đã sớm dặn bọn họ chuẩn bị nước nóng.

Lạc Á bảo bọn họ mấy ngày này không được rời khỏi Đường Lâm. Bên Joss cũng thời thời khắc khắc có người coi chừng. Đường Lâm vừa nằm xuống, mắt còn chưa nhắm lại thì bên ngoài đã truyền tới một loạt tiếng ồn ào đầy hoang mang. Cô nghi ngờ mà mở mắt ra, nhìn Da La trong góc, hỏi: “Da La, xảy ra chuyện gì vậy? Bọn Arthur về rồi à?”

Da La đứng dậy, nhìn ra ngoài một chút, xoay người, mang theo sắc mặt vui mừng: “Bọn Arthur còn chưa về. Anh thấy có vẻ Joss sắp sinh, Lạc Á đang thét bảo giống đực đưa Joss tới ao thánh.”

“Cái gì? Joss sắp sinh?” Đường Lâm ngạc nhiên, mức độ hành động hơi lớn, không khỏi bị đau. Thấy vậy, Da La vội vàng bước tới, quở trách mà đỡ cô lên, néo mũi cô.

“Cẩn thận chút. Sao lại xúc động như vậy? Có bị thương ở đâu không?” Động tác nhẹ nhàng, ôm cô vào lòng, bàn tay to đặt vào cái bụng nhô ra của cô, khẽ vuốt ve, sức rất nhẹ. Độ ấm trong lòng bàn tay khiến Đường Lâm thoải mái mà híp mắt.

Tiếng động bên ngoài kéo dài gần hai canh giờ, Đường Lâm buồn ngủ, vùi vào lòng Da La. Da La lo lắng nhìn về phía cửa, lắng tai nghe tiếng kinh hô truyền tới từ bên ao thánh, vẻ lo lắng trong mắt càng sâu.

Ngón tay từ từ luồn vào mái tóc đen như mun của Đường Lâm, chậm rãi vuốt ve mái tóc tới eo. Joss là thai đầu, còn là hai quả trứng nhưng không khỏi hơi lâu.

Trong đầu nhớ tới cảnh tượng lúc Đường Lâm sinh Luân Ân thì đáy mắt tràn đầy bối rối. Giống cái vì không sinh được mà chết, chuyện này không hiếm thấy. Đây cũng là lý do vì sao Lord vẫn luôn lqđ kiên trì bảo giống cái trong bộ lạc uống thuốc. Chén thuốc này không chỉ có thể tăng tỷ lệ giống cái mang thai mà có thể điều dưỡng thân thể giống cái ở một mức độ nhất định.

Tựa như cảm nhận được sự lo lắng của Da La, Đường Lâm vươn tay đặt lên tay hấn, khẽ vỗ mấy cái, nói nhỏ: “Không sao, đừng lo. Không biết tình hình Joss sao rồi?”

Đường Lâm còn chưa dứt lời thì người bỗng cứng đờ. Bụng dưới từ từ chảy ra chút nước ối. Da La kinh ngạc mà cúi đầu, không hiểu vì sao Đường Lâm đang tốt lành bỗng lập tức run lên. Chợt, hấn phát hiện khuôn mặt vốn hồng hào của cô lúc này trắng bệch, đôi môi đỏ mọng bị cắn chặt, ắn ắn còn có tia máu.

“Lâm, em làm sao vậy?” Da La hơi nóng nảy mà hỏi, ngón tay không khỏi run run.

Đệm phía dưới cái bụng nhô cao của Đường Lâm lập tức ướt hơn phân nửa. Từng cơn đau truyền tới từ bụng khiến cô thổ hồn hển, ngửa đầu nhìn Da La, cố hết sức mà nói: “Nhanh báo cho bọn Lord, em sắp sinh, nhanh tới ao thánh.”

Cho rằng còn vài ngày nữa, thêm chuyện chỗ này cách ao thánh không xa, Đường Lâm và Joss không ở cạnh ao thánh.

“Cái gì?” Da La không khỏi thất kinh, bỗng chốc buông bàn tay ôm Đường Lâm ra, loanh quanh vài vòng trong phòng, đột nhiên lấy lại tinh thần, xông ra ngoài, rống to vào căn phòng bên cạnh, “Lord, Bối Lý, nhanh lên, Lâm sắp sinh.”

Vừa xong, trong nhà nhanh chóng có thêm hai bóng dáng. Rốt cuộc là y sư nên vẻ mặt Lord bình tĩnh hơn hai người Da La nhiều. Hắn bước nhanh tới giường Đường Lâm, ôm cô chạy nhanh về phía ao thánh. Có lẽ tại tiếng Da La khá lớn, một lát sau, mọi người trong bộ lạc đều biết Lâm sắp sinh, rồi rít chạy tới giúp đỡ, dùng thùng gỗ đổ đầy nước nóng mà Bối Lý đã nấu, xách theo tới ao thánh.

Luân Ân căng thẳng vịn cổ Arthur, tay nắm một cái gói không lớn, không khó thấy không ít quả trám qua miệng gói.

“Cha, người nói mẹ có thể khen ngợi con không?” Luân Ân hứng thú dạt dào mà ngẩng đầu, nhìn Arthur, vịn cổ hắn. Mấy ngày nay Đường Lâm không ăn được gì. Không biết Luân Ân nghe từ đâu là cô thích ăn quả trám, biết Arthur phải ra ngoài đi săn, từ sáng sớm nó đã quần lầy hắn, để hắn dẫn nó ra ngoài tìm hiểu thêm.

Thân là con dân của thiên thần, đương nhiên Arthur không từ chối yêu cầu của Luân Ân. Nó vừa ra đời đã có thể hóa thành hình thú, là dũng sĩ trời sinh. Hắn không báo cho Đường Lâm mà tự chủ trương, dẫn theo Luân Ân ra ngoài.

Mấy người Horry hài lòng mà nhìn Luân Ân. Không hổ là dũng sĩ trời sinh, gặp nguy không loạn, không luống cuống chút nào. Phải biết rằng năm đó bọn họ đều phải sau khi trưởng thành mới theo ha ra ngoài săn. Lần đầu tiên còn sợ quá mà khóc. Luân Ân thấy cảnh tượng máu tanh này chẳng những không sợ hãi mà còn dám ra tay.

Arthur xoa đầu Luân Ân, cười nói: “Nhất định mẹ sẽ khen Luân Ân dũng cảm. Có muốn tặng ẹ và muội muội chút quà không?”

Luân Ân gật mạnh đầu, vỗ cái bọc trong ngực, hếch khuôn mặt tươi cười lên, “Đã cất kỹ, đều ở đây. Không biết bao lâu nữa muội muội mới ra đời. Đám Tư Địch đều thích khóc, nhìn như con búp bê bùn. Con không thích chút nào. Không biết muội muội có thích khóc như Tư Địch không.”

Luân Ân ra vẻ tiểu đại nhân mà sờ cằm, chọc áy người Horry cười ha hả không thôi.

Nhưng nghe lời Luân Ân, Horry và Arthur nhìn nhau, tăng nhanh tốc độ thêm vài phần, hiển nhiên là hơi lo lắng về giống cái của mình trong bộ lạc. Khuôn mặt thô lỗ của Horry bị kìm nén tới đỏ bừng, xông lên đầu tiên, những giống đực khác ào ào cười to.

Giấu cợt vẻ mặt gấp gáp như khí của Horry ——

“Nhanh, để Đường Lâm xuống.”

Dù sao cũng là người từng trải, Lạc Á hiểu tình huống lúc này của Đường Lâm hơn Lord. Nước ối đã bắt đầu chảy ra, có kinh nghiệm nên Lạc Á không chút hoang mang, đỡ Đường Lâm vào ao thánh.

Tình trạng của Đường Lâm khác với giống cái khác trong bộ lạc. Giống cái trong bộ lạc đều sau khi mang thai thì hoa hành bên dưới tự động nứt ra thành một sản đạo. Nhưng sản đạo cũng không rộng. Nếu cục cứng trong bụng quá lớn thì có thể một xác hai mệnh.

Cho nên sau khi giống cái mang thai, giống đực sẽ phải thường xuyên nới rộng sản đạo để sinh cục cứng dễ hơn. Tình trạng của Đường Lâm đặc biệt hơn. Lạc Á bình phục hơi thở, những giống cái khác thì cẩn thận dùng vải thô lau mồ hôi trên mặt Đường Lâm. Tiếng rên rỉ của Joss vẫn không từng ngừng mà lại càng ngày càng nghiêm trọng, càng ngày càng to hơn!

Đường Lâm khó khăn quay đầu sang, nhìn thân thể mảnh khảnh của Joss. Lúc này mặt cô kiềm kiềm nén tới đỏ bừng, ánh mắt mơ màng nhưng lại như bất cứ lúc nào cũng có thể ngắt xủ. Giống cái ngắt xủ lúc sinh con vô cùng nguy hiểm.

Những giống cái khác bên cạnh tranh thủ nhét ngải vào miệng Joss, không ngừng động viên cô.

“Horry khôn kiếp. Anh mà không về thì em không sinh con trai cho anh nữa. Sau này đừng nghĩ tới chuyện leo lên giường em, tới đỉnh núi Thiên Thần mà hóng gió đi •••••” Lời Joss rất dứt khoát, chọc cho đám giống cái bên cạnh ao thánh ào ào cười to, thoáng hạ lo lắng. Joss còn có sức mạng người, đương nhiên là không sao.

Nghe lời nói hung hãn của Joss, khuôn mặt đau đớn của Đường Lâm không khỏi méo mó vài phần khiến khóe mắt giật theo vài cái.

Nhưng, lập tức cô không còn tinh thần mà trông nom chuyện của Joss.

Bên cạnh ao thánh không ngừng vang lên đủ loại lời chửi bậy, còn có tiếng hít khí thật khê. Các loại tiếng động đan vào một chỗ, Lord và các giống đực khác đứng ngoài ao thánh, vẻ mặt vô cùng đặc sắc, lúc xanh lúc trắng, trán không ngừng nhỏ những giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Bên tai không ngừng nghe thấy tiếng mắng chửi đầy sức sống của Joss khiến bọn họ vừa buồn cười vừa cảm thấy tò mò. Nhưng trong tiếng mắng chửi này ẩn ẩn truyền tới tiếng thở dốc thật khê, mang theo đau đớn khó nhin.

Lại khiến tay ba người Lord càng nắm chặt. Bọn họ thà rằng Đường Lâm cũng như Joss, lớn tiếng mắng chửi, cũng không nguyện cô hít thở ẩn nhẫn khê khàng như vậy. Tiếng thở dốc thật khê như tấm lưới vô hình lớn, bao chặt lấy trái tim mọi người. Họ nắm chặt tay, móng tay đâm rách da, máu tươi rơi ra từng giọt từng giọt từ lòng bàn tay, nhỏ xuống đất, trở nên dị thường yêu diễm dưới ánh sáng bàng bạc mờ mờ trong hang động đá vôi. Những giống đực khác cũng biết mấy người Lord lo lắng, ào ào im lặng.

Từ chân trời tối thui, một luồng ánh sáng mặt trời từ từ dâng lên, ban đầu không sáng lắm, từ từ càng ngày càng sáng hơn. Mặt đất đang ngủ say thoảng chốc bừng tỉnh, cả vùng đất khoác tấm áo bạc được ánh sáng buổi sớm chưa thành những khu vực khác nhau. Ánh sáng chiếu lên, ánh sáng bao lấy cả vùng đất, tản ra sức sống bừng bừng, vô số dã thú ngửa mặt lên trời thét dài, thối lên khúc nhạc bạch trú lại tới.

“Oa oa!”

Vài tiếng trẻ sơ sinh khóc cất ngang chân trời, tộc nhân vây quanh ao thánh ào ào phát ra tiếng cười lạnh lạnh.

“Sin, sin!” Lạc Á và giống cái đỡ đỡ bên cạnh Joss đồng thanh cười thành tiếng. Điều khác là Joss sinh hai tiểu thú nhân đực cường tráng. Lạc Á giơ đứa trẻ dính máu trong tay lên, hang động đá vôi thoảng chốc được ánh mặt trời bao phủ. Ánh mặt trời chiếu lên ba đứa trẻ dính máu trong tay tựa như khoác lên cho chúng một tầng ánh sáng.

Arthur và Horry vừa vào bộ lạc liền nghe thấy tiếng cười chào đón tân thú nhân ra đời thì mừng như điên, chạy thẳng tới ao thánh. Trong lúc hoảng loạn, Arthur một tay bắt lấy Luân Ân trước ngực lqđ ném cho Geogie phía sau, người lóe lên rồi biến mất không thấy. Luân Ân thật biết điều mà khéo léo vùi vào ngực Geogie, khuôn mặt căng thẳng từ từ hiện ra nụ cười. Muội muội ra đời rồi!

Hai tay nó vịn Geogie, thúc giục: “Geogie thúc thúc, nhanh lên!” Không phải nó không nghĩ tới chuyện tự mình chạy, nhưng biết tốc độ mình quá chậm, tốt hơn hết là để Geogie dẫn nó đi.

Nó quỳnh lên, một đôi tai sư tử lông xù dựng lên trên đỉnh đầu, vô cùng đáng yêu.

Geogie ôm Luân Ân, liếc thấy tai sư tử mọc lên trên đầu nó thì cười. Hấn ôm Luân Ân chạy nhanh hơn. Con môi trong tay đã sớm bị bọn họ quăng qua một bên, để giống đực khác cất đi.

Cẩn thận rửa đi vết máu trên người đứa trẻ, đám người Lord bên ngoài đã sớm sốt ruột mà vọt vào. Bối Lý túm lấy vải thô trên tay Lạc Á, cẩn thận tắm rửa sạch sẽ cho Đường Lâm. Lord nhanh chóng trở về, chuẩn bị được thảo điều dưỡng. Da La cẩn thận ôm lấy đứa trẻ vừa sinh mặt còn nhiều nếp nhăn mềm mại trong tay.

Hấn liếc nhìn tiểu thú nhân Joss vừa sinh rồi nhìn qua con mình, nhìn thế nào cũng thấy tiểu thú nhân nhà mình mới là dễ coi nhất, nhìn thế nào cũng thấy hai đứa con Joss khó coi.

Horry nhẹ nhàng nhận lấy Joss trong tay giống cái, nhìn hai đứa trẻ bên cạnh, môi càng mở to hơn, cười đến mức như người ngốc. Có điều lúc này không ai nói gì. Bàn tay to mang theo vết chai khê vuốt lên khuôn mặt đầy mồ hôi của Joss, gặt đầu với Arthur, ôm Joss chạy về phía nhà mình, mang theo tiếng cười khúc khích và tiếng mọi người tiến lên chào hỏi chúc mừng.

Arthur bước tới trước mặt Đường Lâm, khê in một cái hôn lên trán cô, “Lâm, khổ cực rồi!” Ngay sau đó hấn gặt đầu với Bối Lý, ý bảo Bối Lý đưa Đường Lâm về nhà nghỉ ngơi. Horry bận chuyện Joss, còn cần

người xử lý con mỗi đêm về. Geogie đưa Luân Ân tới thánh trì liền chạy mất tăm, không cần nghĩ cũng biết chuồn về nhà thăm Kama.

Mở mắt lần nữa liền đối diện với cặp mắt vàng dịu dàng như nước của Arthur, trong mắt tràn đầy tình yêu nồng nàn, người Đường Lâm khựng lại, ngay sau đó nở nụ cười say lòng người.

Da La bóp đứa trẻ trên giường nhỏ. Đồ chơi và cái giường nhỏ là bọn hắn tự mình làm, trong cái tủ nhỏ phía dưới còn có vấy thú nhỏ Đường Lâm tự tay may.

“Quả nhiên cục cưng giống anh nhất.” Da La dẫn đầu bóp đứa trẻ thơm mùi sữa ngủ trên giường, cái miệng d’đ’l’q’đ hồng hồng còn thối bong bóng nhỏ. Đường Lâm ngủ hai ngày Maya, đứa bé đã sớm không còn hình tượng nhiều nếp nhăn như lúc mới sinh. Khuôn mặt lớn chưa bằng lòng bàn tay đã hiện ra ngũ quan xinh xắn.

Bị Da La làm phiền quá lâu, nó mở đôi mắt ngáp nước ra, đồng tử đen nhánh như diệp thạch, trong veo mê người như đồng tử Đường Lâm, chớp chớp miệng, nhìn mọi người khiến nó tỉnh.

Luân Ân bắt mắt gạt tay Da La ra, nghiêm túc mà nhìn hắn, nói: “Cha, người nói sai rồi! Rõ ràng muội muội giống con!” Luân Ân trịnh trọng chỉ vào khuôn mặt đứa trẻ trên giường. Mặt trẻ con mập mạp còn chưa lộ rõ, tinh xảo như búp bê. Nghe lời Luân Ân xong, Lord nhìn Da La đầy hài hước.

“Cục cưng Luân Ân nói không sai, đứa bé giống nó nhất.” Hắn ôm Luân Ân lên, đặt lên vai, đùa với đứa bé vừa mở mắt.

Bối Lý lắc đầu, nhìn mấy người ngốc nghếch. Luân Ân không hiểu chuyện còn chưa tính, sao cả Da La và Lord cũng hợp vào? Hắn cầm lấy núm vú bên cạnh, đưa tới miệng đứa trẻ, “Đứa bé giống Lâm nhất. Đôi mắt này, mũi này ••••• rõ ràng chính là phiên bản thu nhỏ của Lâm. Không ngờ lúc còn nhỏ Lâm đáng yêu như thế.” Giọng nói thuần hậu, nói rất chậm nhưng lại vô cùng thoải mái. Hắn ôm lấy đứa trẻ trên giường, dùng bộ râu ngắn trên mặt cọ lung tung vào mặt đứa bé.

Nghe lời Bối Lý xong, mấy người nhìn kỹ đứa trẻ trên giường, khóe môi mở nụ cười ấm lòng người. Luân Ân nắm tóc Lord, vuốt ve, cười nói: “Muội muội giống mẹ nhất, xinh đẹp nhất! Sau này con nhất định phải tìm giống cái xinh đẹp như muội muội và mẹ!” Nó nắm hất nắm đấm nhỏ trắng nõn, bộ dạng nghiêm túc này thoắt chốc khiến mấy người trong nhà cười to.

Da La ôm Luân Ân qua, ném lên không trung, “Không hổ là con của cha, lông chưa mọc dài đã biết theo đuôi giống cái rồi.” Đường Lâm trừng Da La đầy hung dữ. Rõ ràng mấy người này hỉ sợ thiên hạ không loạn. Luân Ân còn nhỏ vậy sao có thể nói ra những lời này? Chẳng phải là mấy người trong nhà dạy hư nó rồi sao?

“Bối Lý, ôm đứa bé tới chỗ em. Quyết định tên con chưa?” Arthur khẽ đỡ Đường Lâm dậy, đặt gối ở đầu giường, sau đó đỡ cô dựa vào đó, mình thì dựa bên cạnh.

Giường lớn này làm theo tiêu chuẩn của bọn họ, rất rộng rãi. Dù mấy người nằm hết lên cũng vẫn còn chỗ.

“Tira, tượng trưng cho ánh sáng mặt trời.” Lord khẽ nói. Đứa bé ra đời vào lúc tia nắng đầu tiên của bạch trú dâng lên. Cái tên Tira này vừa khéo.

Mắt Đường Lâm lóe lên, nhận lấy đứa bé trong tay Bối Lý, ngón tay rơi lên mặt nó, khẽ chạm vào. Nhìn đồng tử đen nhánh trong veo xoay tròn lia lịa, cô nở nụ cười nhàn nhạt! Tira! Nữ thần ánh sáng, cái tên mang tới hòa bình và hạnh phúc. Chúc mừng con! Con gái của mẹ, Tira.

Cô dựa sát vào Arthur, thạch nhũ trên đầu phát ra ánh sáng bạc, chiếu lên ánh lửa ấm áp và thoải mái trong nhà.

Cô từng nghĩ tới chuyện tìm nam nhân bình thường sống cùng cả đời, sống những ngày bình thản như nước. Đứa con đầu tiên là con gái, đứa thứ hai là con trai. Con gái lập gia đình, con trai thành gia lập nghiệp. Lúc già cô sẽ đi trước, không vướng không vùi.

Nhưng những d.đ.l.q.đ thứ này chỉ là trong mơ. Thân phận đặc biệt của cô đã định tất cả mọi chuyện hỉ là vọng tưởng. Không ngờ sự muội phản bội, cô lại ngoài ý muốn mà đi tới thời không này, gặp được mấy người cường thế. Vận mệnh luôn vô cùng kỳ diệu.

Quả thật cô rất hạnh phúc. Có bốn nam nhân cưng chiều cô, một trai một gái, không có gì hạnh phúc hơn. Từ sợ hãi lúc mới tới hóa thành ràng buộc sâu đậm.

Cô ôm lấy Tira nhỏ nhỏ mềm mềm trong lòng. Một ý nghĩ thoáng qua đầu cô. Cô phất tay với Lord, để hắn cầm một miếng da thú và một hòn đá đen nhánh qua.

Mở da thú, Đường Lâm nhìn mấy người trong nhà một vòng, khoe môi nở nụ cười dịu dàng.

Theo thời gian trôi đi, mấy người Arthur từ nghi ngờ ban đầu tới cảm động, cuối cùng là kinh ngạc.

Trong bức tranh là một nữ tử có đồng tử đen nhánh đang chơi đùa trong hồ nước. Trong bụi cây cách đó hơn mười bước có một con sư tử nhỏ đang nằm. Từng cảnh trong bức tranh đều là những gì Đường Lâm cùng trải qua với họ.

Về tới cuối, khoe môi Đường Lâm nhếch lên thành độ cong xấu xa, liếc mấy người đang xúc động trong phòng, nói: “Các anh ra ngoài hết đi, để Luân Ân và Tira ở lại, chuẩn bị cho em một cái hộp gỗ thật chắc. Em muốn bỏ tấm da thú này vào, chôn trên vách núi Thiên Thần.”

Mấy người nhìn nhau, không rõ Đường Lâm đang bày trò gì nhưng cũng không hỏi.

Thấy bốn người Arthur rời khỏi căn phòng, Đường Lâm giao Tira cho Luân Ân, “Luân Ân ngoan! Đưa muộ muộ con tới giường nhỏ chơi, mẹ có việc.” Hôn lên mặt Luân Ân và Tira, nhìn Luân Ân ôm lấy muộ muộ đi về phía giường nhỏ.

Ngay lập tức, cô lật da thú lại, cầm đá lên viết vài câu lên mặt sau. Viết xong thì tay vuốt ve chỗ để trống cuối cùng. Mỗi cảnh tượng trên da thú đều là những gì cô trải qua ở thời không này. Cô dùng nét vẽ đơn giản nhất để vẽ lại tất cả mọi chuyện.

Thật ra sâu trong lòng cô vẫn cho rằng đây là trái đất, chỉ là một phiên bản thu nhỏ mà không ai biết thôi. Cho nên cô vẽ tất cả lại, cũng có thể sau này được phát hiện ở một góc khác của trái đất!

Bức vẽ sau cùng là một thiếu nữ búi tóc, để lộ gáy trắng ngần, bên dưới có một con sói cao lớn đang ngồi, bên phải là một con sư tử trắng tinh thánh khiết, bên trái là một con báo đen nhanh nhẹn như tử thần. Trên người thiếu nữ có một con rắn lớn xanh thẫm đang quấn vài vòng. Con rắn lớn phun ra nuốt vào cái lưỡi rắn dài mảnh, đầu đặt trên vai thiếu nữ. Thiếu nữ ôm hai đứa bé một trái một phải.

Một chỗ khác cách đó rất xa trên trái đất.

Bụi màu vàng bay đầy trời, cát bay như múa. Trên mấy lều trại, trên bàn bày đầy đồ đạc có một bức vẽ.

Bỗng, một thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp nhảy ra từ bên dưới, buộc tóc đuôi ngựa, khuôn mặt thanh tú tràn đầy vui sướng.

“Tiến sĩ Vương, tiến sĩ Vương, có phát hiện mới bên dưới.” Thiếu nữ quơ múa cái xẻng sắt, trong tay còn cầm một ít da thú cổ xưa.

Nghe tiếng kêu la của thiếu nữ, một người đàn ông lớn tuổi đi ra khỏi lều rất nhanh. Tóc mai hai bên đã hoa râm nhưng bước đi lại rất nhanh, đi theo thiếu nữ vào trong hầm lớn lần nữa. Nói là cái hầm lớn nhưng thật ra là một di tích không biết tên. Nền văn minh trong di tích không được gì lại trong bất cứ cuốn sách cổ nào. Nhưng bích họa hai bên động đá, đàn tế ngay giữa hang đá khiến không khó nhìn ra đây chắc chắn là một di tích lịch sử về nền văn minh cổ.

Hai người trèo lên thang đất dài dưới đất, đi thẳng lên trên. Bậc thang này cũng không phải do bọn họ đào mà là có sẵn trong hang động đá vôi. Xung quanh rộng rãi, chất không ít đồ dùng, đều được bảo tồn rất tốt, không chút dịch chuyển.

Bức họa trên thạch bích cũng có thể hiểu được, chỉ có chữ viết là không thể giải thích. Chuyện này gây trở ngại rất lớn cho việc khai quật.

“Tiến sĩ Vương, ở phía trên.” Thiếu nữ dẫn đầu đi vào, bên trong đã có hơn mười nhân viên, thấy ông cụ vào thì rối rít vui vẻ, nhìn cái hộp gỗ trên bàn đá duy nhất chăm chăm. Hộp gỗ không khóa, lúc này đã được mở ra, mùi cỏ cây thoang thoảng tỏa ra.

Trong hộp gỗ có một tấm da thú. Có lẽ là do hộp gỗ nên da thú bên trong toàn vẹn không tổn hao gì. Người phát hiện ra cũng không động vào da thú mà chờ ông cụ xuất hiện.

Ông cụ bước lên, vội vàng mở cái bọc trong hộp gỗ, đầu ngón tay hơi run run. Ông cầm da thú lên, còn có thể ngửi được mùi máu tươi trên đó. Thiếu nữ thấy thế thì nhanh chóng đoạt cái hộp. Một người đàn ông trung niên bên cạnh nhanh chóng kê vật cầm trong tay xuống dưới.

Ông cụ không vội vàng lật xem da thú mà là nhìn chăm chăm vào cạnh ngoài.

Một lúc sau, người run lên không ngừng, những người khác không hiểu ra sao, rồi rít tiến lên nhìn ông cụ mở da thú ra từng chút từng chút. Nhìn mấy hàng chữ ngắn ngủi ở cạnh ngoài, lập tức hô hấp nặng nề.

“Không ngờ văn minh thất lạc, quốc gia bị quên lãng” Ông cụ lẩm bẩm hồi lâu mới hơi nghiêng người để người khác nhìn hàng chữ ở cạnh ngoài tấm da thú.

Tên tôi là Đường Lâm, một đặc công ngoài ý muốn đi tới thời không này. Cũng yêu bốn người đàn ông, sinh được một trai một gái. Không rõ có phải là trái đất viễn cổ hay không, đặc biệt để lại lqđ hộp gỗ này, có thể giải thích nghi ngờ. Mặt kia da thú chính là từng ly từng tí tôi đã trải qua. Nếu là trái đất thật, xin đừng tiết lộ tất cả ở đây!

Quá nhiều nền văn minh biến mất trong con sông dài lịch sử, Đường Lâm không mong cái hộp gỗ cô để lại này dẫn tới tranh chấp không cần thiết.

Nhịp tim mọi người trong hang đá đập dồn, nhìn nhau, đều thấy sự kinh hãi trong mắt người kia.

Ông cụ lật tấm da thú lại, nhìn từng cảnh tượng trong đó, ghen hòng nhìn trần trời, nhất là khi tầm mắt rơi xuống bức vẽ cuối cùng, trên cùng viết bốn chữ: Cùng thú triền miên.

Xem tới cuối, ông cụ khê thở dài: “Xem ra người sói ở châu Âu, Vampire cũng không phải là tin đồn vô căn cứ. Chuyện hôm nay, không ai được tiết lộ. Xuyên qua thời không, cùng thú triền miên. Chúng ta kết thúc nền văn minh này ở đây đi! Tôn trọng di huấn của người xưa.”

Ngón tay khê lật da thú, tầm mắt rơi vào bốn chữ cuối cùng, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn hiện lên nụ cười.

Ông biết có thì bị chìm đi còn tốt hơn công khai, lòng người tham lam.

Nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ trong bức tranh, tựa như trong khoảnh khắc, cô gái sống lại, khuôn mặt nhỏ nhắn quay về phía mọi người. Từ từ, da thú trong tay ông cụ hóa thành tro bụi, tan đi theo gió. Cùng biến mất với thiếu nữ còn có hộp gỗ trong tay, ngay sau đó toàn bộ hang đá vội bắt đầu phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, tựa như đang tuyên cáo gì đó.

Mọi người trong phòng biến sắc, “Chạy mau, hang động đá vội sắp sập.” Thieeys nữ và người đàn ông trung niên bên cạnh đỡ ông cụ, chạy nhanh ra ngoài.

Chờ mọi người ra hết thì hang động đá vội bọn họ đào gần ba năm từ từ chìm xuống đất, không để lại chút dấu vết nào. Trên cát vàng không thấy điểm cuối chỉ còn vài cái lều trại tro tro, tựa như cái hố to trước đó chưa từng xuất hiện. Mọi người kinh ngạc mà nhìn cảnh tượng này, không ai nói lời nào.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-thu-trien-mien>